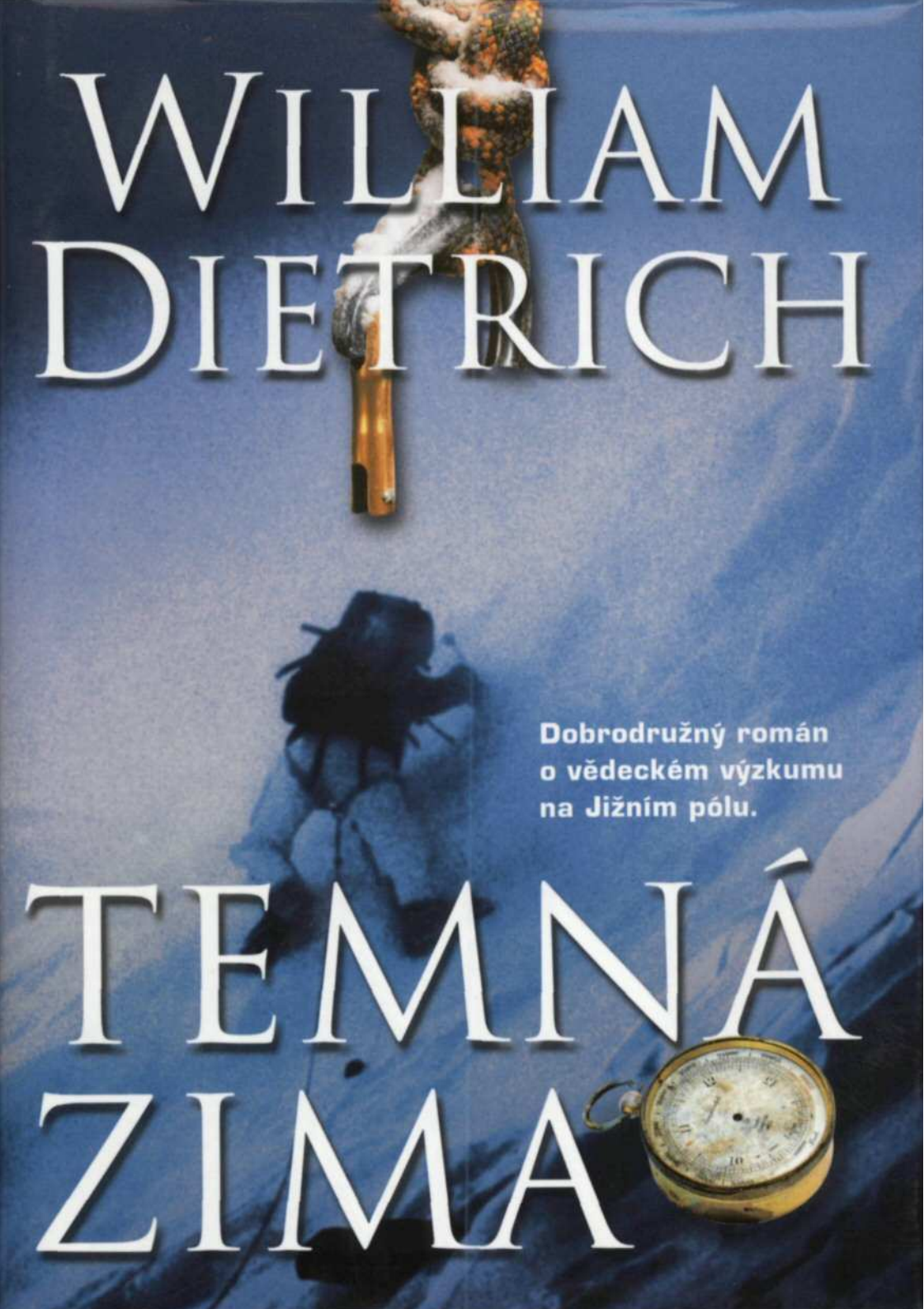

WILLIAM
DIETRICH
Dobrodružný román
o vědeckém výzkumu
na Jižním pólu.
TEMNÁ
ZIMA

TEMNÁ ZIMA

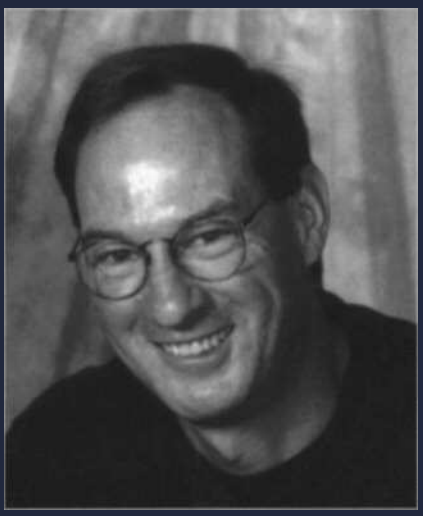
Představte si, že jste se ocitli na úplném konci naši planety. Ledovou pustinou profukuje ostrý vítr. Noc je osvětlena nádhernou polární září. Žádná možnost příletu letadla, žádná možnost pomoci zvenčí. Představte si, že ve skupině lidi, se kterými musíte pracovat a žít, a na kterých jste životně závislí, je nejméně jeden vrah…

Na Amundsen-Scottově výzkumné základně klesá teplota pod minus sedmdesát stupňů. Nepředstavitelný mráz spaluje sliznice a vysává vám kalorie. Uvnitř neustále hučí generátory, páchne nafta a mačká se dvacet šest mužů a žen – zajímavá směsice osobností, zvláštností, sexuálního napětí a přímých konfliktů. Každý z polárníků má svou roli v psychologických a přírodovědných experimentech našeho věku a všichni jsou ochotni protrpět tíživou polární noc. Ale jeden po druhém začínají umírat.

Posledním, kdo dorazil na Jižní pól před příchodem zimy, je Jed Lewis. Geolog, který ze záhadných důvodu opustil dobře placenou práci v ropné společnosti – specialista na horniny, který přiletěl na jediné místo na Zemi, kde horniny nejsou – je okamžitě zatažen do děje, objevu a následné krádeže malého meteoritu, možná úlomku z Marsu, za který je na černém trhu možno dostat miliony dolarů, a to jako protagonista: je z krádeže obviněn. Postupně následují vraždy. Všechny důkazy ukazují na něho.

Náhle osamělý Lewis má jediného spojence, ženu, ke které je nebezpečně přitahován, ale která má také své pochybnosti. Základna zápasí s vražednou antarktickou zimou a každý z jejich obyvatel vidí v ostatních potenciálního vraha.

TEMNÁ ZIMA je skvělý dobrodružný román z prostředí vědeckého výzkumu na hraně – uzavřenost na Jižním pólu modeluje i uzavřenost kosmické lodi. Je to román zcela originální, který rozhýbe váš intelekt a způsobí vám mrazení v zádech.

WILLIAM DIETRICH získal za sérii článků o vědě a životním prostředí v Seattle Times Pulitzerovu cenu. Je autorem dvou dobrodružných románů Ledová říše (BB art 2000) a Návrat (BB art 2001) a dále knih The Final Forest (Poslední prales) a Northwest Passage (Severozápadní průliv).

Nakladatelství BB art
e-mail: bbart@bbart.cz ● www.bbart.cz

WILLIAM DIETRICH

TEMNÁ ZIMA

Přeložil Zdeněk Fabián

Tato kniha je román. Všechna jména, postavy, místa a události jsou výtvorem autorovy fantazie. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy a postavami, ať už žijícími, nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Vydal Jiří Buchal – BB art v roce 2002
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2001 William Dietrich
All rights reserved

Z anglického originálu *Dark Winter*
(First published in USA by Warner Books, Inc., 2001)
přeložil © 2002 Zdeněk Fabián
Redakce textu: Richard Škvařil
Grafická úprava obálky © 2002 Robin Brichta

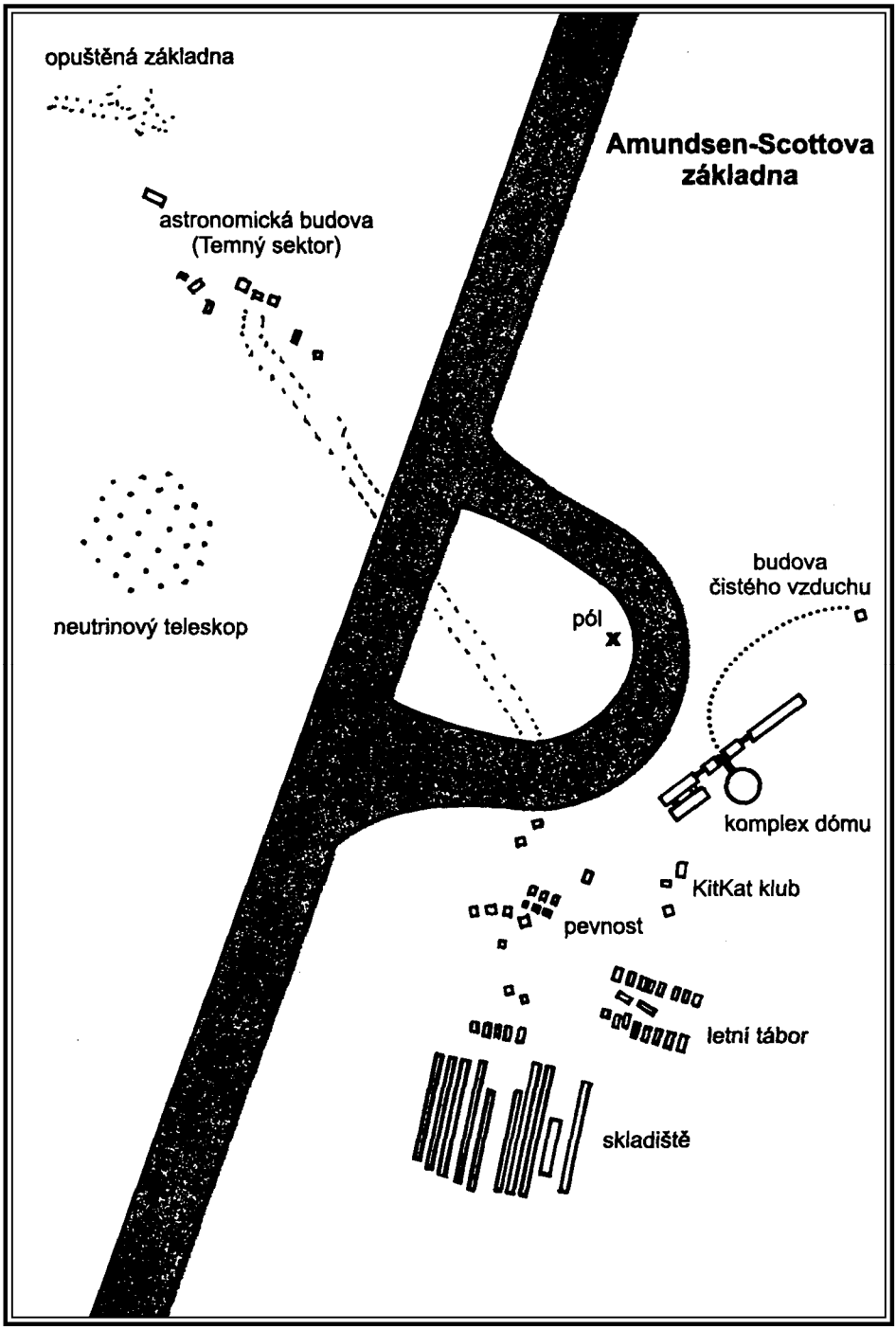
Jazyková korektura: Danuše Lišková
Tisk: Centa, s.r.o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7257-723-9

Věnováno mužům a ženám,
kteří z vědeckých důvodů odletí na konec světa.

Komplex dómu

opuštěná základna
Amundsen-Scottova základna
astronomická budova (Temný sektor)
neutrinový teleskop
pól
budova čistého vzduchu
komplex domu
KitKat klub
pevnost
letní tábor
skladiště

SEZNAM ČLENŮ STANICE

Vědci

Mickey Moss: astrofyzik
Harrison Adams: astronom
Carl Mendoza: astronom
Gina Brindisiová: postdoktorandka astronomie
Dana Andrewsová: vědy o atmosféře
Gerald Follett: vědy o atmosféře
Hiro Sakura: magnetické pole
Alexej Molotov: polární záře
Jed Lewis: meteorologie
Lenka Jindrová: botanika
Eleanor Chenová: vědecká technička
Robert Norse: psycholog

Podpůrný štáb

Rod Cameron: ředitel stanice
Nancy Hodgeová: lékařka
Abby Dixonová: počítačový servis
Doug „Pika“ Taylor: generátory
Wade „Mičuda“ Pulaski: kuchař
Jimmy „Buck“ Tyson: automechanik
Gabriela Reidová: administrativa, ubytování
Linda Brownová: zásobování a kuchyně
George Geller: údržba
Steve Calhoun: tesař
Hank Anderson: tesař
Charles Longfellow: elektrikář
Gage Perlin: instalatér
Clyde Skinner: radiokomunikace

KAPITOLA 1

Když chcete to, co chcete, musíte občas někam, kam se vám moc nechce.

Tak alespoň zněla teorie Jeda Lewise. Naftová pole v západním Texasu, Saúdské Arábii, severní kanadské šelfy. Jeden extrém jako by přivolával druhý. Jako by mu nebylo jasné, co vlastně chce. A teď se blíží k samému konci světa a dívá se přes jeho okraj, příliš pozdě na to, aby se vrátil, a jen doufá, že se přizpůsobí. Že tam bude patřit. Že tam pozná nějaký řád a smysl.

Možná.

„Je to pól!“ lákal ho Jim Sparco. „Tam se jen tak někdo nedostane. Tam jsi blíž hvězdám než kdekoli jinde na Zemi. Je to poušť. Ale jaká! Poušť plná ledu. A vzduch je tam tak suchý, že máš pocit, že ty hvězdy můžeš sníst. Vypadají jako cukroví.“ Klimatolog ho objal kolem ramen. Jižní pól, Lewisi. Tam pochopíš, jaká je ve vesmíru zima.“

Peníze byly vlastně druhořadé. Rozuměli si se Sparkem dobře. Oba toužili po pustinách, po místech, kde vztahy nejsou komplikované. Kde jsou ryzí.

Až na ten meteorit, samozřejmě. To byl problém. To byl oříšek.

Zlatý oříšek.

Svět je kulatý, ale má svůj konec. Chladný krystalický hřeben zvaný Transantarktické pohoří se táhne v délce více než patnáct set kilometrů a dělí Antarktidu na dvě části. Na severní straně pohoří je strašidelný kraj ledovců a hor a zmrzlého oceánu. Je to svět ledového věku, ale pořád ještě svět, který známe. Náš svět. Směrem na jih k pólu je vrstva ledu tak hluboká, obrovská a prázdná, že se zdá nepředstavitelná. Vypadá jako vakuum, jako prázdno. Bílá hlína Pánaboha.

Lewis jej přelétal v slábnoucím světle antarktického podzimu. Byl vyčerpán po třiceti hodinách letu, úpěl pod osmnácti kilogramy polárního obleku a byl unaven z hlučné temnoty vojenského dopravního letadla

LC-130 i ze svého sedadla, které bylo schizofrenicky chvíli horké a chvíli studené.

Byl oslněn krásou, kterou viděl okénkem. Slunce se pomalu sklánělo k šestiměsíční noci a modré trhliny a pocukrované útesy pod ním hrály podivuhodnou hru světel a stínů. Zlaté fotony odražené od panenského sněhu vypadaly jako ohnivé čáry a zmrzlá jezera jako rozlámaný porcelán. Z mlhy se nořily bezejmenné vrcholky pokryté ledem a zubaté ledovce se dotýkaly modré pryskyřice oblohy. Pod ním se prostírala panenská, prapůvodní a neposkvrněná bílá šachovnice, na které se člověk cítí jako znovuzrozený.

Transantarktické pohoří vypadá jako přehrada, jako řada policistů bránící dotírajícímu davu. Tím davem je rovina tři kilometry tlustého polárního ledu. Statisíce let akumulovaného sněhu. Kousek za pohořím vystrkuje ledová pláň několik statečných rypáků, které jako by šlapaly vodu, ale o něco jižněji se krajina mění v naprostou rovinu, kde zmizí ledovce a stejně tak hřebeny, trhliny a divadelní osvětlení. To, co následuje, je zmrzlá stolová hora velká jako Spojené státy. Když letadlo pohoří přeletělo, uvědomil si Lewis, že je náhle úplně jinde. Jeho původní nadšení zmizelo.

Představte si nekonečný list papíru. Ne. Nekonečný ne, protože zakřivení Země určité rozhraní představuje. Jenomže samotný horizont je mlhavý a nezřetelný, plný poletujících ledových krystalů, které visí ve vzduchu jako diamantový prach, takže není zřejmé, kde končí sníh a začíná bledá obloha. Malými odřenými okny vojenského letadla nebylo vidět nic: žádný reliéf, žádný bod, na kterém by se oko zachytilo, žádná nedokonalost. To, co se mu zdálo jako zvlnění sněhu, byly – jak ho palubní důstojník informoval – jenom stíny karavany mraků plujících vysoko nad nimi. Tam, kde si myslel, že vidí stopu ve sněhu snad zanechanou traktorem nebo sněžným skútrem, byl, jak ho upozornil důstojník, jen stín stopy za letadlem, které vystartovalo ze stanice jižního pólu.

Lewis přelézal náklad od jedné řady oken ke druhé a čekal, že se něco stane. Nestalo se nic. Letadlo rachotilo a jeho trup klouzal mrazem.

Podíval se na hodinky, jako kdyby čas měl na tomto místě ještě nějaký význam, a znovu se podíval z okna.

Nic.

Vyhlížel z různých oken letadla, ale nikde se nezačal rozvíjet žádný film. Nebylo ani patrné, že letí. Obloha a sníh byly jako prázdná zrcadla. Marně vyhlížel nějakou vyvýšeninu, nějakou nedokonalost, nějaké ujištění, že je vůbec *někde.*

Nic.

Posadil se a začal žvýkat studený oběd.

Po dlouhé době mu důstojník poklepal na rameno. Lewis se postavil a podíval se směrem, kterým ukazoval. Na obzoru se objevila tečka. Malý brouček, skvrna, která se pomalu zvětšovala. Amundsen-Scottova stanice. Pojmenovaná Američany po slavném Norovi, který poprvé dosáhl v roce 1912 jižního pólu, a po nešťastném Britovi, který s ním v souboji o dobytí pólu prohrál a na zpáteční cestě zmrzl. Lewis rozeznával obrácenou číši dómu, který přikrýval centrální budovy stanice, a za chvíli již i menší budovy kolem něho jako zrnka písku. Ze vzduchu se lidské osídlení zdálo nepatrné.

„Ty budovy jsou v kruhu s průměrem asi tři kilometry," snažil se palubní důstojník překřičet řev motorů. „To na to nevypadá, co?"

Lewis neodpověděl.

„Vy tu zůstáváte přes zimu?"

Pokrčil rameny.

„Jsem rád, že jste to vy a ne já."

Připoutali se a sníh se náhle začal zvedat, aby je přivítal. Lewisovi se rozbušilo srdce a náhle to bouchlo, letadlo zavrávoralo a lyže se rozjely po ledu. Letadlo se otřásalo, i když se zastavilo, protože pilot nevypnul motory.

Lewis stál, ztuhlý a s obavami. Byl jediný pasažér. Bylo to poslední letadlo sezóny, které přiletělo proti proudu lidí migrujících do teplých krajů. Nikdy si neuměl nic načasovat. Se skřípotem se otevřely nákladní dveře letadla a zima udeřila Lewise do tváře. Brodil se k nim.

„Měli jsme tu jednou černýho pasažéra z Novýho Zélandu," vykřikl palubní důstojník a jeho vojenský knír se téměř otřel o Lewisovo ucho. Jinak by nebyl slyšet. Motory letadla se nesměly vypnout, aby nezamrzly. „Mouchu. Pět tisíc kilometrů tady bzučela jako mrcha. A když jsme otevřeli dveře, vylítla se podívat, kam až se to zadarmo dostala. Uletěla metr. Metr! A pak spadla na zem zmrzlá jako šutr." Zasmál se.

Lewis vyšel na schůdky. Byl úplně oslněný a nemohl popadnout dech. Na konci ranveje stáli lidé oblečení do oranžových parek, bund podšitých kožešinou a s kapucí, a mávali. Zdáli se netrpěliví. Poslední z letní posádky, kteří poletí domů. Točící se vrtule je zasypávala sněhem. Lewis ve svém vlněném vaťáku a obrovských bílých plastových polárních botách nemotorně vrávoral směrem k nim. Ze skupiny se oddělila postava a vyšla mu vstříc. Měla na hlavě kapuci a jediné, co Lewis rozeznal, byly brýle a zmrzlý vous, to vše orámované kožešinovým límcem. Muž měl stejnou erární parku jako Lewis, o které věděl, že stojí sedm set dolarů a jednu lišku.

„Jed Lewis?“ vykřikl muž.

Přikývl. Skrze brýle vypadal jižní pól jako počuraný.

Muž mu nepotřásl rukou, ale poplácal ho po rameni. Otočil se na ostatní. „Tak pohněte, lidi. Ten náklad musí ven, abyste se tam vešli.“ Přejížděl brýlemi jednoho po druhém. „Kde je Tyson?“

Chvíli bylo ticho, obrýlené hlavy se otáčely a ozvalo se několik zachechtání. Všichni vypadali stejně kromě proužku na prsou, kde měli tiskacími písmeny napsána svá jména.

„Má krámy,“ řekl někdo konečně.

Pod řevem motorů bylo chvíli ticho. Někdo pokrčil rameny. Muž, který přivítal Lewise, ztuhnul a zhluboka se nadechl. „Tak sakra někdo běžte, najděte ho a řekněte mu, ať vytáhne ty zatracený sáně, ať to letadlo může odletět. Flákat se může dalších osm měsíců.“

Polárníci se neochotně rozešli.

Muž nečekal, zda jeho rozkaz někdo provede, otočil se k Lewisovi a řekl: „Tudy.“ Vyrazil směrem k centrálnímu hliníkovému dómu, napolo pohřbenému pod napadlým sněhem, a nasadil netrpělivé tempo. Lewis se ohlédl. Část oranžově oblečené skupiny zamířila k letadlu.

Před nimi byl dóm jako obrovská stříbrná obrácená číše. Vypadal dramaticky, jako plovoucí vrak z druhé světové války. Přečetl si jeho rozměry: osmnáct metrů vysoký a padesát pět metrů v průměru. Na vrcholku vlála americká vlajka s potrhanými okraji a její pleskání slyšitelně přehlušovalo vrčení letadla. Z vrcholku dómu splývaly v hezky vykroužených parabolách sněhové závěje.

Lewis už měl zmrzlé chloupky v nosních dírkách a bolely ho plíce. Brýle se mu zamlžily a tváře měl úplně zmrzlé. A to byl venku jenom pár minut. Bylo to horší, než čekal.

Po zasněžené rampě sešli k temnému vchodu velikosti vjezdu do garáže v základně dómu. Přestože Lewis ve svých botách Frankensteinovy velikosti našlapoval opatrně, sklouzl a spadl na zadek. Jeho průvodce na něj počkal. Když si zvykl na tmu uvnitř, rozeznal Lewis dva tunely, vytvořené z ocelových nosníků, které vypadaly jako podloubí a vedly vlevo a vpravo. „Tudy se jde na ošetřovnu a ke skladu paliva, tudy ke generátorům a garážím.“ Ze tmy pomalu vystupovaly stěny a dveře ze dřeva a oceli, nenatřené a čistě užitkové. „My půjdeme přímo do dómu. Tam vás ubytuju.“

Nad jádrem polární stanice byla klenba jako vojenská helma chránící budovy, ve kterých lidé bydleli a pracovali, před padajícím sněhem a větrem odvádějícím teplo. Těmi budovami byly tři buňky, které vypadaly jako

velké, oranžově vybarvené kovové automobilové přívěsy na krátkých kůlech. Stanice byla postavena na sněhu. Když se vešlo do dómu, sníh nezmizel, byl jen obarvený špínou, obaloval dřevěné bedny a vršil se u oranžových buněk. Vypadal jako písek.

„To nikdy neroztaje," řekl jeho průvodce a usilovně šoupal nohama. „Teplota je tady 50 stupňů Fahrenheita pod nulou. To je asi minus čtyřicet Celsia."

Lewis zaklonil hlavu. Ve vrcholku klenby dómu byl velký otvor, kterým dovnitř dopadalo slabé světlo vzdálené oblohy. Všechna žebra stavby pokrývaly ocelově šedé rampouchy, které směřovaly dolů jako hřebíky. Bylo to krásné a hrůzu nahánějící zároveň.

„Nedokončili jste střechu."

„Kvůli ventilaci."

Náhle do něj někdo vrazil. Odvrávoral na stranu a ohlédl se. Byl to další ze zimních obyvatel, nesoucí lísky s čerstvým ovocem do kuchyně. Pospíchal, než mu to zmrzne. „Sorry, ovoce je jako zlato." Šli za spěchajícím mužem ke dveřím, které vypadaly jako dvířka ledničky, a otevřeli mu. Dostat se dovnitř znamenalo vysunout stranou kovovou tyč a škubnout tlustou deskou. Lewis si uvědomil, že mraznička není *uvnitř*, že je vně. Vše, co není schováno v oranžových modulech, okamžitě zmrzne. Pokračovali v cestě za nosičem ovoce. Vešli do vestibulu, ve kterém visely na hácích oranžové parky. Následovala jídelna osvětlená jasným fluorescenčním světlem, vyhřátá a plná lidí, kteří se zřejmě loučili. Měli vaťáky jako pytle písku. Vzadu byla kuchyně.

Jeho průvodce shodil brýle a kapuci. „Ahoj," řekl. „Jsem Rod Cameron. Řídím tuhle stanici."

„Ahoj." Lewis se pokoušel si tu tvář zapamatovat, ale muži ve svých parkách vypadali všichni stejně. Měl z nich jen dojem vousů, popraskané kůže a červených mývalích obrysů v místě, kde se jim zařezávaly brýle. Lewis se podivoval, že byl v letadle sám. „Nikdo sem nepřijel pracovat?"

Cameron se zamračil. Měl drsný pohled plný sebevědomí, vyplývajícího z faktu, že si ví rady se zimou a administrativou, a také s náznakem napětí, kterým za to platil. Pól člověka vysaje. Zavrtěl hlavou. „Já tady hlídám celý stádo a mám špatnej den. Měli jsme v noci poplach."

„Jakej poplach?"

„Vypadlo topení."

„To snad ne."

„Už to zase hřeje."

„To je fajn.“

Šéf stanice se zadíval na nový přírůstek. Lewis byl oholený, světlovlasý a opálený a měl pružné pohyby rekreačního sportovce. Bejvávalo.

„Máš někde svou složku?“

Lewis zašátral ve vaťáku a vylovil ohmatanou obálku s výkazy ze zaměstnání, lékařskými záznamy, rentgenem zubů a seznamem osobních potřeb. Většinu těch papírů už poslal na pól před svým příjezdem. Jeho nový šéf si je prošel, jako by potvrzovaly Lewisovu existenci, a pak si zasunul složku pod paži. „Musím se jít podívat, jak to poslední letadlo odlítne,“ řekl. „Pak tě provedu po bázi. Teď si sedni a něčeho se napij.“

Lewis se nedůvěřivě rozhlédl po kuchyni.

„Myslím vodu. Jsme tu moc vysoko. Jseš asi unavenej, ne? To je oukej, s tím se nedá nic dělat. To jsou drozdi vždycky.“

„Jaký drozdi?“

„Drozdi jako ty.“

Lewisovi se nepodařilo veselé ušklíbnutí. „Drozd je ten, kdo přijde poslední?“

„Ne, ten kdo právě přijde. Každej je nejdřív drozd. Máme kliku, že tě na poslední chvíli sehnali. Jim Sparco mi mailoval.“

„Hledal jsem nějakou práci.“

„No, tím se všecko vysvětluje. Myslím, že to tady pro tebe bude osvěžení po tý ropný společnosti.“ Cameron souhlasně pokýval hlavou.

„Mám totiž určitý zásady.“ Lewise z nadmořské výšky bolela hlava.

„No, my ty jejich sračky bohužel potřebujem, abysme tu nezmrzli.“

„Já tý naftě snad neuteču.“

„Vždyť jsi neutíkal. Slyšel jsem, že jsi šel sám.“

„Nepůjčili mi vrtulník.“

„Asi to nebylo jednoduchý.“

„Ale nutný.“

Cameron se pokoušel nového muže odhadnout. Lewis vypadal unavený, dezorientovaný, hrudní koš se mu divoce pohyboval, byl napůl vzrušený a napůl plný obav. Takhle tu začínali všichni. Šéf stanice se otočil ke dveřím, netrpělivý, už aby vyrazil, a uvažoval, co ještě říci. „Jdu se přesvědčit, jestli to letadlo opravdu odlítne,“ řekl nakonec. „Víš, co to pro tebe znamená, mimochodem?“

„Co?“

„Že se odtud už celou věčnost nedostaneš.“

Chvíli po Cameronově odchodu se jídelna vyprázdnila. Někteří odcházející se dívali na Lewise zvědavě. To byli ti, co zůstávali. Jiní si ho nevšímali. To byli poslední z letní osádky, která letěla domů. Od října do února bylo na pólu čtyřměsíční okénko, kdy počasí umožňovalo přílet letadel. Poslední odlétalo v únoru na sever jako migrující pták. V zimě byla přílišná tma, příliš větrno, než aby bylo možno čistit led na ranveji, a příliš velká zima, než aby bylo možno riskovat přistání. Letadlům se lámaly vzpěry, selhávala hydraulika, dveře nešlo otevřít nebo zavřít. Slunce zapadalo 21. března, v den rovnodennosti, a objevilo se znovu až 21. září. Od února do října byla stanice vzdálená jako Měsíc. Letos na ní zůstávala šestadvacetičlenná osádka, která měla za úkol udržovat dóm v chodu, uskutečňovat denní astronomická měření a sledovat počasí. Tentokrát to bylo osm žen a osmnáct mužů. Trochu to připomínalo pobyt v ponorce nebo na kosmické stanici.

Když se jídelna vyprázdnila, usadil se Lewis u plastového stolu. Místnost měla nízký strop, byla jasná a dobře vytopená. Na stěně visela nástěnka plná papírů. Dispenser s džusem bublal a v rohu svítila televizní obrazovka, která ukazovala venkovní teplotu. Bylo 55 Fahrenheita pod nulou, ale vítr teplotu srážel na minus 80, což je skoro minus 60 stupňů Celsia. Údaj platil u dveří ledničky, kterými vešli a které byly orámovány starým ledem a pruhy rampouchů vypadajících jako prsty. Celek připadal Lewisovi jako obrovská ruka, která se snaží dveře otevřít.

„Vypij, co nejvíc můžeš, to je nejlepší léčebná kúra pro tuhle výšku.“

Lewis vzhlédl. Před ním stál kuchař. Byl úplně holohlavý kromě ocásku, který mu visel na záda. Jeho lebka vypadala hrbolatá, jako kdyby do ní párkrát dostal. Měl šedý knír a v tetování na předloktí mu bojovali medvěd s orlem. Bylo snadné si ho zapamatovat.

„Nevypadá to tu vysoko.“

„Protože tu je rovina. Ale sedíme na tři kilometry tlustém ledu. Jsme tři tisíce metrů nad hladinou moře a zeslabení vrstvy atmosféry na pólu působí, že máme efektivní nadmořskou výšku asi 3,6 km. Chůze s tím nákladem, co máme na sobě navlečenej, je, jako kdybys vylez na hřeben Skalistejch hor. Za pár dní si na to zvykneš.“

„Cítím se jako ztlučenej.“ Krátká procházka z letadla ho úplně vyčerpala.

„Však jsi obešel celej svět.“

„Jak to celej svět?“

„Prošel jsi kolem kolíku, co označuje pól.“ Muž se posadil. „Já jsem Wade Pulaski, hlavní kuchař a umývač nádobí. Jsem nejlepší kuchař v

okruhu patnácti set kilometrů. Dál už to nemůžu tvrdit, protože Cathy Costello v McMurdo je taky docela dobrej.“ McMurdo je hlavní americká stanice v Antarktidě na pobřeží.

„Já jsem Jedediah Lewis, meteorolog.“ Potřásli si pravicí.

„Jedediah? Tví rodiče jsou nějaký náboženský šílenci?“

„Byli hipíci, když to tenkrát bylo v módě.“

„Ale to je biblický jméno, že? Ty jseš nějakej prorok?“

„Jsem věštec změn počasí. Příležitostně. Jinak jsem povoláním šutrolog. A to jméno je ekvivalent jména Solomon, to znamená Bohu milý.“

„Takže ty jsi moudrý muž.“

Zavrtěl hlavou. „Já to beru jako malý žertík pánaboha.“

„Co tím myslíš, šutrolog?“

„Geolog. Vystudoval jsem geologii.“

„Takže proč se hrneš na jediný místo na Zemi, kde není jedinej šutr? Doktor Bob z tebe bude mít radost.“

„Kdo je doktor Bob?“

„Náš novej cvokař. Poslala ho sem NASA, aby tu študoval, jak spolu lidi komunikujou v uzavřeným prostoru. Prej příprava na meziplanetární lety. Myslí si, že všichni tady na pólu hledáme nějakej únik.“

Lewis se zasmál. „Nějaký Rod Cameron mi právě řekl, že odtud uniknout nemůžeme.“

„To jsem říkal i doktoru Bobovi. Je to, jako když jsme placený za to, že se necháme zavřít.“

„A to ještě dobrovolně.“

„Já už jsem tu třetí sezónu.“ Pulaski zvedl ruce v předstíraném nadšení. Tvářil se, že mu to tady patří. „Už jsem tu doma. Když se zastaví generátory jako včera večer, tak zmrznu za pár hodin. Zatím se je ale vždycky podařilo nahodit.“

„Proč se zastavily?“

„Nějakej blbec otočil špatným ventilem. Nikdo se dneska ráno neměl chuť přiznat. Ale to byla jen drobná mrzutost, žádná hrozba. Brzo se naučíš, že pokud nezmrzneš, jsou tady věci docela fajn. Zvlášť teď, když letňáci zmizeli a úředníci jsou patnáct set kilometrů odtud. Budeš tady mít lepší žrádlo, než bys měl doma, a nikdo tě nebude otravovat nesmysly. Nemusíš tady píchat, nemáš tu žádný účty, žádný daně, nejezděj tu auta, nemusíš číst noviny, prostě pohoda. Po dnešku se všechno uklidní a bude to nejpříjemnější místo na Zemi. Bude to tu příjemnější než v rodině. A po osmi měsících odtud vypadneš s čistou hlavou a s ušetřenýma prachama.

Tady je ráj, mladý muži.“

Lewis se usmál. „Nemáš náhodou aspirin?“

„Jasně.“ Kuchař zašel do kuchyně a přinesl láhev s léky. „Teď se asi cejtíš jako rozšlápnutý hovno, ale to se zlepší.“

„Já vím.“

„Dokonce si zvykneš na mráz. Trošku.“

„Jasně.“

Pulaski odešel k pultu na vydávání jídla. Sklonil se pod něj a vytáhl velký neoznačený kanystr na polévku, který se uvnitř měděně blýskal. „Tady máš dárek.“

„Na co to je?“ zeptal se Lewis a cítil, jak mu to v té výšce nemyslí.

„Budeš celej den pít a celou noc chcát. Tu první noc. Aby si tvý tělo zvyklo na zimu a výšku. Tohle ti ušetří tři sta běhů na hajzl.“

„To je nočník?“

„Vítej na Planetě Mičuda, drozde.“

KAPITOLA 2

Lewisova ložnice byla bez oken, jen tři metry dlouhá a úzká. Když rozpažil, dotýkaly se konce jeho prstů stěn. Byl to jeden z řady pokojů ve druhém patře vědecké budovy, což byla další oranžová kovová krabice, která měla svůj velkolepý název odvozený od malé počítačové laboratoře v přízemí. Místnost vypadala na to, že plné čtvrtstoletí poctivě sloužila. Byla ošumělá, vybledlá a netěsná. Izolací prosakovala voda a mrzla nejenom na vnější zdi, ale i na vnitřní stěně. Ledové krystalky připomínaly, jak je tenká. Několik centimetrů od stěny dokázal však ohřívač zvýšit teplotu asi na dvacet stupňů Celsia. Vzduch v místnosti byl úplně suchý a lehce zapáchal po palivu z generátorů, které hučely tak, že měl Lewis dojem, že je na lodi.

„Tohle je ten strašný ledový pokoj," řekl Cameron, který sem Lewise zavedl. Šéf stanice vypadal unaveně, ale snažil se být přívětivý. Je studenější, protože je na konci budovy. Ale kdo přijde poslední, má smůlu. Nemůže si moc vybírat."

Lewis položil dlaň na stěnu a ucítil lepkavou zimu jako na skle v akváriu. „A co když mi v noci namrzne prdel?"

„Když nepřijdeš včas k snídani, přijdeme sem s letlampou." Vychutnával si to. „Hlavně spi na správným boku."

Lewis se povinně zasmál. Prostředkem k úniku je někdy i vězení, pomyslel si. I ta nejhorší místa dávají občas dobré možnosti.

„Tomuhle patru říkáme horní kóje. Ono to tady trochu loď připomíná. Jako kádince ti to bude stačit. Dole můžeš žvejkat svoje data."

Kádinka byl polární slangový výraz pro vědce. Lewis se s ním již setkal na Novém Zélandu, kde fasoval vlněný vaťák a kde si v americkém obchodním domě v Christchurchu kupoval výbavu do mrazu. „Vám stačí blbej nylon, protože jste kádinka," řekl mu prodavač a podal mu kombinézu. „Dělníci musí mít Carhartt." Ten vypadal, že je ze silné plachtoviny.

„Vědci jsou dělníci," protestoval Lewis.

„Vědci nemusí dvanáct hodin pokládat venku potrubí. Jen si vemte tu

nylonovou.“

Podle téže hierarchie dostal ložnici. Byla na vnějším konci oranžové krabice jako zakrslé selátko odstrčené od vemene. K oranžové buňce byla nalepena trafostanice, vodní skleník a záchod plný hasicích přístrojů. Oheň je na pólu ten největší nepřítel.

„Jsem prostě přivandrovalec,“ řekl.

„Jak vidíš, je to tady pěkně zplundrovaný,“ řekl Cameron. „Celá báze měla plánovanou životnost dvacet let. Už pět let přesluhuje a pomalu se sype. Nedávná inspekce zjistila dvě stě nedostatků proti bezpečnostním předpisům, budeme mít co dělat, abysme zůstali naživu. Nadace pro vědu a výzkum to chce všecko zbourat a postavit novou. V létě sem lítali kongresmani jako kyvadlovou dopravou. Jsme teď trochu pod tlakem. Musíme mít nějaký výsledky. Nějakou praktickou aplikaci ze základního výzkumu. Brzo si všimneš, že tu lidi trochu pod tlakem jsou. Dobrá zpráva je, že v tvý ledový místnosti je tepleji než venku a že máš jedinýho souseda. Ten teda bohužel uslyší víc, než ti bude milý. Dál, naše vláda nesnáší připínáčky a lepicí pásky na stěnách. A my teď vládu potřebujem.“

„Jo, nová báze.“

„Když tu byli námořníci, vyřezávali nahotinky do stolů, aby si zapamatovali, jak vypadají ženský. Teď už fouká jinej vítr, chlapče, a lepší. Už je to tu mnohem civilizovanější. Teď tu máme ženských jako hnoje.“

„Kde jsou ty stoly?“

„Na starý bázi, opuštěný v sedmdesátým pátým, kdy postavili tenhle dóm. Je úplně zasněžená a led ji pomalu ničí. Je nebezpečná a je přísně zakázáno tam chodit, ale je to fascinující muzeum. Je tam plno plechovek od piva a zmrzlý párky v rohlíku. Amerika v rozkvětu.“

„Tys tam byl, že.“

„Zimní osádka jsou průzkumníci. Náčelníci odlítli posledním letadlem. Kromě mé maličkosti. Což mi něco připomíná.“ Cameron na něj kývl, odvedl ho dolů a ukázal mu společnou koupelnu. „Největší problémy máme s vodou. Což znamená, že nejtvrdší pravidla se týkají sprchy. Maximálně dvakrát týdně dvě minuty pod sprchou. Namočíš se, zavřeš vodu, namydlíš se, pustíš vodu, opláchneš se. Sedíme tu sice na sedmdesáti procentech světový zásoby pitný vody, ale rozpouštění ledu vyžaduje tolik energie, že tu jsme jak na Sahaře.“ Zmlkl a poslouchal. Zevnitř bylo slyšet šum tekoucí vody.

„To znamená, že budu tři nebo čtyři dny špinavej?“ řekl Lewis s přehnanou starostí v hlase.

„Tady je tak zima a sucho, že se skoro nepotíš.“ Mluvil k Lewisovi, ale veškerou pozornost upíral na dveře koupelny. Vypadal rozladěně. „Nebo když jo, tak si na to zvykneš.“

„To je úžasný.“

Dveře koupelny se otevřely a z nich vykročil sněžný muž, nahý kromě ručníku kolem pasu, s dlouhými mokrými vousy a vlasy. Když je spatřil, zarazil se. „Co tu děláte? Stojíte frontu na chcaní?“ Hlas měl hluboký, oči tvrdé a podezíravé.

„Chceš se k nám připojit, Bucku?“ Nezdálo se, že ho Cameron má v oblibě.

Muž se zamračil. „Musel jsem se umejt, dělal jsem místo pro ty sračky, co přivezli.“

„Měli jsme trochu potíže s odletem načas.“

„Odletělo to, a sice tak, že včas.“

„Žádám tě, abys příště chodil včas.“

„Odletělo to načas. A já *tebe* žádám, abys mě přestal otravovat a nechal mě dělat mou práci.“ Oba muži se dívali rozčileně jeden na druhého. Větší z nich pak prošel, ale za okamžik se ještě na šéfa stanice ohlédl. „Kdo je tohle?“

„Novej chlápek. Jmenuje se Jed Lewis. Dělám mu průvodce hradem.“

„Další zelená kádinka? No nazdar.“ Nepodal Lewisovi ruku. „Už jsi dostal deset přikázání od Rampoucha? Už víš, co budeš dělat?“

Řekl to tak rozmrzele, že si Lewis nebyl jistý, jak odpovědět. Co je tohle za divnýho pavouka? „Já se tu zatím jen rozhlížím.“

„Tak ale nemusíš vočumovat zrovna mě.“ Muž se otočil a vyrazil chodbou a pěstí si přidržoval ručník, aby si udržel určitou důstojnost.

„Bucku, jsme tým,“ řekl jeho zádům Cameron, „a Lewis je teď součástí toho týmu.“

Medvěd se znovu otočil. „To není tým, chlapče. To je kasta. Kádinky si myslej, že pro jejich slávu si votroci rádi poříděj omrzliny. Už se nemůžu dočkat, až budu z týhle zoo venku.“ Zhodnotil novou akvizici, která přemýšlela, co znamená votroci, a napřáhl na ni tlustý ukazovák. „Ty si tady hlavně dávej bacha na svou prdel, *Lewisi.* Tady si všechny kádinky zvykly lízt každýmu do prdele. Hlavně našemu Number One, kterej má pod palcem celej polární grant.“ Jeho ukazováček pomalu zamířil k místu, kde stál Cameron. „A co se týká tý zasraný sprchy, tak tu si pustím, kdy budu chtít.“ Odešel a práskl za sebou dveřmi.

Cameron se za ním díval nešťastným pohledem a pohyboval čelistí, jako

by se stále rozhodoval, co říct.

„Kdo tohle sakra byl?“

„To je Tyson, náš mechanik,“ procedil skrze zuby.

„To je ten, co o něm říkali, že má krámy?“

„Moc si ho nevšímej,“ zavrtěl Cameron nešťastně hlavou. „Tak o to stál, aby se sem dostal, a jen přijel, nic mu není recht. Je to nespokojenec a ničema.“ Šéf stanice se zamračil nad svou vlastní upřímností. Podíval se na hodinky a náhle ztratil zájem na své průvodcovské roli. „Hele, dokončíme to zejtra. Ukážu ti, kde budeš pracovat, až příště. Už jsme toho obešli dost. Teď si zvykej na vejšku, odpočiň si po cestě a vybal si, oukej?“

„Ten chlápek má špatnej den, nebo co je to s ním?“

„Ještě neměl dobrej.“

Lewis se vrátil do svého pokoje, sedl si na kavalec a seškraboval se stěny ledový povlak. Pod prsty se mu rozpouštěly ledové krystalky. *Tak nazdar, drozde.*

Rozhodl se, že to vezme filosoficky. Za prvé, je tady dobrovolně. Když odešel z ropné společnosti, stal se nezaměstnaným a neměl představu, co bude dělat. Byl to zázrak, že potkal Jima Sparka, který hledal polárníka. Bylo jasný, že to nemůže nevzít. Přání, příležitost, a do jisté míry i potřebná kvalifikace se sešly.

Za druhé, věděl, že námořníci, vojáci i astronauti vydrží i horší věci. Navzdory mrazivé vnější stěně byl jeho pokoj docela vlahý, nedalo se mu říkat topinka. Topinka byl slangový výraz používaný v Antarktidě pro věci a lidi bez barvy a vůně, vyprahlé, nehybné a spálené, jako byl konec sezóny a nálada polárníků před zimním obdobím, kdy vypadali jako odsouzenci a měli způsoby silničních lupičů. Tak ho alespoň varovali v Boulderu v Úřadu pro oceánský a atmosférický výzkum, který jej zaměstnával. Nesmí být *topinka*, říkali. Musí být veselý, srdečný, nervní, předvídavý. Může být někdy možná v depresi, unuděný, bláznivý, nadržený, hladový, ospalý a otupělý. Znělo to jak seznam trpaslíků ze *Sněhurky*. Ale topinka ne, to nikdy.

No, aspoň měl svou místnost. To je v polárních krajích luxus. Zimní posádka nadšeně mávala, když poslední LC-130 odlétalo, a nadšeně křičela do rachotu motorů, které zanechaly na sněhu čtyři černé koleje. Odlet letní posádky znamenal nezávislost, dostatek místa a soukromí. Lewis té reakci rozuměl. Teď to teprve začíná. Odlet letadla způsobil, že si sice připadal jako v pasti, ale na druhou stranu cítil zadostiučinění. Dokázal to!

Je na jižním pólu! Všechny problémy, se kterými se doma potýkal, náhle

zmizely. Přikryla je ledová pustina. Všechno začínalo. V posádce dvaceti šesti lidí je každý důležitý. Životně důležitý. Dokonce i ten šílenec Tyson. Lewis má důležitou práci, předem jasně vymezenou, má svou příležitost a unikl každodenním nesmyslným hádkám.

Ale odtud žádného úniku není.

Ta definitiva se mu líbila.

„Nazdar, drozde!“

Ve dveřích jeho místnosti se objevil někdo nový. Srdečně se usmíval, byl čistě oholený a jeho hlava byla stejně nezaměnitelná jako kuchařova. Měl na ní krátké strniště a na temeni tmavý pruh vlasů, jaký nosili Mohawkové. Přesto byl velice přitažlivý. Byl asi o deset let starší, Lewis odhadl, že mu táhne na čtyřicítku, a jeho modré oči zvědavě zapátraly po holé místnosti jako oči detektiva. Nevypátraly nic, a tak nakonec spočinuly znovu na Lewisovi. „Já jsem Robert Norse,“ podal mu ruku. „Přiletěl jsem taky nedávno a jsem cvokař, to jest psycholog.“

Oba muži stáli v čele postele. „Jed Lewis.“ Lewis uchopil tvrdou a suchou ruku a Norse ji energicky stiskl.

Psycholog se zdál být ve formě. Byl svalnatý a tělo držel zpříma, jako by spolkl pravítko. Tvářil se přátelsky a energicky. Měl sněhobílé zuby a příjemnou kolínskou. Ta vůně Lewisovi připomněla, jak málo vůní je na pólu, kromě těch, které si lidé přivezli. Koncem zimy bude přesně vědět, jak je cítit každý z nich. Bude znát jejich hlasy, tiky, výrazy, oblíbená úsloví a chyby. Bude znát jejich minulost a to, čeho chtějí dosáhnout v budoucnu. Je to tady pro psychologa učiněný ráj.

„Všichni mi říkají doktor Bob. Tady má každý nějakou přezdívku a ty ji dostaneš taky. Přiletěl jsem týden před tebou.“

Lewis se na Norseho zvědavě podíval. „Ty jseš psycholog? Tak to mi vysvětli svůj účes, doktore.“

Norse se usmál a pohladil si pruh vlasů. „Takhle mě ostříhali v McMurdo. Je to samozřejmě trochu hazard. Doufal jsem, že mi to pomůže se zařadit, být jedním z tlupy.“

„To je to, o co se všichni od mládí snažíme, že?“

„Lidi se bez výjimky instinktivně snaží zařadit, od školky až do márnice. Je to základní opičí chování. Každý chce někam patřit a neptá se proč. Ty nechceš patřit?“

„Myslím, že jo.“ Lewis o své odpovědi přemýšlel. „Já chci dělat nějakou dobrou věc a jsem ochoten se zapojit do týmu, který ji dělá.“

„Ty jsi idealista,“ ušklíbl se Norse. „Než něco řekneš, přemejšlíš.“

Pokývl. „Mám z tebe dobrý dojem.“ Předstíral, že uvažuje. „Nebo že bys byl konformní? Že by ses realizoval jako člen společnosti?“

„Mám pocit, že už odpověď znáš.“

„Já jsem tady proto, abych ty odpovědi dostal. Být psychologem je podobný jako být policajtem nebo knězem nebo reportérem. Každej si před tebou dává pozor. Takže se musím trochu maskovat.“ Zaklepal si na vršek lebky. „Třeba tímhle. Na rozdíl od tetování tohle časem zmizí.“

„Možná se tu budeme tetovat vzájemně. Kuchař říkal, že jsme tady dobrovolně v base.“

Norse přikývl. „Pak se ho zmocnili Filištíni,“ začal náhle recitovat. „Vyloupli mu oči a vzali ho do Gazy. Vsadili ho do vězení v bronzových okovech. Ale jeho vlasy znovu narostly…“

„Co to je?“ Norse byl zřejmě žvanil.

„Příběh o Samsonovi. Čet jsi to?“

„Myslel jsem, že je to nějakej film.“

„Je to poučnej příběh. Číhal na Dalilu,“ zamrkal.

„Tady to nějak zavání náboženstvím. Kuchař mi vykládal, že mám biblický jméno.“

„Ale ne, mluvím o literatuře.“

Lewis si sedl na kavalec, aby v místnosti nebylo tak těsno. Ten chlapík se zdál docela přátelský, ale Lewisovi nebylo příjemné, že je psycholog.

„Už jsem o tobě slyšel. Řekli mi, že mě budeš analyzovat.“

Norse o krok ustoupil, jako kdyby byl odhalen. „Vážně? A co že budu analyzovat?“

„Že jsem geolog, co přiletěl makat na místo, kde nejsou žádný šutry.“

„Ty jseš geolog? Na ledu?“ Norse moudře pokyvoval hlavou, chvilku uvažoval a pak se naklonil dopředu v předstírané důvěrnosti. „Jsem si jistý, že Freud by *na to* nějaký názor měl. Takže, proč jsi přiletěl na místo, kde nejsou žádný šutry?“

„Protože tu nejsou šutry.“ Kromě jednoho, samozřejmě, ale to Norse nemusí vědět.

„Aha.“ Norse nad tím přemítal. „Jo, má to smysl. Jako cvokař v místě, kde se nečekají žádný komplikace. Jsi, doufám, úplně normální, že?“

„Obdivuju tvůj profesionální názor.“

„Bude tě to něco stát. Ale nepřivezl jsem si sem gauč.“ Chvíli přemýšlel. „Nemáš kus papíru?“

Lewis se rozhlédl.

„Počkej, já vlastně mám.“ Norse vyndal složený papír z kapsy svetru. Byl

čistý. „Já vlastně pořád s sebou tahám papíry, abych si dělal poznámky. Je to samozřejmě blbost, protože to lidi okamžitě vyděsí. Podepiš se mi, prosím tě. Uděláme okamžitou grafologickou analýzu.“

To vzbudilo Lewisovu zvědavost. Podepsal se a podal papír Norseovi. Ten jej studoval. „Ale chlapče, řekl bych, že se tady s tou bandou docela dobře sžiješ.“

Lewis se usmál. „A co *ty* tady děláš, doktore?“

„Já? Využívám vás tady jako pokusný králíky pro příští lety na Mars. NASA si myslí, že na pólu je to jako v kosmický lodi. Omezený prostor, nepřátelské prostředí a tma. Měsíce izolace. Jak se tu budeme cítit?“

„Já mám pocit, že mám mořskou nemoc.“

„To je tou výškou, za tři dny si zvykneš. Teda, někdo si nezvykne nikdy. Myslím, že to byl zrovna tvůj předchůdce, co se nedávno vrátil. Mentálně je to asi na dýl. Já si pořád ještě zvykám. Možná to bude trvat celých osm měsíců. V podstatě proto jsem se za tebou zastavil. Veteráni to vidí jinak než drozdi. Doufám, že mi budeš sdělovat svý pozorování, jak bude zima utíkat.“

„Jaký pozorování?“

„Jakýkoli.“

Lewis ohromeně zavrtěl hlavou. „Slyšel jsem, že včera vypadla síť.“

„Někdo blbnul. Pro mě je to dobře, protože to sem vnáší další proměnnou.“ Norse se usmál. „Je to, jako bych tu měl laboratoř, ve které nemusím stavět krysí bludiště. Myslel jsem, že tu budu jenom na krátký návštěvě, ale zdržel jsem se na Novým Zélandě a pak mi doktorka Nancy řekla, že by přes zimu potřebovala nějakou pomoc. Takže tu budu mít takovou přízračnou dovolenou a příležitost pozorovat… Osudy se někdy spiknou, že?“

„Z toho je obviňuju.“

„Jo, to je osud.“ Norse řekl to, co si Lewis myslel. „Dílem osud a dílem svobodná vůle. Trochu od obojího, myslím. A my jsme tady dva drozdi. Ty a já.“

„A co s tím?“

Norse řekl: „Chci říct, Jede, že bych rád byl tvým přítelem.“

Ostatní polárníky Lewis zastihl při obědě. Díval se na změť neznámých tváří. Dvanáct vědců a techniků a čtrnáct dělníků, kteří je musí udržovat při životě. Nejmladší byla Lenka Jindrová, třiadvacetiletá postgraduální studentka, která se starala o skleník. Nejstarší byl čtyřiašedesátiletý Michael Mortimer Moss, se kterým se má podle Sparka nenápadně sejít. Moss v

jídelně nebyl a nikoho to nepřekvapilo.

„Mickey Mouse zjišťuje osud vesmíru," řekl Lewisovi astronom jménem Harrison Adams. „To je mnohem důležitější, než obědvat s obyčejnými smrtelníky. Tak si bere do temné věže sušenky a rozjímá tam jako bůh na Olympu. To se bude v jeho životopise lépe vyjímat."

„A proč Mickey Mouse?"

„Tak se mu říká odjakživa," řekl Adams. „Ale jenom za zády, nemá to rád. Náhodou, on není špatnej, ale je trochu staromódní. Blbě se s ním spolupracuje. I když musím uznat, že to je SPV."

„Co to je?"

„Starej polární vlk. Je tady už víc než deset let."

„Jim Sparco ho zná dobře," řekl Lewis. „Myslím, že ho obdivuje. Řekl mi, že se s ním musím setkat."

„Jo, to musíš. Mickey Moss tuhle stanici postavil vlastníma rukama. Vymyslel to dobře a bude ti to připomínat při každý příležitosti. Ale Jim Sparco to nemusel poslouchat tak dlouho jako já. Ani s ním bojovat o grantový peníze jako Carl Mendoza. Nebo se od něj nechat terorizovat jako náš drahý bezmocný šéf stanice Rod Cameron nebo jako naši votroci."

„To už někdo říkal. Votroci. Co to je?"

„Asistenti. Štáb. Nevolníci. Helfři. Jenomže je nikdy nenajdeš, když potřebuješ helfnout. Lidi, co tu skutečně něco dělají. My tu jsme jako oficíři a oni manšaft. Když o nic vážnýho nejde, tak jim velíme."

„Zní to trochu cynicky."

„To je polární realismus. Jsme tady jedna rodina, Jede, a každá rodina má svou historii."

„Budu litovat, že jsem se sem dal nalejt?"

„Když se přizpůsobíš, tak určitě ne."

Lewis si naložil jídlo, vzal tác a kývl na kuchaře. Pulaskimu pomáhala obyčejná, ale usměvavá žena jménem Linda Brownová. Podívala se na malou hromádku na jeho talíři a zasmála se. „První den jsem taky nic nejedla. Ale zato teď," dodala a popleskala si po tučném zadku.

Posadil se ke stolu. Zdál-li se Adams trochu zahořklý, zbytek osádky se smál a vtipkoval. Všichni se radovali z čerstvé potravy. Hlávkový salát! Mandarinky! Z té skupiny polárníků vyzařovala energie a kamarádství, které Lewise povzbuzovaly. Všichni byli nadšeni z odletu posledního letadla, který znamenal vlastní vstup do zimy. Všiml si, že sedí určitým způsobem seskupeni. Čtyři ženy vedle sebe jako by se bránily mužské pozornosti, ty ostatní seděly mezi muži, vědci u jednoho stolu a pomocný personál u

druhého. Všichni si utahovali z toho, jak je Lewis bledý. Dobře si pamatovali, jak bylo po příletu jim.

„To budu drozdem natrvalo?“ zeptal se, protože dobře věděl, že až do října nikdo nový nepřibude.

Odpověděl mu astronom Carl Mendoza: „Neboj, brzo z tebe bude polárník. Až ti zmrzne obličej, až se ti koule scvrknou na hrachový kuličky a budeš mít pocit, že máš místo rukou lopaty.“

„Myslel jsem, že budu pracovat uvnitř.“

„To jo, ale do tý svý boudy musíš dojít.“

„Aklimatizuju se, ne?“

„Promrzneš tolikrát, že už nebudeš schopnej roztát,“ pokyvoval Mendoza hlavou. „Jako náš ruskej expert na polární záři.“

„Dáš si vodku a roztaješ,“ řekl Alexej Molotov a natáhl se pro máslo.

„Nebo až tě vezmem do Třistastupňovýho klubu,“ řekla lékařka Nancy Hodgeová. Táhlo jí na padesátku, byla štíhlá a musela být kdysi pěkná. Teď však její rysy svědčily o tom, že toho v životě už příliš mnoho viděla. Zaslechl její příjemný smích a otočil se k ní. Neměla snubní prstýnek, jen bílý proužek tam, kde ještě nedávno byl.

„Co to je za klub?“

„To uvidíš.“

Mluvilo se o čerstvé zelenině, o plánech na zimu a o tom, že teď jsou jako trosečníci. Lewis se nimral v jídle a připadal si strašně unavený. Nebyl schopen optimistickou náladu ostatních sdílet. Byl tak vyčerpaný, že se nedokázal na jídlo ani na hovor soustředit. Řekli mu, že po večeři ho čeká *Věc*, rituální polární film.

„Je to americký film, jak bytosti z jinýho světa nakazí polárníky a zabíjejí je jednoho po druhým,“ shrnul děj nadšeně Molotov. „Je to moc pěkný. Polárníci se brání plamenomety. Bing ho.“ Zasmál se. „Normálně musíš pořád někoho poslouchat. Šéfa, reklamy, vládu, otravnou ženskou. Tady ne.“

„Je to… jak se tomu říká?“ Zamával rukou o pomoc.

„Očkování,“ řekla Nancy Hodgeová.

„Jo, očkování proti strachu. Proti tý hrůze, že jsme tu zůstali na zimu. Rozumíš? Veteráni tu znají osudy všech obyvatel zpaměti. Však uvidíš. Je to tu docela zajímavý.“

Ale Lewis byl tak unavený, že měl obavy, že mu hlava spadne do talíře. Bylo mu jasné, že film nepřežije. Dvakrát pronesl cosi vtipného, co ostatním vtipné nepřipadalo, nakonec se omluvil a šel si lehnout.

Ostatní to nijak nepřekvapilo. Aklimatizace chce čas. „Až se jednou

vzbudíš a zjistíš, že jsi tady sám,“ řekl za ním Molotov, „nebuď překvapenej. Pochopíš, že ta divná bytost z vesmíru jsi *ty*.“

KAPITOLA 3

Lewis měl neklidný spánek. Periodicky se budil a lapal po dechu. Při každém probuzení se musel natáhnout pro kanystr, otočit se na bok a vymočit se. Ráno měl kanystr plný a dýchalo se mu lépe. Cítil, že se jeho tělo už začalo přizpůsobovat, červené krvinky se začínaly množit, ale když přišel do jídelny, vzal si jenom toast a kávu. Údržbář, který seděl vedle něho, nevěřícně kroutil hlavou.

„To je jak ptačí zob. To pěkně vyhládneš.“ Vsunul si do úst sousto sýrové omelety a pokračoval v hovoru. „Jsem George Geller, votrok. Vážně, musíš víc jíst.“

Geller měl před sebou šunku se čtyřmi vejci, dva steaky, mísu ovesných vloček, sýrovou omeletu, pečivo a tři sklenice pomerančového džusu. Lewis cítil, že na něho jde mořská nemoc.

„Jak tohle všechno můžeš sníst?“

„Tohle? To nic není. Já v týhle zimě pořád hubnu. Na pólu z tebe kalorie jen lítaj. Musíš se pořádně nacpat.“

Lewis od sebe odsunul poslední toast. „Dneska mi to ještě nejde.“

Geller pokrčil rameny. „Uvidíš, že to je málo.“

„Prostě nemám hlad.“

„Budeš ho mít.“

Geller pokračoval v jídle pravidelně jako bagr ve výkopu. Lewis se zhypnotizovaně díval. „Ty jsi přijel na pól, aby ses mohl nacpat.“

Údržbář na okamžik zvolnil tempo a usmál se. „*Tak* dobře zas Pulaski nevaří. Jsem tady, abych utek všemu tam doma. Jako každej.“

„Ruchu velkoměsta na počátku třetího tisíciletí?“

Geller nabodl vidličkou kus steaku. „Posranýmu manželství, nezaměstnanosti a dluhům. Mám tam ty samý problémy jako hoši, co přijeli s Kolumbem.“

„Já dlužím nějaký daně.“

„Já mám dost nepříjemný věřitele, chlapče.“ Ukousl pořádný kus steaku.

„Abych řek pravdu, trošku jsem sázel a hrál karty. Zkusil jsem to s paní Štěstěnou, ale ta svině se na mě v konečný fázi vybodla a pak se kolem mě začali vometat ňáký vostrý hoši a vykládat něco vo úrokách. Tady na mě nemůžou. Za tuhle zimu se zmátožím.“

Lewis přikývl. „Chceš tu vydělat prachy.“

„Zasraný prachy,“ přikývl Geller. „Ty potřebuje každej.“

„Vyděláváš tady dost?“

Pokrčil rameny. „Máme to samý jako kádinky. Je tu sice dlouhej pracovní tejden, ale žádný výdaje. Ten plat sice není vo moc lepší než doma, ale všecko ušetříš. Všecko. Tady není co kupovat. Možná ušetřím tolik, že se *nebudu* muset vracet domů. Že pojedu na nějakej tropickej ostrov rozmrznout. Koupit si tam člun. Uvidíme.“

Jasně. Na pólu to není marný.

Do jídelny vstoupil Cameron a zastavil se naproti nim. Vyzařoval autoritu, ale zdálo se, že trochu váhá. Lewis si pomyslel, že uvažuje, jak jednat s nováčkem. Člověk si nemůže být jistý, jak bude kdo reagovat. Cameronovi nejspíš ještě nebylo třicet, a byl tedy mladší než většina z jeho podřízených. „Tak jak?“ zeptal se nakonec.

„Nezmrzl jsem,“ řekl Lewis.

„Jedl jsi?“

„Trošku.“

Cameron se pochybovačně podíval na toast. Drozdi. To je dřina. „Zdá se, že bysme se mohli podívat na náš ranč. Tak do sedla.“

„Jupíí.“

Obléci se na ven bylo tak obtížné, jako navléci si brnění. Teplé dlouhé spodky a dva páry ponožek. Svetr. Vesta z ovčí vlny, kalhoty a nylonová kombinéza. Límec, brýle, kulich, bílé plastové zaječí boty, látkové rukavice, palčáky nebo lyžařské rukavice, když byly potřeba obratné ruce, a konečně dlouhá parka s kapucí. Lewis si připadal vycpaný a těžkopádný jako astronaut. Bylo mu vedro.

„Když se to tak vezme, takové věci jako zima neexistují,“ řekl Cameron. „Jenom nepřiměřené oblečení.“

„A jak se to vezme?“

„Když si toho navlečeš moc, tak se při práci zpotíš,“ řekl Cameron. „To je nebezpečné, protože promrzneš nebo se odvodníš. Na druhou stranu ale, když je vítr, promrzneš, ať si oblečeš co chceš.“

„Co děláte v takovém případě?“

„Do určité chvíle se to dá vydržet. Pak musíš dovnitř.“

„Já v tomhle nemůžu chodit," ukázal Lewis na své boty naplněné pro izolaci vzduchem. Vypadaly jako bílé melouny.

„To musíš, nebo ti z nohou zbudou pahýly. Moc dobře se v tom nechodí, ale fungujou."

Lewis se pomalu prošel. „Je to, jako kdybych měl na zádech činku."

„Jednou nějaký vtipálkové začali pár lidem sypat do bot písek. Každej den trochu. Na konci sezóny ty boty vážily třicet kilo. To byla docela sranda."

Lewis zatřásl botou a poslouchal. „Neříkej."

Když vyšli z buňky do šedého světla dómu, zdálo se Lewisovi, že vstoupili do lednice. Byl šokován, jaká zima je hned těsně za dveřmi. Nad hlavou mu visely rampouchy, kterých si všiml už předtím. Ale chlad byl zpočátku osvěžující, protože mu bylo v tom oblečení uvnitř vedro.

Sněžná rampa vedla z dómu na zasněžený rovný terén. Venku byl mráz citelnější. Ten mráz nebyla jen příloha, ale podstatná vlastnost jeho nového světa. Na okamžik se zastavil a rozhlédl se. Obloha byla zatažená a světlo rozptýlené. Foukal jen slabý vánek, ale i tak cítil, jak z něho pomalu prchá teplo. Mráz mu vnikl do plic a nahmatal mu srdce. Přetáhl si límec přes nos a ústa. Vlhkost dechu kolem úst se měnila v led. Oči a čelo mu naštěstí kryly brýle a pod kapucí se držela tenká vrstva teplejšího vzduchu. Chvíli se učil dýchat, jako kdyby byl pod vodou.

Dobrá. Zdá se, že okamžitě nezmrzne.

Rozhlédl se kolem. Všude jen ležel sníh a obzor byl zcela prázdný kromě skupiny lidských postav. Nic se nikde nehýbalo. Nikde nebyl žádný přírodní útvar, na kterém by spočinulo oko.

„Nejdůležitější je být v blízkosti stanice," zahájil lekci Cameron a stáhl si z úst límec, aby byl lépe slyšet. „Dokonce, i když nesněží, navrší vítr dvoumetrové závěje. Ten nafoukaný sníh je vysoký právě tolik, aby přikryl lidské tělo. Když někam jdeš, zapiš to do knihy a vem si vysílačku a nějakou hůl. Dávej pozor, kde jsi a kde jsou ostatní. Pamatuj si závěje. Lidi v Antarktidě zmrzli čtyři metry od úkrytu. Teplota může klesnout za pár minut o dvacet stupňů."

Lewis přikývl.

„Za druhý. Nejpoužívanější cesty vyznačují praporky." Ukázal na řadu dlouhých tyčí s praporky na konci. „Až bude tma, musíš sledovat pěkně jeden praporek po druhém. Jedna cesta vede k astronomické boudě, které se oficiálně říká Temný sektor, protože tam se nesmí svítit. Světlo ruší teleskopy. Všichni tomu říkají Temnice. Další cesta vede do Čistého

vzduchu, tam, co budeš dělat. Je to na tu stranu, kde nejsou generátory a kde není žádné znečištění. Třetí cesta vede do Letního tábora, který je teď zavřený," ukázal na vzdálené budovy. Letní tábor byla řada buněk z vlnitého plechu z doby korejské války. „A tahle vede do Pevnosti, to jsou ty malé modré buňky tamhle. To je nouzový úkryt, kdyby byl v dómu nějaký průšvih."

„Co třeba?"

„Požár. Nebo havárie generátorů. Kdyby explodovaly baterie. A otrávily studnu. A tak." Usmál se.

Cameron mu ukázal i anténní věž, teleskopy, hromady stavebního materiálu, bedny se zásobami, rozbitá vozidla a odhozený náklad. Vše bylo rozsypáno jako po srážce letadel a pokryto sněhem. Na jižním pólu to vypadalo jako na skládce, ale Lewise to příliš nepřekvapovalo. Takhle vypadají všechna místa, kde se pracuje a nerostou tam stromy. Kam se má ten bordel ukládat? Daň pokroku.

„Za třetí. Pečlivě pozoruj své tělo. Musíš být pečlivý jako astronaut. Pořád si říkej: je mi ještě teplo? jsem ještě pozorný? neztrácím energii? Jakmile cítíš, že mrzneš, musíš na chvíli dovnitř. Je to *jasný*?"

„Jo. Musím si zachovat zdravej selskej rozum."

„Byl bys překvapený, jak rychle se tady může ztratit."

Lewis se zadíval na mlhavý horizont. „Jak daleko vidíme?"

„Asi deset kilometrů. Pět v každém směru. Když si vylezeš na věž, o trochu dál."

Slunce vypadalo jako bílý kotouč, visící těsně nad obzorem za závojem mlhy. Kroužil kolem obzoru každých čtyřiadvacet hodin, denně byl níž a níž, jako mramorový kotouč kroužící trychtýřem. 21. března zmizí.

„Už jsi byl někdy na pólu, Rode?"

„Čtyřikrát."

„Takže se ti tu líbí."

„Dá se to tak říct."

„Dokonce i na pólu?"

„Na pólu obzvlášť. Takový místo nikde na Zemi není. Pojď, něco ti ukážu."

Vyrazili směrem k astronomickému komplexu, vzdálenému asi kilometr. Přešli ledovou cestu pro vozidla. Hned za ní vyčnívala ze sněhu asi metr vysoká tyč.

„Tady to je. Projdi se kolem světa."

„Tohle je jižní pól?"

„Jo. Spodní konec zeměkoule. Za polární noci sem občas zajdu, lehnu si

tu a dívám se na hvězdy a na polární záři. Někdy mám přitom pocit, že se vznesu a popluju oblohou. Je to moc krásný a mám z toho závrať.“

„Myslel jsem, že pól bude vypadat trochu okázaleji.“

„To jenom v létě. Tamhle někam dáváme slavnostní tyč,“ ukázal Cameron neurčitě. „Už jsme ji před pár týdny uložili. Vypadá jako berla Santa Clause. Má na vršku stříbrný glóbus. Visí na ní vlajka Antarktidy a fotí se u ní důležité osoby, které sem přilétají na návštěvu. Ale tahle hůl je opravdový pól. Protože se ledový příkrov pohybuje směrem k moři, každý leden musíme zabodnout novou.“ Ukázal na řadu starých tyčí, značících cestu pólu za minulé roky. „Abysme věděli, kolem čeho se dóm točí. Teď to ale vypadá, že bysme mohli dostat nějaký peníze a postavit novou stanici.“

„To víš, každej potřebuje peníze,“ řekl Lewis. Obešel tyč. „Cesta kolem světa. Četl jsem, že admirál Byrd řekl, že byl uprostřed nekonečný roviny. Prostě jenom takový roviny. Ale to úsilí se tam dostat, to že se počítá.“

„A to už je taky pryč. Byrd to řekl ve dvacátých letech a bázi začali stavět v padesátým osmým. Teď se počítá pobyt. Jsme tu za určitým účelem. Tvoje práce je důležitá. I moje. Všichni jsme tu důležitý. Vědecky. Politicky. Tohle území není žádného státu. To je území vědy. To se mi na tom líbí.“

„Ale je tu trochu zima.“ Lewis sloupl z kapuce kus ledu.

„Víš, proč se tady lidem líbí, Jede?“ Cameron se na něho zadíval. Vypadal s brýlemi jako nějaký hmyz.

„Proč?“

„Protože smyslem života je *učit se.* Existujeme proto, abysme se učili. Tomu aspoň věřím. A z toho důvodu existuje tahle stanice. Moss a Adams a Mendoza tu mají nejlepší okno do vesmíru na světě. Jeny Follett a Dana Andrewsová tu dešifrují atmosféru. Hiro a Alexej se pokoušejí pochopit polární záři. Ta tu bývá fantastická. Lenka dělá hydroponii, ty podnebí… nikde není víc čisto.“

Lewis měl v kapuci pocit, jako by se slova nesla odněkud z dálky. „Jak tady určujete světové strany?“

„Většinou nijak. Ukazujeme, říkáme támhle. Tady není kam jít, jsi tu jako na malým ostrově. Disneyland. Pojď, půjdeme se podívat, kde budeš pracovat.“

Zamířili k budově Čistého vzduchu, což byla hnědá kovová krabice asi půl kilometru od pólu. Stála na sloupcích a z její střechy vyčnívaly nějaké přístroje a antény. Chůze byla obtížná. Lewis měl pocit, že má padesátikilogramový náklad. Bylo mu horko, ztěžkly mu nohy a plíce byly naplněny vzduchem příliš suchým a příliš studeným. Z jeho límce se stal

balík ledu. Pokoušel se jej otlouct, ale moc se mu to nedařilo. Současně si všiml, že se potí.

Sníh jim vrzal pod nohama. Byl to prachový povlak na tvrdém modrobílém ledu. Vítr z něj nafoukal malé pravidelné závěje, kterým Cameron říkal sastrugi. „Alex mi říká, že to je ruské slovo pro obočí.“ Kupodivu, poměrně obtížně se přecházely.

„Kde se tu vzal?“

„Je to špičkový světový expert. Nabídli mu místo, aby v Rusku neumřel hlady.“

„Říkal, že se mu líbí film *Věc*.“

„Myslím, že v tom filmu je něco, na co jsou zvyklí lidi z postkomunistických zemí. Třeba to, že nikdo nemůže nikomu věřit. Myslím, že on byl nějak namočený ve vědní politice bývalého Sovětského svazu. Tady je ovšem skvělý, víš? Je ambiciózní. Rád by objevil něco nového, co by mu přineslo uznání v Rusku. Je s ním docela legrace. Jako s Hirem.“

„To jsou tady jediný dva cizinci?“

„Dana je Kiwi a Lenka je emigrantka z České republiky. Ale tady dole není nikdo cizinec. Antarktida je jediné místo na světě, kde nepotřebuješ pas a kde není celnice. Tady nic není ničí. To je taky perfektní.“

Kromě vzdáleného bzučení generátoru nebylo slyšet žádný zvuk. Žádný ptačí zpěv, šumění listí, žádné vzdálené výkřiky dětí nebo hučení dálnice. Lewis si na okamžik shodil kapuci a límec a na chvíli se zaposlouchal. Nevšímal si toho, jak se do něho zakousl mráz.

Za sebou zaslechl tiché zašeptání.

Otočil se. Nikdo tam nebyl.

Vykročil přes závěje. Zašeptání se ozvalo znovu.

Otočil se kolem své osy. Viděl jen bílý sníh. To bylo divné. Co se to děje? Šéf stanice se na něj pobaveně díval. „Myslel jsem, že jsem něco zaslechl.“

„To je tvůj dech, drozde. Vlhkost, kterou vydechuješ, mrzne, a jak padá k zemi, praská. To je divný, co?“

„To slyším svůj dech?“

„Oblak vodní páry, kterou vydechuješ.“

„Pane jo.“ Vyfoukl vzduch a poslouchal, jak jeho exhalace padá k zemi jako čarovný prach, který při dopadu zacinká. „Tady si toho zvuku všimneš. Nic jinýho tu není slyšet.“

„Kromě toho, co se ti honí hlavou.“

Budova Čistého vzduchu stála na kovových sloupech jako těžký pták. Ke dveřím se dostali po kovovém schodišti. Uvnitř byly přístroje, které již znal z Boulderu. Z oken nebylo vidět nic než sníh. Jižní pól je tisíce kilometrů vzdálen od průmyslových oblastí, a je to tedy nejméně kontaminované místo na Zemi. Lewisovým nejdůležitějším úkolem bylo odebírat vzorky vzduchu pro posouzení globálního oteplování. Měl vést záznamy z pětatřiceti různých měření. Některá měření probíhala automaticky a některá vyžadovala ruční odběr vzduchu, sněhu, slunečního záření a atmosférického ozónu. Teplota, koncentrace kysličníku uhličitého, vítr, sněhový spad, znečištění, barometrický tlak. *Moje práce je důležitá.* Pokud se planeta otepluje, ukáže se to tady na pólu ze všeho nejdřív. Pokud jejich ledová základna taje, zaplaví později voda světové přístavy. Antarktida je jazýčkem, který se vychýlí, když lidská industrializace zajde příliš daleko. A to bude tuto zimu hlídat Jed Lewis.

„Vypadá to útulně," řekl. Opravdu. Vyvýšená stanice vypadala trochu jako dětská pevnost.

„Budeš tu mít dobrej džob," řekl Cameron. „Ten tě donutí, abys každý den vyšel ven, takže se z tebe nestane domácí slimák, a budeš tu mít soukromí a nezávislost. Navíc, je odtud kousek do Kit-Kat klubu."

„To je co?"

„Bouda, z které se vypouštěly balóny. Už ji nepotřebujeme, protože teď jsou balóny lehčí a menší. Jeden tesař udělal z boudy klub. Je tam teplo, stereo a video. Pití tam teče proudem. Ne že by to šéf schvaloval, samozřejmě."

„Jistě tam jsou i temný kouty."

„Jasně."

„A což takhle nějaký menší sexuální hrátky?"

„To víš, v Čistým vzduchu je to někdy monotónní. To je potřeba prostřídat nějakým mejdanem. Carl Mendoza slíbil uvařit domácí pivo."

„To je fajn, že se pije v klubu. Aspoň mi nikdo nepoleje pivem přístroje."

„Ty by ti to tam zlili." Ředitel stanice vyšel na terasu, která se táhla kolem celé budovy a ukázal na žlutě zbarvený sníh pod terasou. „To víš, chodit na hajzlík do dómu je daleko, a tak se chodí tady přes zábradlí. Je to docela zajímavý, když fouká vítr."

„Čistej vzduch, špinavej sníh."

„No, je třeba říct, že sníh na vodu berem odjinud. A bouře důkazy přikryje."

„A jak to dělají ženský?"

Cameron se zasmál. „Kdoví, jak to dělají ženský.“

„Ty určitě ne,“ ozval se ženský hlas.

Otočili se. Ve dveřích stála mladá žena asi Lewisova stáří, v nylonových kalhotách. Na nohou měla jen vlněné ponožky a horní část jejího těla vězela jen ve spodním prádle, které ukazovalo zajímavé křivky. Držela šroubovák a zdálo se, že jí zima nevadí.

„Chodíme do křoví,“ řekla Lewisovi. Nejbližší křoví bylo několik tisíc kilometrů daleko.

„Ahoj, Abby,“ řekl Cameron.

„Ahoj, ty čuně,“ odpověděla s úsměvem.

„Vy to děláte pod vysloužilý počítače, že?“

„To ne, vysloužilý počítače potřebujeme pro naše nováčky.“ Podívala se zpříma na Lewise. „Nevěř všemu, co ti Rampouch navykládá. Ten už ztratil všechny šance, protože se baví jen s chlapama a čeká ho dívčí soud. Nebo možná rituální kastrace.“

„Hele, tam já mám citlivý místo. A ženy mám rád, ale těm většinou nemusím nadávat.“

Cameron se otočil k Lewisovi. „Tohle je Abby Dixonová, naše počítačová kouzelnice. Abby, tohle je Jed Lewis, náš nový rosničkář.“

Lewis si na to sundal rukavici. Měla dlouhé štíhlé prsty a pevný stisk. Vlasy měla tmavé a krátké, měla příjemné rysy a široký, hřejivý úsměv. Nebylo to špatný.

„Neviděl jsem tě na večeři ani na obědě.“

„Někdy jím v práci. Zvlášť když mám k jídlu jen ovoce. Jablka, PC a já. To se rýmuje.“

„Ale je škoda přijít o společnost.“

„Počítač je dobrá společnost. Zvlášť, když se to porovná s některými možnostmi.“ Podívala se potutelně na Camerona.

„Abby je prchavá jako čpavek,“ řekl ředitel stanice. „Předstírá, že má někde v Antarktidě svýho fešáka, ale budeme tu celou polární zimu a můj šarm… To by bylo, aby něco nebylo.“

„Doufám, že nejsi společenský jako Jerry,“ řekla Lewisovi. „Jerry Follett. S tím budeš dělat. Jeho představa o pokecu je dynamika atmosféry. Bude potřebovat pomoc při vypouštění balónů, protože je jako měkkýš. Budeš to muset přežít.“

„Co ty tady vlastně děláš?“

„Já jsem k dispozici tomu, kdo mě potřebuje. Kdo má problémy s počítačem,“ upřesnila s úsměvem. „Slyšela jsem, žes dorazil, a musela jsem

ti nainstalovat na počítači nějaký obslužný programy. Tvůj předchůdce tam udělal strašnej bordel. Měla jsem to stejně v plánu.“

„Doufám, že ho nepolil pivem,“ opakoval se Lewis.

„Spíš ho asi poblil,“ řekla Abby, „měl strašný problémy s nadmořskou výškou. Mohli bysme ho pojmenovat Sněhulák, když po něm všechno dědí,“ adresovala Cameronovi.

„Ne, každý musí mít svou vlastní přezdívku, to je polární tradice,“ řekl ředitel. „Já jsem Rampouch, protože umím bodat a píchat, když je potřeba.“

„Je moc náročnej,“ řekla Abby. „Vybíravej. Nestačí mu být průměrnej.“

„Tady to je totiž na zblbnutí. Musím pečovat o pětadvacet excentriků na place, který vyžaduje adaptabilitu. Každý se chce za šest měsíců proslavit a já to mám zařídit. Co nezmáknou, je moje chyba.“

Zadíval se na Lewise. „Abby je naše Čarodějnice, protože umí čarovat s počítačem. A ty bys mohl být třeba… Krill.“

Abby se zasmála. „Chudák Krill.“

„Co to znamená?“

„To je zooplankton,“ odpověděl Cameron. Malý průsvitný garnáti, co tvoří v antarktickém moři biomasu. Jsou důležitý pro ekosystém.“

„To vypadám jako prcek?“

„To znamená ještě něco horšího,“ řekla Abby. „To je dolní konec potravního řetězce. Prostě nováček.“

„Prostě drozd,“ dodal roztomile Cameron. „Nikdo novější dalších osum měsíců nepřijde.“

„To se mi moc nezdá,“ protáhl Lewis. „Nebylo by tam něco kladnějšího?“

„To se nesmí,“ řekl ředitel stanice.

„Jakou přezdívku má ten nakrknutej chlápek? Ten Tyson?“

„Buck, jako beran. On tak nejenom vypadá.“

„Taky je s ním taková domluva. Dělá, že nikoho nepotřebuje a s nikým se nemusí bavit.“

„To je můj pravej opak. Já potřebuju být s každým zadobře.“ Lewisovi neočekávaně zakručelo v břiše a, jak předpovídal Geller, pocítil obrovský hlad. „Teď myslím hlavně s kuchařem.“

Abby to, zdá se, přišlo líto. „Já si nemyslím, že *vypadáš jako* garnát.“

„Dík. Mám sto pětaosmdesát.“ Žaludek se mu stále ozýval.

„Možná bysme mu mohli říkat Antarktická desítka,“ usmívala se lstivě Abby a nakláněla hlavu. Pořád si dělali legraci.

„Co je zase tohle?“

„Antarktická desítka je příslušník opačného pohlaví, který by byl kdekoli jinde pětka," vysvětloval Cameron.

„No to je pěkný. Dík."

„Ale jak měsíce běží, všichni tu vypadáme stále líp a líp."

„Takže to *můžeš* dotáhnout na dvanáctku," zamrkala na něho Abby. „Uvidíme, co řeknou ostatní ženský."

„Už se těším."

„Ten Krill je na něj moc tvrdej. Možná Ozón."

„Nebo Valoun. Je to šutrolog."

„Cože?"

„Geolog."

„A co Rolling Stone?"

Lewis zavrtěl hlavou. Měl by si najít přezdívku sám. A *možná to po pár měsících na pólu dotáhne třeba na patnáctku.* Věci už vypadaly růžověji.

Zazvonil telefon a Cameron jej zvedl. „Haló… Ano, je tady. Dobře, Mickey… jo, já mu řeknu." Zavěsil.

„Co to bylo?"

„Sám náš veliký astrofyzik Michael Moss. Chce, aby ses za ním dneska zastavil." Ukázal na budovu stojící na kůlech asi kilometr daleko. „Zajdeš tam?"

„Až po obědě." Znovu mu zakručelo v žaludku.

Cameron se na Lewise zvědavě zadíval. „Mickey obvykle kamarádíčky moc nepěstuje. Půlku báze nezná jménem. Ale tebe si vyžádal, hned cos přiletěl."

„To mě těší."

„To by mě zajímalo, čím to je."

„Třeba má rád drozdy."

„Pochybuju," řekl Cameron. „Je to snob."

„Tak možná geology," řekl Lewis. Měl radost, že ví něco, co nevědí ostatní.

KAPITOLA 4

„Devět desetin vesmíru neznáme, Lewisi. Já jsem si dal za úkol je najít.“

Michael „Mickey“ Moss se zhoupl v křesle u svého stolu v astronomické observatoři a čekal, zda ho Lewis požádá o vysvětlení. Opíral se lokty o stůl a seděl nehnutě se sepjatými dlaněmi jako král přijímající hold. Navzdory přezdívce, které se nezbavil od první třídy – nebo možná, aby tu přezdívku usvědčil z nepatřičnosti – vůbec nevypadal jako postava z Disneye. S bílými vlasy a s dlouhým nosem, s hrubou růžovou pokožkou a očima temnýma jako obsidián, které však blýskaly jasnou inteligencí, se podobal Aristotelovi. Lewis si byl jistý, že si na svém vzhledu dává záležet.

„Nemyslím si, že je to tak zlý,“ chopil se Lewis udičky. „Už vidíme většinu galaxií.“ Však on se k účelu návštěvy dostane.

„To je přesně ten problém.“ Moss se nazvedl v křesle a teatrálně ukázal směrem ke stropu. „Obloha je zázrak. Všechny ty hvězdy! A přece ty triliony sluncí představují jenom malý zlomek hmoty, která ve vesmíru je, podle rotační rychlosti a pohybu galaxií. Musí tam být desetkrát tolik hmoty, možná stokrát. A co to je? Vyhaslé hvězdy? Temné planety nebo něco, co neznáme? To je to, co hledám.“ Ukázal na podlahu. „Tady dole.“ Po této záhadné větě se zasmál.

„Sparco mi říkal, že jste v ledu postavil teleskop.“

Moss vypadal trochu zklamaně, že mu Lewis zkrátil přednášku. „Znáte neutrina?“

„Nikdy jsem žádné neviděl.“

Astrofyzik pokýval hlavou. „Ani já. Jsou mnohem menší než atom. Jsou tak malá, že jich v tomto okamžiku prolétá miliarda skrze naše těla bez jakéhokoli efektu. Jsou tak malá, že proletí celou planetou, aniž by do něčeho narazila. Neutrino! Nepředstavitelně nezachytitelné. Nemá náboj. Nemá klidovou hmotnost. Ale co když nějakou hmotnost má, i když nepatrnou? Je jich tolik, že by klidně mohly představovat podstatnou část

naší chybějící hmoty ve vesmíru. Kdybysme je detekovali, spočítali a zjistili, odkud pocházejí, to by byla zajímavá informace. Jde o to, jak je objevit.“

„Což jste vyřešil.“

„Řekněme, že to řeším. Jenom nepatrné množství neutrin se srazí s nějakou částicí atomu na své cestě Zemí. Když se to stane, vznikne maličká exploze, jiskra, druh radiace, prostě světelný bod, chcete-li. V hornině ty záblesky nevidíme, ale citlivé přístroje je dokáží detekovat v průhledném prostředí, jako je vodní nádrž. Nebo led.“

„A jsme doma,“ řekl Lewis.

„Když vyvrtáme hluboko do ledu díry, dostaneme se do míst, kde je led tak stlačený, že v něm nejsou žádné bubliny. Je tam průhlednější než sklo. Je čirý jako diamant. Přístroje můžou detekovat záblesky ze všech směrů do vzdálenosti stovek metrů. Máme tu dva kilometry hluboké vrty a čekáme na záblesky ze srážek neutrin. Je to nejlepší místo na světě, vážně. Pokud to bude fungovat. Pokud to bude fungovat.“

„Jsou s tím problémy.“

„To ne, problémy ne, jen vědecká realita. A netrpělivost sponzorů. Protože nemají představu o tom, jaké jsou tady podmínky. Nemají představu. Já to tady tuhle zimu budu hlídat, protože se může stát, že najdeme něco tak neočekávaného, že to změní naše chápání gravitace, hmoty i energie.“

„Vy jste ale už něco neočekávaného *našel*.“

„Ano.“ Moss opět vypadal zklamaně. „Jako vedlejší produkt celoživotního hledání. Hledání tady, na tom nejdrsnějším místě na Zemi.“

„Pól je hrůzostrašný.“

„Být tady je privilegium. Lidi se pokoušeli rozluštit tajemství oblohy od okamžiku, kdy babylonští kněží vylezli na své zikkuraty. Jako poutníci a svatí muži, kteří vylézali na vrcholky hor. Tady jsme na nejvzdálenějším vrcholku, na jižním pólu, na nejodlehlejším z nich. Dalším zikkuratem je vesmír.“

„A vy tu něco z vesmíru *máte*.“ Lewis se pokoušel mluvit zdvořile, ale už pomalu ztrácel trpělivost. Chtěl už se na to podívat.

„Ano.“ Moss pochopil, že o svůj úvod přijde. „Máte s tím nějaké zkušenosti?“

„Moc ne. Nedělám si iluze o důvodu, proč mě Jim Sparco vybral. Nebyl jsem ten nejlepší, byl jsem jenom vhodný a nezaměstnaný a zajímal jsem se o jeho výzkum. A taky si myslí, že jsem zásadový, což znamená, že dovedu držet hubu.“

„Vaše zásady mě zajímají.“ Moss se na něj pátravě zahleděl. „Vy tu máte

studovat globální oteplování, ne?“

„Jako část meteorologického pozorování.“

„Ale jste naftový geolog, ne?“

„Byl jsem.“

„Což ke globálnímu oteplování *přispívá.*“

„Možná.“

„Tohle se ví jistě.“

„Taky nám to tady umožňuje žít. A možná najít *váš kus* vesmíru.“

„Připouštím.“

„A já jsem toho dobrovolně nechal.“

„Ano, to mě zajímá. Sparco mi o vás řekl, když jsem mu mailoval o tom kamenu. Jsem si jistý, že olejáři platí dobře. Je to dost zajímavá volba, kterou jste učinil. Každý, kdo je tady na pólu, má svůj důvod.“

„Já jsem sem přišel pomoct dobré věci. Jestli vám můžu nějak píchnout s tím objevem, budu rád.“

Moss přikývl. „Výborně.“ Myšlenka, že se ten drozd chce ohřát ve slávě Michaela Mosse, se mu zamlouvala. „Zatím je ovšem nutná naprostá diskrétnost. O mém objevu nikdo neví. A nikdo *nebude* vědět, dokud se nerozhodnu, že jim to řeknu. Souhlasíte?“

Lewis přikývl. Podle Sparka se to dalo čekat.

„Ještě jsem se nerozhodl, co s tím provedu,“ vysvětloval Moss.

Lewis znovu přikývl.

Astrofyzik pomalu vstal, přešel ke skříni a otevřel zásuvku. „To je zajímavé, jak neodolatelný je kámen na místě, kde žádný nemůže být. Už jsem se na něj díval tisíckrát. Přemýšlel, odkud je. Co může být uvnitř.“ Zvedl paži, ve které držel obyčejný hnědý kámen velikosti a tvaru velkého pečeného bramboru. „Je docela ošklivý.“

Lewis vzal kámen do dlaní. Byl těžký, mohl mít skoro čtyři kilogramy. Z jedné strany byl ožehlý a sklovitý. *Panebože.* „Kolik lidí o něm ví?“ zeptal se.

„Nikdo. Řekl jsem to jenom Sparkovi, protože jsme tady spolu strávili spoustu času. Přesvědčil mě, že to může být moje životní šance. Ale neodvážil jsem se ani poslat jeho obrázek na internet. Byl to on, kdo mi navrhl, že sem pošle někoho na předběžné posouzení. Myslím, že ho to napadlo, když vás potkal. Náhodou, že?“

„A kdy jste ho našel?“

„Před několika měsíci, když jsme vrtali sondu 18-b. Vrtná korunka do něj náhodou narazila. Ležel tisíce let v ledu.“

„A vás napadlo, že by to mohl být meteorit…“

„Protože co jiného? Pokud je na pólu kámen, musí pocházet z nebe.“

Lewis přikývl a zadíval se na krustu na povrchu kamene. Částečně se natavil při průletu atmosférou, což znamená…

Podíval se na Mosse. Astrofyzik na něj napjatě hleděl. „Tak co?“

„Vypadá to, že máte pravdu.“ Lewis položil kámen opatrně na nějaké papíry na stole.

„Takže myslíte, že je z vesmíru?“

„Pravděpodobně.“ Odmlčel se a přemýšlel, jak dál. „Jak jste už řekl, musel spadnout z oblohy, protože mezi ním a podložím je kilometr ledu. Z toho důvodu se Antarktida stala nejvyhledávanějším lovištěm meteoritů všeho druhu. Jsou v ledu nápadné jako bolavé zuby. Ale všechny ostatní se našly na povrchu Transantarktického pohoří, tam, kde sunoucí se led naráží na bariéru hor a vynáší meteority z hloubky k povrchu. Vítr pak odfoukne sníh, a můžete je sbírat. Trefit se do meteoritu pohřbeného v ledu vrtem je úžasná klika. Neuvěřitelná klika.“

„Myslel jsem si, že ho do vrtu hodil nějaký vtipálek,“ souhlasil Moss. „Že ho hodil do díry, když jsem se nedíval. Ale proč by to dělal? Nikdo se nepřiznal. Vrtáme tak, že lijeme do vrtu horkou vodu. Vrtná korunka je vlastně sprcha. No, a kamera mi ukázala, že v trubici něco je. Dal jsem posádce přestávku, počkal, až kolem toho roztaje led, a pak jsem to vytáhl.“

„A nikomu neřekl, co jste našel.“

„Chtěl jsem si být jistý.“

„Ale víte, že já nejsem žádný expert na meteority?“

„Většího experta se nám v tom krátkém čase nepodařilo nalézt.“

„Ano. A jak Sparco předpokládal, taky si myslím, že tohle není žádný obyčejný meteorit. Všiml jste si, že je bazaltový?“

„Mně se zdá úplně obyčejný.“

„Právě,“ řekl Lewis, který se snadno vpravil do role učitele. V geologii není žádný drozd. „Ve srovnání s kovovými meteority vypadá tenhle úplně obyčejně. Na zemi je to normální kámen, ale to, co na Zemi dopadne z vesmíru, jsou většinou kovové meteority ze železa a niklu, pocházející z počátků sluneční soustavy. Tenhle je pozdějšího data. A místo, z kterého pochází, má už svou geologickou historii. Zažilo nějaké nahřátí a roztavení a zformování vyvřelých hornin jako zemská kůra.“

Moss přikývl. Naslouchal pozorně.

„Takže to vypadá, že nepochází z obvyklého zdroje jako z asteroidu nebo komety,“ pokračoval Lewis. „Pravděpodobně pochází z Měsíce. Nebo z

Marsu. Vymrštilo ho to do prostoru při dopadu nějakého velkého meteoritu o průměru třeba dvou kilometrů. Vymrštilo ho to a zachytila ho zemská gravitace jako ten, co našli v Allan Hills, o kterém si myslí, že jsou v něm fosilní marťanští mikrobi.“

Moss řekl netrpělivě: „V tomhle by taky mohly být fosilie?“

„Zatím není ani jasný, jestli jsou v tom z Allan Hills. Ale tenhle druh meteoritu je vzácný, a ta samotná možnost z něj dělá pěkně cenný kousek. Nemůžeme si být samozřejmě jistí, co to vůbec je. Aspoň já ne. Nemám potřebné nástroje a nemůžu udělat expertizu. Určit, odkud je, můžou jen v Houstonu analýzou plynu obsaženého v meteoritu, pokud zjistí, že se shoduje s atmosférou na Marsu.“

„Možná vůbec není z Marsu,“ řekl Moss. Zdálo se, že chce dodat další naději.

„Ne. Na světě se jich našlo jenom šestnáct, ale mně se to zdá možný,“ řekl Lewis. „Je to achondrit, typ meteoritu, který pochází z planet nebo Měsíce. Sparco říkal, že tu máte spektroskop, a já jsem si přinesl pár věcí, které by mohly nahradit plynovou spektrální analýzu. Můžu taky odříznout malý kousek a podívat se pod mikroskopem na jeho složení. Můžu testovat kyslík a izotopy železných oxidů. Zjistit jeho magnetismus, což mi ukáže, kolik je v něm feromagnetického železa. Pokud to je plagioklaspyroxenový bazalt, možná olivín, tak to bude slibné. Radioaktivní datování může být ještě přesvědčivější. Budeme potřebovat nějakou fotodokumentaci a prohlášení o místě nálezu. A pak to vezmete do Houstonu nebo někam.“

Moss přikývl a pozorně se na něj zadíval. „Ano, někam.“ Zaváhal. „Jim mi řekl, že se vás můžu zeptat ještě na jednu věc.“

To Lewis očekával. „Jeho prodejní hodnotu?“ Jeho mínění v tomto směru bylo důvodem, proč ho sem Sparco poslal. Měl ji odhadnout a mlčet. To byla vlastně jeho jízdenka na jižní pól.

„Jako další míra jeho důležitosti.“

„Soukromé sbírky vědeckých artefaktů mají konjunkturu,“ řekl Lewis. „Všichni pracháči dnes chtějí mít doma muzeum. Pouhá možnost, že ten kámen pochází z Marsu, některým kupcům stačí. Možnost mít doma důkaz mimozemského života je nejlákavější ze všeho. Ten kámen představuje pěknej balík.“

„Kolik by asi stál?“

Lewis uvažoval. „Kousky z Marsu se prodávaly za dvacet pět tisíc dolarů za gram.“

„Což pro tenhle kámen znamená…“

„Několik miliónů dolarů.“ Moss náměsíčně přikývl.

„Úlomky z Měsíce jsou ještě vzácnější a stojí desetkrát tolik. Horniny z Apolla pocházejí z oblasti s neobvykle vysokou radioaktivitou, takže lunární meteority nám o Měsíci říkají mnohem víc. Jsou dva a půl tisíckrát dražší než zlato.“

„To je neuvěřitelné,“ řekl Moss. Nevypadal však příliš překvapeně.

„Ale všechno tady je majetkem americké vlády, ne?“

„Všechno, o čem ví,“ řekl vědec a podíval se zpříma na Lewise.

„Tohle je americká stanice, spravovaná za dolary amerických daňových poplatníků.“ Vozit suvenýry z Antarktidy nebylo dovoleno, to Lewis věděl. Seznámili ho s tím, ještě než odjel.

„Vážně?“ řekl Moss. „Vy to takhle samozřejmě vidíte. Zrovna jste vystoupil z letadla a uviděl tu potrhanou vlajku. Ale já…“ Vědec ukázal na stěnu, u níž stál psací stůl. Byla polepená fotografiemi Mosse s význačnými osobnostmi, které navštívily jižní pól: kongresmani, předsedové vědeckých společností, dobrodruzi, televizní hvězdy, zahraniční hodnostáři. Mickey Moss jako polární majitel. „Tohle není Amerika. Není to americký led. Není to ničí led, kromě lidí, kteří tu žijí.“

„Jako vy.“

„Jistě.“

„Ale na státní útraty.“

„Za cenu osobních obětí.“ Moss se nadechl. „Podívejte, mladý muži, vím, jak vám připadám tady v teple pracovny, obklopený vinylem a plasty. Ale já dělal vědu už v době, kdy vy jste byl kojenec. Bydlel jsem tu v prkenný boudě, jedl konzervy, celé měsíce nedostal zprávu z domova a neměl jediný telefonický hovor. Dělal jsem vědu tak promrzlý, že když jsem se vrátil dovnitř, bylo mi, jako by na mě položili rozžhavený železo.“

„Já vám rozumím.“

„To pochybuju. To nemůžete. Tomu nemůže rozumět nikdo, kdo to nepoznal. Lidi vám můžou dosvědčit, že jsem vybudoval tuhle budovu. Přesvědčil jsem washingtonský úřady, že tohle místo – tohle prokletý místo – je pro určitý druhy výzkumu to nejlepší místo na celý zeměkouli. Tady byla krásně pozorovatelná srážka komety s Jupiterem v roce 1994. Pozorování na pólu pomohlo mapovat vesmír a určit vlastnosti zemskýho magnetickýho pole a atmosféry. Máme tu ve sněhu teleskopy, kterýma je možné půl roku bez přerušení pozorovat Slunce, a jiný, namířený na půl roku temnou oblohu. Byl to Mickey Moss, kdo na tohle přišel.“

„Myslím, že to každý uznává.“

„Vážně?“

„Určitě.“

„No, jistého věhlasu požívám.“

„Určitě tu po vás něco pojmenujou.“

„Až umřu. Jo.“ Zvedl meteorit. „Teď se mi ale jen posmívají. Starej paprika. Mickey Mouse. Nemyslete si, že to nevím.“

„Jsou žárliví. To je akademická rivalita.“

„Nechtějí rozumět, že můj projekt má nejvyšší prioritu. Prioritu. Je pro pól životně důležitý.“

Lewis vyčkával.

„Musím splatit své dluhy.“

„Já se s váma nehádám, pane doktore.“

Moss pomalu otáčel meteoritem v dlaních. „O ničem už nerozhoduju,“ řekl tiše. „Už jsem starej. Musel jsem zfalšovat lékařskou prohlídku, abych se sem dostal. Nic netrvá věčně. Za tu dobu, co jsem tady, jsem toho moc nenaspořil. A moje rodina…“ Vzhlédl. „Jste překvapený, že mám taky lidský slabosti, Lewisi?“

„Ne.“ Lewis se neklidně zavrtěl. Ve skutečnosti překvapený *byl*. Neladilo mu to se slavným vědcem. „Jim Sparco mluvil o hrubém odhadu. Neříkal nic o tom, že si ho chcete nechat.“

„Ani já! Ani já!“ podíval se varovně na Lewise. „Nedělejte falešné závěry. Mám jistou reputaci, a to je taky všechno, co vědec potřebuje. Třicet let jsem tu byl. Třicet let! A nakonec mi sem přiletí něco z vesmíru… Proč?“

Na to Lewis neměl odpověď.

„Fajn. První krok jsme udělali. Znám váš názor. Teď je potřeba rozhodnout, co dál. Co je nejlepší? Co je správné? To je vždycky otázka, že?“

„Na kterou se někdy nedá odpovědět.“

„Ale na kterou odpovědět musíte.“ Moss vstal a vrátil kámen do skříňky. „Legrační je, že na tý bázi nikde nenajdete zámek. Proto taky nechci, aby se to veřejně roztroubilo.“

„Nechcete s tím otravovat jiné vědce?“

„Ne.“ Moss vypadal nešťastně. „Kdyby se to rozkřiklo, vznikly by pomluvy. Dezinterpretace. Jsou žárliví, jak jste správně řekl. Využili by toho proti mně.“

„Já se ale možná mýlím.“

„Chápu.“

„Potřeboval bych udělat pár testů.“

„Samozřejmě. Mezitím ho ale schovám někam, kde ho nikdo nenajde.“ Soustředěně se zadíval na mladého geologa. „A pak se teprve rozhodnu, co s ním.“

KAPITOLA 5

Jed Lewis měl o životě svou teorii. Život je tvrdý. Komplikovaný. Život je dlouhá cesta plná zákrutů, stoupající na strmou horu. A pokud nemáte dobré přátele, aby vám cestu pomohli vybrat, je docela snadné si vybrat cestu špatnou. (Lewis si nemyslel, že Mickey Moss má hodně přátel. Spíš jen obdivovatele. A soupeře.) A dokonce i když si vyberete, jdete kilometry a roky, než poznáte, zda ta cesta je dobrá nebo špatná. Co víc, každý má svou vlastní cestu a svůj časový rozvrh. Z toho, že je někdo na určitém místě, Jed neusuzoval, jak se mu daří cestu zdolávat. Nemohl vědět, odkud jde. Nemohl vědět, kam jde. Lewis může prozkoumat meteorit a pravděpodobně zjistit, co je zač, ale další osud kamene není jeho věc. Nemůže komentovat osamělou cestu starého vědce k vrcholu.

Samotného Lewise nijak zvlášť nebavilo být osamělý.

Když se vrátil do dómu, byl už zase hladový. Geller měl pravdu. Polární mráz pořádně vyhladoví. Když Lewis otevřel dveře ledničky a vstoupil do vestibulu jídelny, cítil, jak se mu vylučují sliny.

Jídelna byla přeplněná a u stolu kádinek bylo plno. Lewis, veden určitou dávkou zvědavosti na sociální spektrum stanice, se rozhodl zasednout ke stolu podpůrného štábu. Plácl sebou vedle Gellera, sedícího před vrchovatě naloženým talířem. Z druhé strany měl malého tichého muže, kterého si všiml již předtím. Měl hlavu skloněnou k talíři a vypadal jako myška.

„Kádinka se paktuje s chátrou," pozdravil Geller.

„Chci se poznat se všemi."

„A zdá se, že se ti zlepšil apetyt." Kývl na Lewisův podnos, kde byl navršen stroganoff, zelené fazole a sklenice ovocné šťávy. Pulaski a Linda Brownová se činili.

„Byl jsem na vycházce. Ta zima opravdu vysává morek z kostí."

„To není žádná zima. Sedět osm hodin ve větru a pokoušet se upevnit nějaký zařízení, který si vymyslela nějaká pitomá kádinka, *tomu* se říká zima."

„K tomuhle stolu si vědci nesedají?“ zeptal se Lewis.

„Většinou ne. Vycházíme spolu dobře, ale oni mají tendenci jíst spolu a my vlastně taky. Oni kašlou na nás, my kašleme na ně. Ale práce nám jde takhle líp.“

„Myslel jsem, že segregace je protizákonná.“

„To není segregace, to dělá ta jejich pitomá vysoká škola,“ ozvalo se zavrčení a Lewis vzhlédl. Byl to ten chlápek ze sprchy, Tyson. Těžce dosedl a zabral si rukama i nohama podstatnou část stolu. Měl podobné způsoby jako jeden z Lewisových instruktorů. Na svalnatém předloktí měl vytetovaného hada. Zdálo se, že mu had pomáhá držet tác s jídlem. V druhé ruce třímal vidličku jako žerď praporu. Jídlo na jeho talíři vypadalo jako malá pevnost. „Je tady partiček víc než v bridžovým klubu.“

„Myslím, že trochu přeháníš, Bucku,“ řekl Geller mírně.

„Hovno přeháním. Máš tu nás a máš tu kádinky a máš tu kuřáky a klub osamělejch srdcí a máš tu ženský. Kádinky všech možnejch šarží počínaje vševědama jako Mickey Mouse a konče postdoktorandama votrávenejma, když mají něco udělat.“

„Ale všichni tu spolu vycházejí. Líp než kde jinde, co jsem byl.“

„My spolu musíme vycházet, nebo tu *chcípnem.* Ale to neznamená, že tu nejsou partičky. Podívej se na tuhle místnost. Planeta opic, člověče. Jsme tu jak ve vopičárně.“

Neříkal Norse něco podobného? pomyslel si Lewis.

„To je, prosím, Buck Tyson, místní sociolog,“ řekl Geller.

„Jo, já a ten novej cvokař, my jsme dva,“ řekl a kývl na Lewise.

„Už jsme se viděli ve sprše.“

„Jo, pamatuju si. To jsem neříkal tobě, to jsem říkal Rampouchovi.“

Nebyla to sice přímo omluva, ale neznělo to nepřátelsky. Tyson je možná v pořádku. „Rád analyzuješ věci?“

„Rád vidím věci tak, jak jsou doopravdy. Dělám tu mechanika. Udržuju vozidla při životě. Chceš sněžnýho Spryta nebo kočku D-6? Zajdeš za Buckem Tysonem. Ale v noci přemejšlím o tý naší osamělý ponorce. Kádinky jsou ze samostatnýho myšlení trochu nervózní. Jsi taky nervózní?“

Jak na tohle odpovědět? „Líbí se ti doktor Bob?“ uhnul Lewis.

„Líbí se mi, vodkud pochází. A že zůstává ve formě. Říkal jsem mu nedávno, že umí prokouknout všelijaký kraviny jako já. Jsme si v něčem podobný: máme voba sebedůvěru, věříme na důležitost vedení a myslíme si svý. Má představu, že tady jsou stejný podmínky jako na kosmickým lodi. Je to trochu neomalený, co tady dělá. Nejsou to žádný ty přecitlivělý

krávoviny, co dělali cvokaři před ním.“ Otočil se ke Gellerovi. „Víš, co udělali cvokařovi v Suchým údolí?“

„Ne.“

„Přejeli mu stan pásákem,“ zasmál se Buck.

K tomu nebylo co dodat.

„Myslím, že Buck je tvoje přezdívka,“ řekl Lewis nakonec. „Jak se vlastně jmenuješ?“

„James,“ vmísil se rychle Geller.

„Jimmy, vyser se na to. Víš, že to nesnáším. Je to jméno anglickejch teploušů.“

„James Bond nebyl žádnej teplouš.“

„James Bond je vůbec největší anglickej teplouš. Nosí ženskou pistoli a oblíká se jako nějakej zasranej ženich. Já mám rád velký pistole a velký chlápky. Já mám rád velký chlápky, který do všeho vlítnou sami a nakopou všem prdel. Jako Clint Eastwood. A John Wayne. A Bruce Willis. A Rambo. A Ahhhnold, akorát že se přiženil k těm zasranejm Kennedyům.“

„Tysonovi všichni říkají Buck, protože má rád nože,“ vysvětloval Geller. „A bouchačky. A všecky ty vojenský krámy.“

„Ne, to není pravda. Já jsem jenom *soběstačnej*, protože to je tady důležitý.“ Tyson zašermoval vidličkou směrem k Lewisovi. „Neber to všichni za jednoho a jeden za všechny a podobný blbosti moc vážně, protože když je tma a fouká a všichni jsou jako zfetovaný, musíš se vo sebe umět postarat, ne? Vláda sice žvaní o naší malý šťastný komunitě, ale fakt je, že to je banda poserů. Můžou mít doktoráty, ale přinesli si sem všechny neurózy, co existují.“

„Buck prostě nemá rád lidi,“ shrnul to Geller.

„To taky není pravda. Sedím tu s váma, prdel vedle prdele. A dokonce mám některý kádinky rád. Jako je bláznivej Alexej, naše ruská směska. Ten ti může vyprávět, jaký to bylo v gulagu, člověče. Hiro je taky bezva, jak z kreslený grotesky. Ale některý z nich jsou vševědi bez kouska humoru, jako Harrison Adams. *Harrison,* ne prostě Harry. Nafoukanec. Nebo exempláře jako Jerry Follett. Dávám si bacha, abych se k tomu teploušovi netočil prdelí. Nebo Mickey Mouse v Temný díře. Náš vrchní hlodavec s našpicovanejma ušima.“

„Takhle mluvíš o svatém Michaelovi?“ řekl Geller vesele.

„Svatej Michael mi může políbit prdel.“ Tyson se otočil k dalšímu tiše žvýkajícímu muži a poklepal mu na rameno. „S tímhle chlápkem udržuj přátelský vztahy. To je šéf elektrárny. Snažíme se ho udržovat v příčetným a

střízlivým stavu.“

Malý muž vzhlédl. Vypadal jako mrkající mol. Byl holohlavý, měl ostré rysy a řídký knír. „Pika,“ zamumlal na úvod.

„Cože?“ Lewis nerozuměl.

„Pika,“ řekl Geller, „Jako to zvířátko.“

„Co to znamená pika?“

„Je to druh skalního králíka,“ vysvětloval Tyson. „S Pikou nikdo nevydrží dělat, protože když dělá, píská jako ty trpaslíci. Jednou se z něj všichni zblázníme. Jmenuje se Doug Taylor, ale říkáme mu Pika. Patří mezi sviště. Víš, jak ty pískají.“

Lewis pomalu přikývl. „Vzpomínám si.“

„Pika je druh pisklouna,“ řekl Geller, „ale nám se líbí zvuk toho slova. Pika.“

„Chápu.“

„Hele, Mickey Mouse má všechny možný medaile a vyznamenání, ale na těch mají hlavní zásluhu chlápkové jako Pika,“ řekl Tyson. „Bez nás by to nešlo. Kádinky to neradi uznávají, ale je to pravda. Poserou se generátory, a jsme mrtví. Prdne vodovod, a jsme mrtví. Vznikne požár, a je po nás. Nejsnadnější věc na světě je udělat tady nějakou sabotáž. Každej z nás může zabít všecky ostatní během tří nanosekund. A teď sem pošlou cvokaře. Nemrazí tě trochu v zádech?“

Lewis se pokusil zasmát. „Takže se vyplatí dobře vycházet s Pikou.“

„To si piš. Nějakej idiot vypnul včera topení. Tenhle malej chlápek ho spravil.“ Tyson souhlasně pokýval hlavou.

„Nešahej na moje mašiny,“ zamumlal malý muž. Ani se na Lewise nepodíval a pokračoval v jídle.

Lewise začalo zajímat, kdo to vlastně je. „Dobře.“

„Prostě nešahej na mý mašiny.“

Chvíli bylo ticho.

„Takže ty jsi náš novej rosničkář?“ zeptal se nakonec Tyson.

„Jo.“

„A jak se ti líbí naše království?“

„Připadá mi zajímavý.“

„To máš pravdu, je absolutně fascinující. Asi tři dny,“ povzdechl Tyson. „Viděls ten film, jak se tam vopakujou ty samý dny jeden za druhým? *Groundhog Day* se to, myslím, jmenovalo.“

„Viděl.“

„Tak to je zima na pólu.“

„Bucka moc neposlouchej," řekl Geller. „Kňourá jako moskyt."

„Já *kňourám* jako moskyt, protože nesu na zádech ňákýho zasranýho *Camerona a* další byrokraty. Viděl jsi náš jízdní řád? Udělej tohleto, udělej tamhleto, práce na tři zimy. Předváděj se, jak jsou důležitý. Dejte mi pokoj."

„Buck si myslí, že celej svět má na něj spadeno."

„Taky že má."

„Když nese třísku, naříká, jako by nesl kříž."

„Já tady vedu stanici, hochu, já to tady musím všecko udělat. Víš, kolik lidí tady maká?" zeptal se Lewise.

„Kolik?"

„Asi polovička." Tyson se znovu zasmál.

„A co ty tu vlastně děláš?" zeptal se Lewis Tysona.

„Co tím jako myslíš?" Vzal to jako kritiku.

„Jsi dobrovolník, ne? Chtěl jsi sem, ne?"

„Jo, jasně, doprdele, dobrovolník. Prdli mě sem za šest tisíc doláčů a teď až do října nemám na zpáteční letenku. Himl, sakra, zatraceně. Ať žije zima!"

„S dobrou náladou to utíká rychlejc," ozval se Geller.

„Rychlejc by to utíkalo, kdyby se Cameron do mě nesral. Já tutově nebudu skákat podle toho, jak von píská. Možná mě nebude mít rád, ale nemůže na mě." Ušklíbl se. „Tady ne."

Pulaski jim našel domácí zvíře. Domácí zvířata byla sice v Antarktidě zakázána, aby nenarušila původní prostředí, ale malý slimák, který si vlezl do hlávky salátu, to nařízení neznal a propašoval se až na jižní pól. Lenka, jejich skleníková zahradnice, jej přijala za svého a ubytovala ho ve sklenici s odřezky zeleně z vodních nádrží. Pojmenovala slimáka Hieronymus a všem tu skvělou novinu oznámila. Byla botaničkou se zelenou kartou z České republiky a všechno se jí v tomto novém světě zdálo okouzlující.

„Mám pořád pocit, že jsem na prázdninách," řekla Lewisovi.

„Někdo ti měl říct, že existuje Havaj."

„A teď máme domácí zvíře," pokračovala nadšeně.

„Někdo něco říkal o slimákovi," vzpomněl si.

„Vidíš, takový jsou lidi. To se z tebe stane, když nebudeš vycházet ven."

„A co se ze mě stane, když budu?"

„Myslím že eskymo."

Slimák byl slavnostně jmenován oficiálním maskotem šipkového týmu Amundsen-Scottovy stanice, který se sám přejmenoval na Bojující plže.

Dvakrát týdně se odehrávalo velké utkání se zimními obyvateli novozélandské stanice na pobřeží. Průběžný stav zápasu si hlásili vysílačkami. Novozélandské družstvo zvané Kiwi spoléhalo na svou rodačku Danu Andrewsovou, která kontrolovala, zda Američané nešvindlují. Dana, sžíravě ironická rusovláska, která se starala o požární hydrant a měla na všechno svůj názor, se svou úlohou souhlasila. Američané ze stanice McMurdo vysílali na novozélandskou stanici svého pozorovatele, který – pokud se moc neopil – kontroloval Kiwi.

Lewise si pozvali, aby se hry zúčastnil. „Jsme teď o třídu lepší tým, když máme maskota," řekl mu Geller. „Teď jsme jako profíci."

„Já to ale moc neumím," řekl Lewis a sedl si stranou.

„Nemůžeš být horší než George," souhlasila jiná dívka. Jmenovala se Gabriela a byla velice efektivní členkou týmu. Zdála se tak nervní, jako byla Dana netečná. Byla štíhlá, tmavovlasá, s tváří barvy mléčné čokolády, s velikýma očima a ústy sevřenými do trpké křivky. Pohybovala se graciézně a sebevědomě. Nebyla tak hezká jako Abby, ale stejně přitažlivá. Nebezpečně přitažlivá.

„To asi ne," souhlasil Lewis, když se Gellerovy šipky zabodly daleko od středu terče.

Geller se zamračeně díval na své šipky a Gabriela přivedla Lewise na čáru. Geller jim věnoval znalecký pohled. „Vidím, že už jsi na udičku zabral. Ta dáma byla asi přesvědčivější, že?"

Dana na Lewise pohlédla. „Víc než ty," souhlasil Lewis.

„To ale není žádný kompliment," stěžovala si Gabriela.

„Líbí se mi ten maskot."

„To není o nic lepší. Doufám, že umíš líp házet než mluvit."

Popravdě, Lewis tu hru nikdy nehrál. Ale byl rozhodnut se sžít se skupinou a pokusit se zasáhnout terč. Pozoroval, jak se Gabriela postavila špičkami na čáru a vztyčila svou štíhlou ruku. Šipka jí balancovala v prstech jako pírko. Byla pro muže magnetem a věděla to, byla prosáklá ženskostí a feromony. „Kdo to je?" zašeptal Gellerovi, který je pozoroval.

„Gabriela Reidová. Naše ubytovatelka, pridělovatelka, vede papíry, záznamy a takový ty administrativní krámy. Nemluvě o tom, že udržuje muže ve stavu nejvyšší pohotovosti."

„Já tě slyším, Georgi." Nevypadala nijak uraženě, vypjala se do oblouku a hodila další šipku.

„Říkáme jí tři Ká," zašeptal Geller, když téměř trefila střed terče a šla si pro šipky. „Každýmu, kdykoli, kdekoli."

„Ale.“

„Ona si vás najde. Dá se rozehřát mnohem jednodušeji než Zmrzlinka.“

„Jaká zmrzlinka?“

„Abby Dixonová. Máme zmrzlinu venku a ona ztvrdne jako šutr, takže když si ji chceme dát, musíme ji rozehřát v mikrovlnce. Vtip je v tom, že by Dixonová těch třicet sekund v mikrovlnce potřebovala taky.“

„Vypadá docela přátelsky.“

„Všichni ji tu milujou. Ale není tak přátelská jako naše milá spoluhráčka. Abby má někde pár tisíc kilometrů odtud svýho přítele a hraje si na to i na pólu.“

Zadívali se znovu na Gabrielu. Věděla, že se na ni dívají a že o ní mluví, a hra se jí dařila.

„Reidová je vážně bezvadný kotě. Jestli hledáš tenhle druh, tak to je ona.“

„Mně je pořád blbě z tý vejšky.“

Geller se zasmál.

Gabriela se znovu trefila doprostřed terče.

„Ta je dobrá,“ řekl Lewis.

„Má dobrou koordinaci,“ řekl Geller dost hlasitě na to, aby to slyšela.

Gabriela vytáhla šipky z terče. „Mám dost koordinované pohyby na to, abych včas vytáhla palec, na který dopadá kladivo. Což je víc, než se dá říct o tobě, Georgi.“

„Já vím. Zbožňuju tě, bejby.“

„Ale mě to nezajímá,“ zamrkala na Lewise.

„Co tě přivedlo na pól?“ zeptal se jí Lewis.

Gabriela vážně uvažovala. „Čas, peníze, zábava. Utekla jsem mraveništi.“

„Jakému mraveništi?“

„Žila jsem v budově, kde bylo tři tisíce kolegů a žádný opravdový kamarád. Nic mi tam nepřipadalo reálné. Nic, s čím bych mohla počítat. Nikdo se mi nezdál opravdový. Bylo tam moc… šumu. Tak jsem se rozhodla pro nový start.“

„Pro úplnou změnu.“

„Doufám. Všichni sem přišli se spoustou zavazadel. V brnění. Všichni vědí, že se vrátí domů. Takže někteří, co jsou tady, tady vlastně nejsou, víš, co tím myslím? Chtějí jenom tu zimu přečkat. Ale já nechci čekat, já chci žít. *Tady a teď*. A co ty?“

Lewis pokrčil rameny. „Myslím, že jsem tady pořád drozd.“

„Však nebudeš moc dlouho.“ Vypadalo to, že flirtuje.

Lewis se rozhodl být opatrný. „Ale jsou tady zajímavý lidi.“

„Myslíš divný?“

„Ne. Mají charakter. Jsou individuality.“

„To jo, to by nemělo cenu být tady, kdyby to tak nebylo.“ Podala mu šipky. „Jsi na řadě.“

„A proč zrovna na pól?“ zeptal se jí Lewis a postavil se na čáru.

„Protože to místo má svou sílu. Protínají se tu všechny křivky. Nulový bod. Jsme tu na posvátné půdě, Jede Lewisi.“

„Chceš říct na posvátném sněhu, ne?“

„Můžeš si tu dopřát luxus vlastních pocitů.“

Do jídelny vešla lékařka Nancy Hodgeová. Přemluvili ji, aby hrála taky. Zaujala pevný postoj, lehce rozkročená, hlavu zpříma a smrtelně vážná. Netrefila se ani do terče a všichni se zasmáli.

„Takhle dává injekce,“ zvolal Geller.

Nancy to vzala s humorem. „Dávej pozor, co říkáš, Georgi. Moje záznamy říkají, že bych ti měla prozkoumat prostatu.“

„To bych měl radši rakovinu.“

Nancy se přichystala k dalšímu hodu, soustředěně našpulila ústa a trefila se do rohu terče. Dana odvysílala výsledek nula.

Skrze rádiový šum se ozvala odpověď Australanů. „Teď už je nám jasný, proč jsme vyhráli v Americkým poháru.“

„Myslím, že sport není silná stránka naší doktorky,“ ozval se Lewis.

„Rozhodně ne po svačině,“ zamumlal Geller. „Když budeš potřebovat něco vyšetřit, pospěš si, musíš ráno. To je klidnější.“

„Proč, pije?“

„Jo, to nevím. Prostě nemá dost dobrou koordinaci. Nedej bože, aby někdo potřeboval operovat mozek.“

„Ale je to náš jedinej lékař.“

„Máme na pólu ty nejlepší i ty nejhorší. Misionáře i ty, kteří chtějí uniknout. Není moc dobrejch doktorů, který by si na celej rok oddychli od svý praxe. Je to jako starý námořní chirurgové. Všichni vyprávěli zajímavý historky. Podle toho, jak se tváří, tak ona asi taky nějakou má. Vsadil bych se, že se s někým pohádala a utekla sem.“

„Aby si lízala rány?“

„Nebo aby našla někoho jinýho. Tady je to jako klub osamělejch srdcí. I někdo tak ošklivej jako já tu má někdy štěstí.“

„No nevím, jestli tomu všemu můžu věřit,“ řekl Lewis.

„Je to pravda. Piloti sem jednou přinesli přespat gypsovýho manekýna, a i ten si štrejchnul.“

„A Nancy je špatná doktorka?“

„*To* jsem neřek. Je chytřejší než kdokoli z nás. My si tady ze všech děláme srandu. Ale vážně, někdy to vypadá, že svý pacienty odbývá, jako by se jich chtěla zbavit, jako by se bála, že udělá nějakou chybu.“

Šipky byla výborná zábava násobená rádiovou komunikací se stanicí vzdálenou dvanáct set kilometrů ledu a sněhu. Australané, kterým říkali Kiwi, byli nadšeni novým americkým maskotem a Dana tvrdila, že kdykoli se někdo trefí do terče, dělá slimák krouživé pohyby. Hráči se střídali, přecházeli sem a tam a Lewise to určitý čas bavilo pozorovat. Když Američané prohrávali tři jedna, omluvil se a vystoupal schody nahoru do baru. Do jediného místa stanice, kde se mohl pít alkohol. Byla to jediná potravina, za kterou se muselo platit. V baru seděl Norse a Lewis si k němu přisedl. Psycholog pil pivo. Lewis si vzal z ledničky taky jedno a položil na stůl marku.

„Vidím, že se už cítíš líp,“ řekl Norse.

„Potřebuju se trochu napít.“

„Už se ti stýská po šutrech?“

„Jistě. Po těch na prosluněný pláži.“

Norse se na Lewise pobaveně podíval. „Je zajímavý, že vybrali na tu práci geologa.“

„Byl jsem k dispozici.“

„To je *jejich* důvod. A jaký je tvůj důvod?“

Vypadalo to jako otázka psychologa. „Už jsem to napsal babičce.“

„Hm.“ Psycholog pokývl, jako by uznával porážku. „Dobře. Vyzpovídáš se někdy jindy.“ Usrkl piva. „Slyšel jsem, že jsi už navštívil doktora Mosse.“

„Milostivě mi udělil audienci.“

„Zajímavý, že jste se vy dva tak brzo setkali.“

Tenhle směr rozmluvy se Lewisovi také nelíbil.

„Je přítelem mýho poradce Jima Sparka. A je příjemný promluvit si s bohem. Říkal, že tu jsme všichni ve službách vědy.“

„Jo, to je oficiální linie,“ řekl Norse. „Takhle to vidí Nadace pro vědu a výzkum. Vidí nás jako prostředek k získávání vědeckých poznatků.“

„A ty ne?“

„Já vidím poznatky jako prostředek pro nás. Jako cestu ve vývoji lidstva. Je to sice jemný rozdíl, ale důležitý. Jsme tady proto, abysme zachránili civilizaci nebo aby ona zachránila nás. Někteří historici vidí lidské dějiny jako vítězství skupiny nad individuem. Ale jedna z mých otázek je, zda to nejsou mimořádní jedinci, kdo určuje chování skupiny. Jestli není účelem

skupiny vytvořit prostředí pro výjimečnou lidskou bytost. Například Einsteina. Nebo Jeffersona. Alexandra Velikého.“

„Ty hledáš na pólu Einsteina?“

„Já tu hledám charaktery. Integritu. Individualitu. Myslím, že něco z toho vidím i v tobě, Jede. Máš určitou přitažlivost. A pak chci určit, jaké osobní vlastnosti jsou potřeba v těsné, téměř klaustrofobní komunitě, jako je tady. Jak se osobnost přetaví nebo jak ovlivní skupinu.“

„Já se jenom pokouším mít zadek v teple.“

„Jasně.“

Lewis se usmál. Zdálo se, že se Norse zajímá víc o to, kým skutečně je, než o to, pomoci mu se přizpůsobit tomu, jaký by měl na pólu být. „Je tu spousta vyhraněných charakterů,“ řekl, „a to mám rád. Ale *přílišná* individualita vede k osamělosti.“

„Myslíš teď na někoho jmenovitě?“

„No, slyšel jsem, že Buck Tyson se ve skutečnosti jmenuje Island.“

„Ale to neznamená, že je osamělý.“

„Řekl u oběda, že vy dva myslíte podobně.“

Norse se zasmál. „Vážně? Já si myslím, že žádný dva lidi nemyslí podobně, na rozdíl od obecného mínění. Západním bohem je racionalita a společenský zdravý rozum. Všichni s tím souhlasíme a jdeme všichni stejnou cestou. Ale psycholog je jemnější, myslím. A vychází z toho, že každý z nás je zajatcem svých vlastních strachů, vnímání a své vlastní víry. Jako bysme žili v různých světech. Takže pro mě je fundamentální otázka, zda znalosti, které posbíráme na místech, jako je tohle, vedou k rozumnému pohledu na vesmír, a nebo k pohledu, který vypadá racionálně, ale je nesmyslný. Vede to ke štěstí? Řeší to vůbec něco?“

Lewis uvažoval. „Řekl bych, že pro naši vlastní záchranu jsou znalosti důležité. Rod Cameron mi řekl, že smyslem života je učení. Nejsme tady všichni proto, že nějak neuvědoměle věříme právě v tohle?“

„Ty v to věříš?“ zeptal se psycholog.

„Já nevím. Mít nějaký cíl je příjemné.“

„Jaký cíl? Svůj, nebo skupiny?“

„Oba.“

„To ne. Cameron dal právě cíl tobě.“

Lewise to už začínalo nudit. „Proč ty si myslíš, že tady jsme?“

„To nevím,“ připustil psycholog. Znovu se napil piva. „To tady chci zjistit.“

„Uhádnout.“

„Ne, žádný hádání. Já jsem profesionál.“ Znělo to jako odsudek.

Lewisovi došlo, že i psycholog uhýbá otázce.

„To nestačí,“ trval na svém. „Jaký k tomu *ty* máš důvody?“

„Tak dobře. Přišel jsem, abych zjistil, jestli tu vůbec můžeme být.“ Pokýval hlavou, jako kdyby to potvrzoval sám sobě. „Víš, že Amerika na rok v Antarktidě vydává dvě stě miliónů dolarů? Dvě stě miliónů na oltář poznání. To je teda pěkná změna. Ale co když je zdravý rozum podvod? Co když není pravda, že každý myslí stejným způsobem a sdílí s ostatními tutéž realitu? Co když je celá *věda* podvod? Co když to, co předstírá, že všechno vysvětluje, ve skutečnosti nevysvětluje nic? Co když Nadace pro vědu a výzkum je mýtus? Co když Keltové a pohani a čarodějnice měli pravdu a skutečné poznání, reálný pohled, si nese každý sám v sobě? Co když celé pozlátko civilizace, které představujeme, je tenčí než aluminiová skořápka tohoto dómu? Co když v určitém bodě našich výzkumů se nedostaneme k odhalení, ale k mystériu? K nové studni nepopsatelného a neznámého?“ Podíval se na Lewise jasnýma očima. „Co budeme dělat?“

Lewis v sebeobraně pokrčil rameny. „Já vím co. Řekl bych, že otevřeme další pivo.“ Došel si pro jedno a učinil tak. „Chceš říct, že mi tady bude mrznout prdel bez důvodů?“

Norse se zasmál, jako by to byl dobrý vtip. „Doufám, že ne.“

„Ale myslíš si, že jsme blbí, když věříme zdravému rozumu?“

„Ne, ne. Já jen tak kecám.“ Psycholog se zahleděl do láhve. „A piju. Ale v době, kdy nás přístroje nutí, abysme se jim podobali, abysme se stali jejich částí, jsem zvědavý, co ještě znamená zůstat člověkem. A to tady, na tom nejnelidštějším místě na Zemi.“

Lewis odešel z baru v horším stavu, než do něj vstoupil, stále neschopen spát, a jeho mysl se snažila pochopit a roztřídit nové poznatky o svém novém domově. Impulsivně se rozhodl vyjít ven. Není domácí slimák. Oblékání mu zabralo dobrých patnáct minut, a když vyšel na rampu, spatřil totéž bledé Slunce teď o půlnoci stejně jako ráno. Bylo to podivné, ten polární den. Hlavou mu kroužila spousta dojmů, nových tváří a filosofických úvah. Všichni jsou individuality, ale jsou taky skupina. Proto sem přišel.

Nebo ne?

Problémem doktora Boba je možná to, že nikdy vlastně nebyl sám.

Lewis se cítil osamělý právě teď. Stanice byla tichá. Foukal lehký větřík. Naslouchal jeho šumění a náhle si uvědomil, že to není vítr. Byl to vzdálený hukot sněžného skútru. Je to Tyson? Rozhodně se někdo projíždí o půlnoci

na sněžném skútru. Namáhavě vykročil kolem dómu, ještě neuvyklý výšce, a pátral po zdroji toho zvuku. Nakonec v dálce spatřil skvrnu, oranžový puntík na černém oválu. Někdo si vyjel na projížďku. Neměl potuchy, kdo by to mohl být. Je to v tomto čase divné, ale vědci mají divné časové rozvrhy. Kam jede?

Ten zvuk jako by nitkami přitahoval jeho oči k nočnímu cestovateli. Nic jiného vidět nebylo. Pak mu skútr zmizel z očí, jako by sjel do prohlubně, a o několik sekund později už nebyl slyšet ani zvuk. Bylo ticho. Lewis chvíli čekal, až se poutník znovu objeví, ale ten zmizel nadobro.

Bílá pláň byla úplně prázdná. Začala mu být zima. Lewis se otočil a šel zpátky, už dost vyčerpán, aby usnul.

Co předcházelo

Říkal jsem mu Tučňák.

Neříkal jsem mu to do očí, samozřejmě. Podle zákona a zvyku a úředních vyhlášek museli být členové sboru university politicky, sexuálně i rasově korektní jako majitelé pohřebního ústavu: pedantičtí, úzkostliví a trpět zácpou. Ale v duchu jsem mu říkal Tučňák. Taky zatracená uřvaná pijavice, handicap, brzda, kotva, prokletí kumpanie.

Uznávám lidi, kteří dosáhnou hranic svých možností.

A nenávidím ty, kteří předstírají, že jsou něco, co nikdy nebudou.

Z Tučňáka by nikdy nebyl horolezec.

Něco vám o horolezectví povím. Je to ta nejúžasnější ze všech lidských činností. Za prvé proto, že je obtížná. Za druhé proto, že je nebezpečná. Za třetí, že má jasný cíl a nelze být na pochybách, jestli jste cíle dosáhli nebo ne. Buďto vylezete, nebo ne. Všechno ostatní je blbost.

Za čtvrté, protože člověka osvobozuje. Hory chlapovi řeknou pravdu. Nebo ženě.

A za páté, protože je krásné.

Celá ta hrůza vypukla tři minuty po půlnoci, za teploty minus deset stupňů Celsia a za svitu hvězd, ozařujících temnou siluetu sopky Cascades. To byl náš cíl. Když vyšel ve tři měsíc, ledová hora se proměnila v obrácenou číši mléka a naše cesta vedla přímo do nebes. Byl začátek horolezecké sezóny a údolí a trhliny hory byly ještě zaplněny sněhem. Bylo krásně. Výpravu tvořilo patnáct studentů, dva instruktoři a moje maličkost. Mě tahali na každý výstup, protože jsem věděl, co je ve stěně potřeba dělat. Výpravy se zúčastnil celý ročník. Profesor Kressler byl nadšený horolezecký diletant, asistent Fleming se ho držel jako klíště a studenti potřebovali zápočet. Pro mne to byla prostě příležitost lézt. Po horách i vedoucímu katedry do prdele. Však to znáte.

Navázali jsme se ve třech skupinách po šesti. Žáčci byli potichu. Asi pociťovali přirozenou bázeň z hory. Bylo slyšet jen cinkání výstroje a skřípění nylonu. Tak to bylo správně. Dýchali jako stádo koní. Měli jsme v plánu zdolat vrcholek hodinu po rozednění a sklouznout dolů dřív, než slunce udělá ze sněhu břečku. Byla to poslední výprava toho semestru.

Čekal jsem, že se Tučňák na to vykašle. Nebyl jenom obézní, byl slabý. Nebyl jenom slabý, byl neschopný. Nedokázal se naučit vázat uzly, nevěděl, kam si položil svý krámy. A nebyl jen neschopnej, byl blbej. Dvakrát sešel z cesty, aby popadl svůj hvízdavý dech, a když jsem se pro něj vrátil, ještě se vztekal, místo aby se omluvil. Řekl jsem mu, že pro něj sport není. Už se ztrapnil dost. Měl

jsem s ním zatřást, zfackovat ho, ukázat mu, co je za debila. Ale to jsme nesměli. A tehdy jsem byl ještě měkkota. Ještě jsem byl ochoten věřit, že ti blbci z moci úřední můžou vědět, co je pro mě nejlepší.

Varovné signály tu samozřejmě byly. Tučňák byl poslední, kdo se vyštrachal ze spacáku. Poslední se oblékl, poslední dojedl, poslední si začal oblékat výstroj. Prděl, kulhal, plival. Po třech měsících výcviku ještě potřeboval pomáhat s železy. Potřeboval pomáhat s lanem. Jeho sekerka byla ostatním studentům nebezpečná. Kňoural, žebral, omlouval se. V každým realistickým světě by ho zlikvidovali jako genetický odpad. Ale tenhle svět pečuje o své mrzáky, že?

Nějaký čas jsem si myslel, že ho dokážeme vytáhnout nahoru jako kozu za vozem. Fleming, profesorův asistent, věděl, jak strašně ho nenávidím, a navázal ho na své lano, jako posledního. Místo, aby mu nadával, ho povzbuzoval. Měl svatou trpělivost. A tak jsem na chvíli zapomněl, že je Tučňák s námi. Vstoupili jsme na ledovec, vylezli na Sullivanovo sedlo a začali stoupat na centrální kužel pouze s půlhodinovým zpožděním. Tučňák trochu remcal, teklo mu z nosu, batoh nakřivo, ztratil bůhví kde rukavici, ale dokázal držet tempo. Kdybychom horu nakonec vylezli, snad bych mu téměř odpustil. Moje pohrdání by se nezměnilo, ale vztek by mě přešel.

Byl jsem toho rána vlastně v dobré náladě. Žil jsem. Obloha růžověla. Cascades se měnila z černé v temně modrou a dole jsme viděli třpyt světel města. Vzduch byl studený a tak čistý, že mi vypral mozek. Už jsem cítil vůni vrcholku. Byli jsme už blízko. Na západě se chumlaly mraky, chystala se nejspíš bouře, ale soudil jsem, že to na vrcholek stihneme. Byl jsem ochoten Tučňákovi všechno odpustit, když se to povede.

Jenže se ozval křik. Skupina začala ječet a zastavila se. Studenti lapali po dechu a zmateně křičeli podél lana.

Odvázal jsem se. Vracel jsem se sněhem a pokoušel se zjistit, co se děje. Minuty utíkaly. Nad obzor začal stoupat sluneční kotouč. Na západě zataženo. Vrcholek čekal. Měli jsme vyměřený čas. Museli jsme vylézt a mazat dolů.

Samozřejmě jsem věděl, co zjistím, ještě než jsem slezl k poslednímu družstvu. Ve světle blednoucího měsíce ukazoval Fleming na konec lana, který ležel na sněhu jako mrtvý had. Na konci lana nebylo nic.

Samozřejmě to všem zkazil.

Mně to zkazil.

Tučňák se odvázal a byl pryč.

KAPITOLA 6

Lewis zjistil příchod Abby Dixonové dříve, než ji uviděl. Ne, že by cítil její parfém. Zaregistroval její dech.

Její příchod ohlásily nové přístroje, které měl ve své buňce s názvem Čistý vzduch. Zařízení na odběr vzorků kysličníku uhličitého bylo tak citlivé, že detekovalo změnu v okolní atmosféře. Když Abby vydechla obsah svých plic, objevila se na počítačovém záznamu výchylka. Další přístroje sledovaly sluneční světlo, sloučeniny uhlíku s chlórem a fluórem, které mohou narušit ozónovou vrstvu, samotný ozón a vypařování. Bylo to, jako kdyby měl nové smysly. Právě se vrátil po půlhodině odběru vzorků sněhu a teď se ještě zahříval u svých přístrojů, když její boty zadusaly ve vestibulu.

„Ahoj," pozdravil ji.

„Ahoj, Kamenná hlavo," odpověděla vesele a sundala si parku.

„Taky jsem přemýšlel o tvé přezdívce," řekl Lewis. „Měla by být trochu hrdinná, něco jako Pozorovatelka bouří nebo Poutník po obloze."

„Takového se nic neujme." Pověsila kabát na věšák. „To je moc příznivé."

„Nemůže mít nikdo lichotivou přezdívku?"

„Neutrální je to nejlepší, v co je možný doufat."

„Jak vlastně tahle tradice začala?"

Plácla sebou do křesla, lehce se otřásla, jako by ze sebe shazovala napětí z pobytu venku. Měla zrůžovělé tváře a její temné oči zářily. Zdála se být srostlá se svým okolím. Líbilo se mu to, stejně jako její síla a energie. „To nevím, možná je to z dob, kdy tu byli námořníci. Když jsme venku, je těžko říct, kdo je kdo. Všichni vypadají jako oranžověj kužel na silnici. Přišli s tím, že budeme nosit jmenovky, ale to se lidem nelíbilo. Vypadalo to, jako že jsme na nějakém shromáždění nebo kongresu. Takže je nikdo nenosil. Jména se tu zdají být částí toho světa, který jsme opustili. Takže si lidi vyráběli jmenovky podle své profese. No, a z toho nějakým perverzním vývojem vznikly přezdívky. Už sis vůbec všiml, jak je to tady všechno perverzní?"

„Wade Pulaski mi řekl, že to je zemský ráj.“

Zasmála se. „To Mičuda říká.“

„To je taky přezdívka? On téhle stanici říká Planeta Mičuda. Nevěděl jsem, co to znamená, ale nenapadlo mě, že to je jeho hlava.“

„Rod říká, že vypadá jako Queequeg v *Bílé velrybě*. Já bych spíš řekla jako z filmu se starým Yulem Brynnerem. Je to bývalý voják, ale moc o tom nemluví s výjimkou narážek, že byl v nějakých akcích v extrémních podmínkách. Jako akvalung nebo horolezectví. Něco pro drsný chlapy. Zřejmě se nehodí do normálního života, a tak je tady.“

„Blbá alternativa.“

„Lepší, než skončit jako žoldák v Angole. Myslím, že se to dá říct o všech, co jsme tady.“

„Jižní pól tě zachránil před Angolou?“

Abby se zasmála. „Jižní pól mě zachránil před obyčejností.“

Tiše o tom uvažoval. Samozřejmě, že ano.

„To je zajímavý, zjistil jsem, že sem jdeš, podle křivky CO_2,“ řekl konečně. Ukázal na obrazovku. „Je to, jako kdybych měl další smysly.“

„Koncem zimy nebudeš vědět, jestli jsou přístroje tvojí prodlouženou rukou, a nebo jestli ty jsi prodlouženou rukou přístrojů.“ Znělo to jako ozvěna toho, co řekl Norse. Že by to říkal i jí?

„Čemu vděčím za tvou návštěvu?“

„Oficiální důvod je ten, že chci zkontrolovat, jestli ten opravenej počítač dobře funguje.“

„Pche. Každej technik, kterýho jsem viděl, si tři čtvrtě hodiny pouštěl nějakou příšernou hudbu a pak vypadl. Nikdo nikdy nezavolal, jestli je to v pořádku.“

Usmála se. „Jsi tu jako v ráji, jak říkal Mičuda.“

„A jaký je to ten neoficiální důvod? Chci vědět, proč mi tu kontaminuješ čistý vzduch.“

„Chtěla jsem se podívat, jak se ti vede. Všichni víme, že to pro drozda není snadný, a všichni jsou zvědaví, jak se do toho vpravíš. Takže…“

„Zvědaví, jó?“

Zamračeně se na něj podívala. „Přiletět posledním letadlem je trochu neobvyklý. A pak, jsi geolog, a ne meteorolog, což je taky divný. A donedávna jsi dělal u naftový společnosti. A…“

„Tys přišla sbírat klepy.“

„Přišla jsem zjistit pravdu. Tohle je malý město, Jede. Tady všichni o všem mluví. Když něco nevědí, tak si to domýšlejí.“

„Aha, takže tě poslali, abys vyzvěděla moje tajemství. Vyslali špiónku. Pokušení…“

Nakrčila nos. „Ale, prosím tě.“

„Ale za tím je něco víc, než že tě neodolatelně vábím a fascinuju,“ ušklíbl se Lewis. Užíval si. „Jsi tu vyslankyní špionážní centrály. Vybrali si tě. Někdo tě poslal.“

Vypadala zklamaně. „To je to tak vidět?“

„Já jsem zvyklý, že si mě ženy moc nevšímají.“

„To pochybuju.“ Chvilku počkala, aby si ten kompliment zapsal za uši. „Navrhl to doktor Bob. Řekl, že se pokouší napsat sociologický profil stanice. Kdo jsme a proč tu jsme. Bude sledovat naše chování během zimy. A nakonec…“

„Budeme všichni na pekáči.“

„Jo.“

„Ten dobrej doktor už na mně chtěl, abych mu řekl, kdo jsem a proč tu jsem,“ řekl Lewis.

„Vím o tom.“

„A?“

„Říkal, že muži se svěřují ženám s věcmi, který mužům neřeknou.“

Lewis se usmíval a díval se na ni. Měla vysoký krk, ouška jako lastury a velké bezelstné oči. Nebylo těžké uhodnout, proč si ji Norse vybral za pomocnici – otáčeli se za ní všichni muži na stanici – a nepřekvapilo ho, že s tou rolí souhlasila. Byla to tu opravdu malá vesnice. Přátelství tu vznikají rychle a spontánně a končí ještě rychleji. Snad hned první den po příjezdu si všiml spodního proudu, flirtování a soupeření. Co to řekl o ženách Cameron? *Teď jsme mnohem civilizovanější.* No, možná.

„Jako špiónka jsi dost nešikovná. Měla bys na sobě zapracovat.“

„Fakt je, že nejsem moc dobrá v lidský interakci.“

„A kdo je?“

„Myslím, že tohle je jedna z věcí, které chce zjistit doktor Bob.“

„Tak dobře, mám si lehnout na gauč?“ řekl. „Mám obvinit své rodiče a vyprávět o svým nešťastným dětství?“

„Ty jsi měl nešťastný dětství?“

„To ne, takový průměrný, řekl bych.“

„Já taky. Měla jsem bohatý rodiče. Bylo to příjemný. Ale nudný.“

Chvíli pozorovali jeden druhého a lehce se usmívali.

„Zatraceně,“ řekl nakonec Lewis. „To by mě zajímalo, co bude doktor Bob dělat celou zimu.“

„No, podívej," řekla, „ty určitě nejseš *úplně* normální. Geolog na ledu, to je jako koza na bruslích."

„Aha. Za to může Jim Sparco. Zoufale hledal někoho, kdo by vystřídal toho, co se nepoved. Má už deset let nepřetržité registrace polárního klimatu a můj předchůdce byl nemocnej, jak víš. Dívat se na teploměr není zas tak těžký."

„Co tomu říkala tvoje rodina?"

„Jsou všichni mrtví. Autonehoda."

„To je mi líto."

„Stalo se to, když jsem odešel z domova. Od tý doby jsem zvyklej na samotu. Přemluvil mě docela snadno. Práce v hajzlu, přátelé bůhví kde, a neměl jsem tam ani žádnou slečnu."

„Žádnou stálici?"

Bral její zvědavost jako dobré znamení. „Nezůstával jsem dlouho na jednom místě."

„Ale stejně," trvala na svém. „Málokdy se stane, aby sem někdo dorazil v posledním okamžiku."

„Jo, jo, byl jsem trochu zoufalej. To je pravda."

Podívala se na něj s opravdovou zvědavostí. „Co se stalo?"

Zamyslel se. Co se to vlastně stalo? Pokusil se trochu roztřídit tu záplavu emocí, aby z ní vyplynul souvislý příběh. „Dal jsem se na geologii, protože rád hledám vysvětlení," začal. „Kameny jsou záhada minulosti a taky výlet do minulosti. Mají ve srovnání s lidma příjemné vlastnosti. Zůstávají na místě, jsou organizovaný a pochopitelný. Rád lezu, takže to korespondovalo s mým hobby. Ale jako geolog jsem se pak soustředil na jeden druh záhad: kde je nafta. Nějakej čas se mi to líbilo. Bylo to dokonce vzrušující. Byl jsem v Texasu, v Zálivu, v Arábii. Ale pak jsem se dostal na sever Aljašky. Tam jsme původně neměli co dělat, ale co kdyby Kongres změnil názor a otevřel divočinu pro těžbu. Dělali jsme, že jsme turisti, ale zatím jsme odpalovali nálože a registrovali seismické vlny."

„A začal ses ptát, co to vlastně děláš."

„To ne," řekl pomalu. „To mě nikdy nenapadlo. Zrovna tak, jako mě od určitýho okamžiku nenapadlo, že bych tam mohl zůstat. To se mnou udělala tundra."

Čekala, že jí to vysvětlí.

„Je to tam trochu jako tady. Jen to není zasněžený celej rok. V létě je to zelený, ale nerostou tam stromy a to neustálý světlo jako kdyby do člověka vnikalo. Trvalo mi asi měsíc, než jsem si toho všiml, protože jsem byl ze

začátku soustředěný na to, co je dole pod námi. Pak jednou k večeru přišla temná a divoká bouře, zahnala nás do kempu, pak se ukázala duha a nakonec takovej chochol. Vypadal jako kouř a vlnil se v tom světle jako kouř. Nejdřív jsem si myslel, že je to oheň. Ale jak by mohl hořet oheň na úplně promočeným kopci. Pak jsem si uvědomil, že to jsou karibu. Život na tak prázdným a pustým místě! Náhle jako by mě zaplavil adrenalin. Všechny moje smysly se vzbudily. Znáš takovej pocit?“

Opatrně přikývla. „Možná. Jako když se zamiluješ.“

Tato analogie ho nenapadla. Pokývl hlavou. „Je to možný. Každopádně to, co jsem viděl, bylo stádo karibu. Už jsem samozřejmě viděl zvířata, ale nikdy v takovým počtu. Jako lidí na fotbalovým zápase. To tě napadne, že vlastně nevíš o světě nic. Slézali s kopce dolů k řece Kavik. Stál jsem tam a pozoroval je několik hodin. A už to bylo. Napadlo mě, že nemíním strávit zbytek života hledáním ropy ani ničeho, co likviduje životní prostředí. Kolegové mi říkali, že mi vychladne oběd, ale já jsem na to kašlal a stál jsem tam skoro celou noc. Bylo docela zima, ale kašlal jsem i na to. Nebyla vlastně noc, samozřejmě, tam slunce nezapadalo, ale necítil jsem zimu. Všechno bylo jako růžové a měkké. Nakonec, když už všichni usnuli, posbíral jsem nějaký svý krámy a šel jsem za tím stádem. Nechal jsem tam zprávu, aby mě nehledali.“

„Co tomu říkali?“ zeptala se. Dívala se na něj oceňujícím pohledem. Muž, na kterého tak hluboce zapůsobilo stádo karibu, se jí líbil.

Trpce se usmál. „Že jsem to *vzdal.*“

„Jsem si jistá, že to je uklidnilo.“

„Mimo jiný jsem si uvědomil, že v tom kempu doopravdy neznám jedinýho člověka. Že jsem nikdy hluboce nepřemýšlel o tom, co vlastně dělám.“

„Nic tě tam nedrželo.“

„Nic, na co bych mohl být hrdý. Šel jsem dva dny a pak jsem došel na silnici z Fairbanksu do Prudhoe Bay. Byly to dva nejosamělejší dny, který jsem zažil, a zároveň dva nejlepší. Na silnici mi zastavili nějaký výzkumníci, co mířili na Bronco, a svezli mě. Zůstal jsem v ekologickým výzkumným táboře v Toolik Lake a tam jsem potkal Jima Sparka. Vyprávěl mi, jak měřil v Arktidě, a dalo se s ním mluvit o všem možným. Hlavně o meteorologii a geologii. Já jsem se pak toulal někde v Idahu, ale zůstali jsme ve styku. Už jsem utratil všechny prachy a rozhodoval se, co dál, a pak jsem dostal balík ze Sparkovy laboratoře. Bylo v něm tričko s lyžařem a cedulka: lyžování na jižním pólu. Pět centimetrů nového prašanu. Plus telefonní číslo. Tak jsem

zavolal a zbytek už víš.“

„Poslal to geologovi.“

„Protože mě znal.“

„A taky kvůli Mickeyho kamenu.“

To ho překvapilo. „Jak to, že o tom víš?“

„Říkala jsem ti, že tady se nic neutají. Je to moc malá vesnice. Mickey jednou na podzim vyhnal lidi od vrtu a pak byl divnej. Vypadal nějak natěšeně, prostě vůbec nevypadal na chlápka, kterej překročil rozpočet a nestíhal časovej rozvrh. Tak jsme si říkali, jestli něco nenašel. A pak si zavolá geologa. Je to úplně jednoduchý. Co jinýho by mohl v ledu najít než meteorit?“

„Řek mi, že o tom nikdo neví.“

„Lidi nejsou blbí. Tady se všecko stokrát propere, protože tu není nic jinýho co dělat. Otázka zní, proč jsi kvůli tomu, aby ses na to podíval, musel přijet až sem?“

„To je jinak. Já jsem slíbil, že se na to mrknu za to, že mě sem pošlou.“

Naklonila se kupředu a vypadala napjatě. „A co?“

„Co co?“

„Je to něco zajímavýho?“

Zaváhal a přemýšlel, co říct. „Neměla bys mě nejdřív trochu svádět?“

„Sorry. Až pak. Nejdřív mi odpověz.“

„Ty jseš nejhorší zvěd, jakýho jsem kdy viděl.“ Tvářil se sice otráveně, ale ve skutečnosti se mu její zájem líbil. „Ale Mickey mi řekl, že o tom mám mlčet jako hrob. Nemůžu nic říct.“

Přikývla, jako by jí potvrdil, co si myslela. „On by tě sem netahal, kdyby to nebylo důležitý.“

Lewis se usmál jako sfinga. „Ženy musejí do všeho strkat nos.“

„Ženy umějí *naslouchat.*“

„Sparco je Mossův přítel. Zajímal ho názor šutrologa. A já jsem byl nezaměstnanej. To je všechno. Žádný testy jsem ještě nedělal.“

„Ale určitě víš, jestli to, co jsi viděl, má smysl testovat.“

„Uvidíme.“

„Pokud to je ten správný druh meteoritu, měl by být velký.“

„Pro větší slávu velkýho Mickeyho.“

„Tak to nemyslím. *Víš dobře*, jak to myslím.“

„Cože?“ Byla zatraceně bystrá. A jemu se bystré ženy líbily.

„Bude za něj spousta prachů.“

K večeru zesílil vítr. Když se Lewis vracel z čistého vzduchu do dómu, zažil první nápor opravdové zimy. Teplota se stále držela na minus 50° Celsia, ale vítr ji srážel až do minus sedmdesáti. Na ledu se vlnily závěje suchého sněhu, sněhové vločky bušily do jeho třepotající se větrovky a bodaly do nechráněné kůže na spáncích a horní části tváří. Místo dřívějšího ticha bylo slyšet sténání vichřice. Když konečně spatřil třepetání potrhané vlajky na dómu, zjistil, že hlavní vchod zasypal sníh. Otevřel menší postranní dveře a musel se o ně z druhé strany pořádně opřít, aby je zavřel. Pološero uvnitř dómu bylo blahodárné. Ale pořád ještě slyšel zvuky Antarktidy. Sníh dopadající na střechu bubnoval, jako kdyby na ni někdo sypal písek.

Lewis si chtěl promluvit s Norsem. Na obědě ho neviděl a usoudil, že by teď mohl být v posilovně. Byl to chlápek, co se udržuje ve formě. Byl tam však jen Harrison Adams, který mu řekl, že už odešel do sauny. Astronom ve vybledlých teplákách a pytlovitém triku ležel na zádech, zvedal bílýma, ale kupodivu svalnatýma rukama činku a hekal. Bylo zvláštní vidět toho ryzího intelektuála posedlého oblohou v této poloze. „Můžeš mi na chvilku píchnout, Lewisi?“

Lewisovi se moc nechtělo. Adams se mu nelíbil, připadalo mu, že Adams nemá rád hlupáky a že za hlupáka považuje každého, kdo se nezajímá o to, o co se zajímá on. „Hledám doktora Boba.“

„Ten se bude ještě nějaký čas vařit v sauně. Pojď mi nejdřív helfnout. Tysonovi nemá cenu říkat.“

Obrovitý mechanik pracoval v rohu místnosti. Dělal dřepy se stejně obrovitou činkou na zádech. Jeho nohy pracovaly jako dva tlusté chlupaté písty a dýchal jako právě se vynořivší velryba. Díval se na ně zoufale, jako kdyby ho ohrožovala jejich pouhá přítomnost. Na muže, který o sobě tvrdil, že je pracovně přetížený, byl nabitý neuvěřitelnou energií.

„Co mám dělat?“ zeptal se Lewis Adamse.

„Přidržuj mi tady tu lavičku.“

„Proč to nemůže dělat Buck?“

Tyson odložil činku a napřímil se. „Mám práci.“

„On má pořád práci,“ řekl Adams, když přecházel k lavičce. „Má moc práce, takže nemůže vyčistit cestu do Temného sektoru. Má moc práce, takže nemůže spravit Spryta. Má tolik práce, že mi nemohl odvézt dalekohled, než se zvedl ten vítr. Má tolik práce, že mi ani nemůže říct, kdy mi ho přiveze.“

„Hele, nejsem tvůj sluha, Adamsi.“ Činka bouchla o podlahu. Ruce se mu kývaly kolem těla jako opičákovi. „Svět se netočí kolem tebe.“

Astronom ulehl na lavičku. „To tady nesloužíte *mně*, pane Tysone. My všichni tady sloužíme vědeckému výzkumu. My tady musíme využít čas a zdůvodnit náklady. Svět se *točí* kolem tohoto pólu. Ovšem, bohužel, většina *z nás* musí čekat, až se uráčí *vám*.“

„A do prdele,“ řekl Tyson. „Že já vůl jsem neletěl domů, když jsem měl možnost. A jestli mě dovopravdy tak moc potřebuješ, tak řekni Cameronovi, ať ti přidělí nějakou prioritku. Já dělám věci popořádku.“

„Taky pouštíte moc vody. Kašlete na nařízení o šetření. Lidi jsou na vás naštvaný.“

„Můžou pít pivo.“

„Mluvím o sprše.“

„Ať se sprchujou pivem.“

Adams uchopil činku. „Až skončí zima, Bucku, bude se mluvit o prémiích a o doporučení na další zaměstnání.“

Tyson vzal dvě třicetikilové činky a začal je zvedat jako jeřáb. „To je hrozba, Harry?“ Věděl, že Adams svou přezdívku nesnáší.

Adams zvedl činku a zahekal. „Jenom připomenutí, jak se věci mají.“

„Já přemejšlím vo tom, jak by věci měly bejt.“

Adams pomalu červenal a rudl námahou. „Spíš byste měl myslet na to, kde jste, a na svoji budoucnost.“ Začaly se mu třást ruce.

„Možná na svou budoucnost *myslím*. Možná nejsem takovej blbec, jak jste si mysleli. Možná, že váš poslíček začíná přemejšlet, co je co a kdo je kdo.“

Astronom zachrčel a položil činku. Posadil se. Byl zpocený a naštvaný. „Nemůžete procházet oknem, Bucku. Nemůžete se celých osm měsíců jenom flákat. Musíte spolupracovat.“

„Vážně? A to jako říká kdo?“ Tyson s bouchnutím odložil činku. „To by mě zajímalo, kdo říká, že musím s někým spolupracovat. Pravda je ta, Adamsi, že *ty* potřebuješ mě, ale já nepotřebuju *tebe* ani omylem. Na oblohu se já můžu vysrat. I na tebe, nebo tady na drozda, i na Camerona, i na všechny ostatní, který jsou dost blbý na to, aby tady byli. Já si dělám svou práci svým tempem a počítám dny, který mi chybí, než votuď vypadnu. A myslím, že to tak dělá každej, jen vo tom takhle votevřeně nemluví.“

„To není pravda.“

„Jako že všechny kádinky jsou správňáci, jo? Dobře víš, jak Moss vyžral grantovou soutěž. Nejste žádný světci. Zajímá vás jen, jak dostat článek do *Science* nebo *Nature*. Dobře víte, že jste tak kolegiální jako shromáždění mafiánskejch kmotrů. A taky víte, že to, co chcete vode mě, jsou široký záda a poslušnej úsměv. Za dva tejdny potom, co odtud vypadneme, si už ani

nevzpomenete, kdo jsem.“

„To ale vážně není pravda. Jednou v životě máš možnost dělat něco užitečnýho –“

„Za co ty dostaneš prémie. S tím běž do prdele. Mně tu nikdo srát na hlavu nebude,“ řekl velký muž a důstojně odešel.

Adams se za ním díval a vrtěl hlavou. „To je objekt pro doktora Boba,“ zamumlal směrem k Lewisovi.

„Doktor Bob by možná usoudil, že Tysonovo hledisko je legitimní.“

„Cvokaři dají za pravdu každýmu.“

Lewis odešel do sauny. Cameron mu řekl, že ta místnost z cedrového dřeva je jak morální podporou, tak oživovacím zařízením, které dokáže rozehřát promrzlé. Poskytuje relaxaci a posiluje v lidech pocit komunity. Funguje výborně a lidé ji často využívají.

Lewis shodil šaty, ovázal si kolem pasu ručník a vstoupil do červeného pološera. Skrze oblak syčící páry rozeznal Norseho svalnatou postavu a mohawský hřebínek a posadil se na cedrovou lavičku. Psycholog líně zvedl ruku.

„Právě jsme o tobě mluvili s Adamsem,“ pozdravil Lewis.

„Doufám, že v dobrém.“

„Že by sis měl Bucka Tysona vzít na gauč a trochu si s ním popovídat.“

Norse se zasmál. „Myslíš, že terapeut může každého přinutit, aby dělal to, co chce? Obávám se, že jediný, co je možný, je pomoct lidem pochopit, kdo jsou.“

„Myslím si, že Buck už pochopil, kdo je. Že je sobeckej, asociální, línej a hnusnej zkurvysyn, kterej plejtvá vodou.“

„Amen,“ řekl Norse a vylil na žhavé kameny z hrnku trochu vody; se syčením se proměnila v páru. Psycholog se pohodlně opřel a mlčel.

„Kdo jsem já, doktore?“

Norse chvíli neodpovídal a pak se ozval. „Na tom přece pracuju, vzpomínáš si?“

„Mluvil jsem dnes s tvým zvědem.“

„S jakým zvědem?“

„Přišla Abby a zpovídala mě. Řekla, že dělá pro tebe.“

„No to jo.“ Neznělo to překvapeně. „Už jsme o tom mluvili.“

„A co?“

„Řekla, že jsi desperát. Myslím, že to řekla takhle. Mám to poznamenaný.“ Jeho hlas zněl pobaveně.

„Myslíš, že to sedí?“

„Myslím, že jo,“ řekl psycholog. „To sedí na každýho. Jak se to říká? Žije

v klidném zoufalství?“

Po chvíli ticha se ozvalo: „Co ty tady, sakra, vlastně děláš, doktore?“

„Už jsem ti to řek.“

„Pokoušet se dostat do našich mozků je snažit se lidi nasrat.“

„O to mi teda fakt nejde.“

„Jedna věc je vyprávět svůj životní příběh. Jiná věc je nechat se napíchnout jako brouk do krabice nějakýho cvokařskýho výzkumnýho projektu. Mně se to nelíbí a myslím, že se to nelíbí nikomu. Vím, že máš svoji práci, ale ty lidi tady taky a nikdo se o psychologa neprosil. Bude dlouhá zima. Nebudeš tu moc populární, když si budeš dělat sbírku mozků.“

Norse se otočil a poprvé se podíval na Lewise zpříma. Jeho rysy byly ve stínu nezřetelné. Zdálo se, že uvažuje, co odpoví. „Tebe otravuje, když se tě na něco vyptávám, že?“ řekl nakonec.

„Já mám pocit, že to nedokážu vysvětlit ani sám sobě.“

„Ani já.“ Norse chvíli uvažoval. „Oukej, tak podívej. Za prvé, nejsem psychiatr, jsem psycholog. Jsem pozorovatel, ne terapeut. Já se nesnažím lidi měnit, já je jenom studuju. Ale máš dost pravdu. Nejenže mám nejmíň populární práci, mám taky tu nejtěžší. Takže víš, proč jsem tady doopravdy?“

„Na to se tě přece ptám.“

„Jde o to, že člověk jednou opustí tuhle planetu, Jede.“ Čekal na Lewisovu reakci.

„Co tohle proboha znamená?“

„Konec dětství, jak to řekl Arthur C. Clarke. Blíží se doba hromadných letů do vesmíru. Možná tam někde člověk najde nový ráj nebo bude schopen tam nějaký postavit, ale první cesty budou probíhat v podmínkách, jaké jsou tady na pólu. V nepřátelském prostředí, v přeplněné vesmírné lodi, v nepohodlí. Bude to loď cizinců. Možná loď bláznů. Kdo v ní má letět a proč? Za jakých podmínek zůstane funkční?“

„Tady jsou lidi funkční.“

„A to je *přesně* to, proč jsem tady. Ty si myslíš, že je tvoje práce důležitá, a to taky je. To jsou tady ostatně všechny plánované činnosti. Ale stejnou důležitost má pouhý fakt tvé existence. Že tu vůbec jsi, že přežíváš, spolupracuješ, hádáš se. Jsi tady bezděčný pokusný králík začátku budoucí epochy. Na pólu je to jako ve vesmíru. Je tu zima, sucho, jasno. Je to tu smrtelně nebezpečný. Dokonce tady není ani normální čas. Můžeme se tomu přizpůsobit? Nějak musíme. Země tady nebude navždycky. Nadaci pro vědu a výzkum a NASA zajímá naše pouhá existence, má na to výzkumný

projekt, no a ten jsem dostal.“

„Nestojím o to, abys o mně referoval jako nehodící se škrtněte.“

Norse se zasmál. „Nehodí se. Kdyby to bylo takhle jednoduchý.“

„Tím myslíš co?“

„Je to jinak. Každý se hodí, ale každý nějakým svým způsobem. Ať je to admirál, nebo poustevník.“

„Ale mluvil jsi o nás jako o pokusnejch králíkách, ne? Myslíš, že tu jsme jako krysy v tvým bludišti?“

„Pokusím se ti to vysvětlit,“ řekl Norse. „Já tu samozřejmě žádný bludiště stavět nemůžu. Jako psycholog pozorovatel a sociolog nemůžu. Stačí už jen to, že jsem tady. Protože pozorovatel trochu změní podmínky pokusu už jen tím, že pozoruje. Kdybych tu chtěl něčím manipulovat, to bych zlikvidoval smysl celé zimy. Nene. Můj úkol je úplně jinej. Zjistit, čím lidi tyhle místa přitahují. To je přece jedna z největších záhad lidský historie. Proč člověk opustil Afriku? Proč vůbec riskujeme? Jestlipak víš, že když se před první světovou válkou Shackleton chystal do Antarktidy, aby svý muže protáhl několika stupni pekla, verboval svých šestapadesát rekrutů slibem nízkého platu, primitivních podmínek, strádání a nebezpečí? A víš, kolik zájemců se mu ohlásilo?“

„Vsadím se, že hodně.“

„Pět tisíc.“

Lewis nemínil dát najevo své překvapení. „Lidi hledají dobrodružství. Jinak se nudí.“

„Dobrodružství. Změnu. Únik. Pak se dostanou na místo, jako je tady, které je vizuálně stimuluje asi jako betonová zeď. Je to tahleta stanice, která nás napichuje jako brouky v krabici. Jsme tu malej ostrůvek a máme tu únavný povinnosti. Ti lidi, co nejvíc chtějí na pól, můžou být ti nejmíň schopní koexistence. To je jedna z teorií. Koho vůbec potřebujeme ve vesmíru? *Commandos,* nebo účetní? To je ten problém. Když tuhle někdo vypnul teplo, někdo reagoval klidně a jiný zachvátila panika. Ne právě ty, od kterých by to člověk čekal. Já taky musím předpovídat. Ty předpovídáš počasí, já se pokouším předpovědět lidskou povahu. Oba musíme pozorovat a odvodit vzorce.“

„Ty se chystáš vyslechnout dvacet šest racionálních důvodů pro pobyt na pólu?“

„Proč racionálních? To už jsme přece probrali u baru. Když začala první světová válka a Shackletonova loď uvízla v ledu, vrhli se Němci přes Belgii na Francii. Udělali to přesto, že měli matematicky spočítáno, že ten útok nemůže mít úspěch. Jejich vlastní stratégové spočítali, že belgické silnice

jsou tak úzké a tak mizerné, že se do Francie nemůžou dostat v potřebným čase. Bylo předem jasný, že to nemůže vyjít. Ale přesto to udělali a vzniklo čtyřletý patový postavení, ve kterým zařvaly milióny lidí. A víš proč?“

„Proč?“

„Protože to byl nejlepší plán, který v daném okamžiku měli k dispozici.“ Psycholog se odmlčel a pozoroval Lewise. Věří Norse tomu, co říká, nebo to je řeč vypočítaná na to, aby vzbudila reakci, na kterou je zvědav? Vylil na horké kameny další vodu. Obklopila ho pára. „*Tohle* je lidská motivace. Vybrat ten nejlepší plán, který je možné provést, když je dána naše nekoherentní minulost, nejasné emoce, zmatená logika a marné naděje. Můj problém je, zda to stačí. Můžeme se spolehnout jeden na druhýho a stát se silnějšími než součet našich jednotlivých součástí? Nebo se to někde na cestě k Plutu všechno sesype?“

Lewis si vzpomněl na hádku v posilovně. „A co si o tom myslíš?“

„Mám jenom předběžný názor. Proto tady taky trávím zimu. Ale Amerika a její vládní kruhy zbožňují grupy. Teamworky. Výbory. Moderní historici opustili teorii důležitosti individuálních vůdců a zdůrazňují ekonomii a sociologii a biologický instinkty. Zbožňují mraveniště. Jedna z mých otázek je, zda je to možné takhle brát i v extrémních situacích. Když se tým stane stádem a nebo davem. Jak důležitá je individualita a důvěra ve vlastní síly. Může jednotlivá osoba jako ty nebo Buck Tyson změnit chemii celé komunity? Byli Periklés a Caesar a Napoleon a Lincoln produkty své doby, nebo jejími tvůrci?“

„Jak tohle můžeš říct na základě pozorování lidí, který sledujou, kolik tady napadne sněhu?“

„Pozorováním, co se stane *nám,* až tu vznikne nějaká kritická situace.“

Lewis se pomalu aklimatizoval. Za svých prvních nocí v ledové komoře sice ke zdi nepřimrzl, jak o tom žertoval, ale byl nepříjemně neklidný. Jeho tělu se nedařilo se vyrovnat se suchým vzduchem a nadmořskou výškou. Měl živé sny a často se náhle probouzel, lapal po vzduchu a několikrát za noc se musel jít vymočit. Jeho dech a puls se však postupně zpomalovaly. Poprvé v životě si pravidelně potíral krémem ruce a obličej. Jak mu poradil Pulaski, než se vydal ven, namazal si nosní dírky vazelínou a její vůni měl spojenou se sněhem. Uvnitř dómu něco cítil jenom vzácně. Když si jednou vzal do počítačové laboratoře pomeranč a oloupal jej, vzhlédla Abby od svého počítače, přitahovaná jeho vůní jako můra ke světlu. Každý stažený proužek pomerančové kůry vydechl svou vůni, a ta intoxikovala celou

místnost. Přistoupil k němu čenichající Hiro Sakura a za ním Nancy Hodgeová. Každému nabídl voňavý a elastický kousek. Všichni si jej obřadně zasunuli do úst a pomalu radostně žvýkali. Ambrózie.

Spřátelil se s Abby. Vyprávěl jí o driftu kontinentů a o tom, jak Antarktida byla kdysi porostlá pralesy, ve kterých se potulovali dinosauři. Ona mu vykládala historii komunikací, o tom, jak se internet stal spojeným mozkem planety, urychlovačem myšlenek a revolucí v tištění novin. Jak stroje dokážou lidi přečurat.

Jednou ho zavedla do garáže. Vzali si odtud sněžný skútr, aby mu ukázala, jak se na něm jezdí. Bylo na to už příliš chladno. Poskakovali kolem Quonsetových buněk letního tábora, cítil její ruce kolem svého pasu a slyšel v kapuci její povely. Vítr se do nich opíral tak nemilosrdně, že to po necelé půlhodince vzdali.

V „noci“ spal nyní hluboce a beze snů. Cítil se každý večer zničený mrazem. Vzbouzel se, až když zvonil budík, a cítil se dezorientovaný a grogy. Obloha měla stále stejnou barvu.

Když se jednou uprostřed noci hlučně otevřely dveře jeho ložnice a objevilo se světlo, byl naprosto šokován. Shodil se sebe pokrývku v hrůze, že hoří, ale pak rozeznal Camerona a Mosse, kteří se mu beze slova začali hrabat v posteli. Lewis se nechápavě posadil. Všiml si, že tu je také Norse; ten zůstal stát u dveří.

„Co blbnete?“

Cameron se nad ním naklonil, opřel se mu o ramena a přitiskl ho na místo. „Uklidni se, Lewisi. Přišli jsme ti pomoct.“

„S čím, proboha?“ Srdce mu hlasitě bušilo.

„Nejrychlejší způsob, jak odstranit podezření, je udělat prohlídku. Mickey na tom trval.“

„Jakou prohlídku? Co se mi hrabete v mejch krámech?“

„Klídek.“

„Bobe?“ Obrátil se na Norseho, který se stále nehýbal. Psycholog neochotně vstoupil do místnosti a rozhlížel se kolem sebe. „Je to pro tvý dobro, kamaráde.“

Moss vylezl zpod postele a napřímil se. „Nic.“ Astrofyzik se znechuceně podíval na Lewise.

„Co, sakra, blbnete?“

Tři vetřelci se na sebe podívali, kývli a pak promluvil Norse. „To bysme se rádi zeptali *tebe*. Ztratil se Mickeyho meteorit.“

KAPITOLA 7

„Máme tu fascinující sociologickou situaci.“ Robertu Norseovi se ta situace líbila.

Ostatní se na psychologa podívali s nechutí. Mickey Moss a Rod Cameron nespali a Lewis se ještě pořádně nevzbudil. Všichni čtyři byli namačkáni v Cameronově úřadovně vedle radiokomunikačního centra stanice. Místnost byla těsná, horká a atmosféra jiskřila napětím.

„Zasraná situace,“ zamumlal Cameron.

„Kolik je vůbec hodin?“ zeptal se mdle Lewis.

„Tři třicet.“

„Tři třicet ráno?“

„Nekňourej. Slunce už vyšlo.“ To byl nepodařený vtípek pro zlehčení situace. Slunce bylo nad obzorem stále, dokud za pár týdnů nezajde a nezůstane pod obzorem. Teď to právě venku vypadalo jako svět modrých stínů.

„Zmizelo něco nejisté hodnoty,“ pokračoval Norse, „v malé komunitě, ze které není úniku. Proč? Kdo to byl? Jak to udělal?“

„Proč je zřejmé,“ odpověděl rázně Moss. „Náš nejnovější člen, zde přítomný pan Lewis, věnoval mému nálezu svou pozornost poté, co jsem ho požádal o expertizu. Motivem jsou peníze.“

„Peníze?“

„Potvrdil mi, že jsem objevil vědecky důležitý meteorit. Ten druh, který je cenný.“

Norse se obrátil k Lewisovi. „Je to pravda, Jede?“

Lewis se obezřetně podíval na Mosse, otrávený, že ho velký vědec dal prohledat. „Souhlasím, že může být důležitý. Ještě jsem ale nezačal chemickou analýzu.“ Kolik toho může říct? „Za kus kamene z vesmíru platí boháči dost peněz. Je to teď v módě.“

„Kolik?“

„Není vhodné mluvit o penězích. To jen povzbuzuje zloděje,“ řekl Moss.

„Myslím, že ten zloděj už povzbuzen byl,“ odpověděl Norse.

Lewis se na Mosse neklidně podíval. Astrofyzik krčil smutně rameny.

„Jeden podnikatel nakrájel meteorit na tenké plátky a nabízí je na internetu," řekl nakonec Lewis. „Sto doláčů za jeden."

„To jde."

„Neporušený meteorit z jižního pólu, který může pocházet z Marsu nebo Měsíce… kdo ví, řekl bych tak tisíc za gram."

„Což znamená…?" naléhal Norse.

Moss se díval na podlahu. Lewis zavrtěl hlavou. „Pět miliónů dolarů?"

„Děláte si srandu," ozval se Cameron.

„Možná víc."

„To není možný."

„Pokud tam budou mikroskopické fosilie, jeho hodnota bude… astronomická. Ta slovní hříčka je záměrná."

„Ježíši." Ředitel stanice na okamžik uvažoval. „Ale to přece nepřichází v úvahu. Podle smlouvy nemůže nikdo prodat nic, co našel v Antarktidě. Je to proti mezinárodním zákonům."

Lewisův hlas zněl nevzrušně. „To je dobrý vědět."

„A lidi, co tu jsou, na peníze kašlou."

„To rád slyším."

Cameron se podíval na Mosse. „Věděl jste to?"

„Teoreticky ano," řekl mdle astrofyzik. „Pro vědu je cena irelevantní. Když Sparco řekl, že se sem pokusí poslat geologa, který můj objev posoudí, potěšilo mě to. Zdálo se mi to užitečné a tady Lewis říkal, že potřebuje práci. Ale možná došel k závěru, že by si víc mohl vydělat jinak."

„Co tím myslíte?" zeptal se Lewis.

„Že vy jste ten zloděj." Moss se na něj díval přímo; čekal, že to Lewis popře. A pak čekal na jakoukoli odezvu. Lewis se na něho díval s kamennou tváří.

„Promiňte, mladý muži, možná je to k vám nefér," řekl nakonec astrofyzik nejistě. „Ale jsem zvyklý mluvit přímo. Vy máte vědomosti o tom, jak to vypadá na trhu, dokážete odhadnout pravou hodnotu kamene a jako vyhozený naftový inženýr byste ho dokázal prodat. Když meteorit zmizel, musel jsem o tom přemýšlet z vašeho hlediska. Přijít sem sledovat počasí je pořádná odchylka od vaší dřívější vědecké dráhy. Přijít si sem pro meteorit z Marsu nebo Měsíce objevený na jižním pólu, kvůli tomu už se dá jedna zima vydržet."

Norse se na Mosse díval s pobaveným zájmem.

„Ukrást něco, co nemůžete ukrýt, nedává žádný smysl," řekl Lewis pomalu. „A mě nevyhodili, já jsem odešel sám."

„To říkáte *vy*. Já nevím, jak to bylo doopravdy. A zmizení meteoritu souvisí s vaším příchodem.“

„Obecné vědomí, že se tu našel meteorit, zřejmě s mým příjezdem souvisí. Nevzniklo ale z ničeho, co bych řekl já. Lidi přemýšleli už dlouhé měsíce o tom, co jste to našel. Tím, že sem poslali geologa, se jenom potvrdilo jejich podezření.“

„Jak tohle víte?“ řekl Moss.

„Protože mi to řekl *jeho* emisar,“ Lewis ukázal na Norse. „Abby Dixonová.“

„Kdo?“

„Počítačová technička,“ vysvětlil Cameron.

Moss uvažoval. „Aha, ta čiperka.“ Zašilhal na Lewise. „Říkáte, že *ona* je ten zloděj?“

„Ne, já jenom říkám, že *kdokoli* mohl vědět dost na to, aby ho z vaší skříňky vzal.“

„Aha, ale on nebyl v mé skříňce. Já jsem ho ukryl.“

Lewis zvedl ruce k nebi. „Tak jak jsem ho mohl já nebo kdokoli jinej vzít?“

Moss otevřel ústa a pak je zase zavřel. Vypadal ustaraně. „Myslel jsem, že jste mě viděl a uhádl to.“

„*Cože* jsem viděl?“

„Že jel na sluneční observatoř na planině. O půlnoci. Už je zavřená. Už je po sezóně a nebyl žádný důvod pro to, aby tam jel,“ řekl tiše Norse. „Vypadá to, že to doktor Moss sám prozradil tím, že ho zkusil ukrýt.“

To Lewise překvapilo. Takže to byl Moss, koho viděl.

Moss se otočil na Norse. „ *Vy* jste mě viděl?“

„Já jsem to slyšel u snídaně,“ řekl suše psycholog. „Já nevím, *kolik* lidí vás vidělo, ale o vašem výletě na skútru se mluvilo hned potom, co se Jed vrátil. To jste ho klidně mohl zakopat u tyče na pólu i s fanfárami.“

„Myslel jsem, že lidí v noci spí,“ zamumlal Moss. „Své kolegy jsem informoval, že jsem byl zkontrolovat zazimování.“

„Obecný názor na tuhle vaši hlášku byl, že to je nesmysl.“

Astrofyzik vypadal na chvilku rozpačitě. „Takže vy jste řekl Abby Dixonové, jak je cenný,“ obvinil náhle Lewise.

„To jste se netrefil. Bylo to spíš tak, že ona to řekla mně.“

„Mickey, mailoval jste do Států o vašem nálezu?“ zeptal se Cameron.

„Jenom Sparkovi.“

„Někdo si váš mail mohl přečíst.“

„To těžko.“

„Ta možnost tady je.“

Moss se zamračil. „Ano.“ Nelíbilo se mu, že udělal chybu. „Ale to je irelevantní. Teď je problém, co s tím zlodějem.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se pomalu Cameron.

Astrofyzik zhluboka vydechl. „Víme, že tady Lewis ho neukryl ve své místnosti. To mě nepřekvapuje. Ale ten zloděj ho někde ukrýt musel. Chci, aby se prohledala celá stanice. Každá postel, každá taška. Ten, kdo je nevinný, proti tomu nemůže nic namítat. Pokud je viník ochoten se přiznat a vrátit ho, nebudu už o tom přes zimu mluvit. Musíme tady spolu vycházet. Ale pokud ne, chci ho najít.“ Rozhlédl se kolem sebe.

„Pravděpodobně nemusíte prohlížet všechny,“ namítl Lewis.

„Musím, tohle je malá vesnice, mladý muži. Je naprosto jisté, že můj meteorit je v rukou *někoho* z naší kolonie o dvaceti šesti duších.“

„Nemůžete se chovat jako gestapo.“

Astrofyzika rozladilo, že svou autoritu neprosadil bez problémů. „A vy zase nemáte právo jako čerstvě příchozí takhle mluvit. Vaše obstrukce je přesně taktika chyceného zloděje.“

„Hej, počkejte!“ Cameron zvedl ruce. Vypadal unaveně. Mossova obvinění ho rozčilovala, ale nebylo mu jasné, kdo tu má hlavní slovo. Rod byl ředitel stanice, jenže Michael Moss byl starý antarktický výzkumník, astrofyzik, který pracoval na pólu od roku 1960. To Nadace pro vědu a výzkum respektovala. V Nadaci měli veterány rádi. Ignorovat Mosse by bylo politicky riskantní, protože by se to dověděli ve Washingtonu. Jak Moss stárnul, stával se víc a více potrhlým a mstivým a jít proti němu bylo nebezpečné.

„Mickey, naše práce je tu založena na vzájemné důvěře,“ pokusil se Cameron o nějaký kompromis. „Dobře to víte. Život každého je závislý na druhých. Obviňování z krádeže je jako lít naftu do ohně.“

„Ale stejně tak krádež. Já jsem tady od samého začátku a důvěřuju lidem mnohem déle, než kdo jiný.“

„Dobře. Já jsem váš meteorit nevzal,“ řekl Lewis. Byl zklamán, že se Cameron nechá tak snadno manipulovat. To nebylo fér.

„Myslím, že by se to tu mělo převrátit vzhůru nohama, dokud nenajdeme toho, kdo to udělal.“

Cameron zachraptěl. „Mickey…“

„Nedovolím, aby mu to prošlo, Rode.“

„Jste připravený na to, že vás čeká prohlídka?“ zeptal se Lewis.

Moss vyvalil oči. „Mě? Já jsem přece oběť.“

„Jak to můžeme vědět?“

„Jste moc podezřívavý, drozde.“

„Rozhodně ne tolik co vy.“

„Obávám se, že Lewis má pravdu,“ řekl tiše Norse.

Moss se na psychologa znechuceně podíval. „Prosím?“

„Myslím, že *vy* máte ten nejzřejmější motiv. Pokud ten kámen zmizí, můžete ho propašovat a prodat, aniž byste vzbudil podezření. Pokud máte proti někomu zášť, jako třeba proti Lewisovi, stačí ten kámen ukrýt a obvinit ho z krádeže. Můžete mu ho podstrčit, nebo komukoli jinému. Možná hledáte soucit. Možná jste usoudil, že ten meteorit je ve skutečnosti bezcenný, a radši jste ho schoval. Dokážu vymyslet sto dalších důvodů, proč vás podezřívat.“ Pokrčil rameny.

„Máte deviantní mozek,“ pogratuloval mu Cameron.

„Plný nesmyslů,“ řekl astrofyzik.

„Díky,“ ozval se Norse. „To je předpokladem mého povolání.“

„To, co jste říkal, je směšné,“ pokračoval Moss.

„Já tím jenom chci říct, že tady máme Pandořinu skříňku. Budete kolem sebe plivat obvinění a lidské emoce vzplanou jako střelný prach. Musíme být opatrní. Je to situace stará jako první plachetnice. Krádež ve skupině tak malé, že je možné každého prohledat a vyslechnout, když na to přijde. Přeje si zloděj, abychom ho chytli? Nebo meteorit schoval tak, že ho není možné najít? Můžeme někoho obvinit?“

„Vy jste ve svým živlu, doktore, co?“ řekl Cameron.

Lewis usilovně přemýšlel. Moss? Abby? Kdo má nejpřijatelnější motiv?

„Přísné vyšetřování bude naprostá katastrofa,“ řekl Norse. „Ale je to právě ten druh situace, o které jsem věřil, že tu vznikne.“

„Možná jsi ten šutr ukradl ty, aby sis užil,“ řekl Cameron s povzdechem. Byl viditelně rozčilen.

„Jistě. Mě byste měli prohledat mezi prvními, pokud se k tomu rozhodneme. A doktora Mosse. Stejně jako jsme prohledali Jeda. Každýho, kdo o něm věděl a měl motiv. Pokud to opravdu chceme vyšetřit, musíme sestavit seznam a dvakrát ho zkontrolovat. Otázka zní, kdo o tom meteoritu věděl.“

Ostatní neklidně přemýšleli. „Já ano,“ souhlasil Cameron. „Nechápal jsem, proč najali Lewise, geologa, na post meteorologa. Mickey mi to řekl. Nejspíš jsem tu zatracenou věc měl někam zamknout. Ale takové místo tady není.“

Norse udělal prstem ve vzduchu čárku. „Jasně. Co Lewis?“

„Neřekl jsem o tom nikomu. Ale Abby mi pověděla, že to vědí všichni. Nebo aspoň tuší. Že lidi blázní po meteoritech, není tajemství. Hledal bych někoho, kdo potřebuje prachy.“

„Lidi, co jsou tady, na prachy kašlou,“ odsekl Norse Cameronovými slovy.

Ředitel stanice se zamračil. „Slyšel jsem, že Geller má nějaké dluhy. Tyson o penězích mluví pořád. Alexej je chudý jak kostelní myš.“

„Co prestiž?“ přerušil ho Norse.

Cameron pokrčil rameny. „To je otevřené. Každý vědec, každý, kdo na Mickeyho žárlí nebo ho nemá rád…“

Moss vypadal ztrápeně.

„Což by znamenalo, že Lewis by mohl být obětní beránek skutečného zloděje,“ uzavřel věc Norse. „Čekal, dokud nepřiletí, a pak ho sebral. Voilà, udělal to drozd. Když obviníme Lewise, budeme mu hrát do ruky.“

Moss se na Norseho podíval s upřímnou nechutí. „Víte, to vaše povolání nenávidím.“

„No a já si zase myslím, že vy se chystáte do důchodu po dlouhé nesnadné kariéře, která vám přinesla ne právě moc slávy a ještě míň peněz. Netušíme, co jste s tím kamenem chtěl udělat.“

Moss sebou trhl, jako by ho píchl. Lewis byl překvapen psychologovou zřejmou ochotou udělat si mocného nepřítele. Ochotou pomoci Jedovi.

„Tak co, doktore, jdem prohrabat tvý matrace?“ zeptal se Cameron psychologa tónem, který měl znít ledabyle. „Uděláme filcuňk?“

„Tady rozhoduješ ty, samozřejmě. Já jsem jen pozorovatel. Ale měli bysme uvážit důvody pro a proti. Nebezpečím každé prohlídky je to, že se nic nenajde a lidi se naserou. Předností prohlídky zase je, že by se mohl najít.“

„Kolik stojí tenhle názor?“ zeptal se sarkasticky Moss.

Norse si ho nevšímal.

„S tím bysme možná mohli jít spát,“ řekl Cameron.

„To v žádném případě,“ ozval se Moss, „to by zloději poskytlo čas.“

„Já to ale neradím,“ řekl Norse. „Musíme se rozhodnout. Můžeme se všichni zaručit, že o tom nebudeme mluvit, samozřejmě – ale já vám garantuju, že to bude během hodiny celá stanice vědět.“

„Nemáš o nás moc dobrý mínění.“

„Nemám dobrý mínění o lidský povaze.“

Cameron vypadal smutně. Přemýšlel o hlášení, které bude muset sestavit.

„Že by ten zloděj byl tak blbej a nechal si to v pokoji? V ložnici?“

„Ano, protože to nemusí být kvůli prachům, ale aby uspokojil nějakou jinou psychologickou potřebu. Kriminálníci se pravidelně prozrazují. Překvapivá prohlídka funguje. Když se to nepovede, tak to našemu zloději dodá odvahy. Správná odpověď neexistuje.“

„Nejlepší by bylo, kdybysme na ten zatracenej šutr zapomněli,“ řekl Cameron.

Norse se zasmál. „Jasně, zapomněli na několik miliónů dolarů.“

„Nechci kvůli tomu obrátit stanici vzhůru nohama.“

Moss se na něj rozzlobeně podíval. „Jestli vy ne, já ano. Co když je ten kámen z Marsu? A i když není, stejně má vědeckou cenu.“

Cameron zavřel oči. „Mickey, lidi se naserou.“

„Možná je tu jiný řešení,“ řekl Norse.

„Jaký?“ zeptal se Cameron nedůvěřivě.

„Viděl bych možnost využít Jeda Lewise. Je geolog. Je to náš expert na kameny. Mohl by být motivovaný, aby očistil své jméno. Takže navrhuju dvě věci. Za prvé, prohlédneme s jeho dovolením taky buňku Čistého vzduchu. Nemyslím, že bysme něco našli, a to ani v případě, že ten zloděj je on, ale prostě tak vyloučíme jednu z proměnných. Pak prohledáme nás tři. Aby bylo jasný, jestli z nás čtyř někdo něco ukrývá.“

Podíval se na ně. Nikdo nic nenamítal.

„A za druhé, jmenujeme Lewise naším detektivem.“

„Co tím myslíte?“ řekl Moss pomalu.

„Lewis bude jednoduše říkat pravdu. Připustí, že jeden z důvodů, proč ho sem poslali, byl ten meteorit. Řekne, že se ztratil, a bude se vyptávat na možné podezřelé. Lidi už jsou tady spolu čtyři měsíce. Už se vzájemně znají. Možná se nějaký nápad vynoří.“

„Já bych měl dělat soukromý očko?“

„Diskrétního vyšetřovatele. Že je nováček zvědavý, je úplně přirozený. Nebude se vyptávat Rod, který tu představuje zákon. Ani Mickey, který vypadá jako rozzuřený buvol. Budeš se vyptávat ty. Hledat několik nových přátel, kteří by ti pomohli. Když to vezmeš za správný konec, nikdo se nemusí naštvat.“

Jaké přátele? „Tvýho špióna?“

„Mickeyho špióna.“

Lewis se porozhlédl po ostatních a uvažoval. Nebyla to moc lákavá nabídka. Čmuchání mu na popularitě nepřidá. Jenže když to nevezme, zůstane na něm lpět podezření, že má se zmizením kamene něco společného.

„Co z toho budu mít, když ho najdu?“

„Vrátí se ti dobrá pověst,“ řekl Norse.

„Já jsem ji nikdy neztratil.“

„Dobrá pověst a doporučení pro budoucího zaměstnavatele,“ řekl Moss.

„Tak to ne.“ Lewis zavrtěl hlavou. „Není důvod, proč bych ho neměl dostat. Dělám řádně svou práci. Váš zatracenej šutr jsem nevzal. Chci něco jinýho.“

„A co?“ zeptal se Cameron.

„Chci, aby se mi omluvil, že mě do toho tahá,“ ukázal na Mosse.

Astrofyzik se zamračil. Neomlouval se z principu nikdy a nikomu.

„Nejdřív ho najděte,“ řekl temně.

„A omluvu, že jste mě vytáhli z postele.“

„Najděte to,“ zavrčel Moss, „a budeme kamarádi.“

„A co to jako znamená?“

„Doufám, že mě nechcete jako nepřítele.“

KAPITOLA 8

A co teď, Sherlocku?

Lewis nerozhodně postával v místě, kde se rozvětvovaly tunely u vchodu do dómu. Ocelové oblouky po jeho levé ruce vedly ke generátorům, tělocvičně a garážím. Cesta vpravo vedla na ošetřovnu a izolaci. Tunely vypadaly jako obrovské kanály, studené a bídně osvětlené. Na jejich dřevěné podlaze ležela vrstva špinavého sněhu jako piliny. Ošetřovna byla kovová buňka velikosti nákladního přívěsu a neměla okna. Uvnitř bylo království doktorky Nancy Hodgeové s pilulkami proti bolesti, injekcemi, antibiotiky a nápisy ve stylu chabých polárnických vtipů – „Před viry druhých není úniku, naučme se s nimi žít“. Nebylo jasné, co by doktorka dělala, kdyby byl někdo vážně zraněn nebo nemocen.

To bylo místo, kde Lewis zahájil pátrání. Doktorka Hodgeová znala každého.

Lewis by rád ten meteorit našel. Snad ani ne pro samotný kámen jako pro zjištění, kdo mu způsobil problémy. Zloděj musel vědět, že nováček bude podezřelý. Bohužel, ze všech lidí na stanici byl asi nejméně způsobilý k vyšetřování. Byl drozd, outsider. Nikoho vlastně neznal. Což zloděj také věděl.

„Protože jsi nový, budeš objektivní,“ řekl mu Cameron.

Blbost. Byla to úlitba Mickey Mossovi, ale musel se do toho pustit, aby si zachránil svou zimu.

Kdyby kámen našel, bylo by to jen další pokušení. Ale nejdřív ho musí najít. A to znamená najít někoho, kdo zná tajemství ostatních.

Čtyři muži, kteří se domluvili v komunikační místnosti, zvané krátce Kom, prohledali ještě před ránem všechny své pokoje a Čistý vzduch. Nikde se nenašlo nic zajímavého, kromě Mossovy krabice poškrábaných jazzových desek a starodávného gramofonu, velkého Norseho dalekohledu, který si sestavil ze stavebnice, aby se mohl dívat na zimní souhvězdí, a poličky Cameronových knih s tituly Jak se stát manažerem. Norse měl s sebou

šachy, Cameron puzzle, Mickey knihu křížovek. Nikdo z nich neměl revolver, což tedy nebylo žádné překvapení. Nikdo neměl pod polštářem meteorit. Lewisovi bylo příjemné se hrabat v jejich soukromí tak, jak se hrabali oni v jeho.

Teď otevřel dveře a vstoupil na ošetřovnu. „Doktorka Hodgeová?“

Lékařka sebou trhla a vzhlédla. Na vlněné pokrývce vyšetřovacího lůžka byla rozložená baterie léků. Nancy byla nad nimi skloněná a třídila je na hromady. Jak sebou trhla, několik balíčků spadlo na zem.

Nancy je spěšně zvedla. „Proč neklepete?“

„Nevěděl jsem, že bych měl.“

„Já tu mám občas pacienty.“

„Myslel jsem, že to by bylo zamčeno.“

To ji trochu obměkčilo. Lewis byl konec konců nováček. „Já to nikdy nezamykám, protože někdo může přiběhnout s úrazem. Taky tu nemusím být. Máte něco akutního?“

„Ne tak úplně.“

„Tak příště zaklepejte.“ Sypala pilulky do skleniček. „Tak co máte?“

Rozhlédl se. Byl tu jenom stolek a židle. „Rád bych se vás na něco zeptal.“

Lékařka se napřímila a opřela se o kovové opěradlo. Vypadala zvědavě a zdálo se, že se má na pozoru. Když se objevil nějaký pacient, vypadala úzkostně. Byl to prohřešek proti lékařské etice, kterým již byla známa. Pacienti ji příliš nevyhledávali. Bylo s ní něco v nepořádku i doma? Nebo se ještě nestačila adaptovat na pobyt na pólu? Pokynula k lůžku, jako by potřebovala něco vysvětlovat. „Tyhlety léky se tu nastřádaly za dlouhé roky. Antibiotika, aspiriny, laxativa, dokonce tabletky proti mořské nemoci. Některé už jsou prošlé. Pokouším se je roztřídit.“ Držela mezi prsty dva prášky. „Některý vám pomůžou a některý by mohly uškodit.“

„Máte tu úplnou lékárnu.“

„Mohla bych to prodávat v tržnici.“ Lehce se usmála a on si všiml, jak zřídka Nancy dokáže sebrat odvahu k pobavenému tónu. Nebyla snad tvrdošíjná, ale příliš vážná. Možná unavená. Byla hubená, její tvář začínala být vrásčitá, vlasy šedé a oči ztratily optimismus. Táhlo jí na padesátku a těžce to nesla. „Ale v Nadaci by mi dali.“

„To je divný, ne?“ řekl Lewis. „Teoreticky je tady možný dělat cokoli, a nikdo se to nedoví.“

Nancy pokrčila rameny. „To je právě jen teorie. Pravda je, že lidi jsou tu tak ukecaný, že dřív nebo později se ve Washingtonu dovědí všecko. Což je

pravděpodobně dobře.“ Opět se lehce usmála. „Aspoň to tady neexploduje.“

„Zajímalo by mě, jestli *vy* víte všechno.“

„Co tím myslíte?“

„O lidech, co tu jsou. Máte jejich anamnézy a můžete mít představu o tom, co je udržuje v chodu.“

Zasmála se. „Jestli myslíte jejich orgány, tak to ano. Jestli myslíte jejich mozky, tak to ne. To je práce doktora Boba.“

„Ten je taky nový. Ten to bude vědět až za pár měsíců.“

„Já jsem jejich doktorka, ne jejich matka.“

„Já bych ale potřeboval někoho, kdo tady do toho vidí.“

Znovu se mdle usmála a povzdechla si. „Lewisi, díváte se na ženu, která si nepříliš dávno uvědomila, že neví nic o nikom.“ Zvedla levou ruku a ukázala mu bílý proužek po prstýnku. Díváte se na zázrak medicíny, který si nedávno nevšiml, že muž, s kterým žije osmnáct let, sbalil její vlastní sestřičku, vybral rodinné úspory a odjel do Mexika. A to všechno se dověděla až z pohlednice, kterou poslal své drahé Jane z nějaké kavárny v Guadalajaře. Pokud chcete odbornou radu, možná vám pomůžu. Ale pokud chcete rozumět lidem, tak na to jsem levá jak šavle.“ Pokývla ke dveřím.

Lewis se ani nehnul. „Dobře. Ale přesto jste jediný člověk, u kterého můžu začít.“

„S čím?“

„Setřásat Mickeyho Mosse z krku.“

Dívala se na něj nechápavě. Nakonec se odvrátila od hromady svých pilulek. „Jaký máte problém?“

„Doktor Moss našel v ledu meteorit. Ten zmizel.“

„Vážně?“

„Někdo ho ukradl.“

Nancy vypadala skepticky. „Ukradl? A proč?“

„No, asi by se dal prodat za hromadu peněz.“

Lékařka se štěkavě zasmála. „Tady těžko. Kdopak by ho asi koupil?“

„Ale později, až se odsud dostanem…“

„To nemá žádný smysl.“ Všichni připouštěli, že Nancy uvažuje rychle. Zdálo se, že ji záhada zaujala. „Myslím, že je nesmysl ukrást ho teď a celou zimu ho schovávat. Kdepak. Je to možná jen žertík. Někdo si ho vypůjčil. Jak už je to dlouho?“

„To nevím. Už pár dní. Měl jsem se na něj podívat, protože jsem geolog. Mickey ho schovával ve sluneční observatoři. Ale teď je pryč.“

„Někdy v době odletu letní posádky?“

„Ano.“

„Takže ho vzali *oni*, ne? Už je pryč. Zapomeňte na to.“

„Ne. Viděl jsem ho až po odletu.“

„Vy jste ho *viděl*? Nebo jeho napodobeninu? Co když má Moss falešný exemplář. Jako alibi, ne? Ten opravdový někdo odvezl a přivezl mu napodobeninu, kterou nějaký drozd potvrdí jako pravou a pak se jí Moss zbaví.“

Lewis se díval na lékařku překvapeně. To ji napadlo dost rychle. „Vy už jste o tom slyšela.“

Trochu hořce se usmála. „Slyšela. To každý. Kdybych to vyšetřovala já, začala bych vámi.“

„To oni už začali. Už mě včera prohledali.“

„A co našli?“

Díval se na ni zpříma. „Pytel bílýho prášku, tašku laxativ a členskou legitimaci Spojených národů.“

„A ten kámen je v háji.“

„Nancy, kdo ho může mít? Potřebuju pomoc. Přijdu sem, požádají mě, abych se podíval na meteorit, a ten okamžitě zmizí.“

„A vy mě teď vyslýcháte.“

„Ne, já bych potřeboval poradit, *koho* se mám ptát.“

„Možná nikoho. Možná byste mohl říct Mickeymu, ať si trhne protézou. Když tady budete čmuchat, nebudete moc oblíbený.“

„Moss je jako půltunová gorila. Nechci, aby na mně celou zimu seděl.“

„To je pravda,“ souhlasila. „Cítím s vámi.“ Chvilku uvažovala. „Dobrá. Pár lidí potřebuje prachy. Touha po penězích je univerzální. Třeba Cameron, toho nečeká žádná kariéra kromě kariéry polárního feťáka, Linda Brownová má doma přítele na mizině, který si ji vezme, když se vrátí se slušným věnem, Gabriela Reidová by byla dobrý zlatokop, kdyby našla někoho, kdo by měl to zlato…,“ pokrčila rameny. „Vyberte si.“

„No prosím. Vždyť do toho vidíte.“

„Tohle ví přece každý. Já bych ten kámen taky šlohla, kdybych mohla.“

„Taky potřebujete prachy?“

„Už jsem vám říkala, že mě oloupil ten zkurvysyn, co jsem s ním byla vdaná. Jenže, vzít meteorit hned na začátku zimy je naprostá blbina. Kde to kdo bude osm měsíců ukrývat? A převézt to domů, to taky nebude snadný. Nedává mi to žádný smysl. Proč nepočkal a neukradl to na jaře? Kromě toho, Mickey je chytrej a starej a praštěnej, možná si s náma jen tak hraje. Ledaže by…“

„Že by co?“

„Že by to byl někdo z nás?“ Chvilku uvažovala. „Myslím, že to nikdo nechce prodat. Že to je fórek. Naštvat Mickeyho Mosse. Zahnat nudu. Nasrat ho. Nebo si vystřelit z *vás.*“

„Ale proč?“

Pokrčila rameny. „Těžko říct.“ Kývla směrem ke dveřím. „Ale já bych nehledala nikoho chamtivýho. Hledala bych někoho nasraného.“

Lewis stál znovu na průsečíku chodeb a cítil se hůř než předtím. *Pátrej, drozde.* Zatraceně. Tohle vyšetřování je práce pro Roda Camerona. Ale ten to elegantně přehrál na něj. Ani neřekl Mickey Mossovi, že si měl dávat bacha. Harrison Adams řekl Lewisovi, že Moss už je tady strašně dlouho a že ho ve Washingtonu uctívají. Udělal z pólu příliš důležitou záležitost a příliš moc toho nasliboval. Neustále slibuje nové objevy, chvástá se prací, která je udělaná jenom napůl, a vytvořil tu tlak na osádku, který je škodlivý. „Je pravda, že dokáže sehnat peníze na výzkum,“ říkal Adams. „Viděl jsem, jak přiletěl celý náklad VIP, aby se na pólu vyfotili, a jak Moss kolem nich poskakoval. Taky dokáže být pěkně nepříjemný a pomstychtivý. Rod se ho bojí a vy byste měl asi taky. Nadace by ho mohla vystřídat někým mladším, ale nikdy to neudělá. Michael Moss je polární bůh a reklamní panák. Lepší mu nepřekřížit cestu.“

Ale někdo mu cestu zkřížil. Někdo byl takovej bourák, že dokázal ukrást Mickeymu meteorit.

Je tu samozřejmě jeden člověk, který z toho má užitek, a to je Norse. Je to taky outsider a ta krádež je přesně to, co dává psychologovi možnost do všeho vrtat. Jenomže tohle parádní číslo by znamenalo záměrné uvedení umělé proměnné, která by znehodnotila věrohodnost celé studie. Norse nám řekl, že nechce postavit žádné krysí bludiště. Kromě toho Norseho překvapila hodnota meteoritu a protože je téměř takový drozd jako Lewis, nemůže mít nic proti Mossovi nebo komukoli jinému.

Naproti tomu kádinka samozřejmě hodnotu meteoritu zná. Vědec může být na Mosse žárlivý. Vědci jsou nesmyslně soutěživí, chlubí se hodinami strávenými v práci, když je potřeba, nespí a dokážou být žárliví a malicherní.

Ale že by vědec riskoval svou kariéru a zničil si pověst krádeží… Zatímco pomocný personál – co by vlastně riskoval ten? Na pólu nejsou zákony, ani soud, ani vězení. Mají tady na nějaký čas práci, odfajfkujou si rok a vypadnou. Kromě toho je jen málo věcí, které vědci dělají a kuchaři a mechanici a tesaři a bezpečnostní technici by o tom nevěděli. Někteří, jako

Buck Tyson, otevřeně pohrdají systémem dvou kast. Intelektuálové a plebs. Kdyby někdo chtěl naštvat vejčité hlavy, nebude házet francouzák do elektrárny. To by bolelo všechny. Ale ukrást šutr… A kdo je největší parchant na stanici?

Lewis se vydal špatně osvětlenou chodbou pod šňůrou holých žárovek v drátěných koších, které vrhaly na zem loužičky světla. Chodbou vedla potrubí a dráty, které už měly svou životnost za sebou a vypadaly jako rezavá lanka zabalená do roztřepané izolace. Na dvou místech, kde praskly odpadní roury, byly pamětní loužičky hnědé barvy. Na ně byl prozatím naházen písek, dokud se špinavý led neodloupne. Někdy.

Prošel dveřmi do místnosti generátorů, lépe osvětlené a trochu hlučné. Generátory v ní byly tři. Jeden vrčel jako basa, druhý stál v pohotovosti a třetí byl rozebraný. Pika Taylor, šéf elektrárny, byl skloněn nad jeho temným vnitřkem a s velkými chrániči uší na hlavě vypadal jako králík, který se chystá vlézt do nory. Příchodu Lewise si nevšiml.

Lewis uvažoval. Pika vypadal jako tichá sopka. *Hledala bych někoho nasraného.* Pika se zdál být zcela soustředěný na své stroje. A mírný jako beránek. Co by mohl mít proti Mickey Mossovi? Jeden pravděpodobně o existenci toho druhého ani neví. Piku neustále doprovázelo nemelodické hvízdání. Žil ve světě strojů a nestaral se o pomluvy, intriky, přátelství, choutky, žárlivost a vytváření klik a spojenectví, které kolem něho vířily. Byl to svým způsobem záviděníhodný stav, který si Lewis ovšem bohužel nemohl dovolit.

Lewis se rozhodl Piku nevyrušovat a odešel.

Za místností s generátory byla ve staré, temné a nízké garáži posilovna, rozdělená na dvě části roztřepenou volejbalovou sítí. Tady se hrával „volleybag“ – hra, která připomínala volejbal, ale hrála se s hadrovým míčem, protože normální míč se pořád odrážel od stropu. Svítilo tu jediné světlo. Elektřinou se muselo šetřit. Palivo muselo vydržet až do konce zimy, což mělo za následek strašidelný soumrak ve většině prostor stanice. Tady je to v pracovní době prázdné kromě… Náhle spatřil v koutě sedět ženu.

Nevšímala si ho.

„Hej,“ zkusil to.

Žádná odpověď.

Lewis si zaťukal na čelo. Ta žena už mu byla představena. Byla to Rozcuchaná Anča, figurína, kterou sem přivezli na zdravotnický kurs. Byla maskotem tělocvičny stejně jako šnek Hieronymus kuchyně. V šedém soumraku vypadala, jako by se na něho pobaveně dívala. Tak ahoj.

Vešel doleva do další chodby, která vedla k druhému podloubí, a došel do staré garáže. Tady byl vozový park. Dva obstarožní buldozery D-6, traktory jménem Spryte a čtyři odřené sněžné skútry včetně toho, který už vyzkoušel. Už bylo příliš zima na to, aby se vozidla používala denně. Přezimovala v garáži a hlavní vrata byla zamčená. Škvírou mezi vraty a podlahou sem vítr nafoukal malou sněhovou závěj.

V garáži bylo více světla než v tělocvičně, ale měl tu pocit, že je v žaláři. Z kolejnic na stropě visely řetězy připravené zvedat bloky motorů; červená barva ocelových háků se odlupovala a vybledla, takže vypadala jako sušená krev. U stěn stály kovové regály plné tajemně vyhlížejících a nepořádně naházených náhradních dílů. Nad pracovními stoly se tyčily dírkované panely s kolíčky, na kterých viselo nářadí. Kovová podlaha položená na sníh byla plná olejových skvrn. Ve vzduchu se převalovaly výfukové plyny. Ohřívač udržoval teplotu sotva nad bodem mrazu.

Tady bylo tisíc míst, kde skrýt meteorit.

Náhle se ozval skřípot a za jedním ze zaparkovaných Sprytů se objevil proud jisker. Lewis se pustil tím směrem. Podobně jako v ošetřovně ani tady neměl žádný určitý plán. *Nazdar, Tysone, nemáš náhodou meteorit?*

„Ahoj, Bucku!“

Tyson vzhlédl od otáčející se brusky a zatvářil se naprosto zhnuseně. Zvedl však nohu z pedálu a bruska se pomalu zastavila.

„Co je?“ zachrchlal.

„Jak se vede?“

Tyson zamžoural. „Jde to.“

Lewis se zadíval, co to mechanik drží v ruce. Plochý kus kovu, lesklý a ostrý. Úvod by měl. „Slyšel jsem, že vyrábíš nože.“

Tyson se rozhlédl kolem. „Vážně?“

„To je užitečný hobby. Až se vrátíš do Severní Dakoty, budeš je prodávat?“

„Cože?“

Tohle možná není dobrá chvíle. Mechanik je na šichtě a místo aby dělal, co má, dělá si meloušek. Možná se obává, že to Lewis řekne Cameronovi. Lewis se to pokusil trochu odlehčit. „Kde na to bereš materiál?“

„Cože?“

„Na ty nože. Kde na to bereš ocel?“

Mechanik se na něj podíval, jako by byl slepý. „Tady je tolik zbytků, že bych klidně postavil válečnou loď. Tady je krámů, že si to neumíš představit. Akorát tu není to, co je potřeba.“

No, aspoň něco. Lewis se chopil příležitosti. „Co používáš jako držadla?“

Tyson uvažoval. Co to má znamenat? Neměl žádné iluze, proč lidé přicházejí do jeho garáže. Něco potřebujou. Otravujou. Ale odpověděl. „Kov. Dřevo. Kosti. Tvrdou gumu. Plasty. Proč?“

„Myslím, že bych si rád jeden koupil.“

Mechanik se díval pátravě.

„K Vánocům. Až budeme doma.“

Tyson čekal.

„Kolik?“ zeptal se Lewis.

„Co?“

„Kolik chceš za ten nůž?“

Mechanik krátce uvažoval. „Sto doláčů.“

„Za nůž, jo?“

„Je to ruční práce. Zhotoveno na jižním pólu.“ Vydechl oblak páry, který vypadal jako cigaretový kouř. „To nemá nikdo.“

„Co bys říkal padesáti?“

Tyson vypadal jako poraněná srna. „Ne.“ Uvažoval. „Možná pětasedmdesát.“

„Já nekradu, Bucku.“

„Ani já ne.“

V nastalém tichu se vzájemně pozorovali. Tyson nejednal jako budoucí milionář. „Kdy to bude hotový?“

„Dávno předtím, než pojedeš domů,“ ušklíbl se Tyson.

Lewis se trochu falešně usmál. „Můžu se na nějakej podívat?“

Lewisova vytrvalost Tysona trochu obměkčila. Pokrčil rameny. „Mám to nahoře v ložnici. Později ti nějaký ukážu.“

„Myslím, že by si můj táta taky jeden vzal.“

„Mně je jedno, komu to dáš.“

„Má rád dobrou řemeslnou práci.“

„Nejdřív mi ukaž, že máš prachy. Pak se o tom můžeme začít bavit.“

Tyson se otočil zpět k brusce. Lewis se rozhlédl. Nic zajímavého. Mechanik se jako zloděj nechová. Lewis se otočil k odchodu. Napadlo ho, že další by mohla být Abby, která mu určitě taky nepomůže.

Jako vyšetřovatel nestojí za nic. Je to jenom ztráta času…

„Tysone!“

Uprostřed garáže se zjevil Rod Cameron. Vypadal nevyspale a naštvaně.

„Ale do prdele…“ Mechanik se otočil. V ruce pevně svíral čepel budoucího nože a Lewis viděl, jak mu bělají klouby. Tyson se podíval

obviňujícím pohledem na Lewise, jako by sem šéfa stanice přivedl, a Lewis lehce zavrtěl hlavou.

Cameron připochodoval a zastavil se. Vypadal jako před výbuchem. „Co tady, sakra, děláš?“ zeptal se Lewise.

„Povídám si s Buckem.“ Zvedl významně obočí. „Vyšetřuju přece, ne?“ snažil se naznačit Cameronovi.

Cameron se na Lewise zvědavě zadíval a Lewis pokrčil rameny. Nic. „Tak si běž povídat někam jinam, Lewisi. Já si potřebuju popovídat tady s Tysonem.“ Ředitelovy oči se zavrtaly do mechanika. Ten se chystal k boji.

„Jasně,“ ustoupil o krok Lewis.

„Nemusíš nikam chodit, drozde,“ řekl tiše Tyson. „Tady nemáme žádný tajemství.“

Lewis zaváhal. Byl zvědavý. Cameron se na něj díval a čekal, až odejde, ale Lewise napadlo, že by Tysonovi mohlo uklouznout něco zajímavého. „Možná bych vám mohl pomoct.“

Cameron zamrkal. Možná by nebylo špatné, kdyby měl svědka. „Oukej, nemáme žádný tajemství.“ Otočil se k Tysonovi. „Co děláš, Bucku?“

Tyson se na svého šéfa trpce podíval. „Všecko možný.“

„Už jsi opravil toho Spryta?“

„To už nestojí za to.“

„Potřebujeme ho.“

„Ten se rozsype za jízdy. Je nebezpečnej.“

„Myslel jsem, že jsi dobrý mechanik.“

Tyson pohlédl z Camerona na Lewise a zvažoval, jakou míru agresivity si může dovolit. Odplivl si na podlahu. „Makám na tom.“

Cameron se podíval na jeho pěst. „Co to máš, tohleto?“

Tyson se zadíval na kov ve své ruce se zřejmým překvapením. Pak jej pozdvihl do výše. Nůž zazářil ve světle. „Táhlo k pístu,“ řekl.

Cameron se podíval na nůž a pak zpět na Tysona. „Díval jsem se ráno na příděl vody. Víš, že denní penzum je padesát galonů?“

„To nevím, šéfe.“

„Už je vyčerpaný. Ty ses ráno sprchoval, že?“

„Já?“

„Jo. Měřil jsem ti, jak tam jsi dlouho.“

„Tak to máš teda víc času než já, šéfe.“

„Vyčerpáš denní příděl pro všechny sám pro sebe.“

„Tak jí víc rozehřejte.“

„Dobře víš, že Rodriguezova studna je pomalá.“

„Dva měsíce jste si stěžovali, že jsem špinavej.“

„Protože když přijdeš k jídlu, tak smrdíš. To sis nevšiml, jak se od tvýho stolu všichni dekujou?“

„Doufám, že mě nechceš poslat domů,“ zasmál se Tyson.

„Ty víš, že bych nenašel náhradu, prasečí hlavo.“

Tyson pohlédl na Lewise. „Sparco ji našel. Ty bys ji taky našel, kdybys chtěl. Ještě pořád tu můžou přistávat letadla. Myslím, že dostanu zánět slepýho střeva.“

„Varuju tě, Bucku…“

„Protože já bych chtěl domů.“ Mechanik hodil nůž na kovový pracovní stůl. Zazvonil jako zvon. Zvedl své velké ruce. „Chceš si porovnat ruce, Rode?“

„Moc mi nevyhrožuj.“

„Chceš porovnat ty svý měkký bílý tlapky, který si ani neukliděj zaprděnou kancelář, s *mejma*? Já mám ruce tak tvrdý, že je musím každej večer namazat vazelínou a vzít si do postele rukavice. Chceš strávit jeden den pod tímhle Sprytem nebo Kočkou, který maj motory tak horký, že si spálím ruce, nebo tak studený, že si je spálím taky? Chceš strávit den v kysličníku uhelnatým? Chceš tady dělat na sračkách, který jsou tak křehký, že se roztříštěj jako sklo, a s kabelama, který se lámou jako větve?“ Mračil se jako blížící se bouřka. „Nevykládej mi tady nějaký kecy vo tý posraný drahocenný vodě. Díky sprchování jsem tu ještě nezešílel.“ Jeho hlas přecházel v řev.

Cameron instinktivně ustoupil. Zdálo se, že velký muž je na hranici sebekontroly. Ředitel stanice prskal. „Já ti tu vodu zavřu.“

„Ne, to neuděláš, ty usmrkanče.“ Mechanik připomínal nafukující se balón. Temný, zarostlý a jako by vyplňoval celou garáž. Lewis už byl také nervózní. Tyson ztrácel sebekontrolu. „Budeš to *muset* se mnou těch dalších zasranejch osm měsíců vydržet! Nezbavíš se mě a já se tě taky nezbavím. Vem si ten svůj zasranej pracovní kalendář a nacpi si ho do svý hnusný šéfovský prdele!“ Mechanik se třásl zlostí a vzpurně čekal na reakci. Cameron stál s pootevřenými ústy jako solný sloup. To byla otevřená vzpoura. Tyson se arogantně otočil k ponku a vzal z něj nůž.

„To je porušení subordinace!“ zmohl se nakonec Cameron.

„Kdybys mě potřeboval, jsem ve sprše.“

Cameron se na něj zadíval se směsí úžasu a nenávisti. „Tentokrát už jsi zašel moc daleko,“ vydechl. Třásly se mu ruce.

„Vyliž mi prdel.“

„Napíšu to do e-mailu.“

Tyson se zasmál. Cameron trpce pohlédl na Lewise, který byl v rozpacích. Ředitel tohle Tysonovi nemohl nechat projít. Ale nemohl riskovat ztrátu vlastního sebeovládání.

„Tentokrát jsi to přehnal, Bucku Tysone.“

Skupinové rozhodnutí

I když děcka přestávají být dětmi, stejně si myslí, že o ně pořád bude někdo pečovat. Přicházejí na universitu a nepochopení toho, co znamená život, jim sedí mezi ušima jako betonová koule. Opravte mě, jestli se mýlím.

O Tučňáka celý jeho život někdo pečoval. To je tutovka. Místo aby ho přinutili stát se schopným přežití, vždycky našel místo v družstvu, vždycky přesvědčil ostatní, aby na něj počkali, vždycky si vybrečel své místo na druhé galerii. Vždycky ho někdo tahal z průšvihů. Teď to čekalo mě.

Kdoví, proč se, ksakru, rozvázal. Snad aby si odpočinul, vymočil, aby na něj ostatní museli čekat? Je to vlastně jedno. Trval na tom, že půjde se skupinou, a teď ji zdržoval jako nejslabší článek řetězu. Konec lana ležel na sněhu jako divná čmáranice. Tučňák se odvázal a byl pryč.

Podíval jsem se na vrcholek, který se za úsvitu zvětšil a zrůžověl. Podíval jsem se na mraky na západě, z kterých se stávala šedivá stěna. Bude nás to stát moc času, bude nás to stát konečný úspěch. Nepřijatelné.

Navrhoval jsem, aby moje a Kresslerovo družstvo pokračovalo na vrcholek. Ať ho najde Fleming, ten ho ztratil. Proč by to měl zkazit všem? Proč by to měl zkazit mně? Ale Kressler nechtěl opustit přítele a trval na tom, že ročník zůstane pohromadě. Tak jsme šli zpátky, ostatní děcka reptala a nadávala, a hledali jsme místo, kde se ten buclatý idiot rozhodl pokračovat sám. Byl jsem tak rozčilený, že jsem raději mlčel. Napůl jsem doufal, že Tučňák už našel svou trhlinu a pro příštích tisíc let od něj bude pokoj. Zmrzlý jako cihla, dokud ledovec neroztaje. To bysme to možná ještě na vrcholek stihli.

Ale to štěstí jsme neměli.

Ukázalo se, že ho ten idiot Fleming ztratil už dávno. Už čtyři sta metrů se neotočil ke konci svého lana. Polointeligent, co se místo o družstvo stará, jak popadnout dech. Nemohl jsem to samozřejmě říkat nahlas, ale Fleming byl – po pravdě řečeno – všivej lezec. Byl instruktor na prd. Byl to příjemnej slušnej chlapec, kterej vždycky udělá nějakou chybu. Mezi sebeovládáním a slabostí je trochu rozdíl. Tak jsme šli čtyři sta metrů zpátky po stopách hlavního sledu, kde vedla stopa dolů ze sedla. Co si ten Tučňák myslel? Po padesáti metrech stopa končila sněhovou hranou, která se na nás dívala, jako když ukousnete chlebíček Ten blb utrhl lavinu a ta ho sešoupla přes okraj. Necítil jsem žádnou lítost. Abych pravdu řekl, díval jsem se na to s pocitem uspokojení. To je prostě život. Šmytec. Můžeme teď k vrcholku? Ale skousl jsem jazyk.

Bylo to strašné překvapení. Všichni byli konsternováni. Slzy, nářek a emoce, že jsem se bál, že spustí další lavinu. Jako kdyby někdo to blbé dítě měl

doopravdy rád. Ovšem musíme udělat tu správnou věc. A správná věc je oblézt to, riskovat životy všech, dostat se blíž k hraně Wallaceovy stěny, abysme mohli ihned navštívit Tučňáka v ráji. Díval jsem se po místě, kam zaseknout sekeru, aby třída mohla sklouznout přes hranu. Nakonec jsme to neudělali, protože – div divů – jsme uslyšeli zoufalý křik.

Tučňák měl zřejmě sedm životů.

Jako jediný instruktor, který opravdu věděl, co dělat, přiměl jsem zbývající dva, aby mě jistili, když jsem se nahýbal přes hranu. Nakláněl jsem se tak, že lano bylo napjaté jako struna z piana. Nejdřív v tý zatracený tmě svítání nebylo nic vidět, ale pak jsem zahlédl na římse asi tři sta metrů pode mnou pohyb. Tučňák sjel dolů jako po skluzavce a nějakým zázrakem se zastavil na římse kilometr nad skutečným dnem svahu. Viděl jsem malou siluetu, která začala zase křičet. Jediné rozumné, co jsme mohli udělat, bylo nechat ho tam, kde je, a jít pro pomoc.

Jenže se blížila bouřka.

Pak se dolů podívali Kressler a Fleming. Minuty utíkaly. Co teď? Času bylo málo a voda stoupala.

Triumvirát se sešel k poradě. Můj návrh zněl odvést zbytek dětí z hory. Lepší ztratit jednoho než patnáct. Spustit Tučňákovi zásoby, jít zpátky a když to počasí dovolí, vrátit se s vrtulníkem a první pomocí. Hrdinství se nemusí vyplatit.

Kresslerovi se to nelíbilo a já jsem věděl proč. Byla to jeho třída. My jsme byli asistenti. Záchrannou výpravu rozmáznou v novinách a někdo se zeptá, kdo dovolil našemu bláznivému býkovi lézt do lavinového koryta. To by vypadalo, jako že náš neohrožený vůdce udělal elementární botu. Kressler byl šéf katedry, ale jako všude v akademických kruzích i tady panovala tvrdá konkurence. V akademii se vždycky o to málo tvrdě bojuje a jeho soupeři by toho jistě využili. Je to blbý, ale tak to je. Kariéra může skončit i z menší příčiny. Ať si teda pro něj dojde a snese ho na vlastním hřbetě. Vrátí se jako hrdina. Podržte mi ty růže. Tak se dělá politika.

Kdepak, kamaráde.

Prdelolezec Fleming se musel ukázat – kromě toho to bylo děcko z jeho družstva – a přidal se k tomu ambicióznímu idiotovi. Kressler byl alespoň technicky dobrej. Ale Flemingovi chyběl bleší instinkt. Dělal chyby. Věřil bohužel Kresslerovi, že bude schopen nějak Tučňáka sejmout se stěny a všechny nás vytáhnout z loje.

To byla ovšem blbost.

Jenže se blížily mraky. To bylo jejich trumfové eso. Já jsem něco o té bouři slyšel – poslouchal jsem večer rádio – ale nic jsem jim pro jistotu neřek, aby si výstup nerozmysleli. Teď dodatečně to nevypadá, že jsem udělal tu nejchytřejší věc na světě, ale myslel jsem, že máme dost času, a na ten vršek jsem chtěl

vylézt. To bylo celý. Kdyby se Tučňák neodvázal, tak by se nám to povedlo. Teď ti dva blbci využili počasí, aby mě přehlasovali, a okamžitě vyrazili na záchranu toho idiota. Kdyby ho nechali samotnýho, tak by ten vůl nejspíš zmrzl.

To, co se zdálo být nešťastnou náhodou, se proměnilo v průser a proměnilo Kresslera z lovce hvězd v průzkumníka. Měl následující plán: slezeme pro Tučňáka – všichni – a budeme pokračovat „snadnou" cestou, kterou Kressler zná na Wallaceově stěně. Nebudeme se s tím párat. Vrátíme se s trofejí: zachráněným Tučňákem.

Panebože.

Hlas rozumu, tedy já, upozorňoval, že s tím houfem amatérů se nemůžeme pustit na stěnu pro horské vůdce z Matterhornu. Řekl jsem Kresslerovi, ať klidně leze, že s Flemingem a ostatními sjedeme z ledovce. Ale Kressler Fleminga potřeboval a Fleming říkal, že Tučňák je tak těžkej, že budou potřebovat další studenty, a nikdo nechtěl trhat partu, a tak pod heslem jednoty rozhodli, proti mým asi příliš mírným námitkám, vzít těch čtrnáct děcek na záchrannou výpravu, a tak se vyhnout pozdějším nepříjemným otázkám.

V té chvíli to dávalo jistý smysl.

Děcka byly vystrašený. „Potřebujeme, abys nám s nima pomohl." Povolil jsem. Nasadil jsem bezstarostný výraz, oznámil, že všichni uděláme malou okliku, posbíral bagáž a pustil se Kresslerovou pochybnou cestou.

Ach, ta jednota.

Několik dívek začalo plakat. Pár chlapců bylo bílých jako křída. Na východě se slunce vyhouplo nad obzor. Vyrazili jsme.

KAPITOLA 9

„Myslím, že potřebuju pomoct.“

Lewis našel Abby ve skleníku. Skleník nebyl o moc víc než komora s bublající vodní nádrží, kbelíky hlíny a vůní rajských jablíček, ale byl jasně osvětlený a příjemně teplý. Rostl zde hlávkový salát, rajská jablka, petržel, kapusta i další zelenina, která potravinám z plechovek a zmrzlých balíků přidávala čerstvé vitamíny. I když skleník byl více hobby než pokus, už ho dvakrát navštívili vědci z NASA jako model pro budoucí kosmické lodě. Abby přicházela pravidelně na pomoc Lenka Jindrová. Starala se tu o rostlinky a užívala si umělého slunečního světla.

„Mám teď trochu napilno, Jede,“ řekla mu. Odstřihávala uschlé listy.

Jak se Lewis obával, jeho vyptávání lidi otravovalo. Nikdo nemá rád, když mu strkáte nos do jeho věcí. Lewis podezříval Nancy Hodgeovou, že o jeho vyšetřování informovala ostatní. Byla snad sama zlodějkou, a chtěla tak vyšetřování sabotovat? Nebo to bylo ze slušnosti? Dobře si všiml, že včera večer, jakmile vstoupil, umlkl v jídelně hovor. A dnes ráno…

„Abby, nevím co mám dělat.“

Nepodívala se na něj. „Proč s tím jdeš za mnou?“

„Protože tu jseš mnohem dýl než já.“

Ustřihla další lístek. „To každej.“

„Tak dobře. Protože jsme kamarádi.“

„A jako kamarádka ti říkám přestaň blábolit o tom meteoritu. Tím to všecko začalo. Aspoň tak jsem to slyšela.“

Ježíši. Zmrzlinka je ledová. „Vždyť jsme mluvili jen o tom, kdo to mohl vědět. *Ty* jsi tahala rozumy ze *mě*.“

Neodpověděla.

„A já jsem se tě nepřišel vyptávat na meteorit.“

„Bohužel jsem tvůj seznam neudělala.“

Podrážděně se zarazil. Překročil zřejmě nějakou neviditelnou čáru na stanici. Neviditelnou čáru kolem ní.

Přestala po chvíli stříhat a podívala se na něj s určitým zbytkovým soucitem. „Možná to není fér, ale já o tom meteoritu nic nevím, Jede.“

„Přišel jsem se tě zeptat na něco jiného.“

„Nemám žádné podezření.“

„Ne. Něco úplně jiného.“

Nůžky jí visely u boku. „A co to je?“

„Tohle mi někdo ráno strčil pod dveře.“ Vyndal z kapsy kousek kartónu a podal jí ho.

Abby se dívala na žlutou pěticípou hvězdu z tvrdého papíru. Byla na ní napsána slova „Bílý Žid“.

Zamračila se.

„Já vůbec netuším, co to může znamenat,“ řekl Lewis. Zmačkala hvězdu a hodila ji do recyklovacího koše. Třídění odpadu bylo na pólu základní pravidlo. „Znamená to, abys toho nechal.“

„Čeho nechal?“

Podívala se na něj netrpělivě. „Jseš natvrdlej? Jseš drozd, Jede. Nikdo tě ještě nezná. Nikdo ti *nevěří.* Ale ty tady chodíš a každého se vyptáváš na ten Mickeyho kámen jako polda a předpokládáš, že my ostatní jsme banda zlodějů. Co je horší, děláš špinavou práci za Mosse. Toho ale doopravdy nikdo nemá rád. Snažíš se tu aklimatizovat tím nejhorším možným způsobem. A někdo se ti pokouší zdvořile říct, ať se na to vykašleš, než se z tebe stane na celej zbytek zimy topinka. Vyděděnec. Proč máš vůbec péči o nějakej meteorit? Jsi jediný.“

„Protože on si myslí, že jsem ho vzal já.“

Podívala se na něj netrpělivě. „A koho zajímá, co on si myslí? S ním obědvat nemusíš. S náma jo.“

„Je přítel Sparka a Sparco mě tu zaměstnal… Jen se pokouším jednat správně.“

„Podívej, tohle je společnost dobrosrdečnejch lidí, který by ses měl přizpůsobit, ale ty děláš právej *opak.* Mickey je blázen a Cameron trochu tlačit musí, ale oni nejsou v partě. My jsme. A nejsme žádná banda zlodějů.“

„Já se jen pokouším očistit.“

„Tak si dělej svoji práci, drž zobák a čekej. Uč se. Poslouchej. Tohle je společnost, a budeš mít hodně špatnou zimu, jestli se jí nepřizpůsobíš.“

„Tyson se nepřizpůsobil.“

„A jak se mu daří?“

Lewis neodpověděl.

„Tyson je výstavní ukázka toho, co riskuješ. Mluvila jsem s Rodem, a

tomu šla pára z uší. Myslím, že měl s Buckem nějaký výstup.“

„To měl. Byl jsem u toho.“

Překvapeně se na něj podívala. Nebyla schopna zamaskovat svou zvědavost. „Kdy?“

„Byl jsem v garáži, když Tyson poslal Roda do prdele. Ten mechanik je neuvěřitelnej. On je blázen.“

„On se pořád rozčiluje. To nedělá pól. Je s ním něco v nepořádku. Nějaká základní naštvanost na ostatní lidi, nějaká frustrace z dřívějška.“

„Neměli ho sem posílat.“

Přikývla. „Myslím, že Rod šel pro radu za doktorem Bobem. Na dnešní večer svolal schůzi. A to je další důvod, proč není čas si hrát na Columba, Jede. Je tu i tak moc velký napětí a začíná zima. Myslím, že Rod pošle hlášení.

„O tom meteoritu?“

„Ne, o té vodě.“

Amundsen-Scottova stanice stála přímo na oceánu čerstvé vody. Jenže ta byla bohužel zmrzlá na padesát stupňů pod nulou. V ledovém pahrbku zvaném Rodriguezova studna byl instalován ohřívač, který led rozpouštěl na vodu, ale zahřátí ledu k bodu tání bylo enormně drahé. Galon vody vyžadoval víc než galon paliva.

„Tady stojí voda víc než doma benzín,“ řekl Cameron večer ke shromáždění v jídelně. „Každá kapka vody představuje energii, kterou nemůžeme použít pro topení a světlo nebo pro chod našich přístrojů. Kdybysme byli nukleární ponorka, mohli bysme se sprchovat každý den. Ale nejsme. Spotřebujeme mnohem víc vody, než je rozpočet.“

„O kolik?“ zeptal se Carl Mendoza.

„Asi o padesát galonů za den.“

Někteří z přítomných se podívali na Tysona, který seděl schlíple ve stínu u zadní stěny. Vypadal znuděně.

„Posloucháš, Bucku?“ zeptal se Cameron.

Velký muž dlouho neodpovídal. Pak řekl. „Cože? Tady tě není slyšet, Rode. Možná bych si měl večer umejt uši.“

V místnosti bylo nepříjemné ticho. Tyson se zdál být obrovský a mrzutý. Všechny zajímalo, co Cameron udělá. Kam až Cameron může zajít.

Ředitel stanice chvíli čekal, až ticho zapůsobí. Konečně promluvil. „Důvod, proč máme takovou spotřebu vody, je samozřejmě záhada.“ Ozvalo se překvapené mumlání, doktor Bob se pozorně zadíval na Camerona a lehce

přikývl. „Jediný způsob, jak přečkat zimu s dostatečnou rezervou paliva, je omezit naši přílišnou konzumaci.“

„Tu dělá *jediný* člověk,“ zamumlal astronom Harrison Adams.

Cameron ho ignoroval a nevzrušeně pokračoval. „Jsem přinucen vám oznámit nové úsporné opatření. S okamžitou platností se sprchování snižuje na jednou týdně.“

„Cože?“ vykřikl Geller. Shromáždění explodovalo. Všichni se podívali na Tysona. Ten se teď po počátečním překvapení sardonicky ušklíbal a pásl se na zděšení ostatních.

„To není fér,“ protestovala Dana Andrewsová.

„Rode, tohle nemůžeš udělat údržbářům,“ namítl tesař Steve Calhoun. „My se ušpiníme. Budeme smrdět. Jednou za tejden je strašně málo.“

„Já nemíním ztratit svá privilegia kvůli tomu, že se ten pavián pořád sprchuje,“ zahřměl Mickey Moss a ukázal na Tysona. „Je to blázen. Je to terorista.“

„Budete smrdět, to je toho.“

„Já tě zničím,“ vykřikl Moss na Tysona. „Jen co se vrátíme domů. Do smrti tě nikde nevezmou.“

„Vyser si voko, Mickey Mousi.“

Moss zrudl a snažil se ovládnout. „Do smrti, Tysone.“

Cameron zvedl ruku. „Úsporné opatření je dočasné. Jakmile bude spotřeba vody souhlasit s projektem, vrátíme se ke sprchování dvakrát týdně. Nechávám na vás, abyste zjistili, jak je možné, že tu spotřebu máme tak velkou.“

V místnosti bylo opět ticho a všichni se dívali na Tysona. Ten se tvářil zarputile a mlčel.

„To je *tvoje* chyba,“ zasyčela nakonec Lenka Jindrová, vstala a vykročila k němu. „Ty jsi prase, který nás všecky nechá strádat.“

„Ty si taky vyser voko, Lenko.“

„Jsi stejný prase, jako byli komunisti v Československu, všecko chtěli jen pro sebe a na ostatní kašlali.“

„Tohle šetření vodou je kravina. Máme tu spoustu paliva. Máme ho mnohem víc, než můžeme spotřebovat.“

„To nemáš pravdu, Bucku,“ řekl tiše Cameron.

„Jseš jako červ, co se stará jen sám o sebe,“ pokračovala Lenka vzrušeně a ukázala na kuchyňský pult, kde stála zavařovací sklenice s listy salátu, na kterých ležel zakroucený Hieronymus. „Náš maskot má proti tobě srdce a duši.“

Tyson se zamračil. Odpor všech přítomných proti němu byl tak hmatatelný, že ve vzduchu bylo cítit elektrické napětí. Cameron dokázal v jediném okamžiku všechny proti němu poštvat. „Tenhle slimák?“ zavrčel mechanik zlověstně.

„Je chytřejší, víc pracuje a je míň odpornej než ty.“

„Tenhle malej hrdina?“ Mechanik vstal a obcházel židle a jeho boty dusaly na podlahu. Všichni ostatní se zuli. Nechával po sobě špinavé stopy. Ostatní je pozorovali s obavami a odporem, ale nikdo se mu nechtěl postavit do cesty. Přešel k pultu a zvedl zavařovací sklenici s plžem. „Tenhleten parchant?“

„Nešahej na něj,“ varovala ho Lenka.

Tyson zvedl sklenici do výše. „Jo, už chápu co myslíš. Je mazanější než kterákoli kurva v týhle místnosti.“

„Bucku, polož to,“ zavelel Cameron. Vypadal vylekaně. Tysonův otevřený odpor neplánoval.

„Uklidni se, Tysone.“ Pulaski vstal a napjal svaly.

„Já jsem klidnej, Mičudo, úplně klidnej.“ Mechanikovi prudce poklesla paže. Praštil sklenicí o pult, sklo se roztříštilo a Lenka vykřikla. Slimák kousek sklouzl po ocelovém povrchu a zabrzdil svým vlastním slizem. Tyson z něj shodil pár střepů, jemně jej uchopil mezi dva prsty a vztyčil ruku.

„Tohle máš radši než *mě*, Lenko?“

„Polož ho,“ zakřičela Lenka.

Norse se ani nepohnul, jenom oči mu těkaly po celé místnosti.

„Myslíte, že mi vadí, co si o mně myslíte?“ zeptal se Tyson a pomalu kroužil slimákem ve vzduchu. „Myslíte si, že se na každýho z vás nemůžu vysrat? Jste tady všichni pro slávu a pro doláče a pro malý plus na osobní kartě. Já seru na vědu, sem na tuhle stanici a seru na to, jestli se vy všichni budete muset celou zimu sprchovat jenom jednou tejdně. Tady je čára. Já vás *nepotřebuju.* Já vás *nechci.* A jsem si naprosto jistej, že vás nemám *rád. A* já se vás ani *nebojím.*“ Podržel slimáka před obličejem. „A tohle je to, co si myslím tady o našem malým kamarádovi.“

Otevřel ústa.

„Bucku, jestli to uděláš, tak tě zabiju,“ vykřikla Dana Andrewsová.

„Můžeš mi vykouřit péro, Dano,“ řekl Tyson a zasunul plže do úst.

„Ne!“ vykřikla Lenka.

„Ježíši Kriste,“ řekl Pulaski zoufale. Shromáždění vzdychlo. Tyson dvakrát kousl a pak slyšitelně polkl. Vousy měl od slizu. Pak záměrně krkl.

„Proboha, proč jsi tohle udělal?“ vydechl Cameron hrůzou. Třaslavě vykročil proti Tysonovi a Norse mu položil ruku na rameno.

„V Antarktidě platí další pravidlo, vy prdelolezci,“ řekl Tyson a utřel si ústa. „Žádný zvířata.“

Lenka na něj nenávistně hleděla. Pika se tvářil, jako by nevěřil vlastním očím.

„Tohle je tvůj nápad, Bobe?“ obrátil se Tyson na psychologa. „Poštvat všechny proti mně? Dobře, dobře. Můžeš si taky vysrat voko.“

Norse se tvářil neprůhledně a neodpověděl.

„Jsem větší blázen, než sis myslel, co?“ řekl Tyson.

„Sám ses vyčlenil z kolektivu, Bucku,“ řekl psycholog.

„Jo, tak to máš pravdu.“ Čekal na další protesty. Když se jich nedočkal, pobaveně se usmál a řekl. „Tak jsme skončili? Tak ahóój, já se du vysprchovat.“

Ticho bylo husté a studené jako rampouch. Odešel.

Lewis slyšel bublání džusu v dispenseru.

„Jednu sprchu týdně,“ řekl nakonec Cameron.

V noci někdo připíchl Bucku Tysonovi na dveře černou topinku.

O dva dny později se brzy ráno ozvalo zabušení na dveře ložnice Jeda Lewise. Cameron vpadl do pokoje a rozsvítil světlo. „Co se děje?“

„Vstávej. Za chvíli začíná pátrání.“

„Teď?“

„Za chvíli venku. Pořádně se oblíkni.“ Ředitel vypadal zoufale.

„Co se děje? Meteorit?“

„Ser na meteorit. Teď je to vážný.“

„A co?“

„Nemůžu věřit, že tohle se může stát mně.“

„A co je, sakra?“

„Ztratil se Mickey Moss.“

KAPITOLA 10

Je nejspíš mrtvej, pomyslel si Lewis.

Spryte zastavil na rovině asi čtyři kilometry od dómu a zachránci z něj vděčně slezli. Traktor nepřestal vrčet. Jízda na něm nebyla žádná radost. Byl hlučný a pomalý, měl převody jako tank a těsnou oranžovou kabinu. Ale dokázal snadno překonat malé trhliny, vyjet čtyřicetistupňový svah a vyšplhat přes hromadu ledu. Pokud se Mickey Moss ztratil někde na pláni, traktor by ho našel.

Jenže ho nenašel.

Nebylo tu nic k vidění. Amundsen-Scottovu stanici vyznačovaly jen antény připomínající hedvábnou pavučinu a pahorek dómu na obzoru. Ve všech ostatních směrech jen bílá planina nerozeznatelná od oblohy a do hloubky promrzlá. Bylo zvláštní, jak daleko se dóm zdál být. Lewis si připadal jako ve snu, jako astronaut odříznutý od životodárného kabelu. Nelíbilo se mu to. Nebyl chráněn před větrem.

Mossovo tělo mohl samozřejmě zavát driftující sníh.

Ale proč tam astronom šel? Tím směrem nic nebylo, žádný úkryt, žádné koryto, nic. Nejblíže stála stará sluneční observatoř, pohřbená ve sněhu půl druhého kilometru od dómu; její rampa byla v místech, kde Lewis viděl tehdy o půlnoci zmizet Mickeyho sněžný skútr. Ta sousedila s další kovovou boudou, ve které byl na zimu ukryt malý sluneční teleskop. Nikde žádný Mickey, žádný meteorit, žádná stopa. Ještě dál už mizely všechny tvary a zbýval jen vítr.

„To je ale blbost," ozval se Tyson.

Mechanik řídil. Během tří hodin se mu podařilo uvést Spryte do provozu, nastartovat a zahřát. „Pokud tady Moss někde byl," uvažoval Tyson, „Je už mrtvej a pravděpodobně ho nikdy nenajdou. Padající sníh ho pohřbil. Tak co tam budeme dělat?"

„Musíme tam v každým případě," řekl tiše Cameron. Nikdo další nepromluvil. Tyson zaváhal, pak pokrčil rameny a uposlechl.

Situace byla vážná.

Pulaski se výpravy účastnil pro své zkušenosti z vojenské minulosti. Lewise vzali kvůli jeho bezděčnému spojení s celou záležitostí. Norseho, že možná odhadne, kam se Moss mohl podít, a taky pro lepší zvládnutí nevypočitatelného Tysona.

Cameron nechtěl jet stejným vozidlem jako ostrakizovaný mechanik, a vedl ostatní při systematickém prohledávání dómu. Pokud Moss není *v dómu*, musí být *mimo dóm*. Podle praskající vysílačky pochopil, že není nikde.

„Neflákal se tu sám častějc?“ zeptal se Lewis.

„Chodil jen do Temnice a pro žrádlo,“ řekl Pulaski. „Když jsi mu zavolal, seděl na zadku. Tohle nikdy dřív neudělal.“

Sníh se hnal po zemi do výše kolen a pečlivě zametal všechny stopy.

„Co ses o tom naučil v armádě?“ zeptal se Pulaskiho Tyson. Nedělal si legraci, byl to možná pokus navázat komunikaci se skupinou, která ho neměla ráda. Tyson ve volných chvílích o své situaci přemýšlel. Pól mu šel na nervy, ale ticho kolem něj snad ještě víc. Možná zašel příliš daleko. Kromě toho kuchařovu záhadnou vojenskou minulost respektoval.

Pulaski chvíli uvažoval a odpověděl. „Musíš mít jasný cíl. Informovat nadřízené. Udržovat spojení. Připravit se na nečekané.“ Zamžoural do větru. „Zdá se, že Mickey nic z toho neudělal.“

„Už takhle někdy někdo zmizel?“ zeptal se Lewis.

„Náš program je bezpečný. Už dost lidí v Antarktidě zemřelo – přes padesát od světové války – ale byly to samý nehody vlivem selhání techniky. Kádinku jsme ještě neztratili. A někdo tak zkušený jako Mickey… Je to divný, pánové.“

Začali se klepat zimou a ta hnusná oranžová kabina se jim začala zdát přívětivou.

„Budem ještě jezdit v kruhách?“ říkal právě Tyson. „Začínám mít sněžnou slepotu.“

„Vsadím se, že tu není,“ souhlasil kuchař. „Pokud si nevyšel za sebevraždou. A to je docela těžký. Jako když se chceš utopit v moři. Nedá ti to a plaveš. Každej příčetnej člověk by se nakonec otočil a vrátil.“

„A byl Mickey příčetnej?“ vmísil se Lewis. Zdálo se mu to jako správná otázka, když se uváží, jak dlouho Mickey byl na stanici.

„Tahle báze byl jeho život.“

„A proč by se chtěl velkej hlodavec zasebevraždit?“ dodal Tyson a podíval se na Lewise. „Slyšel jsem, že byl na cestě k velkejm prachům.“

„Možná v tom je ten zakopanej pes,“ řekl tiše Norse.

Nikdo neodpověděl. O tom samozřejmě uvažovali všichni. Všichni také,

Lewis si byl jistý, považovali jeho přílet za neštěstí.

„Mickey možná odešel ze stanice z nějakého důvodu, šel někam na určitý místo," řekl Norse.

Pulaski se zasmál. „Kam?" ukázal na prázdnou rovinu. „Tady není kam jít, doktore."

„Jo," zamumlal Tyson, „kromě Vostoku."

„Kam?" otočil se Norse na mechanika.

„Na nejbližší ruskou stanici," vysvětloval Tyson. „Je to přes planinu. To znamená po rovině, nejsou tam ledovce ani trhliny. Dojít se tam samozřejmě nedá, ale dojet snad jo."

To psychologa zajímalo. „Myslíš, že by se tam Moss mohl dostat?"

„To ne. Je to tisíc kilometrů. Na to potřebuješ vozidlo a zásobu paliva. No, a já jsem ten chlápek, co se tu stará o motorovej park. Nic nechybí."

„Je to těžký, řídit Spryta?"

Tyson se na psychologa pochybovačně podíval. „Pro ruce a mozek to těžký není. Pro prdel ano. Ale říkám ti, že nic nechybí."

„Ale někdo by to *mohl* udělat."

Tyson se pochybovačně díval na Spryte. „S tímhle křápem? Možná. Byl by to dost velikej risk. Šlo by to, kdybys měl trochu kliku."

„Ale Moss by to *nedokázal,*" řekl Pulaski.

Mechanik přikývl. „V žádným případě. Vsadím dolar proti koblize, že je někde do pěti kilometrů od místa, co stojíme. Zmrzlej jako pohrabáč, kterej visí Rodu Cameronovi u prdele."

Ředitel stanice svolal ten večer do jídelny další schůzi. Lewis přišel poslední a sedl si dozadu. V místnosti byla stísněná nálada. Abby se na něj podívala a pak se sklíčeně otočila. Když ji předtím pozdravil, doufal, že se usměje. Byla však rozrušená a odmítla se s ním bavit. „To ne kvůli tobě. Kvůli Mickeymu," zamumlala. Mossovo zmizení ji velice zasáhlo.

Norse se posadil zády k pultu a pozoroval přítomné. Teď budou cvokaře potřebovat, ne? Ale i psycholog vypadal stísněně; jistě si připomněl Tysonův výbuch při poslední schůzi. Lewis by se vsadil, že snědení slimáka nebylo ve scénáři. Teď Lewis pozoroval, jak si Norse a Abby vyměnili významné pohledy. Norse kývl, jako by říkal *Já ti rozumím.* Je snad psycholog jejím zpovědníkem? To se Lewisovi ani trochu nelíbilo.

On sám měl stísněný pocit. Přišel na pól a místo svěžího startu ho zmizení meteoritu zavleklo doprostřed vážné krize. *Tady dole se na nic nemůžeš vykašlat,* řekl mu Cameron.

To je zatracená pravda.

Ředitel stanice vstal a obrátil se ke skupině. Lewis si všiml, že teď jsou dvě křesla neobsazená. Pulaski si bez přemýšlení sedl na dvacáté šesté a Mossovo křeslo bylo nápadně prázdné. Všichni na to místo hleděli. Byla to obžaloba, prosba a varování.

Cameron vypadal pohuble. Nespal už třicet šest hodin a to, co přišlo e-mailem z Washingtonu, mu nepřidalo. Nejprve ho sepsuli, že žvaní o Tysonově porušení směrnic o šetření s vodou místo toho, aby sám problém jednoduše vyřešil. A možná smrt Michaela M. Mosse nadřízené šokovala. Moss byl pan jižní pól. A co je ještě horší – lidé na stanici byli jedna rodina, a teď se jeden její člen ztratil. Cameron zřejmě selhal v tom nejzákladnějším směru. Udržet všechny při životě. To nemůže sám sobě prominout. Když polárníci spatřili jeho úzkostnou tvář, jejich hovor odumřel.

„Nejsem nijak nábožensky založený," začal Cameron chraptivým hlasem. Zmlkl a vypadal zmateně. Pulaski vstal, nalil mu sklenici vody a podal mu ji jako podporu celého společenství. Cameron se napil a ten jednoduchý čin ho uklidnil. Pokusil se promluvit znovu.

„Nejsem nijak nábožensky založený, ale rád bych tuto schůzi začal modlitbou. Ne svou, ale všichni se teď individuálně pomodlíme ze srdce. Já nevím, kde teď je Mickey, ale ať už byly naše vztahy k němu jakékoli, on byl – a je – duší naší stanice. Takže bych vás požádal o minutu ticha. Pomodlíme se za jeho duši, která je, doufám, naživu. Jeho tělo je – nějak cítím – nevysvětlitelně mrtvé. Aspoň nikdo z nás nikde nenašel ani jeho vlásek už víc než dvacet čtyři hodin. Hledali jsme a hledali a pokračovali, ale teď si myslím, že bychom potřebovali pomoc nějaké vyšší moci. Takže, prosím vás, minutu ticha za našeho starého antarktického výzkumníka."

Sklonil hlavu. Lewis také a přemýšlel, jak asi Moss uvažoval a kam mohl jít. Nedávalo to žádný smysl. Nancy Hodgeová se smutným soucitem pozorovala Camerona. Věděla, že tahle tragédie pro něj znamená, že nepostoupí ve služebním žebříčku, což byl důvod, pro který na pól přijel. Norse chladně přejížděl očima po celé skupině, jako kdyby se mohl někdo sám prozradit. A Buck Tyson vypadal nejistě, jako by ho možnost Mossovy smrti přiměla znovu uvážit svou nesmlouvavost. Jedna věc je být soběstačný, druhá věc vyloučený. Dnes si všichni od něho odsedli.

„Dobrá."

Hlavy se zvedly a Cameron pokračoval. „Oznámil jsem Nadaci pro vědu a výzkum naši situaci a sdělil jsem jim, že budeme dělat všechno, co je možné. Urgují nás, abysme pokračovali v hledání. Zítra vytyčíme další

okruh kolem stanice a prohlídneme znovu všechny budovy. Já nevím… nevím, co bysme ještě dalšího mohli dělat.“ Zaváhal a vypadal nešťastně. „Možná dostal infarkt.“

„Byl silnej jako bejk,“ řekl Pulaski.

Bylo ticho.

„I silní lidi umírají,“ řekla Nancy.

„V každém případě,“ pokračoval ředitel, „náš start do zimy je katastrofální a v takhle těžkých časech musí skupina držet pohromadě. Pohromadě!“ Podíval se hrozivě na Tysona. „Je strašné ztratit kohokoli, ale Mickeyho zvlášť. Ať jsem zatracenej, jestli vím, co se mohlo stát. Možná nějaká slabost, možná neštěstí, možná se ztratil. Asi máte i jiné nápady. Modlím se k Bohu, aby se objevil, ale všichni víme, jaká je venku zima.“

Několik obličejů se otočilo k televizní obrazovce. Teplota byla minus 50° Celsia a vítr ji srážel až na minus 70°.

„Proč nám přímo neřekneš, co za tím je, Rode?“ ozval se hlas. Byl to Harrison Adams, astronom. „Jako vědec nevěřím na náhody.“

„Co tím myslíš?“

„Ty pověsti, že Mickey našel v ledu meteorit. Někdo ho zřejmě ukradl. On chtěl, aby se to vyšetřilo. A pak zmizel. Myslím, že to je jasný.“

„Co tím chceš říct, Harrisone?“

„Ten meteorit představuje pět miliónů dolarů. Neříkej mi, že to nemá žádnou souvislost.“

Shromáždění zašumělo. Dohady se náhle staly faktem.

Jakejch pět miliónů?“ zeptal se zmateně Pika.

„Prosím tě, sundej si někdy ty chrániče s uší,“ řekl Geller.

„Zadržte,“ varoval Cameron. „Tohle nevíme jistě.“

„Počítat umíme,“ řekl Adams. „Jestli je opravdu z Marsu nebo Měsíce a jestli náš drozd nekecá, ne? Takže moje otázka zní: Co víme? Mickey nedostal žádný infarkt. Víme jen to, že se ztratil meteorit, o kterým někteří – neodpovědně, můžu dodat – spekulovali, že může stát balík peněz. Další, co víme, je, že zmizel Mickey.“

„Jed Lewis mu poskytl profesionální názor.“

Adams pohlédl na přítomného drozda. „Amatérský, nevědecký, názor jen tak z voleje, a celý problém vznikl v okamžiku, když Jed Lewis vystoupil z letadla.“

„Tohle není fér, doktore Adamsi,“ ozval se Norse. „Našeho meteorologa požádal sám doktor Moss, aby mu jako geologický expert řekl své mínění.“

„Správně,“ řekl Cameron. „Nemáme žádný důkaz, že něco spolu

souvisí.“

„Ani že nesouvisí,“ řekl Adams.

„Jed řekl, že ho prohledali,“ ozvala se Nancy Hodgeová. „Co jste našli?“

„Nic,“ odpověděl Cameron.

„Už je prohledaných několik z nás,“ řekl Norse, „včetně Mickeyho. Nic se nenašlo.“

Lewis si všiml, že Abby se zadívala na podlahu. Něco není v pořádku. Přece jen se něco *našlo*?

„Chtěl bych tu zdůraznit, jak málo toho víme,“ pokračoval psycholog. „Nevíme ani, jakou cenu ten meteorit doopravdy má. Nevíme, jestli se ztratil nebo jestli ho někdo ukrad. Nevíme, co se stalo Mickeymu. Všechny závěry, které tady učiníme, budou jen předběžné.“

Cameron se vděčně na psychologa podíval. Ten Norse možná půjde využít. Lidé se začali hlasitě hádat.

„Tak co teď?“ vykřikla Gabriela.

Cameron se nadechl. „Teď musíme rozhodnout, co dál. Dohromady.“

„Je to ovšem problém. Jeden z nás může být zloděj. Nebo ještě něco horšího.“ To byl Pulaski.

„Správně,“ řekl Norse a hlavy se otočily k němu. „Takže realistická možnost je pracovat společně, ale dočasně si vzájemně *nedůvěřovat.* Vzájemně se pečlivě pozorovat, ale vyvarovat se zlé krve.“

„Jak se to dá provést?“ zeptal se Geller.

„Náš hlavní problém je nedostatek informací,“ řekl psycholog. „Bojíme se, protože nevíme. Měl bych takový návrh. Je trochu neobvyklý, ale tohle je neobvyklá situace. Musí to být rozhodnutí celé skupiny. Ne jednotlivce. Když ten návrh podal Mickey, byl jsem k němu skeptický, ale možná, že to je nejrychlejší cesta, jak obnovit vzájemnou důvěru.“ Odmlčel se a podíval se po skupině, jako by hledal podporu. Díky své postavě a osobnosti vypadal mnohem víc velitelsky než Cameron. Ředitelův nápad se sprchou Tysona naštval. Ale teď se mechanikův odpor lámal. Zdálo se, že Norse ví líp, co dál.

„Pokračuj, doktore,“ pobídl ho Geller.

„Navrhuju větší prohlídku,“ pokračoval Norse. „Ne stanice, kde jsme hledali doktora Mosse, ale našich místností, kde budeme hledat meteorit. Myslím, že nic nenajdeme, ale cokoli, co může objasnit situaci, by nám pomohlo. Když nenajdeme nic, můžeme obnovit vzájemnou důvěru.“

„Naše pokoje jsou naše jediné soukromí,“ namítala Dana Andrewsová.

„To je pravda,“ řekl Norse. „Navrhuju, aby prohlídku provedli jen dva, já

a doktorka Hodgeová. Já prohlídnu mužské pokoje, ona ženské. Jak jsem už řekl, můj pokoj už je prohledaný. Já nechci nikoho podrobit ničemu, co jsem sám nezažil. Uděláme to teď hned. Ostatní tady počkají. Pokud máte něco zamčené, dáte nám klíče. To, co objevíme, bude naprosto důvěrné, pokud to tedy nebude vysvětlovat zmizení doktora Mosse nebo meteoritu.“ Podíval se na Camerona. „Souhlasíte?“

„Ne,“ vykřikl Tyson. „Žádnej samozvanej cvokař se mi nebude hrabat v mejch krámech.“

„A to proto, že máš v kufru víc falickejch objektů než nymfomanka v ženským klášteře,“ řekl Geller. Ostatní se zasmáli.

„Běž do hajzlu,“ vzplanul Tyson a jeho agresivita se okamžitě vrátila. Byl připraven ke rvačce.

„Ale Bucku, chlapa, co se sprchuje víc než sedmnáctka na dovolený, se nikdo nebojí.“

„Jo? Můžem to někdy zkusit.“

„Mí sponzoři mi říkali, že i ten největší chlápek může ve sprše uklouznout a zůstat ležet. Pokud tam zůstane moc dlouho.“

Skupina při té hrozbě přestala dýchat.

„Tak už dost,“ řekl Cameron. Ředitel stanice se pokoušel vypadat vážně, ale bojoval, aby se naštvanému Tysonovi nezačal chechtat. Mechanik se mračil a vyhýbal se všem pohledům. Není to snadné, být spálenou topinkou.

„Myslíte, že to bude fungovat?“ přerušil je Alexej Molotov. „Myslíte, že někdo může být takový hovado, že ukradne meteorit a schová si ho ve svý cimře?“

„Lidi nejsou vždycky chytrý,“ odpověděl Norse.

„Byl by ještě blbější, kdyby ten meteorit *našel* a nenechal si ho,“ řekl Hiro. „Možná bysme mohli nakonec prohlídnout kapsy našich dvou doktorů.“ Ostatní se nervózně zasmáli.

„Možná si ho chtějí ulovit pro sebe.“

„Souhlasíš se striptýzem, Bobe?“ řekl lehkým tónem Pulaski.

„Jenom, když se tam ten meteorit vejde,“ odpověděl Norse. Všichni se znovu zasmáli a napětí částečně povolilo. „Podívejte, mohli bysme jít všichni, ale hlavní věc je, abychom nikoho zbytečně neuvedli do rozpaků. Nancy a já jsme zvyklí zachovávat lékařský tajemství. Pokoušíme se podezření vyloučit, a ne ho tvořit. Věřte nám pro tentokrát, a obnovíte vzájemnou důvěru.“

Ostatní se po sobě dívali a mlčeli. Tyson vypadal rozčileně, ale nic neříkal. Lewis necítil s nikým žádný soucit. *Mě už prohlídli,* myslel si, *teď*

jste na řadě vy.

Pak promluvil Adams. „Souhlasím s tou prohlídkou," řekl astronom. „Nemám co skrývat. Ale myslím, že bysme taky měli začít používat hlavu. Možná Mickey nechal nějaké náznaky, myslím elektronické. Kdybych znal jeho heslo, mohl bych se mu podívat na hard disk."

Carl Mendoza se trpce zasmál, jako kdyby za tím nápadem bylo víc, než Adams připustil. Geller se usmíval. Cameron se tázavě zadíval na Abby, počítačovou techničku.

„Já samozřejmě hesla mám," řekla Abby tiše. „Je to zase ale soukromá věc."

„To bych nedělal. Prohlížet si disky je jako číst si myšlenky," řekl Norse neklidně. „Potřebujeme *trochu* soukromí."

„Nemluvím o našich diskách, mluvím o Mickeyho," řekl Adams. „Já jsem s ním dělal. Možná tam nechal nějakou poznámku. Tohle je stav nouze, zatraceně."

„Je to pro jeho dobro," dodal Mendoza bezelstně.

Geller stočil oči ke stropu.

„Pokud je Mickey mrtvý, tak o žádné soukromí nejde," pokračoval Adams.

Psycholog otevřel ústa, aby vyslovil nesouhlas, a pak je zase zavřel, když uvážil všechny okolnosti. „Je to rozhodnutí většiny."

Cameron se na většinu podíval. „Souhlasíte?"

Nikdo nic nenamítal.

„Tak jdeme na to," řekl tiše ředitel.

Norse a Nancy Hodgeová odešli z jídelny a vystoupali k ložnicím. Abby a Adams odešli spustit Mossův počítač. V jídelně panovala stísněná nálada. Cameron se pokoušel o jakousi diskusi o bezpečnosti, ale nikdo mu neodpovídal. Nikdo se nechtěl bavit o pravidlech. Zdálo se, že se hodiny zastavily.

„Co když Mickeyho nikdy *nenajdeme*?" zeptala se náhle nahlas Dana.

„Najdeme ho," řekl Pulaski. „Deset k jedný, že šel pro meteorit a teď někde leží přikrytý sněhem. Zafouká vítr, a jeho parka se objeví. Možná ani nemusí být mrtvý," řekl Cameron, „ale pokud je, je to lekce pro nás všechny. Musíme se odepisovat a brát si s sebou vysílačku."

„To už je potřetí, co to říkáš," zamručel Geller. „Tyhle kraviny jsme se učili už v Denveru a Mickey to věděl třicet let. Hele, nemohli bysme pokračovat v diskusi nahoře? Potřebuju si vydezinfikovat dutiny." Nahoře byl bar.

„Jo,“ chytil se myšlenky tesař Steve Calhoun. „V životě jsou chvíle, které je potřeba zapít.“

„Ožrat se není v téhle době profesionální přístup,“ řekl ředitel stanice. Obával se, jak to bude vypadat v hlášení.

„Ale zatraceně rozumný,“ připojila se Dana.

„Nadace chce, abychom zůstávali příčetný.“

„Americký byrokrati jsou tisíce kilometrů odtud. Pro Boha svatýho, Rode, jestli to trochu nerozsvítíme, tak se tu udusíme.“

Cameron se na ně smutně zadíval. Nejdřív Tyson a teď tohle. Byl jasně přehlasován. „Každej jeden drink, dobře. To je všechno.“

„Ano, tati.“ Prošli kolem Camerona, zamířili nahoru a zaplnili malý bar jako studenti telefonní budku. Odešli tam všichni kromě Tysona, který zůstal dole beznadějně sám. Cameron zaváhal, nechtělo se mu být v téže místnosti s mechanikem. „Jdu zkontrolovat Harrisona,“ zavolal nahoru.

„Nechybíš nám tu,“ zavolala dolů Dana.

Pustili hudbu a několik se jich začalo pohupovat v jejím rytmu. Napětí pozvolna opadalo. Je to strašný, že se hrabou v jejich věcech. Strašný, že ředitel stanice je takový morous. Strašný, že Moss zmizel.

Lewis si dal pivo. Jak tak byli namačkáni loket na loktu, cítil se stále méně izolovaný a začal se trochu bavit. Hudba byla hodně nahlas. Přál si promluvit s Abby, ale ta se někde bavila s Adamsem. Je tu něco, co mu neřekla, pomyslel si znepokojeně.

Místo Abby si k němu přisedl Molotov s plnou sklenicí vodky. „Hele, Lewisi,“ řekl a poplácal Američana po rameni. „Vod tebe bych potřeboval vědět, jak se ten šutr prodává. V Americe, že, tam jsou prachy. Teda v případě, že ho najdu, jo?“

„Pozdě, kamaráde, to tajemství je pryč. Jestli ho náhodou najdem, tak se obávám, že ho schramstne strýček Sam.“

„Nevadí, máme celou zimu, abysme se podívali po jiným.“ Rus se ušklíbl a předvedl pěkné ocelové plomby. „Nějakej z Marsu, ne?“

Všichni vtipkovali o tom, co Norse a Nancy najdou v jejich ložnicích. Dámské prádlo. Umělé penisy. Marijánku. Bankovní účty.

„Je to jako svlíknout se do naha,“ řekl Calhoun.

„No, doktoři jsou jediný, co nás znají v narozeninovým úboru,“ řekl jeho spolubojovník Hank Anderson. „A díky Bohu za to. Vždycky, když zatloukáš hřebík, tak mám dojem, že ti jednou praskne prdel.“

„Nevěděl jsem, že se na ni koukáš, Henry.“

Čekání se protahovalo. Několik dvojic začalo tancovat, tělo na tělo.

Lewis se stálým pocitem izolovanosti kvůli svému neohrabanému vyšetřování seděl u zdi. Jít do baru byl dobrý nápad, ale neměl náladu si s někým povídat. Cítil se jako hromádka neštěstí.

Pozoroval, jak se skrze tančící zástup prosmekává Gabriela Reidová, žádoucí, dráždivá, flirtující a vzbuzující pozornost. Nakonec přišla až k němu, v jedné ruce pivo a křenila se na něj. „Vypadáš jako květ na tapetě. Proč tu jseš sám?“

„Lidi se už naučili mě obcházet.“

„To není fér, že tě obviňujou.“

„Je to, myslím, proto, že jsem tu novej.“

„Já mám nový lidi ráda.“

Přehrnula si límec roláku přes ústa a oči jí tančily. Ostražitě se usmál a podíval se za ni, ale Abby se stále nevracela.

„Vykašli se na Zmrzlinu, je frigidní.“

Lewis zaostřil na ženu před sebou. „Frigidní, nebo opatrná?“

„Zdržuje průběh věcí. Já ne.“ Gabriela se houpala v rytmu hudby a podala mu pivo. Dvakrát se otočila a přetáhla si rolák přes hlavu. Pod ním měla jen hedvábnou košilku, kterou jí prosvítala drobná prsa a kulaté bradavky. „Je tu strašný vedro. Mohli bysme rovnou do Třistastupňovýho klubu.“

„Co to je?“

Záhadně se usmála. „Místo, kde zjistíš, kde doopravdy jseš.“

Hudba byla stále hlasitější. Kromě rytmu bušícího do stěn nebylo skoro nic slyšet. Nikdo si nevšímal Cameronova prohlášení o jednom drinku. Všichni se potili. Vzduch byl těžký a hustý. Nálada byla jako na mejdanu po půlnoci. Lewis si zatančil s Gabrielou a když se Abby ještě nevrátila, pustil se do toho znovu.

Usmívala se na něj. Věc byla jasná.

„Co tady, proboha, vůbec děláš?“ pokusil se překřičet muziku.

„Jsem ráda v centru dění.“

„Na pólu?“

„Tady se protínají všechny čáry a všechna čísla. Je to sídlo přírodních sil. To já zbožňuju. Přírodu, instinkty, emoce.“

„A co věda?“

„To je pro kádinky. Já mám radši pocity.“

„Kádinky je mají taky.“

„To nemají. Musíš je z nich vymačkat.“

Znervózňovala ho. „Vsadím se, že to umíš.“

„Můžu ti to ukázat.“

Panebože, to ale bylo pokušení. „Promiň, musím si něco zjistit.“

„Nezjišťuj to dlouho.“

Odpotácel se a zamířil k baru. Naklonil se přes něj, jako by něco hledal. Přitočil se k němu Geller. „Zdá se, že už máš kamarádku.“

„Znervózňuje mě.“

„Umí toho ještě mnohem víc, kámo. Dokud nevrátíš meteorit a nezjistíme, co se stalo s Mickeyem, bude to asi jedinej kamarád, kterýho tady budeš mít.“

Lewis se na něj nevěřícně podíval. Je to tu opravdu zatraceně malý. „Proč každej předpokládá, že jsem to udělal já?“

„Já ne,“ usrkl si Geller skotské. „Spousta lidí je na Mosse tak naštvaná, že bych nebyl překvapenej, kdybysme ho vůbec nenašli. Kdo o to stojí?“

„Tomu nevěřím.“

„Můžeš se vsadit, že Adams se chystá použít to heslo, aby později ukrad Mickeymu data. Oloupí mrtvýho. Jasný jako facka. A všiml sis Carla Mendozy? Vypadá, jako by vyhrál v loterii. Bez Mosse v komisi dostane grant, jakej bude chtít.“

„To je cynický.“

„Vraž prachy do nesprávnejch lidí, a budeš taky cynik.“

„Moss říkal, že všem umožňuje výzkum.“

„Pokud je možný je vysávat. Moss byl čurák první třídy.“

„Co myslíš, že se mu stalo?“

„Myslím, že si smrtí zachránil pověst.“

Bylo už po půlnoci. Utekla další hodina, pak ještě jedna. Každý už tancoval s každým. Tlustá Dana Andrewsová se třásla jako Maorka a Lenka Jindrová se otáčela s plnou sklenicí na hlavě. Gabriela se povzbudivě vlnila mezi muži a její tělo působilo jako sociální lubrikant. Dokonce Linda Brownová, Pulaskiho asistentka v kuchyni, ztratila svou obvyklou strojenost a rotovala po parketu. V baru panoval proces spojenectví, který uvolnil úzkost z obav o Mickeyho.

Když se Norse objevil na schodech, byli všichni opilí. Vystoupal nahoru s Nancy v patách. Nancy s širokýma a temnýma očima se ho držela za opasek. Ozval se obrovský řev. „Přišla kalhotková policie.“

Zástup je obklopil a spolkl jako améba polykající kořist. „Kdo to je?“ hulákal Pulaski. „Kdo z nás je ten zloděj?“

Norse se povzbudivě ušklíbl. „Nenašli jsme ani náznak ničeho skandálního. Jste ty nejnudnější lidi na celým světě.“

Zástup zabučel a dožadoval se pikantních detailů. „Kdo má největší tajemství?“

„Máme zašitou pusu,“ řekla Nancy.

„Rozvážeme ji pitím!“ vykřikl Pulaski.

Bouchla láhev šampaňského. Vystříklo na oba příchozí. Norse a Nancy uskočili, ale ne dostatečně rychle. Polila je bílá pěna a sladké páry naplnily vzduch.

Norse se potácel v hloučku těl a lapal po dechu. Náhle nahmátl krk láhve a přihnul si. Podal ji Nancy a ušklíbl se. Asi cítil úlevu, když ho takhle obklopoval zástup. Triumfálně se rozhlédl kolem a Lewis na okamžik zahlédl v jeho očích toužebný stín patřit sem, pro který měl zvláštní pochopení. Pak si okamžitě nasadil svou obvyklou masku. Norse byl králem sebekontroly.

Lewis se od něho mohl učit.

„Co teď?“ vykřikl Geller.

„Záhada zůstává,“ řekl Norse a vrátil několik klíčů od zamčených tašek. Znovu se napil. „Chtěli jsme tvý věci nastrkat zpátky, Carle, ale shodil jsem omylem svíčku. Omlouvám se.“

„Doufám, že jste nepropálili moji sexpannu.“

„To ne, ale rozdal jsem si to s ní, abych zjistil, jestli funguje.“

„*Tomu máme věřit?*“ zeptala se Dana.

Norse se ušklíbl. „Jak chcete.“

„Znamená to, že jsme nevinný?“

„Znamená to, že můžeme jeden druhýmu zase důvěřovat.“

„A jak to dlouho vydrží, doktore?“ zeptal se Geller.

„Dokud se neožení. Nebo dokud Harrison –“

Hudba náhle jakoby na pokyn umlkla. Všichni zabručeli. Rozsvítila se jasná světla, zhasla a vzápětí se rozsvítila znovu. U vypínače stál Cameron, který se tiše vplížil za bar. „Je čas to zabalit,“ řekl ředitel stanice nevlídně.

Všichni začali protestovat. „Rode –“

„Ticho. Něco máme.“

Všichni okamžitě zmlkli. Ozvaly se další kroky a nahoru po schodech přišli Abby a Harrison Adams. Šli těžším krokem než Norse a Nancy a zástup v přehřáté místnosti se před nimi rozestoupil, jako kdyby cítil, že *tahle* novina bude nepříjemná. Hrdla se stáhla úzkostí. Bylo smrtelné ticho.

„Našli jste něco v ložnicích?“ zeptal se od baru Cameron Norseho a Nancy.

„Nic,“ odpověděl Norse.

„Harrison něco našel,“ řekl ředitel stanice pochmurně. „Doktore Adamsi?“

„Na Mickeyho disku je e-mail,“ řekl astronom. „Pokusili jsme se zjistit, odkud přišel. Bylo to z místa, kde jsme nehledali.“

„Což znamená, že potřebuju několik dobrovolníků. Okamžitě a hned. A ostatní půjdou rovnou do postele, aby byli zítra trochu vyspalí,“ řekl Cameron.

„Co se děje?“ zeptal se Mendoza.

„Je to místo, kde mě nenapadlo hledat, vážně. Musíme tam teď.“

„Kam?“ Všichni byli zvědaví.

„Tam, kde neměl co dělat ani Mickey Moss.“

„A kde to je?“

„Opuštěná základna.“

KAPITOLA 11

Před průzkumnou výpravou poskakovaly modré stíny jako nezbedné děti a pomalu se přibližovaly k pohřbeným ruinám. Lewis šel váhavě. Byl na opuštěnou námořní základnu zvědav, ale naprostá tma a neúprosná zima se mu nelíbily. Ano, byl trochu klaustrofobní. Na hledání mrtvého těla se moc netěšil.

Zpráva, kterou Adams našel v Mossově počítači, byla vymazána, ale Abby, která počítačům rozuměla, ji dokázala z disku vydolovat. Zpráva zněla: *Jestli chceš vrátit meteorit, přijď o půlnoci na starou stanici.* Byla samozřejmě nepodepsaná a odeslaná večer předtím, než Mickey zmizel. Abby se teď pokoušela zjistit místo odeslání.

Mezitím se dlouhé stíny jejich těl zastavily u štěrbiny v podobě klínu ve sněhu, jejíž okraje byly nedávno rozšířeny. Někdo tudy docela nedávno prolézal. Okraje úzkého vstupu zářily kobaltovou modří, která se v hloubi měnila v inkoustovou barvu katakomb. Vypadala jako otvor, který se za člověkem, jenž jím vstoupí, zase zavře.

„Tohle je jediné místo, kde jsme nehledali," řekl Cameron jako odpověď na nevyřčenou neochotu ostatních. Všichni byli unavení a měli kocovinu. Mráz jenom prohloubil jejich bolest hlavy.

„Proč sem ten zloděj Mickeyho tahal?" podivil se nahlas Pulaski.

„Myš se láká na sýr," poznamenal Geller, který si stáhl límec, aby si mohl dát do úst cukrátko. Jak žvýkal, narůstaly mu na vousech krystalky ledu.

„Takže to byla past," řekl kuchař.

„Nebo výměna," dodal Cameron.

Pohněte, pomyslel si Lewis. Byl po té sedm set metrů dlouhé procházce od dómu dost unavený, zpocený a vymrzlý. Měl chuť zalézt do postele. Jenže měl pocit, že jeho dobrovolná účast může přispět k tomu, že ho budou míň podezřívat.

„Ten otvor vede dolů do meteorologické místnosti na jednom konci staré báze," řekl Cameron. „Zůstaňte v klidu a dávejte pozor, kam šlapete. Trámy už můžou být pod vahou sněhu popraskané." Nesl s sebou lano, sekeru na

led a malou polní lopatku.

„Proč to postavili takhle v ledu?“ zeptal se pochybovačně Geller, když se díval do díry.

„Ale ne, to se jenom nad tím navršil sníh. Ten nakonec pohřbí všechno.“

„Tady si ani nemusíš kopat hrob,“ řekl Pulaski.

„A za sto tisíc let led roztaje a všechno se dostane do oceánu. Všechny sračky, zbytky a odpadky.

„Nebylo by příjemný být tady v tý době,“ dodal Geller.

Vklouzli do otvoru, rozsvítili baterky, otevřeli poklop a sestupovali. Světelné kužele tančily po starých dřevěných schodech a sněhem pokryté překližkové podlaze. Dřevo bylo promrzlé a vypadalo jako nové. Když slezli dolů, všichni čtyři téměř zaplnili nízkou místnost se stropem prohnutým pod vahou sněhu. Cameron přejel baterkou všechny stěny. V místnosti byl stůl s vojenským rádiem, které vypadalo jako z vetešnictví. U stolu stálo šedé kovové křeslo. Na dalším stole byly staré meteorologické mapy. Nikde žádné známky rozkladu ani prachu, pouze ledová patina. Vzduch v místnosti byl klidný, těžký a mrazivý, nějak hustší než čerstvý vzduch venku. Teplota tu byla minus 45, ale zdálo se být ještě chladněji.

„Tohle se mi teda *nelíbí,*“ oznámil Geller. „Myslíte si vážně, že sem Mickey vlezl?“

„On tady kdysi bydlel, nevzpomínáš si?“ řekl Cameron. „Pomáhal to stavět.“

„Stavěl tu márnici.“

„Když se tu topilo, vypadalo to úplně jinak.“

Lewis si svítil na podlahu a snažil se nebrat na vědomí svou klaustrofobii. „Jsou tady otisky bot.“ Posvítil na temný otvor dveří. „Je jich tu spousta. A jdou oběma směry.“

„To nic neznamená,“ řekl Cameron. „Tady není vítr a nepadá tu sníh, stopy tu vydrží stejně dlouho jako na Měsíci. Dokud je nezašlape někdo jinej jako my.“

Dveřmi vešli do další místnosti. V té našli bedny a prázdné staré kartónové krabice. Několik návštěvníků se podepsalo nebo vyškrábalo svá jména na stěny. V mrazu se všechno konzervovalo.

Postupovali dál. Příšeří polykalo místnosti, kterými prošli, a zahalovalo ty, které je čekaly. Dveřní otvory zely jako ústí hlubokých šachet. Místnosti byly většinou prázdné a světla baterek odhalovala stěny zkroucené a nakloněné od tlaku sněhu.

„Kdyby nám došly baterie, jsme v prdeli,“ řekl Geller. „Tady je to jako

bludiště.“

„Přesně,“ řekl Cameron. „Takže nikdo nikam nechoďte.“

„Ale kdybysme se rozdělili, prohlídli bysme to rychlejc.“

„V žádným případě,“ řekl Pulaski. „Mickey se dostal do potíží, protože byl sám.“

„Myslel jsem, že jsi Rambo,“ řekl Geller. „Muž, co vydá za celou armádu.“

„Rambo je sračka. Armáda má zásadu jít s většinou a většina znamená, že se nesmíme rozdělit. Hrdinové, co se pustí do akce samotný, se jmenují mrtví hrdinové.“

„Tyson říká, že se musíš o sebe umět postarat.“

„Tyson myslí prdeli. O sebe se postaráš tak, že se staráš o druhý.“

Vešli do jídelny. Tam to vypadalo, jako by stará základna byla náhle evakuována, a ne jenom opuštěna. Byly tam špinavé sklenice, otevřené plechovky s pivem, láhve a na podlaze hromada starých lžic. Stoly a křesla byly pokácené. V kuchyni našli opuštěnou ledničku. Byla otevřená a v ní spousta zapomenutých zmrzlých hotdogů. Na nástěnce bylo oznámení o schůzi, která se konala před čtvrt stoletím. Světla baterek přejížděla po starém baru, za kterým visely půvaby zledovatělé Miss Listopad. Geller ji studoval se zájmem historika. „Je z plastu,“ řekl. „Hele, a nemá žádný ochlupení.“

„To oni prostě jen tak frnkli?“ zeptal se Lewis, když se rozhlédl.

„Dělali tu na závěr rozlučkovou party,“ vysvětloval Cameron. „Nikdo tu nevydržel moc dlouho, protože už tu byla sakra zima. Udělali ji prostě, jen aby ji udělali, jako lidi přespávají v domě, kde straší. Chvíli to vydrželi a vypadli.“

„Proč odsud neodstěhovali ty krámy?“ zeptal se Geller.

„A kam asi? Byly starý a nebylo kam je přestěhovat. Takže to tady funguje jako depozitář, jako Scottova bouda v McMurdo. Za tisíc let sem přijde ňákej archeolog a najde tyhle hotdogy.“

„Bude to historie, jako dóm už je historie. To je to, co tady děláme. Tvoříme historii. Cesta Mickey Mosse je taky historie,“ řekl Pulaski.

„Doufejme, že ještě neskončila.“ Cameron zvedl hlavu a vykřikl: „Mickey!“ Temnotou se nesla ozvěna a zdálo se, že celou starou stanicí zatřásla. Někde něco prasklo.

„Ježíš *neřvi*,“ řekl Geller. „Nebo na nás ta bouda spadne.“

„Musel jsem to zkusit.“

V další místnosti byla ložnice. Na matracích nebyla žádná plíseň. Dokonce na nich viděli zmrzlé důlky, jako kdyby na nich těla spáčů ležela ještě před hodinou. Lewis měl pocit, že to místo obývají duchové.

Postupovali však příliš pomalu. Už málem zmrzl.

„Už jsme na konci?“

„Asi v půlce.“

Strop garáže a elektrárny byl zhroucený, trámy a překližka ležely přímo na starém generátoru. Cameron propátral místnost baterkou. Nic.

Prošli spojovací chodbou do druhé části základny. Kvůli ochraně proti požáru oddělovala obě části vrstva sněhu. Krátkou chodbu mezi nimi zalévalo šeré rozptýlené světlo, které dopadalo na závěj napadaného sněhu.

Nahoře praskl trám.

Vešli do zábavní místnosti s opuštěným ping-pongovým stolem a knihovničkami. Uprostřed místnosti stál grafický zapisovač. Vědecká místnost byla téměř vyklizena, zbyl tu jen laboratorní stůl. Kalendář na něm měl datum 1974. V koutě ležela hromada odpadků.

V poslední místnosti byla malá astronomická observatoř. Jejich boty hlasitě duněly na překližkové podlaze.

„Odtud vypouštěli meteorologické balóny a tady měli taky dalekohled,“ řekl Cameron. „A my jsme na konci.“

„Takže žádný Mickey,“ řekl Pulaski.

„Kam vedou tyhle schody?“ zeptal se Geller a ukázal na schodiště vedoucí nahoru.

„Myslím, že ven. Tady byl další vchod. Je určitě zasypaný.“ Cameron se nespokojeně rozhlédl po opuštěné místnosti. „Nevím, kde bysme se ještě podívali.“

Lewis objel místnost světlem baterky. Její světlo pomalu dohasínalo. „Co je tohle?“

Za schodištěm byly malé překližkové dveře. Byly pootevřené a kolem nich ležel ušlapaný sníh.

„Myslím, že to je starý tunel, který vedl k šachtě, kde byl seismograf. Ta už se asi propadla.“

„Ale ty dveře někdo nedávno otevřel,“ řekl Lewis. Přešel k nim a ukázal. Na dveřích i pod nimi byly čerstvé žluté třísky.

„A sakra,“ řekl Geller.

Dveře byly přimrzlé. Cameron vzal sekeru a vypáčil je. Za nimi vedl do tmy tunel asi půl druhého metru vysoký a metr široký. Dřevěný strop se vyboulil, jako by byl těhotný. Stěny se zdály být těsně před zhroucením. Ale na překližkové podlaze byly ve sněhu patrny otisky bot.

„Hm,“ řekl pochybovačně Pulaski. „Tam by Mickey nelez.“

„Někdo tam lez, člověče,“ řekl Cameron. „A není to tak dlouho. Vezmem

si lano. Kdo jde první?“

Nikdo se nepřihlásil.

„Dobře, tak já.“ Díval se nejistě do tunelu.

„Já jdu poslední,“ řekl Lewis. „Mám další světlo.“ Měl úplně zmrzlé svaly a do temné chodby se mu nechtělo. Poslední tam, první ven. Sníh svíral strop jako hlína rakev. „Vezmu si sekeru. Umím s ní zacházet. Jestli spadneš, tak tě vysekám.“

Vešli skrčeni dovnitř a poslouchali ozvěnu svých kroků. V jednom místě led tunel zmáčkl tak, že museli lézt. Pak se znovu postavili. Stopy jejich předchůdce stále pokračovaly. Obě baterky pomalu zhasínaly. Lewis si všiml, že se potí. Srdce mu hlasitě tlouklo. Neviděl, co je vpředu.

„Do prdele,“ ozvalo se v tunelu.

To byl Cameron. Následoval praskot lámajícího se dřeva a světlo zmizelo. Lano se napjalo, strhlo všechny tři muže na podlahu a táhlo je kupředu. Lewis se zuřivě pokoušel zaseknout do podlahy sekeru. Překližka praskala, ale to bylo všechno. Pak narazil na břevno, chytil se jej oběma rukama, a jejich sáňky se zastavily.

Byli navlečeni na laně jak korálky a to lano se jim bolestivě zařezávalo do pasů.

„Rode, jsi v pořádku?“

„Visím v nějaký zatracený díře. Můžete mě vytáhnout?“

„Pulaski a já jsme zahákovaný na stěně,“ zachrchlal Geller. „Můžeš vyrazit, Lewisi.“

Tři muži se pomalu začali vracet a táhli při tom Camerona vzhůru. Ten se dostal na okraj díry a vyškrábal se ven. Zůstal stát a lapal po dechu.

Lewis už měl jediné zbývající světlo. „Co se ti stalo?“ zeptal se a svítil na Camerona.

„Propadl jsem se.“

Cameron se znovu připlížil k okraji díry a díval se dolů. Lewis se k němu připojil. Dívali se do hloubky asi třiceti metrů. Díra byla původně zakryta prkny a překližkou, ale váha nějakého těla je polámala už před nimi. Cameron prostě stoupl příliš blízko otvoru a po polámaných prknech sklouzl dolů.

„Ach Ježíši,“ vydechl ředitel stanice.

Dole se v kuželu slábnoucího světla objevilo tělo muže. Tak našli Mickey Mosse.

Trvalo jim asi hodinu, než tělo astronoma vytáhli. Pulaski kdysi v armádě prodělal horolezecký výcvik. Spustili ho do šachty, kuchař uvázal kolem

mrtvého těla lano a zbylí tři je tahali nahoru a proklínali celý svět, kdykoli se nějaká jeho část zachytila za prasklý trám. Tělo bylo těžké. Nakonec se jim ho podařilo vyzvednout přes okraj šachty a uložit v chodbě. Vytáhnout Pulaskiho byla už hračka.

Seděli a oddychovali. Mossova parka zaplnila celý tunel.

Cameron vytáhl láhev vody, kterou měl na těle, aby nezmrzla, a podal ji kolem. Voda byla vlažná. „To je za Mickeyho. Vypijte, co můžete. Práce v mrazu strašně dehydruje."

Lewis se napil a otřásl se. „Musím se pohybovat."

„To my taky. Mám ruce a nohy úplně zmrzlý. Myslím, že sem pro Mickeyho dojedem se sáněmi."

Bez jakýchkoli ceremonií vlekli tělo tunelem. Klouzalo docela dobře. Když se vrátili dveřmi do observatoře, zvedli je, teď už jemně, jako nosiči rakve a přenesli pod hliníkový strop observatoře. Tam vylezli po žebříku, jenž vedl k visutým dvířkům, houpajícím se ve veřejích a vedoucím ven. Vchod byl zasněžený, ale stačilo pár Cameronových pohybů lopatou, a mohli Mickeyho tělo vytáhnout ven, což taky udělali. Cameron zavřel dveře.

„A je to."

Lewis se rozhlédl. Na obloze se pohybovaly mraky a zahalovaly slunce zavěšené těsně nad obzorem. Den už byl sotva víc než soumrak, ale oproti temnotě dole byl zářivý.

„Tak Mickey přišel o moučník," řekl Geller a zívl. „A o meteorit. A o milióny dolarů. Ta šachta byla asi past, co?"

Cameron klesl na kolena a studoval astronomovo tělo. Oči a ústa měl otevřené, jako kdyby volal o pomoc. Jedna noha byla nepřirozeně zkroucená, zřejmě zlomená. „Nebo nehoda. Bylo snadný tam spadnout. Mně se to taky povedlo." Podíval se na Lewise. „To bylo chytrý, že jsi zůstal poslední, drozde."

„Nemám rád temný kouty."

Cameron neodpověděl.

„Je to divný," řekl Pulaski. „Někdo ho tam mohl přilákat, dostrkat, dotáhnout, cokoli, na co si vzpomenete."

Geller se posadil. „Dotáhnout, to je moc práce."

„No, ale někdo za ním zavřel dveře, ne?"

„Mohl je zavřít sám. To je těžko říct."

„Co kdybysme šli zpátky?" zeptal se Lewis.

Cameron převaloval Mosse ze strany na stranu a hledal něco, co by mu napovědělo, co se stalo. „Jestli někdo věděl o nebezpečí starý báze, byl to Mickey."

„Pojďme zpátky, než zmrznem,“ trval na svém Lewis. Začínal se třást. Ještě nikdy mu nebyla taková zima.

„Je mi to jasný.“ Cameron se podíval na Lewise, ale zůstal na kolenou a prohledával zmrzlé tělo. Zatáhl prudce za zip Mossovy parky, utrhl vrstvu ledu a vsunul ruce za polární svetr. V kapse zavřené na zip bylo něco plochého.

Vytáhl fotografii a fascinovaně se na ni díval. Ostatním ji neukázal. Pak sáhl do vlastní kapsy a vytáhl polní vysílačku.

„Tady Rampouch,“ ohlásil se. „Je tam Harry?“

Clyde Skinnerovi, spojovacímu technikovi, trvalo pár minut, než astronoma našel.

„Adams.“

„Už jste vystopovali ten e-mail?“ zeptal se Cameron.

„Dixonový se to povedlo,“ řekl Adams. „Je tam s tebou Lewis?“

„Jo.“

„Tak ti to řeknu později.“

Cameron se podíval na svého drozda. „Ne, řekni mi to teď.“

Po krátkém zaváhání se ozvalo: „Zpráva přišla z jednoho z počítačů v Čistém vzduchu. Pod heslem Jeda Lewise.“

Čtveřice se pokoušela tu zprávu strávit. Pak: „Rozumím. Konec.“ Cameron vypnul vysílačku.

Všichni se dívali na Lewise.

„Kdybych poslal Mickeymu tu zprávu, tak bych ji asi těžko posílal ze svýho počítače pod svým heslem, ne?“

Nikdo neodpověděl.

„Tak jdeme.“

„*Poslal jsi* Mickeymu tu zprávu?“

„Ne, ne!“ Ostatní vypadali unaveně. „Hele, vždyť to je blbost.“

„To určitě je,“ řekl Geller.

Někdo mě přechcal, pomyslel si Lewis a srdce mu bušilo jako zvon. „Tak, čí to je fotka?“

„Nikoho.“

„Hele, když někdo poslal e-mail pod mým heslem, tak chci vidět, cos to našel.“

Cameron chvilku uvažoval a pak fotografii otočil. Ostatní se zamračili.

Mickey Moss měl na svém srdci fotografii jediné osoby, která znala všechna hesla a která mohla přečíst všechnu jejich poštu. Fotografii Abby Dixonové.

Osudná náhoda

Jít dolů novou cestou je vždycky horší než jít nahoru. Naklánět se tak, abyste viděli, co je pod vámi, je riskantní a gravitace může způsobit zkrat při vašem rozhodování. Děcka váhala, klouzala, neúmyslně strkala jeden do druhého. Kdyby to nebyl houf poděšených ovcí s pevnou vírou, že jejich vůdci rozhodují správně, nikdy by do té stěny nelezli. Kressler každému říkal, že až se dostaneme k Tučňákovi, budeme v pohodě. Byli tak vyděšení, že mu věřili. Jakmile vyrazili, hekali úzkostí a pokoušeli se chvějícími se údy sevřít stěnu, která vypadala hůř než ta nad nimi. Každý krok, který jsme udělali, každý metr, o který jsme klesli, nás vedl hlouběji do pasti, kterou jsme si pro sebe vykopali.

Tučňák k dobré náladě moc nepřispíval. Jeho prosby, nářky a netrpělivost by dokázaly vytočit i zkušené lezce, natož pak houf roztřesených děcek. Nadával, brečel a proklínal dole v kamenech a sněhu, zatímco sedmnáct neohrabaných lidí se k němu blížilo, tisklo se ke stěně útesu a vyráželo úzkostné výkřiky. Myslel jsem, že až slezeme na římsu, Tučňáka pěkně seřvou, ale stal se opak, vykřikovali nadšením a popleskávali ho, až mu někdo narazil do zlomené nohy a Tučňák zařval bolestí. V té chvíli byli parta, jeden za všechny a všichni za jednoho, plní kuráže a odhodlání: byli prostě tak oklamaní a popletení, že slavili to nesmyslné malé vítězství jako výhru v loterii.

Jenomže: když jsme se vmáčkli na římsu, byla přeplněná. Vypadala jako výtah na otevřené zdi, vedoucí nikam. Pod námi stěna, nad námi stěna a kolem všude mraky, které zahalily štít. Ochladilo se.

Kressler a Fleming byli samozřejmě nesmírně laskaví a srdeční. Všichni byli báječní, zvládnem to, ňaf, ňaf, a servírovali další nesmysly, které se jim líhly v hlavě, já jsem se ale podíval přes okraj naší vyhlídkové terasy a vůbec jsem neviděl Kresslerovu snadnou cestu dolů. Byl tu de facto několikasetmetrový sešup po měkké drolivé stěně, která končila další římsou, pod kterou už bylo zase možné klouzat sněhem za předpokladu, že nespustíme lavinu. Jak projít tou stěnou s osmdesátikilovým tlouštíkem se zlomenou nohou a čtrnácti dalšími amatérskými lezci, mi nebylo vůbec jasné a napadlo mě, že to není jasné ani našemu vedoucímu oddělení.

Kressler, jak jsem právě pochopil, tady nikdy nebyl. Jenom prostě přečetl stěnu a usoudil, že jde slézt.

Ježíš Maria. Byli jsme banda úplných Einsteinů.

Dovolte mi říct něco o sopce Cascades. Když na ni vyrazíte správnou cestou, ve správný čas a ve správnou roční dobu, musíte tvrdě pracovat na pevném sněhu, což je sice vyčerpávající, ale ne příliš technické. Dokázali to úplní blbci a

pořídili nahoře snímky, jděte ale špatnou cestou, a najednou se dostanete k nejzrádnějšímu lezení na světě. Ta hora je uvnitř horká, aktivní a plná páry. A ta pára uniká lávovými horninami jejího kužele a mění její geologii v ementál. Drobí se a je nespolehlivá. Stěny a svahy se lámou, propadají a klouzají bez varování. Okolní hornina je pevná jako ztvrdlý chrchel. Jinými slovy, láme se a praská každého rána, vypadávají z ní skoby a lámou se chyty každému, kdo je natolik optimistický, aby to zkusil. Tady nepomůže lezecké umění a náhoda je tady jenom špatná. Dnes byly ty náhody ještě horší.

Navrhl jsem vylézt nahoru a vrátit se normální cestou.

Děcka o tom nechtěla slyšet. Kressler je už dost vyděsil tím, že je zatáhl tak daleko, a nápad vrátit se zpátky nahoru, když začíná bouřka, připadal všem kromě mé maličkosti šílený. Začal jsem se hádat s ostatními dvěma. Ta debata nad řvoucím Tučňákem a třesoucím se druhým ročníkem nebyla tak pregnantní jako na fakultě. Kressler se rozzuřil, jen co jsem se na něco zeptal. Chtěl souhlas, ne diskusi.

Mí dva vážení kolegové nakonec oznámili, že nám ukážou cestu a já počkám s třídou. Slezou to kolmé sněhové pole a vyškrábou se zase zpátky, usadí lana na skoby a zkrátka postaví na stěně dálnici, po které se všichni pochybovači dostanou dolů dřív, než vypukne sněhové peklo.

Bylo dlouhé, tíživé ticho. Všichni čekali, co řeknu. Dobrá tak do toho, pomyslel jsem si. Ach, vy pionýři. Běžte na to! Až to bude hotový, zavolejte. Och, a pospěšte si, ano?

Neřekl jsem to, ovšem. Jenom jsem přikývl, tak, jak to chlapi dělají tváří v tvář nebezpečí, a řekl jsem, že se pokusím upravit nějaký popruh, abysme mohli snést Tučňáka. Co mi zbývalo, osamělému hlasu rozumu? Byl jsem zatažen do záhuby spolu s nimi počátečním hříchem Tučňákova opuštění lana a kdyby nějakou náhodou skutečně přežili, budou si pamatovat, že jsem mluvil statečně.

Idioti.

Chrabrý pár začal sestupovat s římsy. Bylo to skutečné skalní lezení, na které jsme nebyli ani vybaveni, ani připraveni. Měli jsme pevné boty pro mačky, a ne horolezecké boty. A oba instruktory tížilo příliš mnoha lan a karabin a skob, protože chtěli udělat něco jako žebřík pro celou třídu. I v těch nejlepších podmínkách by bylo slézt tou cestou obtížné. Natož teď, když se z oblohy řinul sníh. Tučňák kňoural, většina ostatních vzdychala a když Fleming zmizel pod římsou, taky mi nebylo nejlíp.

Samozřejmě, pokud to dokážou, bude všechno jinak. Vylezl jsem výš, abych viděl, jak postupují. Zvedl se vítr a nic nebylo slyšet. Ale zahlédl jsem, jak pomalu postupují dolů. Čím více klesali, tím více váhali. Řekl bych, že sestup vypadal stále víc a víc jako nemožný. Kressler se jednou zastavil a dlouho se díval vzhůru ke mně, jako by si uvědomoval, že to přehnal.

Pojďte zpátky, idioti, snažil jsem se jim sdělit telepatické poselství.

Ale neslyšeli mou zprávu nebo se rozhodli ji ignorovat. Ještě sto metrů, a jejich omyl se promění v záchranu, jejich chyba se promění v pikantní historku. A vedení katedry zůstane neohroženo. Dovedete si představit dojemnější cíl? A tak pokračovali, upevňovali lana a na jeden krátký okamžik jsem se začal domnívat, že by se to mohlo povést. Že by mohli slézt, dotáhnout tam i děcka a dokonce snad i Tučňáka. A taky by se jim to povedlo, kdyby byli ve stěně, která má alespoň trochu strukturální integritu.

Wallaceova stěna je však nespolehlivá jako milencovy sliby. V jedné chvíli v ní pevně sedíte a v příštím okamžiku povolí chyt. Fleming, který byl z těch dvou výše, uklouzl, spadl a zůstal viset na laně, držícím na skobě. Jak se řítil dolů, jeho sekera se blýskala. Hnusnej okamžik. Kressler řval pokyny a pak se skoba vyškubla z té párou prolezlé horniny jako knoflík z Tučňákova poklopce. Ping, ping, ping. Lano letělo prostorem jako jasně červený oblouk padající do mlhavé hloubky, Fleming proletěl podél Kresslera a vytrhl ho z jeho hnízda tak snadno, jako utrhnete grep.

Křičeli.

Studenti křičeli také. Okamžitě si uvědomili vlastní smrtelnost a blízkost záhuby. Jejich instruktoři padali do šedého příšeří, kroužili kolem sebe v objetí lana a pak dopadli na kameny, ledovec a sníh. Spustili malou lavinu, která doprovázela jejich těla na další cestě do hlubiny. Tam zůstali ležet v nekonečné vzdálenosti pod námi a jejich polámaná těla vypadala jako roztrhané panenky.

Byli mrtví.

Na římse zůstal houf studentů druhého ročníku. Byl ostrý vítr, padal sníh, viditelnost klesala a my jsme byli chyceni na kamenné římse široké asi jako slušná postel. Všem bylo jasné, že snadná cesta dolů je podvod a že naši vedoucí byli blázni.

Mačkali se na římse a plakali.

A obrátili se ke mně.

KAPITOLA 12

Pohřeb Michaela Mortimera „Mickey“ Mosse, astrofyzika a zasloužilého antarktického výzkumníka, se konal následujícího rána u tyče označující jižní pól. Že to bylo ráno, poznalo se podle hodinek. Lewis, po včerejšku stále ještě unavený, začínal ztrácet ponětí o čase. Slunce kroužilo po obzoru kolem stanice jako na kolejích a odmítalo vyjít i zapadnout. Geller o tom říkal: „Kovboj, který jede za zapadajícím sluncem, by se z toho zbláznil.“

Naproti tomu v dómu bylo stále šero. Chemické látky v mozku, které obvykle spouští čtyřiadvacetihodinový rytmus, byly úplně zmatené.

„Bude ještě hůř,“ řekla mu Nancy Hodgeová, když si poprvé stěžoval. „Pobyt na pólu vyvede z míry štítnou žlázu a spoustu dalších věcí. Říká se tomu syndrom T3. Už první polárníci si na něj stěžovali. Podle asi deset let staré studie dvě třetiny zimních polárníků mají problémy se spánkem a polovina je deprivovaná. Vysává to energii a zpomaluje myšlení. Jediné, co s tím můžeš dělat, je být si toho vědom a zůstat soustředěný. Pracovat podle časového rozvrhu.“

„Pokud jsem z toho zblblej už teď, nechci to vidět koncem října.“

„Najdi si nějakou zábavu. Gina se učí italštinu. Hiro se pokouší naučit hrát na harmoniku. Bob si staví dalekohled. Dokonce i Tyson *něco* dělá.“

„Ano, vyrábí nože.“

Ale Lewis si ještě žádné hobby nenašel a cítil se stále osamělejší. Včera mu trvalo dvě hodiny, než se rozehřál v sauně, než ze sebe vytřásl smrtelný chlad staré stanice, a odešel ze sauny zcela vyčerpaný. Přesto špatně spal. Ještě nikdy neviděl mrtvého člověka. Když zemřeli jeho rodiče, přijel na místo pohřbu, když už byli v zemi. Tahle mrtvola byla v první chvíli jenom zmrzlá váha a těžký náklad. Když ji však vytáhli na rampu, stala se náhle mrtvou lidskou bytostí, mrtvým kolegou. Lewisovi se samo od sebe zjevovalo smetanově bílé zmrzlé maso, obscénně otevřená ústa, vyboulené oči. Moss zřejmě umřel v bolestech a hrůze.

A kdo se to pokoušel z toho obvinit Lewise?

Teď astrofyzikův vyděšený obličej přikryli plastovým pytlem na odpadky jako rubášem. Převázali jeho tělo bužírkou, a plastový vak v ostrém větru rachotil jako hrací karta ve výpletových drátech bicyklu. Lewis si všiml, že ostatní stojí kousek od něho, a napadlo ho, že dvacet čtyři dalších truchlících pozůstalých vypadá jako houf nahrbených oranžových opic s kapucemi. Lyžařské brýle a navlečené límce ukrývaly jejich výraz a šňůrky od límců kožichů poletovaly ve větru jako tápající bičíky sasanky. Vítr hnal před sebou po pláni sníh a v tenkých vlnkách jej usazoval na mrtvole.

Ředitel Cameron přiměl skupinu, aby se pomodlila. Sám modlitbu těžkopádně předříkával. V zimě nebyl na stanici kněz, a jen Piku a Eleanor Chenovou, vědeckou sekretářku, občas zahlédli, jak listují biblí.

Skupina kněze potřebovala. Místo toho měla psychologa.

Norse stál také kousek od ostatních, jako by chtěl současně pozorovat mrtvé tělo i je. V brýlích a oranžovém obleku byl skoro k nepoznání. Vypadal jako mimozemšťan z kreslených filmů. Lewis si byl jistý, že se pokouší rozluštit průběh a příčiny té tragédie.

„Řeknu jen málo, je moc chladno na dlouhé promluvy," začal Cameron po skončení modlitby. Stáhl si límec a na vousech mu začal krystalizovat led. „Pohřbili jsme Mickeyho tělo spolu s ochrannými trámy, abysme ho mohli na jaře vyzvednout. Jak víte, spadl do staré výzkumné šachty a nevíme, zda byla příčinou náhoda, infarkt nebo meteorit." V okamžiku, kdy zamlčel možnost sebevraždy, se podíval na Norseho. Moss si vybral jediné místo na jižním pólu, kde mohl spadnout dostatečně hluboko. Byla to náhoda? „Asi se to nikdy nedovíme a možná, že by tomu byl Mickey rád. Budeme vzpomínat na to, pro co žil, a ne jak zemřel. A on žil pro naši stanici. Žil pro nás. Kdyby nebylo jeho, možná by tu žádný z nás ani nebyl."

Skupina neklidně podupávala.

„Mickey byl starý polární badatel, který pomáhal tohle místo zbudovat. My dva jsme spolu většinou nevycházeli v dobrém, ale musím teď s plnou vážností říct, že ho budu hrozně postrádat."

„Amen," dodal Pika.

Gabriela se naklonila dopředu a položila na plastový pytel umělou květinu, kterou vzala na záchodě, jemuž se říkalo dámský. Vítr ji okamžitě odfoukl. To ji překvapilo. Norse rychle šlápl na květinu botou, zdvihl ji a zapíchl do sněhu vedle mrtvoly. Rudou voskovou růži.

„Piko?" řekl Cameron.

Mechanik si rozepnul parku, sáhl dovnitř a vytáhl malý přehrávač. „Tohle jsem stáhl z internetu," oznámil. Stiskl knoflík, a ozvaly se truchlivé tóny

vojenské večerky. Nebyly skoro slyšet. Bylo to špatně nahrané a tóny odnášel vítr. Po chvíli už bylo slyšet jen pleskání plastového rubáše.

„Tak, to bysme měli," řekl Cameron. „Teď ho dáme ke skladišti, vyrobíme kříž z plastových trubek a na jaře ho vezmeme s sebou do Washingtonu. Bedny u skladiště ho budou chránit před větrem."

„To bysme *neměli,*" řekl Adams a jeho slova zněla skrze límec, jako by se dusil. „Já nevěřím na náhody." Jeho maskovaná hlava se otočila k Lewisovi a pak k Abby. „Nejsem pro to Mickeyho zahrabat a zapomenout na něj. Musíme si projít jeho disk, záznamy, papíry. Všechno, co najdeme. Musíme zjistit, proč vlastně umřel."

Geller zakašlal. Lewis si dovedl představit, že se za svými brýlemi a límcem šklebí. Vyloupí mrtvého, jak předpovídal.

Nikdo nepromluvil, dokud se neozval Norse. „Pořád platí, že soukromí je nedotknutelné."

„Myslím, že otázka přežití je důležitější než otázka soukromí," odpověděl Adams okamžitě.

„Byla to pravděpodobně nehoda," řekl Cameron. „Možná náhoda. Ovšem pravda, musíme se pokusit zjistit, co se skutečně stalo."

„Kdo to udělal," opravil ho Adams. „Nechte mě projít si jeho věci."

„Promluvíme si o tom."

Skupina se začala rozcházet. Lewis zaslechl vzlykání a uvědomil si, že to je Abby, která plakala za svou šálou omotanou kolem obličeje. Slzy, které tekly do šály, okamžitě mrzly.

Něco s ní nebylo v pořádku. Něco s tou fotkou. Proč by starej paprika jako Moss šel na smrt s její fotkou na srdci?

Díval se, jak Norse obešel tělo, přešel k ní a šeptal jí něco uklidňujícího. Pak ji objal kolem ramen a vedl k dómu.

Ta důvěrnost ho překvapila.

Na něho nikdo nepromluvil. Všichni věděli, odkud pochází e-mail, který Mosse vylákal na starou stanici. Ať už je vinen, nebo ne, má smůlu. Zima ještě nezačala, a už se cítil jako vyděděnec.

Lewis nemohl spát. O půlnoci se sebral a šel do počítačové laboratoře. Sestavování matice dat pro Sparka ho uklidňovalo. Byla to alespoň nějaká práce. Denní záznamy se množily a až s nimi skoncuje, bude jaro a poletí domů. Při práci uteče čas. Zjistil, že vkládání dat do počítače ho před spaním uvolňuje. Byla půlnoc a počítačová místnost bude tichá, nebude slyšet nic, jen bzučení přístrojů a ventilace.

Nijak zvlášť ho nepřekvapilo, když tam našel Abby s tváří ozářenou světlem obrazovky. Často se u počítače zjevovala jako duch v nejnemožnější hodiny. Obdivoval, jak důvěrně si s počítačem tyká, jak se dokáže dostat k jeho vnitřnostem. Líbila se mu její zvědavost.

Teď se tvářila, jako že vyšetřila chvíli sama pro sebe, což se přes den systémovému programátorovi často nepodaří. Kádinky se snaží v čase vyhrazeném výzkumu vydolovat maximum informací a zahrnují ji neustálými požadavky. Polární výzkum není úplná rutina. Teď ale seděla u počítače uvolněně. Vykládala si pasiáns.

Chvilku ji ode dveří pozoroval. Světlo přebíhalo přes jemné rysy její tváře a protože měla tělo ponořené do tmy, vypadala nehmotně jako duch. Po Mossově pohřbu měla, jako všichni ostatní na stanici, nejistý výraz. Zdála se být osamělá jako on. Lewis se potřeboval někomu svěřit, ale ukázalo se to být mnohem těžší, než čekal. Posbíral všechnu odvahu, přešel místností a usedl vedle ní.

„Ztracená mezi computery," řekl jemně.

Když už si myslel, že neodpoví, ozvala se. „Přemýšlela jsem o tvé přezdívce." Nevzhlédla od karet na obrazovce. Vypadalo to, že vyhraje.

Aspoň že se s ním baví.

„Doufám že ne Krill."

„Enzym. Ten, který nutí ke změně."

„Nejsem si jistý, že je to lepší, než to bylo," řekl chladně.

„Ale je správná. Od ty doby co jsi sem přišel, to tu vypadá úplně jinak."

Čekal, že to rozvede, ale nepokračovala. Vyhrála hru a rozdala znovu.

„Jak to?"

„Všechno se zkomplikovalo."

„Já jsem tu zprávu neposlal, Abby."

„Ale měl jsi mu říct, že ten šutr nemá žádnou cenu."

„Myslíš, že jsem mu měl zalhat."

„Ano."

Vzdychl. Myslel si to taky a byl to jeden z důvodů, proč nemohl spát. „Nevěděl jsem, že se Mickey Moss chystá zemřít. Chtěl jsem jenom práci a možnost."

„Jakou možnost?"

„Být na pólu. Něco znamenat. Zapadnout mezi lidi."

„Dřív se ti nepodařilo zapadnout?" Řekla to lehce, ale pochybovala teď o něm. Jeho počítač byl zdrojem zprávy Mickeymu. Ráda by ty pochyby zahnala. Ráda by věděla, zda ten drozd, kterému věřila, si tu důvěru zaslouží.

Co všechno z toho, co jí poví, řekne Norsemu? No, ale jí to říct musel. Možná tomu psychologovi taky. „Moc ne, nemůžu ti vyprávět všechno, co bylo na Aljašce. Ale bylo to komplikovanější."

„Myslím, že nejsi právě fanda do životního prostředí."

„Byl jsem terénní geolog. Ale nebyl jsem jeden z řady. Když zůstaneš u naftovýho průzkumu, musíš být tvrdej chlap. A to já jsem v určitým smyslu nebyl. Já jsem přemejšlel, vtipkoval a měl námitky. Nebyl jsem s nima jedna rodina."

„Tys toho nechal, protožes tam neměl komfort?"

„To ne. Ale ukázalo se, že nemám moc společnýho s lidma, co tam pracovali. Docela mi vadilo, co tam dělám. Nechal jsem v Prudhoe zprávu pro ochránce přírody. Myslím, že ji najdou. Bylo mi jasný, že dřív nebo později skončím. Jen jsem čekal, až sekera dopadne. Neměl jsem rád svý šéfy a vlastně jsem tam nedělal svoji specializaci."

„Takže jsi utekl sem dolů. Byl to únik."

„Zní to jako fráze, ale hledal jsem nějakou práci, ve který bych mohl najít smysl. Zní to hloupě?"

Sklonila hlavu. „Ne, je to pochopitelný. Dokonce obdivuhodný."

„Docela by se mi tu líbilo. Ale ten zatracenej šutr."

„Má vážně takovou cenu?"

„Ne takovou jako život."

Karty na obrazovce se zablokovaly. Rozdala znovu. „Nejsi sám, kdo hledá smysl života. Všichni jsme tu víceméně z toho důvodu."

„Geller a Tyson říkali, že jsou tady kvůli prachům."

„Ano. Další tu hledají i slávu, lásku, moudrost, pochopení sama sebe a přátelství."

„Chtějí někam patřit."

„To taky."

„A co ty, Abby?"

Chvíli přemýšlela. „Já jsem taky nezapadla. Průšvih je, že jsme si v tomhle tak podobný. Obhájila jsem v mořské biologii a ukázalo se, že nemám ráda lodě. Je tam moc mužskejch a žila jsem tam v chumlu lidí, který bych si nevybrala za přátele. Já se nespřátelím tak snadno. Tak jsem se dala na počítače. Jsou jako domácí zvířátka. Predikovatelný."

„Ten, co mám já, ne," pokusil se o vtip. „Takže teď jsi tady, mořská bioložka, tisíc kilometrů od moře. Místo na lodi na vesmírné lodi."

„Nedává to moc smysl, že? Ale… potřebovala jsem čas, abych poznala samu sebe," zaváhala. „Znám se s jedním… člověkem. Je vědec. Potkali

jsme se na McMurdo. Teď je na pobřeží. Nebylo mi jasný, jestli to s ním myslím vážně, nebo jestli na mě padla sněžná slepota. Když tu strávím zimu, tak to třeba zjistím.“

Žádný div, že jí říkají Zmrzlinka. Už je zadaná. „Co si o tom myslí on?“

„Má tím pádem čas dokončit disertaci.“

„A už jsi v tom udělala nějaký pokrok?“ Nebyla to zrovna zdvořilá otázka.

Odvrátila se od počítače a podívala se na něj. „Neměla jsem čas. Jeden mrtvý tu nosil moji fotku v kapse.“

„Takže ty to víš.“

„To věděla celá báze během dvaceti minut potom, co jste se vrátili. I to, že ten e-mail přišel z Čistýho vzduchu. Tady vědí všichni všechno o všem.“

„Kromě toho, proč Mickey umřel.“

„Co když je to moje chyba?“

Hořce se zasmál. „Myslím, že všichni obviňují *mě*.“

„Doktor Bob ne.“

„Ty si s ním hodně povídáš, že?“

„Je to profík.“

„To sotva. Je to sociolog.“

„Zná lidi a myslí si, že se Mickey zabil sám.“

„Kvůli tobě?“

„Myslím ze strachu. Muže jako Moss zajímá jenom jeho pověst a sebeúcta. Možná ho ten meteorit a ta fotografie ohrožovaly. Aspoň tak to říká doktor Bob.“

„Kde tu fotku vzal?“

„To nevím.“

„A proč ji měl?“

„Taky nevím.“

„Vy jste se s Mickeym znali nějak blíž?“

„Taky ne.“ Povzdechla si. „Tyhle otázky se mi nelíbí.“

„A *on* znal *tebe*?“

„Hele, o tomhle už se teď nebudeme bavit.“

„Dobře.“ Lewis se opřel a změnil směr hovoru. Nechtěl na ni tlačit. „Chtěl bych být tvým přítelem.“

„To Bob taky. To každý.“ Řekla to netrpělivě, protřela si oči, jako by jí byl každý projev starostlivého zájmu vrcholně nepříjemný, a chvíli nehnuté seděla a poslouchala ventilátor počítače. Pak položila své ruce na jeho a pohlédla na něj. „Proč musí být všechno tak složitý?“

Pokusil se zamaskovat vzrušení, které se ho zmocnilo při tom doteku. *Možná by chtěla být víc než jen přítelkyní,* řekl si. „Něco je docela jednoduchý, Abby.“

„Myslela jsem, že tady věci komplikovaný nebudou.“

„To víš, je tu plno lidí.“

„Teď je tu o jednoho míň.“

Mlčeli.

„Víš, Enzym ve skutečnosti není nic špatnýho,“ řekla Abby na závěr.

„Nemohli bysme najít nějaký pěknější jméno?“ řekl zase vtipně.

Ani se neusmála. „Možná tě sem poslali, abys nás všechny změnil.“

„Já nikoho měnit nechci. Chci se zařadit a dělat svou práci. Možná bych se rád s někým sblížil.“

Zamyšleně se na něj podívala a vstala. „Už musím jít. Už je pozdě.“

„Prosím tě. Rád bych, abys tu ještě chvilku byla.“

Naklonila se nad něho. „A to je právě to, proč musím jít.“ Její rty se neočekávaně dotkly jeho krku. „Dobrou noc, Enzyme. Možná mě změníš.“

Příštího dne Lewis vyhledal Norseho. Měl pocit, že buď změní své postavení na stanici, nebo se zblázní. Stal se z něho pária, podezřelý ze zavinění bizarní smrti.

Řekli mu, že psycholog odešel do Temnice uspořádat Mossovy věci. Vydal se tedy do astronomické budovy. Našel tam Norseho u astrofyzikovy pracovní stanice. Mickeyho stůl měl otevřené šuplíky. Nezdálo se mu to moc pietní, takhle krátce po pohřbu.

„Olupuješ mrtvoly?“ Myslel to jako žert, ale neznělo to jako žert.

Psycholog zvedl oči od krabice plné Mossových disket. Vypadal jako vtělená trpělivost. Jeho klid za všech okolností byl možná jeho největší hodnota, ale mohl být také nesnesitelný. „Chystám věci, který povezeme do Států. Cameron mě určil jako nejvhodnější osobu pro uspořádání Mossových papírů a záznamů. Musí se to udělat dřív, než se ztratí.“

„Nejvhodnější osobu, protože jsi psycholog?“

„Spíš proto, že jsem tu nový, takže nevím, co je ve hře. A jsem zvyklý držet jazyk za zuby.“

„Ano.“ Lewis zaváhal. Možná je Norse právě tak osamělý jako on. Možná mají něco společného. Dva drozdi. A možná by ho tím pádem mohl pochopit. „Přišel jsem, protože už si nebudu hrát na detektiva, doktore. Případ je uzavřený.“

Norse posadil na krabici s disketami víko. „Cože?“

„Případ meteorit. Už i tak je dost problémů. Když tu Mickey už není, nemá to smysl. Nebudu už s tím nikoho otravovat.“

Psycholog pomalu přikyvoval. „Aha.“ Chvíli uvažoval a pak ukázal na Mossovu židli. „Posaď se, Jede,“ řekl přátelsky tónem rodiče, který se chystá dát svému děcku lekci.

Lewis se neochotně posadil.

„Ty myslíš, že Mickeyho smrt případ ukončila.“

„Pro mě ano.“

„Obávám se, že pravý opak je pravdou.“

„Jak to?“

Norse se nadechl. „Rod a já jsme komunikovali s Nadací a Mickeyho domovským ústavem. Nancy nemá žádnou zkušenost s ohledáváním mrtvoly, takže to je nutné odložit. Něco je normální, ale něco nezvyklý kvůli zvláštním okolnostem jeho smrti. Můžou se tu vyskytnout lidi, co budou klást otázky až do jara.“

„Já ti rozumím.“

„To si nejsem tak jistý.“ Psycholog začal skládat další diskety do nové krabice. „Nejpravděpodobnější je, že doktor Moss měl nehodu, když se pokoušel získat meteorit. Je možné, že se při ohledání mrtvoly zjistí infarkt nebo něco podobného. Jiná možnost je ovšem sebevražda.“

„Ta fotografie.“

„Jo. Nemůžu ti říct všechno, ale snad bude stačit, že jsou určité náznaky, že Moss měl neobvyklý zájem o mladé ženy.“

„Tomu nevěřím.“

Norse se rozhlédl po krabicích na stole, jako kdyby obhlížel důkazy. „To nemusí mít nic společnýho s fakty.“

„Mickey Moss nebyl člověk, který by spáchal sebevraždu.“

„Já jen říkám možnosti.“ Psycholog se na něho zkoumavě zadíval. „Hele, víš co je základní vlastnost pravých vědců? Jejich racionalita. Před víc než dvěma tisíci lety řekla hrstka řeckých učenců stop, už dál nebudeme vysvětlovat svět nějakými nepřirozenými zázraky a pokusíme se najít příčiny. Byl to téměř nadlidský výkon. Vypracovali vědecké metody, a pro většinu vědců je tahle racionalita náboženstvím. Já ale tvrdím, že nejsme uzpůsobení k tomu být racionální. V nás všech přežívají různé pověry, protože lidi normálně racionálně nemyslí. Doktor Moss byl ale naprosto racionální muž. Ale samozřejmě s ním cloumaly impulsy a emoce a strach tak jako s každým. Možná byl vylekaný. Možná byl v depresi. To je těžko vědět. Je naprosto nefér ho teď z něčeho podezřívat, ale probíral jsem to s

Abby. Prosím tě, netlač na ni, protože by jí to mohlo způsobit opravdové trauma, protože tady to je jako emoční kotel. Kromě toho, musíme přece jen připustit možnost něčeho iracionálního.“

„Což je další důvod dát to k ledu, myslím.“

„Jo. Mluvíme o fungování téhle skupiny. Jenomže kromě nehody a sebevraždy tu je i třetí možnost, ne?“

„Co tím myslíš?“

„Vražda.“

„Ale ne.“

„Je prostě možný, že ten, kdo ukradl meteorit a vylákal Mickeyho na starou bázi, ho do tý šachty strčil.“

„To mi nedává smysl.“

„Proč ne? Vážený vědec najde meteorit. Zloděj ho sebere. A pak se rozhodne zlikvidovat muže, o kterým si myslí, že by mohl zjistit, kdo to byl.“

„To jako myslíš, že příčinou *všeho* je kus šutru?“

„Ten kus šutru je meteorit a představuje pět miliónů dolarů. Každá racionálně myslící osoba to musí uvážit jako možnost. A jestli se něco dá říct o vědcích a inženýrech, co vládnou v našem království ve Washingtonu, tak to, že jsou naprosto racionální.“

„No, já vím jedno. Já si už tady na žádnýho domácího detektiva hrát nebudu.“

„Ale to budeš muset, chlapče.“

„Na to zapomeň.“

„Ve Washingtonu vytipovali podle dostupných faktů jednoho podezřelýho.“ Norse na něj ostře pohlédl. „Což znamená, že ve svým vlastním zájmu pokračuj v pátrání.“

„Moment…“

„Protože ten podezřelý jseš samozřejmě ty.“

KAPITOLA 13

Lewis pozoroval, jak se blíží první velká bouře zimní sezóny. Zatím pouze na přístrojích. Jako by se valila armáda bombardérů. Tlakoměr klesal a teplota lehce vzrůstala. Na faxovaných družicových snímcích vypadala bouře jako obrovská spirální galaxie. Venku se zatím nic nedělo, i když obzor už začínal černat. Lewis přecházel od monitoru k oknu a zase zpátky. Na monitorech to vypadalo hrozivě, ale obloha byla stále mírně šedivá. Zadíval se na další budovy stanice. Všude byl klid a mír.

Připadal si ve své osamělosti jako strážce majáku. Od objevu Mickeyho těla se ho lidé stranili tak jako Bucka Tysona. Nikdo ho z ničeho neobvinil. Nikdo se ho na nic nezeptal. Ale když byl ve své observatoři, nikdo mu nezatelefonoval. Nikdo mu neposlal e-mail. Když nebyl mezi přístroji, byl Jed Lewis poslední člověk na zeměkouli.

Podezřelý z vraždy! Nikdo kromě Norseho mu neřekl jediné nepříjemné slůvko, ale ve všech očích četl podezření. Když vešel do jídelny, umlkl hovor, jako kdyby zavěsil telefonní sluchátko. A když odešel, zase se naplno rozezvučel. Obřadná zdvořilost, kterou mu projevovali, měla chuť urážky. „Ahoj, Lewisi.“ A to bylo *všechno*. Nikdo se ho neptal vůbec na nic. Byl to přesný opak toho, co na pólu čekal. Když odcházel do práce, připadal si jako dobrovolný exulant, když se vracel domů, bál se, s čím se potká.

Proklínal Mickeyho každých pět minut.

Ani se mu nechtělo oznámit Cameronovi, co se děje. Těžko se mu s ním komunikovalo. Od Mossovy smrti se mu ředitel stanice vzdálil, jako kdyby Lewis představoval nějakou kontaminaci. Cameron nikdy jeho laboratoř nenavštívil. Pravda, on málokdy odcházel ze své úřadovny, kde seděl u počítače a komunikoval s Washingtonem. Jeho deprese byla nebezpečná a ovlivňovala celou stanici. Když mu Lewis nedávno zavolal, byla jeho odpověď víc než úsečná.

„Mám docela fofr, Lewisi. Pořád se pokoušíme získat informace.“

„Jaký informace?“

„Od Mickeyho.“

Mluví o svém podezření za jeho zády nahlas? „Už mě to s tím Mickeym nebaví. Nemám s ním nic společnýho.“

„Rozumím. Sorry, mám práci.“

Lewis si tehdy řekl, že už nikam volat nebude. Ale jak se bouře přibližovala a Lewis byl jediný, kdo o ní věděl, bylo jeho povinností ostatní varovat. Bouře zasype tělo Mickey Mosse a všechny lidi, kteří nebudou v úkrytu. Bouře by udělala nejlíp, kdyby celou stanici zasypala a vyhnala polárníky domů do Států. To se ale nestane a až skončí, znovu se vynoří jeho problémy a ta záhada. Co dělal astronom v šachtě?

Zvedl telefon a zavolal Cameronovi.

„Tady je Rod,“ ozval se unavený hlas.

„Lewis. Máme tu Herbie.“ To byl slangový výraz pro bouři, který si Lewis osvojil okamžitě po příjezdu do Antarktidy.

„Cože?“ probudil se Cameron. „Kde? Kdy?“

„Z greenwichského kvadrantu. Bude tu brzo.“

„Jak brzo je brzo?“

Lewis se podíval na obrazovky. „Za hodinu. Možná dřív, nevím. Ještě jsem nikdy nic takovýho neviděl.“

„Za hodinu. Tys ji neviděl dřív?“

„Viděl.“

„Jak to, žes mi nepodal hlášení?“

„Teď ho podávám.“

„Ale dřív, proč jsi sakra nezavolal dřív?“

„Drozd nemůže vařit z ničeho. Víš, jak rychle se počasí mění.“

„Potřebuju hlášení ihned.“

To Lewise naštvalo. „Rode, nikdy jsem si v poslední době nevšim, že by tě zajímalo, co říkám.“

Na okamžik bylo ticho. „Je tam s tebou někdo?“

„Ne.“

„Jseš v pořádku?“

„Mluvím s tebou.“

„Dobře, poslouchej. Zůstaneš tam. Musíš celou bouři zaregistrovat.“

„To udělají přístroje automaticky.“

„Já vím. Já prostě jenom nechci, abys mi tady vandroval v bouřce.“

„Ještě je čas.“

„Jen tam buď. Musím všechny zahnat domů. Tohle je nebezpečný, Lewisi. Potřebuju hlášení co nejdřív. Musíme všechny varovat.“

„No, proto volám. Hele, *mně* nevolá nikdo.“

Cameron zavěsil.

To jsme si hezky pokecali, Rode.

Lewis zůstal stát u okna. Za nějaký čas slunce náhle zmizelo za sněhovou stěnou a zdálo se, že se ledová pláň vypařila. Bouře pohltila zemi. Jako by se celý svět rozpustil. Zmizel i dóm, praporky na kolících vyznačující cestu sebou zaškubaly a pak blizard s vytím narazil na budovu. Čistý vzduch se otřásal, sklo řinčelo a vítr skučel. Za oknem se objevily parabolické víry sněhových vloček. Pláň zmizela a místo ní se tam vylila řeka mléčného sněhu. Obloha byla vymazána. Tohle byla skutečná Antarktida, mocná a zlomyslná. Lewis se držel rámu okna a obdivoval zuřivost větru. Budova se pod jeho rukou chvěla jako polekané zvíře.

Pomyslel znovu na svou nepříjemnou situaci, na podezření, které ničilo jeho soustředění jako kámen v botě. Ta zatracená zpráva, kterou Abby vystopovala! Někdo využil znalosti jeho hesla. Nebo mnohem pravděpodobněji toho, že byl přilogován a odešel od počítače. Jinak by to musela udělat Abby. Ale to není možné…

Problém byl v tom, že si Lewis ten večer odskočil do jídelny, pak do tělocvičny a pak v depresi po hádce s Tysonem šel rovnou do ložnice. Nevrátil se k počítači a neodlogoval se.

Neměl žádné alibi.

„Možná to byl Jerry Follett…?“ zkusil říct Norsemu.

„Jerry?“ Psycholog se zasmál. „Oba víme, jakej je Jerry beran. Můžeš se s ním bavit jenom o složení atmosféry. Stanice by mohla vyhořet, a on by si toho nevšiml. Ne ne, Jede, Jerryho Folletta mi neprodáš.“

„Takže zbejvám já?“

„Já tě nepodezřívám,“ ujistil Norse Lewise. „To by bylo příliš snadný. Každej ví, že se původ zprávy vystopuje. Proto jsem se taky ozval proti Harrisonovi, když s tím nápadem přišel. Lidi dělají závěry na základě úlomků znalostí. Ale chápeš, že musíš pokračovat ve vyšetřování. Musíme prozkoumat duši každého na téhle stanici, dokud to nebude za námi, Jede. Musíme zjistit, kdo, jak a proč chtěl, abys vypadal jako vrah. Je tady něco perverzního a mám strach, že to bude ještě horší.“

„Pro tebe je to všechno hra, ne?“ řekl Lewis.

„To ne, pro mě je to vážnější než pro kohokoli jiného na tyhle stanici.“

„Kromě mě.“

„To jo. Kromě tebe.“

Je to vážně sranda, doktore, zatracenej drozd podezřelej z vraždy a zavřenej

na izolaci, když ještě není jasný, jestli se ta vražda stala, pomyslel si rozhořčeně. Možná bys mohl tu analýzu urychlit a podat mi pomocnou ruku.

Lewis se zadíval do bouře, která se opřela vší silou do jeho úkrytu. Věděl, že padá relativně málo sněhu. Na polární planinu nasněžilo za rok jenom pár centimetrů. Tlustou ledovou polární čepici způsoboval fakt, že žádný neroztál. Blizard pláň naopak zametal a hnal po ní sníh jak písek po Sahaře. Tady byl svět, kde se všechny molekuly přemísťovaly padesátkrát do roka. Až bouře skončí, bude tu úplně nová krajina – a bude vypadat přesně tak jako předtím.

Ozval se znovu telefon. Byl to Cameron. „Lewisi, máš tam Adamse?“

„Koho?“

„Harrisona. Odešel z Temného sektoru, že si s tebou musí promluvit. Něco našel na Mickeyho disku. Neviděl jsi ho?“

„Říkám ti, že jsem sám.“

„Myslel jsem, že by mohl být u tebe.“

„Ale není.“

„Do prdele. To znamená, že je v bouři.“

„Možná, že zůstal v astronomickým.“

„Ne, Bob říká, že odešel.“ Norse pořád bojoval s Mossovým odkazem. „Proto potřebuju včas varování.“

Zatraceně. „Vždyť jsem ti ho poslal.“

„Všechny lidi jsem zahnal na bázi. Ale Adams šel za tebou.“

Proč ho, proboha, Harrison Adams chtěl teď vidět? Našel něco inkriminujícího? Přecházel od okna k oknu a snažil se něco zahlédnout. Ale po astronomovi nebylo ani památky.

To ho zneklidnilo. Už tak byl deprimovaný, že ohlásil bouři pozdě, a tohle byl další průšvih. Cameron má pravdu. Měl vyhlásit poplach dřív.

Zmocnil se ho neklid. Neměl tu nic k jídlu, ani vodu, nemohl ani na záchod. Neměl chuť tu prosedět celou bouři. Cítil se zbytečný.

Znovu zavolal Cameron. „Už přišel Adams?“

„Není po něm ani památky. Není v dómu?“

„Ne.“

Bylo ticho. Lewis poslouchal hukot větru.

„Mám o něj strach, Rode.“

Slyšel jak ředitel úzkostně vydechl. „Já taky. Adams je skvělý, ale nenajde ani telefonní budku.“

„Stačí, když půjde po praporkách.“

„Tak proč ještě nepřišel? Příště chci to hlášení včas.“

„To už jsi říkal.“

„Už nedělej žádný kraviny.“

To Lewise rozzuřilo. „Jdu ho najít,“ rozhodl se. Náhle pochopil, že Adams je jeho spojenec.

„Cože?“

„Jdu najít Harrisona.“

„Ne, to nesmíš.“

„Umřu tu hlady, když tu zůstanu. Hele, půjdu po praporkách, najdu Adamse a vrátíme se oba do dómu. Říkal jsi, že venku zabloudí.“

„Jede, praporky se můžou utrhnout.“

„Ty držej. Bude to v pořádku.“

„Ne. Nařizuju ti zůstat. Monitoruj přístroje.“

„Ty to nepotřebujou.“

„Já, do prdele, velím tyhle stanici.“

„Ale hovno.“ Vyhrklo to z něho bez přemýšlení. „Jdu pro něj.“ Zavěsil.

Telefon znovu zazvonil. Nechal to tak. Bylo mu jasné, že to je riskantní, ale přišel sem dolů, aby tu pomáhal. Tak pomůže.

Vyhlédl z okna do dunící neprůhledné bouře a pak na fotografie ze satelitu. Pořád ještě meteorologii moc nerozuměl, ale zdálo se mu, že bouře sílí. Věděl, že může trvat i několik dní. Toužil vrátit se do dómu mezi lidi. Je tam jídlo. Kdyby ho ale za zády nepomlouvali. Tyson měl pravdu…

Najde Adamse a projeví dobrou vůli.

Telefon stále zvonil. Nechal ho zvonit. Potřeboval sice Camerona a jeho podporu, ale už ho nebavilo být podezřelý, protože je tu nový. Už ho nebavilo být drozdem. Když vyzvánění ustalo, začal na sebe házet polární oblek. Někdo toho astronoma najít musí. Někdo musí něco udělat. Ve vánici už přece byl.

Telefon zazvonil znovu, když si oblékal palčáky. Vyzváněl vytrvale. Nezvednout telefon bylo největší porušení předpisů. Pak zapískala přenosná vysílačka. Lewis ji vypnul a zapomněl si ji dát do parky. Další porušení předpisů. Vyšel ze dveří.

Jeho pozorování z okna ho nepřipravilo na to, s jakou energií se do něj bouře opře. Vítr ho srazil na stranu a málem ho shodil s kovových schodů pokrytých ledem. Dveře zůstaly otevřené a jak se k nim otočil, aby je zavřel, uklouzl a rozbil si koleno. Než se mu je podařilo zabouchnout, vniklo do místnosti tornádo a smetlo se stolu všechny papíry. Zvuk bouře, který uvnitř kovové buňky byl jen exotický, se změnil v neuvěřitelnou kakofonii. Vichřice mu pleskla do obličeje kapuci, kterou si zapomněl zavázat, a

pokryla brýle sněhem. Vyčistil je nylonovou rukavicí a těžkopádně si zavázal tkanice kapuce. Bouře byla zuřivější, než si dokázal představit.

Ještě více překvapovala zima. Lewis už se částečně aklimatizoval na každodenní mrazivý sirup, který se zdál pokrývat každý předmět. Tahle zima byla jiná. Vnikala mu pod oblečení, vysávala z něho teplo a polykala všechen kyslík. Nic neviděl, nic neslyšel, nemohl dýchat. Jak vůbec může Adamse najít? Jedině tak, že ho potká. Lewis si uvědomil, že pokud nebude pozorně sledovat praporky, nepůjde svižně a naprosto se nesoustředí na každý krok, bude za chvíli po něm.

Lidi zemřeli pár metrů od přístřeší, řekl Cameron. *Používej zdravý rozum.*

Zdravý rozum říkal, aby se vrátil. A to nešlo.

Musí dostat události pod kontrolu.

Naklonil se do větru. Nejbližší tyč byla ohnutá jako luk a na jejím vrcholku se zuřivě třepal praporek. Nylon jeho vlastního obleku do něho bušil jako sbíječka. Vyrazil k praporku a měl pocit, že stoupá do prudkého kopce. Když se k němu dostal, zastavil se, otočil se po větru, vyhrnul si límec a lapal po vzduchu. Námaha, se kterou se prodíral proti větru, ho připravila o dech.

Stáhl límec zpátky, setřel sníh s brýlí a otočil se. Vidí další praporek! Ještě dva tucty tyčí, a je doma. A když bude mít štěstí, najde Adamse, jak se potácí proti němu. *Tudy se jde na grog, kamaráde, doufám, že ti funguje vařič, Rode.* Lewis se prodíral k další tyči.

Měl pocit, že prochází nějakou plastickou hmotou. Šel přímo proti větru. Dorazil k tyči, zastavil se a sípal. Otočil se, ale budova Čistého vzduchu zmizela v bouři. To je divný. Dóm nebyl vidět také. Byl tu jenom on a po jedné tyči na každou stranu. Všechno ostatní bylo bílé. Neviděl ani zem, ani oblohu. Jeho tělo od pasu dolů zmizelo.

Vydal se kupředu. Podle zvuků měl pocit, že je v továrně. Sníh, který si našel mezeru mezi límcem a brýlemi, ho pálil na kůži. Prsty už měl ztuhlé. Cítil, jak mu buší srdce. Už lyžoval ve sněhové vichřici, ale proti tomuhle to nic nebylo. Polární bouře nejsou žádné taneční. Byl tu doslova konec světa.

Začal počítat tyče. Pět, šest, sedm… Začal jim dávat jména. Homér. Zeke. Jezebel. Hortus. Pygmalion…

Panebože, jak už je daleko? Jak to, že ještě není doma? Nezabočil někde? A kde je, zatraceně, Harrison Adams?

Zastavil se, aby popadl dech, a dlouze si čistil brýle. Sněhové krystaly hrozily, že ztvrdnou v ledovou krustu. Špatně viděl a nebylo mu jasné, zda to

jsou ledem pokryté brýle, nebo sněhová slepota. Měl pocit, že na sobě nemá žádné šaty. Jako by se mu vítr zakusoval rovnou do nahého těla. Nože ho bodaly do žeber.

„Už tam budu."

Mumlal slova do límce, čelisti se mu pohybovaly pomalu a jazyk měl oteklý. *Uh am udu.* Panebože. Jak už jsem dlouho venku?

Cameron měl pravdu. Lézt do bouře byla blbost. Pozdě, kamaráde. Už jsem nejmíň na půli cesty.

Už neměl na vybranou. Musel pokračovat. Při každém kroku musel překonávat strašnou váhu. Jeho parka bzučela, látka sebou tak škubala, že byl div, že se ještě neroztrhla. Měl pocit, že má dutou hlavu. Mráz mu zmrazil mozek. Zkrátil svaly. Skláněl hlavu k zemi, aby kolem ní udržel trochu tepla.

Uběhla věčnost. Byl ztracen v sebelítosti. Proč se, proboha, hrabal na jižní pól? Pak si uvědomil, že musí hledat tyč. Nikde nic. Šilhal. Kam se ta tyč poděla? Šel k ní, a najednou zmizela. Těžce se otáčel kolem sebe. Vítr ho srazil na kolena. Byl strašně unavený. Smrtelně unavený.

Tyč nebyla ani vzadu. Nemohl jít zpátky po vlastních stopách, protože ty se jakoby rozpouštěly. Někde odbočil z cesty.

Zmocnila se ho hrůza.

Přinutil se vstát, pomalu se točil v kruhu a pokoušel se něco uvidět. Vesmír byl mléčně bílý. *Mysli, mysli!* Kudy šel? Šel přímo proti větru. Ale vítr se může otočit, a dóm je v háji.

Udělal krok, zapotácel se na malé závěji a ztratil oporu. Skácel se a vítr se do něj opřel jako do plachty. Upadl na břicho a několik metrů sklouzl. Spadla mu kapuce, tkanička se přetrhla. Jak ležel, vítr před něj navál závěj. Zkroutil se do klubíčka. Napůl brečel. Podařilo se mu najít konec tkaničky a zavázat ji. Jednu zoufalou vteřinu si myslel, že už nevstane.

Vyhrabal se na kolena a pokoušel se něco zahlédnout. Vesmír potemněl. Potřeboval by baterku, ale tu zapomněl v observatoři.

Ty idiote. Tohle je sebevražda.

Mysli, vole!

Všiml si vlnek zmrzlého sněhu, sastrugi. Malé závěje se vršily jedna za druhou. Jejich vrcholky okamžitě strhával vítr, ale jejich ledový základ zůstával, pomalu obrušovaný větrem. Chodil po nich každý den a pozoroval jejich vlnitou strukturu z oken Čistého vzduchu. Kterým směrem vedou? Pokoušel se soustředit…

Ano! Už si vzpomněl. Jsou kolmé k cestě. A čím dál nižší, jak se blíží k

dómu. Mohl by je číst jako námořníci čtou vodu. Zoufale se vyhrabal na nohy. Už nemá moc času. Zdálo se mu, že je na to místo připoután jako Tin Woodsman. Vyrazil, opustil tyč a potácel se kolmo k vlnkám, rozhodnutý nepadnout, dokud se nezachrání. Vítr do něj tloukl. Byl stále víc dezorientovaný.

Kolik mu zbývá času? Jak se díval dolů na závěje, byl si stále méně jistý, kterým směrem vlastně jde. Zdálo se, že se rozpouštějí a znovu vytvářejí přímo před jeho očima, že se sestavují do kruhu. Neviděl dóm, neviděl tyč, neviděl naději. Otočil se. Jeho stopy zmizely.

Zvoral jsem to, uvědomil si. Riskoval jsem a prohrál. Nějak jsem se netrefil do stavby velikosti fotbalového hřiště.

Jsem mrtvý muž.

Náhle se vítr trochu utišil a nad ječením bouře se ozvalo hlubší vrčení. Že by to byly generátory? Pokoušel se zjistit směr. Spatřil červeného svítícího motýla. To ho překvapilo. Kde by se tu vzal motýl? Nebo je to látka? Sláva, tam je dóm, je to vlajka, kterou zapomněli sundat. Je roztrhaná na mraky. Už musí být blízko dómu. Přelud se náhle ztratil. V jednom okamžiku neviděl nic, a vtom se objevilo světlo, zachytilo ho, zavrčel sněžný skútr a na něm seděla figura obrovská jako samotná smrt.

„Nastup si, ty blbče," zařval Tyson. „Už jsem napůl zmrzl, než jsem jednoho z vás našel."

Lewis se pokusil zvednout nohu, ale byla příšerně těžká. Byl na Jupiteru, přišpendlený k němu mrazem, který byl ekvivalentem gravitace. Podařilo se mu chytit se Tysona kolem pasu, sněžný skútr zavyl a vyrazil směrem, kterým původně šel.

„Rod mi řekl, ať se po tobě podívám, ty idiote. Radši bych tě nechal chcípnout."

Bílá barva náhle zčernala a skútr zahnul kolem dómu. Objevila se sněhová závěj, skútr do ní vletěl a oba se vznesli do vzduchu. „Do prdele."

Lewis byl tak překvapen, že už nesedí na skútru, že se Tysona pustil. Svět mu zmizel a pak se tvrdě udeřil o led a sníh, převalil se a po krátkém klouzání se zastavil úplně bez dechu. Sněžný skútr zakašlal a zmlkl. V tichu, které následovalo, si Lewis všiml, že už nefouká vítr.

Byl na rampě před dómem.

Tyson sklouzl a srazil se s ním. „Sakra, už jsem myslel, že jsem tě zase ztratil."

„Co se stalo?"

„Rampa je pod závějí. Vrazil jsem do ní jak ňákej drozd."

„A co skútr?“

„Je v hajzlu.“

Napůl se plazili, napůl klouzali po rampě a bouchli jako dva hokejové puky do zavřených kovových dveří. Lewis vykřikl bolestí a úlevou. Vedle hlavního vchodu byla malá překližková vrátka pro případ nouze. Byla zamrzlá.

Tyson ho odstrčil a opřel se o ně. „No, co jsem ti říkal?“ vykřikl. „Přiměřeně, člověče. Sám se z takovýho průseru nedostaneš.“ Vrátka povolila. „Nebejt mě, byl bys hromada mraženýho masa.“

Lewis vstoupil dovnitř a Tyson za ním. Dveře za nimi bouchly. Vítr naval dovnitř závěj sněhu.

V mrazivém dómu nastala okamžitá úleva. Tady už nefoukalo. Lewis stále slyšel hukot bouře a bubnování sněhu do úkrytu, ale mohl dýchat a vítr ho neřezal. Pokoušel se sundat si brýle, ale měl je přimrzlé k čelu. „Au.“ Měl pocit, že je slepý. Nohy se mu třásly a prsty necítil.

„Panebože, Lewisi, jsi v pořádku?“ objal ho Cameron. „Ty jsi úplnej šílenec. Mysleli jsme, že ses ztratil. Proč jsi nebral telefon?“

„Uh…“ Lewis nedokázal promluvit.

„Šel jsem pro Tysona, hned jak jsem od tebe slyšel tu krávovinu.“ Ukázal směrem k jídelně. Pak se otočil k Tysonovi. „Bezvadný, Bucku. Norse už je taky zpátky. Ale Adams se neukázal.“

Tysonova tvář byla ledová maska. „Seru na něj.“

„Šel navštívit Lewise. Ztratil se.“

Mechanik pokrčil rameny. „Jsem úplně hotovej, člověče. A skútr je v prdeli. Já už tam zpátky nemůžu.“

Cameron se otočil na Lewise. „Jede, viděl jsi ho vůbec?“

Lewis zavrtěl hlavou. Vzpomněl si na hádku mezi Tysonem a Adamsem v posilovně. Jak moc by ho asi Tyson hledal?

„Nemáme jinej skútr?“ zeptal se Cameron.

Tyson zavrtěl hlavou. „Není přichystanej.“

„Jak dlouho by to tak trvalo? Pojedu místo tebe.“

„V žádným případě. To je sebevražda, člověče, to nedělej.“

„Ale kdybych to zkusil?“

„Moc dlouho. To by trvalo moc dlouho v tomhle počasí.“

Nerozhodně se dívali jeden na druhého.

„Půjdu na rampu a vodpálím nějaký světlice,“ řekl Cameron. „Možná trefí.“

„Neuvidí ani hovno.“ Tyson vypadal vyčerpaně jako kůň po dostihu.

„Musíme něco zkusit.“

„Tam nic neuvidíš, nic neuslyšíš, nikoho nenajdeš. I to, že jsem narazil na drozda, byla z prdele klika.“

„Něco udělat musím. Nemůžu přijít o dalšího muže.“

KAPITOLA 14

Bouře trvala třicet sedm hodin. Vítr hnal krystalický sníh s takovou zuřivostí, že syčel jako tuk na rozpálené pánvi. Byl dlouhý mrazivý dunící soumrak a neozval se žádný telefon ani vysílačka. Obyvatelé Amundsen-Scottovy stanice začali být přesvědčeni, že Harrison Adams je také mrtvý. Uprostřed bouře vzal Cameron dobrovolníky, navázali se na lano, vzali světla a pročesali cestu po tyčích z astronomického sektoru. Jedna tyč chyběla, což bylo špatné znamení. Nahradili ji, prohlédli obě budovy, vydrželi dvě hodiny v blizardu, ale nenašli nic. Další pátrání muselo počkat, dokud se vítr neutiší.

„Řekl jsem každýmu, že má zůstat, kde je," řekl hořce Cameron, když se sebe vyčerpaně shodil parku pokrytou vrstvami ledu. „Proč, sakra, nemoh zůstat, kde byl?"

Žádný z jeho předchůdců neztratil dva lidi.

Ticho signalizující konec bouře nastalo až v době, kdy hodiny říkaly, že je ráno. Vstupní dveře dómu byly zasypány takovým množstvím sněhu, že se museli na rampu prokopávat. Cameron poslal Tysona rozehřát buldozer a odklidit hory sněhu, což se tentokrát obešlo bez protestů. Obě tragédie zřejmě zapůsobily. Ostatní s Cameronem v čele vytvořili oranžovou četu a vyrazili hledat Adamsovo tělo.

Mraky zmizely. Blížil se den rovnodennosti, kdy na půl roku zmizí Slunce. Nebeské těleso se valilo po obzoru a vypadalo jako planoucí kapka ponořená do mlhy. Mléčný závoj byl tak hustý a světelná kapka tak nízko, že se celá stanice zdála být ponořena do pohřebního soumraku. Teplota se držela na minus 53° Celsia. Efektivní teplota během bouře ve větru klesala k minus sto.

Lewis si trpce vyčítal, že neoznámil bouři hned, jak se objevily její první známky. Možná by tu astronom ještě byl. Kdyby neztratil tyče, možná by Adamse našel. Měl štěstí, že sám není mrtvý. Cameron mu strašně vynadal, že nezůstal v Čistém vzduchu, jak mu to nařídil. „Kdyby ses ztratil, ohrozil

bys všechny ostatní. Byl to vrcholný kousek blbosti a neodpovědnosti.“

Norse se Lewise zeptal, jestli přišel na něco nového ohledně Mickeyho smrti. „Harrison říkal, že jde za tebou. Předpokládám, že měl nějaký důvod.“

„Mně nic neřekl.“

„Lidi jsou z toho pěkně sebraný, Jede. Musíme zjistit, co se děje.“

„Myslíš, že já se o to nepokouším? Ale je to strašně těžký, hrát si na detektiva, když se mnou nikdo nechce mluvit. Nemohl bys mi s tím pomoct?“

Zašklebil se. „Lidi nechtějí mluvit ani se mnou.“

Lewis šel právě podle tyčí k astronomické budově a snažil se představit si, kam mohl astronom zabočit. Sám zjistil, jak je snadné sejít z cesty. Adams tudy určitě šel, když se pokoušel dostat do Čistého vzduchu, místo aby Lewisovi jenom zavolal. Proč nezavolal? Pokud sešel z cesty, určitě hledal nějaký úkryt. Ale kde?

Lewis si uvědomil, že na planině pólu je kromě dómu ještě více než sto dalších objektů, kde se lze schovat: observatoře, sklady, trezory, chatky s teleskopy a anténami a dlouhá řada beden s nákladem. Jestliže se ztratil, mohl narazit na spoustu míst, kde by hledal ochranu. Cameron a několik ostatních už prohledali budovy astronomického sektoru a elektrický sklad. Kopali do všech sněhem zasypaných hrbolků.

Lewis mezitím procházel podél řady tyčí s rukou nataženou dopředu, aby udržoval přímý směr. Tyče nebyly úplně v přímce, ale Adams by měl být schopen je snadno sledovat.

Ale tobě se to nepovedlo, uvědomil si.

A tady jedna tyč chyběla! Adams se měl vrátit.

Ale ty ses nevrátil, uvědomil si znovu.

Lewis procházel mezerou, kde tyč spadla, a pomalu si uvědomoval, že další tyč směrem k astronomickému komplexu trochu vybočuje z řady. Když šel k astronomickým budovám, tak to nevadilo, ale kdyby šel obráceně…

Lewis se otočil a podíval se znovu. Byl to jenom jemný posun, sotva viditelný, když utichl vítr a sníh ležel na místě. Ale teď pochopil, jak byl slepý. Kdyby šel ve směru dvou posledních tyčí, od astronomické budovy, dostal by se na ranvej a nemusel by další tyč zahlédnout. Ten, kdo by šel po směru posledních dvou tyčí, by prošel mezerou a nenarazil by na další tyč a…

Že by někdo tu tyč posunul?

Lewis si náhle byl jistý. Vyrazil po směru posledních dvou tyčí ke skupině domků, kolem nichž rolují letadla. Pokud tam Adams našel úkryt, je možná ještě naživu. Na Everestu se zdálo, že jsou lidi mrtví, zmrzlí na kámen, a přece obživli. Uvnitř boudy by Harrison mohl mít šanci.

Na dveřích skladiště byla závora. Tady se ukrýt nemohl. Ale ohřívací bouda, do které se ukrývala posádka, když nakládali a vykládali letadla, zamčená nebyla.

„Harrisone!“

Žádná odpověď.

Budova byla jenom prkenná bouda se zkosenou střechou a s kulatým plastovým okénkem, z kterého bylo vidět na ranvej. Přenosné olejové topení bylo pravděpodobně v zimním skladišti. Poskytovala však ochranu před větrem. Lewis zkusil otevřít dveře, ale byly přimrzlé. Zabušil na ně. Žádná odpověď. Přišel k oknu, jenže to bylo začazené proti letní záři a nebylo vidět dovnitř.

Začal znovu studovat dveře. Na zárubni byl plochý oranžový kabel a obaloval je led tlustší než normálně. Kdyby tu ten led byl ve chvíli, kdy Adams přišel, nedostal by se dovnitř. Proč je tu tolik ledu? Všechny budovy měly na zárubni elektricky vyhřívanou tepelnou pásku, která ohřívala okraj dveřního otvoru, aby dveře nepřimrzly. Tady ta nějak nefungovala nebo byla rozbitá. Led dveře úplně utěsnil.

„Adamsi!“

Jeho výkřik zanikl v mrazivém soumraku.

Lewis náhle spatřil něco dalšího oranžového dole u zdi vedle dveří. Kus látky. Shrnul rychle sníh a zmocnila se ho hrůza. Byla to rukavice. Ve sněhu pohřbená rukavice. Když se ji pokusil zvednout, bylo uvnitř něco tvrdého.

Prsty.

Prsty, které patří něčí ruce.

Lewis držel Adamsovu zmrzlou ruku, která slepě vyčnívala zpod stěny vytápěné kůlny, jako kdyby se snažil prokopat si tunel pod chatou.

Pustil rukavici a odpotácel se. Trčící ruka jako by snažně prosila. Byla v díře příliš úzké, než aby se jí protáhlo celé tělo. Astronom se pokoušel podhrabat ledem uzamčenou boudu, ale zadržel ho ledový příkrov.

Lewisovi se rozbušilo srdce. Tohle nevypadalo jako náhoda. Podíval se pozorněji na oranžovou pásku. Astronom se dostal *dovnitř*. Možná už byl polozmrzlý a nastavil pásku na příliš vysokou teplotu, takže roztálo hodně sněhu, voda natekla pod dveře a vytvořila ledovou krustu, takže se nemohl

dostat *ven.* Ale proč se tolik vody změnilo v led? Jak je možný, že ta páska tak špatně fungovala?

Lewis si pozorně prohlížel kabel, který vedl sněhem k elektrické krabici. Oranžový kabel vedl dál a dál, až…

Na rohu boudy byl zlomený.

Ne, odříznutý.

Harrison Adams nezemřel sám. Někdo šel za ním, zamkl ho, odřízl kabel a uvěznil ho v ledu. Tohle nebyla nedbalost, pomyslel si Lewis. To byla vražda.

Za ním se ozvalo oddychování. Ohlédl se a spatřil Danu Andrewsovou, jak se dívá na prosící rukavici, na Lewisovu ruku a na přeříznutý kabel. Její hlava se otáčela z rukavice na kabel, tam a zpět, jako kdyby byla na tenisovém zápase.

Pak vyndala z parky píšťalku, strčila si ji do pusy a pískala a pískala a pískala.

Pátrací družstvo obklopilo ohřívanou kůlnu jako zástup při autonehodě a dívalo se rozšířenýma očima na prosící paži a přeříznutý kabel. Každý dbal na to, aby nebyl blízko Lewise. Přišel Cameron, oddechoval po rychlém klusu z astronomické observatoře, obhlédl scénu a bryskně nařídil, ať se všichni vzdálí. „Chci tady jenom Norseho a Lewise. Ostatní běžte do dómu. Nechci, aby si kdokoli cokoli myslel. Ještě ne."

Ale všichni si už samozřejmě něco mysleli, a nebylo to nic pěkného.

„Proč zrovna my?" zeptal se psycholog.

„Protože dáme řeč."

Ostatní odcházeli jako oranžová čára a ohlíželi se po zbylé trojici u opuštěné boudy. Vešli do dómu, jehož jídelna se proměnila v podrážděný úl. Cameron, Lewis a Norse čekali, dokud nezmizeli uvnitř, pak došli do skladu pro dřevěný trám a vrhli se s ním proti dveřím. Buchar vydával do pochmurného jitra tupé rány jako žalozpěv zvonu. Dveře se nakonec vyvrátily dovnitř boudy.

Adamsovy poslední chvíle byly asi hrůzné. Dopotácel se zřejmě do boudy na pokraji vyčerpání a nalezl tu dočasný úkryt před smrtelným větrem. Bouda byla izolovaná, ale netopilo se v ní. Harrison si nakonec uvědomil, že je tu pod nulou, a pokoušel se dostat ven, aby došel do dómu. Ale když se snažil vyjít ven, byly dveře zamrzlé. Asi bouchal a křičel, ale nikdo nevěděl, kde je. Nikdo ho ve vytí větru neslyšel. Zřejmě propadl panice. S nadlidskou energií rozbil kus prkenné podlahy a poškrábal si při

tom zápěstí. Podlaha byla plná zmrzlých kapek krve. Pak se pokoušel podhrabat. Vyházel na podlahu malou hromádku sněhu, aby se dostal z té ledové pasti. Narazil však na led a v něm se mu nepodařilo udělat dostatečně velký otvor. V určitém bodu přestal, buď z vyčerpání nebo z pocitu marnosti, možná v křeči nebo že už byl příliš zmrzlý, a pak usnul a zmrzl. Bolest tak vystřídal klid. Smrtelný. Jeho oči byly zavřené.

„Myslel jsem, že si vzal vysílačku," řekl Norse. Cameron se sehnul a hledal ji.

Adams ji měl v kapse, ale měla vybité baterky. Někdo je nevyměnil. Astronom si to pravděpodobně nevyzkoušel.

„Vypadá to, že někdo tu tepelnou pásku přeřízl," řekl Lewis prázdným hlasem.

„Přeřízl, jo?" řekl Cameron.

„Jakou pásku?" zeptal se Norse.

Cameron ukázal na oranžový kabel kolem dveří. „Tohle chrání futro před zamrznutím." Ukázal na přístroj pod dveřmi. „Adams nebo někdo tu pásku zalomil moc vysoko. Muselo to tady téct jako Niagara. No, a pak se kabel zlomil nebo ho někdo přeřízl."

„To nechápu."

„Kdybys chtěl někoho uvěznit uvnitř nevyhřívané boudy, když je blizard, tak tohle je způsob, jak to udělat. Nechat roztát něco vody, aby byl dveřní otvor mokrý, a pak přeříznout tepelnou pásku. Dveře zamrznou a jsou, jako když je svaříš." Podíval se na zbývající dva.

„Říkáš, že ho tam někdo chytil?"

„Říkám, že nechápu, jak se ta páska zlomila."

„Možná náhodou," řekl Norse. „V tom mrazu je všechno křehký."

„Zemřel náhodou jako Mickey."

„Jo, dvě náhody."

„A proč se takhle houfujou?" Cameronův tón byl trpký.

„Náhody se houfujou. To ví každej vědec. Naneštěstí se to stalo, když máš službu. Budu první, kdo ti odsvědčí, že jsi dělal, cos mohl."

„Odsvědčí? Až mě budou soudit?" Šéf stanice se smutně zasmál. „Nebo na mým pohřbu?"

„Myslím, až se Nadace bude na to ptát. Máš prostě smůlu, Rode."

„Ježíši, jedna bouřka a dvě kádinky v hajzlu. To je teda rekord, ne?"

„Mickey nezemřel v bouřce."

„Ne. Ztratil jsem *ho* v parádním počasí. Bože všemohoucí. Škoda, že já nejsem jedním z těch mrtvejch." Podíval se zoufale dolů na Adamse.

„Nemohl by mu někdo přetáhnout přes ksicht ten zatracenej límec, abych na něj nemusel čumět?“

„Tohle není žádná nehoda.“

„Proč myslíš?“ zeptal se Norse.

Cameron se s nechutí podíval na Lewise. „To je problém, co? Jede, proč tě šel navštívit Adams do Čistýho vzduchu?“

„Já nevím. My jsme žádný kámoši nebyli.“

„Proč jsi opustil Čistý vzduch, když jsem ti řek, abys tam zůstal?“

„Chtěl jsem mu pomoct. Krom toho, tu bouři bych tam nepřečkal. Měl bych hlad. Myslel jsem, že ho potkám na cestě a že se vrátíme zase do dómu. Byla to blbost mi říkat, abych tam zůstal, Rode. Měl jsem odejít už mnohem dřív.“

„Viděl jsi v bouři Harrisona?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Ale Tysona jsi viděl.“

„On viděl mě.“

„Přijel jsi s ním. Tyson a ty, spolu. Chlap, kterej nemá rád Adamse.“

„Chlap, kterej nemá rád *nikoho*,“ řekl Lewis rozčileně. „Hele, já s tím nemám nic společnýho. Já jsem se dokonce ani nemoh dostat z Čistýho vzduchu do dómu. Sám bych zmrzl, kdyby mě Tyson nenašel. Víš to dobře. Viděl jsi, v jakým stavu mě přitáh. Takže jsem určitě neměl *čas* se tady někde potulovat. Když nic jinýho, tak ta bouřka dokazuje, že jsem nevinnej.“ Zadíval se na něj v očekávání. „Nemám pravdu?“

„Ta dokazuje jen to, že ty jsi jediný člověk, který věděl, kde to tělo je.“

„Nevěděl. Já jsem to *vymyslel*. Proč bych ho hledal, kdybych ho zabil?“

„Aby ses ujistil, že je mrtvej, ne?“

To přehnal. „Jdi do prdele.“

Ředitel stanice se díval na svého nováčka s upřímnou nechutí. „Proč jsi pořád uprostřed dění?“

„Protože mě tam někdo strká.“ Ukázal na Norseho. „Proč se neptáš Boba? Ten byl taky venku. Kde, sakra, byl on?“

„To já vím,“ řekl Cameron klidně. „Proto jsem si taky vás dva tady nechal.“ Otočil se k Norsemu. „Viděl jsi *ty* Harrisona?“

„Už jsem ti řek, že jsem byl v astronomický budově. Utekl jsem z ní těsně předtím, než začala bouře. Vrátil jsem se dřív než Lewis. Adams se chystal odejít chvilku za mnou.“

„Byly tyče neporušené?“

„Byly normálně, jako vždycky.“

„A co teda myslíš, co se stalo?“

Norse se podíval dolů na zmrzlého astronoma. „Smůla, ne? Tyč spadla, Adams ztratil cestu, našel tuhle boudu a nějak pokazil pásku. Zahnul ji moc vysoko, vítr s ní mával…“ Chvilku uvažoval. „Nebo ne. Hele, jediný mobilní byl Tyson na skútru.“

„Ty myslíš, že…“

„Viděl jsem, jak se hádají v posilovně,“ řekl Lewis a okamžitě toho zalitoval. Provedl právě Tysonovi totéž, co Cameron dělá jemu. „Ale nebylo to tak vážný, aby to vedlo k tomuhle.“

„To bych teda zatraceně rád věděl, co bylo tak vážný, aby to k tomuhle vedlo!“ vykřikl náhle Cameron. „Chci vědět, co zničilo moji zimu. Tohle není fér, sakra. Už vás mám dost. Mám dost Bucka a mám dost tyhle zatracený práce.“

„Rode,“ přerušil ho ostře Norse, „Rode, Rode. Uklidni se.“ Jeho hlas zněl varovně. „Mluvíš tak, že všechny zpanikaříš. Teď je čas, abys šéfoval, a ne obviňoval. Rozum, ne podezření. Možná je to všechno náhoda. Je to určitě souhra okolností. Jsme malá skupina a nemůžeš do ní vnášet strach a lítost. Lidi pak sežerou jeden druhýho. Jsme v bodě, kdy je potřeba projevit sílu, ne slabost.“

Cameron vypadal zničeně. „Jak to uděláme?“

„Především jsi chlap. *Chlap.* Všichni čekají, co řekneš. Musíš vypadat sebevědomě, nevzrušeně, prostě ve službě. Seber se.“ Norse vypadal soustředěně.

Ředitel se zhluboka nadechl. „Já vím, ale ztratit dva špičkový vědce a teď tady tenhle,“ kývl směrem k Lewisovi, „co se tady motá v bouři, to je prostě na mě moc, doktore. Je to, jako bych byl kapitán ztroskotaný lodi. Ve Washingtonu nebudou poslouchat žádný výmluvy. Tohle se prostě stát nesmí.“

„Už se stalo a kapitulovat nesmíš. Hele, tohle právě patří k téhle stanici. Tohle se týká téhle naší zimy. Vedení. Schopnost individua definovat skupinu. Jsi klíčový muž. Naše opora. Naše skála.“

Cameron zavřel oči. „Pěkná skála.“ Chvíli uvažoval. Hrudník se mu zvedal a klesal. Pak otevřel oči. „Já vím, že musím ty svý sračky posbírat,“ řekl unaveně. „Je toho ale na mě moc.“

„Je toho moc na nás všechny. Proto tě taky všichni potřebujem.“

Cameron se zašklebil nad svým výbuchem. „Na vrcholku je člověk osamělý,“ zarecitoval trpce.

„Každý je osamělý. To je život.“

„Oukej," nadechl se. „Oukej. Poslouchejte. Požádám Nadaci, aby sem poslala vyšetřovatele. Na McMurdo jednou poslali agenta FBI. Možná sem někoho pošlou taky."

Norseho to překvapilo. „Policajta?"

„Myslím, že tady nemůžou přistávat letadla," řekl Lewis. „Jestli jo, tak já letím domů."

„Myslím, že je ještě šance na výsadek," řekl Cameron. „Už to udělali minulou zimu. A my tady definitivně máme nouzový stav. Možná by sem mohl seskočit někdo se zbraní a autoritou. Někdo, kdo ví, co dělat."

„To je, myslím, přehnaný, Rode," řekl Norse.

„Přehnaný? Máme tu dvě mrtvoly."

„Dvě *nehody*, dokud nezjistíme, jak to je. Přijde sem policajt, a budou to dvě oběti. To je to nejhorší, co bys moh udělat. Nebudeš vypadat jako dobrej ředitel. A nikdo nebude pracovat."

„Blbost." Cameron ukázal na Norseho. „Možná, že by začali s vyšetřováním u *tebe*."

Psycholog vzdychl. „To už jsem ti doporučil. Jestli nechceš vyděsit ostatní a zničit celou zimu, soustřeď se na mě."

„To je přiznání?" Znělo to trpce.

„Přemejšlej trochu. Předpokládej, že sem pošlou někoho z FBI. Seskočí a začne mě vyslýchat. Nebo Lewise. Nebo Tysona. Lidi budou vyděšený. Naše skupina se změní na soubor jednotlivců a všechno bude v háji. Četl jsem o tom. Viděl jsem to. Vyšetřování upoutá všechnu jejich pozornost. Co s nima budeš dělat celou zimu? Jak je přinutíš, aby pracovali? Já myslím, že je to třeba tady uklidnit, a ne rozfoukávat oheň. Když změníš neštěstí na vyšetřování vraždy, Nadace po nás půjde. Pokud opravdu potřebuješ obětního beránka, máš mě. Já tu nedělám fyzikální vědu. Já se nebojím toho, na co se mě budou ptát."

„Já nehledám žádnýho obětního beránka. Já se pokouším dostat věci pod kontrolu. Co teda navrhuješ, doktore Freude?"

„Abysme se tak na den nebo dva uklidnili. Nebudeme vyvolávat žádnou paniku ve Washingtonu. Pokud je někdo z nás vrah… no, tady není kam utéct. Uklidníme se, rozdělíme se a budeme čekat."

„Co tím myslíš?" zeptal se Lewis.

„Zavedeme tu karanténu, Jede. Bude tu samozřejmě spousta keců a spekulací. To je nevyhnutelný. Zvlášť když jsi našel tělo a mailoval Mickeymu. Myslím, že bys měl zůstat nějakej čas sám v Čistým vzduchu. Tentokrát si vemeš spacák. My ti budeme nosit jídlo. Můžeš registrovat data

pro Sparka a být… v bezpečí.“

„V domácím vězení,“ řekl Lewis. „Tak, aby se ostatní cítili bezpeční.“

„Dočasně. Je to pro tvoje vlastní dobro.“

„Zatraceně, vždyť tam není ani hajzl.“

„Přinesem ti kbelík. Jenom na pár dní, dokud si to neutřídíme.“

„Nevěřím vlastním uším. Tyson půjde taky do karantény?“

„Ten už v karanténě je. Všichni se mu vyhýbají jako moru.“

„A *ty* do karantény nepůjdeš?“

„Já ne,“ zasmál se. „Protože tohle je to, pro co jsem sem přišel.“

„Pozorovat nás,“ řekl Cameron hořce. „Pozorovat, jak se z nás stávají šílenci.“

„Pozorovat ostatní proměnné experimentu, když Jed bude mimo hru.“ Norse se usmíval. „Kdo měl možnost? Kdo měl motiv? Budu pozorovat zvyky a pohyby Bucka Tysona a zachráním tvoji kariéru tím, že tě nechám, abys to vyřešil sám.“

Rozhoduju se

Když spadne hovno do větráku, není čas na zdvořilosti. Fleming a Kressler se zabili pro svou lehkomyslnost, Tučňák se zahubil tím, že se proti pravidlům odvázal z lana, a zbytek děcek kňoural jako smečka spráskaných psů. Pokud se z toho máme dostat, je potřeba jim dodat ducha. Stačí, že jsme těm idiotům dovolili, aby nás namačkali na tu římsu. Stačí, že jsem se choval jako člen stáda. Ta potupa, že můj život je ohrožen kvůli neschopnosti a špatnému odhadu ostatních.

Nezasloužil jsem si zemřít. Většinu toho, co jsem chtěl říct, jsem spolkl. Potřeboval jsem dva z nich, dva nejlepší, abysme vystoupali stěnu nad námi a pak jistili zbytek těch ovcí, které sem mí kolegové dovedli. Musel jsem uklidnit jejich paniku. Vítr vzrůstal a z šedé oblohy se těžce sypal sníh, ale když pohneme, když vyrazíme TEĎ, může se nám podařit vylézt do sedla a sklouznout po ledovci na druhou stranu dřív, než budeme totálně ztraceni v bílé záplavě.

„Jsou mrtví, ale vy ne!“ vykřikl jsem na ně. „Nemyslete na ně, myslete na sebe. Jestli chcete přežít, musíte se k tomu rozhodnout. Trochu života do toho umírání. Kdo se neprobere, ZEMŘE!“

Odpovědí mi byl jenom nářek. Ježíši Kriste! Ty se nedají dohromady. Několik děcek se začalo třást, první známka podchlazení. Tak dopadneme všichni, když se nebudeme pohybovat. Musel jsem být realistický. Když spadne hovno do větráku, není čas vyprávět pohádky. Je potřeba evidovat a ošetřovat zasažené. Někteří to asi zvládnou a někteří pravděpodobně ne. Co se mě týká, Tučňák je kus mrtvýho masa. Zvoral to a teď za to zaplatí. Nejsilnější z nás mají šanci. Možná.

V takovém čase je heslo „ženy a děti nejdřív“ šílenství a přímá cesta ke katastrofě. Mám děvčata rád, ale ne ve chvíli, kdy drží druhý konec mého lana na drolící se stěně. První rozhodnutí tedy bylo, že dívky zůstanou. Konec konců, těm zima tolik neublíží, ne? Vrstva podkožního tuku a tak. Když se schoulí dohromady, možná bouři přežijou, pokud přijdu zpátky včas s pomocí. Když, když. Bouře už začínala a pomoc byla zatím v nedohlednu. V téhle bouři nepoletí žádný vrtulník. Nikdo sem zpátky nevyleze, dokud ta vánice neskončí. Smůla, ale co se dá dělat. Takže slečny budou muset počkat a doufat v nejlepší. Vezmu s sebou nejsilnější chlapce. Jestli si frajeři trochu pamatujou, co se učili, možná to pár z nás dokáže.

Nemůžu jim samozřejmě říkat všechno. Někdy, i když jste upřímný k sobě, musíte lhát ostatním. Zvlášť když můžou přežít a potom o vás vyprávět. Takže jsem jim řek, že dovedu nejsilnější z nich na vrchol útesu, odtud že budeme jistit

každýho, kdo bude chtít za námi, a pokud se to nepovede, že dojdeme pro pomoc a oni že tu musí čekat, dokud se nevrátíme. Věřte mi! Přitiskněte se jeden na druhýho a modlete se. Dokážeme to! Blbost.

Vzal jsem jen dva, o kterých jsem si myslel, že by to mohli dokázat. Chisel Chin byl velký chytrý zkurvysyn, co měl výdrž za dva své spolužáky. Zatímco já jsem kázal zbytku stáda, on si prohlížel stěnu nad námi. Papoušek byl nervóznější a ne tak silný, ale byl taky velký a celkem schopný a nebyl v transu jako Koňský ohon, třetí kandidát, kterého jsem původně měl na mysli. Ten už měl výraz, jako kdyby slyšel andělský chór, a nebyl jsem si jistý, zda ještě dokáže rozumně uvažovat. Kdyby se nám vážně podařilo připevnit lano, aby mohli vylézt ostatní, Koňský ohon by byl první, kdo by to zkusil. Zatřásl jsem jím a řekl mu to. Mezitím však budu spoléhat na zbývající dva.

Navázali jsme se, navlíkli si batohy a chystali jsme se vrátit stejnou cestou, jakou jsme sešli. Taková blbost. Někdo se zeptal, co s Tučňákem. Připouštím, že jsem byl v tomto bodě poněkud strohý, když jsem řekl že se Tučňák musí teď chvilku starat sám o sebe a pokud bude moc otravovat, ať ho kopnou do prdele. V tom okamžiku pravdy se jim otevřely oči, na půl minuty zmlkli a dívali se, jako bych se uprdl. Co si mysleli, že se s Tučňákem stane? Jejich nevinnost mi byla odporná. Vážně.

Tak. Posbíral jsem kladivo a skoby, upevnil lano a dobral Chisel China. Stoupali jsme a můj partner mě jistil, takže kdybych spadl, kombinace skoby a Chisel China by mě mohla udržet. Mohl jsem spadnout tak deset metrů, než by se lano napnulo, ale to je o dost lepší než tisíc metrů. Další skoba, další pevný bod, a do stěny vlezl i Papoušek. Pomalu jsme se soukali výš. Bing bang bong. Fleming a Kressler si vzali moc lana a my jsme museli vybrat od ostatních všechno zbývající. Pokud se nám ho podaří nahoře připevnit, dostanou se po něm z římsy. Prima. Pokud se nám to nepodaří, ostatní stejně musí zůstat na římse. Než jsme vyrazili, obrátil jsem se k naříkající skupince, rozhlédl se po šedé věčnosti kroužící kolem nás a zašátral pod bundou. Uvědomoval jsem si, co se stalo Kresslerovi a Flemingovi, a rozhodl jsem se, že mně se to nestane. To nebyla předtucha, na ta dvě děcka jsem se mohl spolehnout. Jasně. Ale pokud chcete v téhle džungli přežít, musíte být připraveni na každou možnost. Musíte myslet dopředu. Vždycky, když jsem v životě vyhrál, bylo to proto, že jsem myslel dva nebo tři tahy dopředu. Být krok vpředu, to je to tajemství. Takže jsem vytáhl stříbrný nůž, vyndal ho z pochvy a vrazil do kapsy kousek pod krkem, odkud jsem ho mohl snadno vytáhnout. Jen tak pro každý případ. Pak jsem se otočil k ostatním a podařil se mi povzbudivý úšklebek. Jakej já jsem hrdina.

A vyrazili jsme na cestu zpátky.

KAPITOLA 15

Západ Slunce zkazily těžké šedivé mraky. Celý týden bylo zataženo, tma jako pod pokličkou hrnce, a když vítr mraky konečně rozfoukal, mizející dráha Slunce byla již pod obzorem a nastala dlouhá polární noc. Obloha byla ještě stále tmavomodrá. Vykouklo několik malých studených hvězd, předvoj slávy, která přijde. Přicházející tma zvěstovala Lewisovi mír. To, že Slunce zmizelo podle kalendáře, znamenalo, že se podle kalendáře zase objeví, a až se to stane, odletí domů. Venku se zatím ztrácely stíny a tvary a rozhraní mezi sněhem a oblohou se stalo ještě méně zřetelným.

Zpočátku proti izolaci v kvadrantu Čistého vzduchu nic neměl. Ušetřila ho nutnosti pokoušet se dokázat svoji nevinu. Stejně nedokázal s ostatními navázat normální vztahy, protože byl napůl podezřelý, že by mohl být vrah a v nejlepším případě byl katalyzátorem tragických událostí. Byl osamělý kromě čtyř hodin denně, kdy byly satelity dostatečně vysoko nad polárním obzorem, aby se mohl připojit k internetu. Lewis sledoval zprávy ze světa, ale zdály se mu stále vzdálenější, nabízely zboží, které mu bylo k ničemu a které si nemohl objednat, a posílal Sparkovi záznamy ze svých meteorologických pozorování. Zjistil, že ho sběr dat docela zajímá. Stav teploty, větru, sněhu, kysličníku uhličitého a ozónu. Záznamy a grafy vypadaly jako umělecká díla. Když se utišil vítr, díval se z okna, jak Gerald Follett vypouští své atmosférické balónky. Pozoroval, jak se pomalu plní, vylétají a zaznamenávají. Meteorolog odmítl Lewisovu nabídku, že mu s tím pomůže, a vypadal přitom nervózně. Ale pravidelnost jeho práce byla uklidňující. Život pokračoval v pravidelnosti sběru a pořádání dat a v čistotě suchého mrazu bylo něco osvěžujícího. Meteorologie sama je neustálý tanec soupeřících vlivů, jako kaleidoskop.

Lewis našel nový smysl života.

Jeho nedobrovolný exil ho ušetřil horečných spekulací o smrti Mosse a Adamse. Neslyšel žádné teorie, žádné klepy, žádné vtipy. Uklidnilo ho to.

Lidé jsou komplikovaní, ale věda ne. Vesmír je tu proto, abychom mu

rozuměli. Luštit záhady je lidské.

Jenže vždycky, když dokončil svůj úkol, pocit osamělosti se objevil. Přinesli mu matraci a kbelík a nosili mu jídlo, jako kdyby měl lepru. Dny plynuly bez dalšího neštěstí, tak, jak předpověděl Cameron. Nikdo nezmizel, nikdo nic neobjevil, nikdo nic nepřiznal, takže na něm stále zůstávalo podezření. Přišel Lewis a s ním katastrofy. Lewis odešel a vše se vrátilo k normálu. Neseskočil žádný parašutista a nedospělo se ani k žádnému závěru.

Uplynul týden, a žádná novinka.

Pak se objevila Abby. Viděl ji poprvé od Adamsovy smrti.

Znovu detekoval její dech dříve, než přišla. Na záznamu měření kysličníku uhličitého se objevil vrcholek. Přešel k oknu a za chvíli ji uviděl, jak kráčí podél tyčí mezi navátými závějemi. Několikrát uklouzla a zapotácela se. Na zádech nesla batoh. Už se naučil rozeznávat ji i z větší vzdálenosti. Její rychlou přímou chůzi, malý rozkmit jejích paží, zvyk občas si dát paže kolem těla, jako by se chtěla zahřát, sklon hlavy – vypadala jako ptáče na bidýlku – a pak náhlé napřímení, kdy se rozhlížela kolem sebe jako překvapená holubice. Bylo zvláštní, kolik se toho z postoje a pohybů dá vyčíst. Člověk by řekl, že všichni ve svých oranžových parkách a černých šusťákách vypadají stejně, ale není to pravda. Držení hlavy, křivka zad, úhel nohou. Postoje jsou individuální jako otisky prstů.

Sklepala se sebe na chodbě sníh a vešla dovnitř. Hodila ruksak na podlahu. „Nesu ti jídlo, Enzyme.“

Lewis se ušklíbl. Zatím mu posílali jakési zbytky. „Chleba a vodu?“

„Vepřové a makaróny. A drobnosti pro zvýšení morálky. Chemikálie maskované jako koláče, sůl maskovanou jako chipsy, cukr zaprášený trochou mouky. Mičuda říkal, že ti toho nesu dost, aby tě to otrávilo.“

„Doufám, že to všichni odhlasovali.“ Myslel to jako vtip, ale znělo to vyčítavě. „Jsem si jist, že všem chybím.“

„Už na tebe zapomněli.“ Sundala si kabát. „Máme moc trablů.“

Trablů? Byl žíznivý po klepech. „Už se to vyšetřilo?“

„Ne, ne. Budeme mít pěkně blbou zimu.“

„Rod mi řekl, že se nic neděje.“

„To protože neví, co dělat. Tyson se zbláznil. Myslí si, že jsou všichni proti němu, což jsou. Jedna sprcha smrdí. A on z tý druhý nechce vylézt. Oznámil, že když nikdo neoceňuje jeho příspěvek k naší skupině, najde ten meteorit a udělá se sám pro sebe a že my můžeme jít všichni do háje. Chodí kolem dokola, kašle na práci a vyhrožuje, že někam odjede se Sprytem.

Na ten se fixoval a pořád se kolem něj motá. Cameron na něj v jídelně

řval a řek, že mu nedá prémie – jako kdyby měl šanci je jinak dostat – a málem se porvali. Všechny to vyděsilo. Geller fantazíruje, že mu zruší smlouvu, Pulaski ho chce odvolat a kádinky jsou vzteklý, protože není nic hotovýho. A Bob si zapisuje, jaká jsme banda šílenců. Což asi jsme. Opékáme se rekordní rychlostí.“

„Ježíši.“ Tysona doženou k výbuchu. Možná Norseho plán odstranit Lewise z centra dění nakonec funguje. Nemůžou ho teď vinit z toho, co se na stanici děje. „Takže jsi přišla navštívit jedinýho příčetnýho člověka na stanici?“

Varovně se na něho podívala. „Dělám tu jenom jídlonoše.“

„Ten záhadnej drozd. Ten Enzym.“ Impulsivně k ní pokročil podívat se, co přinesla.

„To vlastně navrhl doktor Bob, abych ti tentokrát donesla jídlo já. Řekl, že potřebuješ vidět i jiný lidi. A řek, že…“ Zmlkla v rozpacích.

„Že co?“

„Nic.“ Dívala se stranou.

„Co teda řek?“

„Řek, že my dva se porovnáme.“

Udělal ještě krok. „Myslím, že lidi znervózňuju, Abby.“

Všiml si, jak ztuhla. Nebyla si asi tak jistá jak předstírala. „Mě ne. Já se tě nebojím, Jede.“

Už byl těsně u ní. „Jestli ne, tak to jsi jediná.“

„Zastav. Pokouším se ti důvěřovat. Nechtěj testovat všechno.“

Zastavil se a cítil se zahanbeně. „Promiň. Nebudu dělat vtípky. Tahle situace je tak… absurdní. To místo, ta paranoia…“

„Lidi jsou vyděšený. Já taky. Všichni chceme domů.“

„Ale nemůžeme.“

„Jo.“

Sklouzla do křesla. „Jsme tady k sobě jako přikovaný,“ zašilhala na něj, trochu rozrušená jeho blízkostí. Rty měla plné a krk vysoký. Ruce měla drobné, vhodné pro práci s počítači. Byla krásnější, než si ji představoval. Uvědomil si, že ji postrádal.

„Já tě mám rád, Abby.“ Tím odvážným vyznáním překvapil sám sebe, ale okamžitě se nad svou odvahou zaradoval. „Mám tě moc rád. Přitahuješ mě. A jsem osamělý. Jsem rád, žes přišla.“

Nedůvěřivě se usmála. „Hlavně na mě neber sekeru.“

„Věříš mi natolik, že jsi přišla, ne?“

„Myslím, že jo.“

„A já musím věřit tobě, ne?“

Byla ve střehu. „Myslím, že můžeš.“

Sedl si na protější křeslo. „Pokud budeme důvěřovat jeden druhýmu, můžeme si popovídat. Stalo se moc věcí. Řekni mi něco o té fotografii v Mickeyho kapse.“

Zamračila se. „O tom nic nevím.“

„Ale něco přece jenom víš, ne? Vidím, že tě to rozrušilo. Abby, já jsem zase podezřelej z vraždy. Jsem tu v exilu. Potřebuju pomoc. Co se, proboha, děje?“

„Já nevím,“ podívala se stranou. „Ta fotografie je z mé osobní složky. Kontrolovala jsem to. Zmizela ze složky, kterou sem poslala Nadace.“

„Mickey ji šlohnul?“

„Říkal něco jinýho. Mickey mi ji přines brzo potom, co zmizel meteorit. Říkal, že ji našel v ložnici doktora Boba, když se vzájemně prohledávali. Že tam byl panel ve stěně, kde byla mezera. A tam že našel tu fotku. Říkal, že Bobovi nedůvěřuje, že se nechová jako cvokař. Chtěl vědět, co tam ta fotografie dělá. Řekl mi, že kdybych měla s Bobem problémy, že má dostatečnou autoritu na to, aby mi pomohl. Řekl, že mi pomůže rád.“

„Ježíši. Doktor Bob?“

„To jsem si myslela, ale…“ Na chvilku se zakoktala a sbírala odvahu. „Tak jsem šla k Bobovi a řekla jsem mu, že mám nějaký osobní problémy, že bych potřebovala pomoc a že bych s ním ráda mluvila soukromě u něj. Něco jsem žvanila, dívala se na zdi a žádnou škvíru jsem neviděla. Tak jsem mu řekla, co mi Mickey ukázal, a on se tvářil velice soustředěně a rozrušeně a varoval mě, ať se od Mickeyho držím za každou cenu dál. Říkal, že si na něj v minulosti stěžovaly mladé dívky, že je terorizuje a osahává z titulu své funkce na stanici. Že se k nim vynalézavě přibližuje, že dokonce sám vybírá tu nejhezčí do výzkumný skupiny, která jede na pól. A že tu je Norse taky z důvodu, aby zjistil, jestli na těch řečech něco je. A že ho Moss z toho nejspíš podezřívá, a tak ho nemá rád, a že celá věc s tím meteoritem je Mossův pokus odvrátit pozornost.“ Vysypala to ze sebe jedním dechem.

Lewis se tvářil nedůvěřivě. „Starej paprika jako Moss? No, to teda nevím. Choval se bezvadně. Tohle k němu moc nesedí.“

„To jsem si taky myslela. Ale Bob má ty fajly. Já jsem je teda nečetla, jsou důvěrné. Ale ukázal mi celý balík a řekl, že tam jsou ty stížnosti… no bylo to strašný. Nevím, co si o tom mám myslet. A pak Mickey umřel…“

„Sebevražda.“

„Ano.“ Nepřesvědčivě přikývla.

„Bál se odhalení.“

„Taky si myslím. Norse je asi nějaký vyšetřovatel.“

„Jenomže Norse mi řekl, že to mohla být vražda. Nebo aspoň že si to v Nadaci myslí. A že tu musím sedět pro svou vlastní ochranu.“

„Ty tomu nerozumíš? Nadace *si přeje* radši vraždu nebo nehodu než velkej sexuální skandál. Ten by zkřížil jejich plány dostat od Kongresu peníze na přebudování tyhle báze. Rekonstrukce by stála asi sto miliónů doláčů, a tak si nemůžou dovolit, aby jejich největší hvězdu zničila nějaká Monika Lewinská. Takže Norse si myslí, že jsi v nebezpečí, Jede. Nejsi jeden z rodiny. Jsi prostě chlápek s rukama od nafty, co si tu chce vydělat pár doláčů přes zimu. Aby odpoutali pozornost od problémů s Mickeym, klidně ti něco přišijou. Nic, co by muselo před soud, protože to by bylo ještě horší. Stačí podezření. Myslím, že jsi nachystaný obětní beránek. Doktor Bob se ti ale pokouší pomoct. Tohle jsem ti musela říct a to mi dodalo odvahu, abych sem šla.“

„A co s tím Harrisonem Adamsem?“

„Jeho smrt je pravděpodobně náhoda, ale kdo ví. Doktor Bob tomu nerozumí stejně jako my.“

„To je šílený…“

„Proto tady taky je.“

Lewis si povzdechl a pokoušel se přemýšlet. Harrison Adams se probíral Mossovým počítačem. Že by toho tolik zjistil? Našel něco, co potřeboval s Lewisem probrat? A jestli obě smrti nejsou jenom nehoda nebo sebevražda, kdo je za ně odpovědný? Jediný, kdo ho napadal, byl Rod Cameron, který by jistě byl rád šéfem rekonstruované stanice a chtěl by ututlat skandál. Ale vraždou? To vypadá nesmyslně. Asi je to nějaký šílenec nebo někdo, kdo chce ten meteorit.

Podíval se na ni. „Co si o mně myslíš?“

„Srdce mi říká, že máš smůlu. Objevil ses na špatným místě ve špatným čase. Mozek mi říká, abych nevěřila nikomu. Ale jsem tady, ne? Možná to všechno nic není. Moss se rozhodl, že vykoumá, co se děje, uklouzl a spadl. Harrison zemřel v bouřce. To se může stát.“

Snažil se ji uklidnit a s úsměvem řekl: „Takžes to riskla a přinesla mi oběd.“

Odvrátila se. „Přitahuješ mě, Jede,“ řekla.

To mu vzalo dech.

„Bude tu dlouhá zima. Oba potřebujeme přítele,“ dodala.

Její slova ho naplnila touhou. Když praštil s prací v ropné společnosti, cítil tundru jako osvobození. Ale později si začal připadat osamělý. Nikam nepatřil, jeho život neměl žádný cíl ani smysl. A teď tu byla náhle tahle úžasná žena.

„Abby, myslím že tě políbím," rozhodl se.

Dívala se na něj zarputile.

„Zblázním se, jestli tě nepolíbím hned teď," řekl.

„Ty už jsi blázen. Všichni jsme blázni. To už jsme rozhodli."

„Jo. A tak proto tě políbím."

Obezřele uvažovala. „Pokud se políbíme, tak se věci změní."

„Ano, jako enzymem. Ale já je chci změnit. Vím o tom druhým chlapíkovi, ale ten tady není. On tu není a my tu jsme."

„A co se stane?"

„To nevím. Jenom vím, že je důležitý udělat to teď."

Podívala se na něj pobaveně, netrpělivě, nejistě. „Bojím se, že to chci."

Ušklíbl se. „Bál jsem se, že nechceš."

Zaváhala, jako by se chystala podepsat smlouvu, a procházela ještě jednou všechny položky. Pak se rozhodla. „Tak dobře."

Poklekl vedle ní a přiblížil svou tvář k její. Zadíval se do zelených oříšků jejích očí a na tmavé pramínky vlasů na tvářích. Lehce ji chytil kolem krku, sklonil ji k sobě a jejich rty se jemně setkaly. Zavřela oči. Odtáhl se a její rty se lehce pootevřely a odhalily perlivé zuby. Políbil ji znovu, tentokrát silněji, a ona mu odpověděla. Vzdychl, políbil ji na krk a na ucho a sledoval křivku jejího krku přes límec spodního prádla Thermax…

„To stačí." Vstala.

Zůstal klečet a vzhlížel k ní. „Ne, to nestačí."

„Mám tě ráda, Jede, ale děje se tolik věcí. Musím o tom trochu přemýšlet." Oči jí jezdily po pokoji a prozrazovaly její zmatek.

„Myslím, že moc přemýšlíš."

„Teď už musím jít."

Vstal, usmíval se a vychutnával svůj malý triumf. Ochutnal ji. Líbilo se jí to. „Rád bych tě poznal."

„Ano." Řekla to tónem, který naznačoval, že si není jistá, jestli to je dobrý nápad. Ale určitě chtěla podlehnout. To si byl jistý.

„Už mě ten exil tady nebaví. Myslím, že je čas, abych se vrátil do dómu."

„Ano."

Náhle se cítil volně. Izolace v Čistém vzduchu byla lepší než být ostrakizován v dómu. Ale Abbino přiznání a přitažlivost věci změnila. Má

přítelkyni. Spojence. Mohou pracovat bok po boku. Může s ní mluvit. S ní tu zimu vydrží.

„Zajdi za Rodem. Řekni mu, ať mě vezme zpátky."

„Nevím, jestli si bude doktor Bob myslet, že to je dobrý nápad."

„Do háje s doktorem Bobem."

„Snaží se tě chránit."

„Izoluje mě, protože vás chce pozorovat." Dobře si pamatoval, jak se Norse k Abby důvěrně choval. Možná si ji chce ten cvokař usurpovat pro sebe, a proto ho poslal do exilu. „Kašli na Norseho. Chci být s tebou."

„Dobře. Tak to ale řekni Cameronovi ty. Mně by to přišlo blbý."

„Jasně." Cítil se plný energie. Má partnerku. Ředitele musí přemluvit.

„Měl bys mu zavolat, ale je strašně vynervovanej."

„Já mu zavolám."

„Možná ráno. Až si trochu odpočine."

„To je asi dobrej nápad."

„Lidi v domě jsou strašný. Štěkají jeden na druhýho. Nebude to pro tebe snadný, jestli se vrátíš."

„Když budu s tebou, nebude mi to vadit."

„To jediný ti můžu slíbit."

„Bezva."

„Rod je pěkně nervózní. Buď trpělivý."

„Budu."

Když odešla, seděl chvíli u počítače a pak se rozhodl, že nebude čekat. Do háje s trpělivostí. Do háje se zítřkem. Už nebude v izolaci jako nějaká spora. Šel k telefonu a zavolal Cameronovi do kanceláře. Telefon nikdo nezvedl. Vytočil číslo do jídelny. Pulaski mu poradil, ať zkusí vysílačku. „Ředitel stanice je na obchůzce. Nemůže to počkat?"

„Ne, to nemůže." Lewis zavěsil a zvedl vysílačku. „Enzym volá Rampoucha. Konec."

Po několika pokusech se ozval Cameronův chraplavý, unavený hlas. „Tady Cameron."

„Lewis. Kde jsi?" Každý, kdo měl vysílačku, je mohl poslouchat, ale byl příliš rozhodnutý, než aby mu to vadilo. „Kontroluju palivo."

„Rode, můžeme se sejít? Chtěl bych si popovídat."

Bylo ticho. „Mám fofr."

„Já se tady zblázním."

„Je to pro tvý vlastní dobro, chlapče."

„Mluvil jsem s Abby. Vem mě zpátky do dómu. Bude na mě dávat pozor.

V noci mě bude zamykat do mý ložnice, když budeš chtít.“

Uvažoval. „Promluvím si o tom s doktorem Bobem.“

„To není žádná autorita. Autorita jseš ty. Poslali jste mě do exilu bez rozsudku. To je protiústavní, ne?“

Ticho bylo nepříjemné. Pak se ozvalo: „Já nevím. Je to pro mě snadnější mít tě tam.“ Implikace byla jasná.

„Rode, myslím, že to byla sebevražda. Sebevražda a nehoda. Nemůžeš mě obviňovat a sebe taky ne.“

„Tady je strašnej bordel, Jede.“

„Myslíš Tysona?“

Cameronův hlas byl chladný. „Tyson je mrtvola. S tím mě neotravuj.“

„Neobviňuj *mě* kvůli *němu.* Přijď na kus řeči. Setkáme se jen ve dvou, ty a já. Promluvíme si.“

Bylo dlouhé ticho. „Musím dokončit kontrolu nádrží.“

„Já tě tam najdu. Dáme řeč.“

„Enzyme…“ Cameronův hlas byl stále neochotný. „Hele, zůstaň v Čistým vzduchu. Až skončím kontrolu, oblíknu se a přijdu se na tebe podívat.“

„A dáme řeč.“

„Jasně,“ vzdychl, „dáme řeč.“

„Jak to změníme.“

„Dáme řeč.“

To bylo víc, než se dalo čekat. „Dobře.“ Položil vysílačku, netrpělivý a plný naděje. Možná s Abby Dixonovou najde způsob, jak se na tomhle místě dá žít.

Volím přežití

Každý se jednou za život dostane do situace, kdy si nemůže dovolit chybu. Může se to stát v práci. V lásce. Může to být hazardní hra nebo musíte zvolit správnou odpověď v situaci, kdy máte k zátylku přiloženou pistoli. Může to být zledovatělá cesta, blížící se světla a fakt, že jste toho moc vypili. Nemůžete vědět, kdy se to přihodí. Ale když se to přihodí, musíte správně reagovat. Když se vám to nepodaří, jste mrtvej muž.

Do slova a do písmene.

Moji společníci nereagovali dobře.

Prvních dvě stě metrů jsem byl plný optimismu. Bylo to těžké, ale ne nemožné, dokonce i pro málo vycvičené lezce. Stěna byla plná trhlin, komínů a chytů. Lezli jsme poměrně rychle, i když se občas utrhl kámen a profrčel kolem děcek křičících pod námi. Pardon! Hej, my to dokážeme! Dostaneme se do místa, kam můžou vylézt všichni kromě Tučňáka a dostat se z očistce. Chisel Chin a Papoušek postupovali od skoby ke skobě, hlasitě dýchali, široce rozevřené oči, údy se jim třásly, ale zvládali to v pohodě. Naše životy byly v sázce. Ta děcka dělala, co musela.

Bylo mi dobře, když jsem pomyslel, že je zachráním. Dostali jsme se z pasti.

Abyste pochopili, co vám povím teď, musím vám vysvětlit, jak to na tý zasraný Wallaceově stěně vypadalo. Na začátku jsme se dostali do slunečního světla, což nás povzbudilo. Ale pak začala řádit bouře, slunce zmizelo a ráno bylo šedé a kalné. Vítr hnal sníh horizontálně, takže se kameny smekaly, a shora se z převisu sypal jako vodopád malý sněhový poprašek. Sypal se jako písek do studně, jako by chtěl zvěstovat, že se chystá lavina. Později jsem si přečetl, že poryvy větru byly nad čtyřicet a teplota k minus dvaceti. Naše prsty byly čím dál zkřehlejší a krvavější. Úhel stěny nebyl vertikální, ale téměř, a zůstat na ní přichycen byla dost velká námaha. Čím výše jsme lezli, tím jsem měl větší strach. Dokázal jsem si představit, jaký strach mají ta děcka pode mnou, bezmocná na tak exponované stěně. Pamatuju si, jak se tady Kressler a Fleming drželi jako klíšťata.

Byl to Chisel Chin, kdo udělal chybu. Prvním pravidlem horolezce je mít alespoň tři ze svých čtyř údů v kontaktu s horou. V každém okamžiku. Chin byl netrpělivý a pohnul zároveň rukou i nohou na nový stup, kámen se udrolil a obě nohy mu náhle vířily v prostoru. Visel na okamžik na jedné vyčerpané ruce, kopal do vzduchu, aby našel stup, který prošvihl – já jsem ho varoval – a pak s výkřikem spadl. To vše se stalo během jedné vteřiny. Měl jsem čas strčit jedno předloktí do trhliny. Ten náraz mi téměř zlomil ruku, ale udržel jsem se. Chin

spadl na délku lana, křičel a tahal mě za pás, že jsem mel pocit, že mě od té stěny rve auto. Vyrazilo mi to dech a zažehlo adrenalin.

Se zkušeným týmem bychom to nejspíš zvládli. Kdyby Chisel Chin pár sekund visel ve vzduchu, nezpanikařil a našel nový chyt, povolil by ten strašný tah lana, stabilizovali bysme se a po chvíli zuřivého dýchání bysme vyrazili znovu. Ale jak padal kolem Papouška, vykřikl druhý chlapec překvapením a v panice spadl se stěny bez jakéhokoli důvodu a jeho inteligence se šokem vytratila. Spadl na délku svého lana, křičel a pověsil se na mě a visel jako kráva. Oba sebou plácali a řvali a řezali mě v pase vahou dvě stě kilogramů.

„Chyťte se něčeho! Sundejte ze mě tu váhu!“ Zpanikařil jsem a jediné co jsem viděl, byl obraz Kresslera a Fleminga, jak padají do prázdného šedého mraku. Ta dvě děcka mě strhnou s sebou a strávíme poslední okamžiky své existence tak, že se budeme na sebe dívat, jak padáme na ledovec.

Taky můžu jednat.

„Chyťte se. Chyťte se, nebo spadnu!“

Kopali a cukali sebou jako odsouzenci.

Když se v okamžiku musíte rozhodnout, nepřemýšlíte a reagujete, a reagujete podle instinktu, který se zformoval na základě toho, jak jste žili dříve. Já jsem silný člověk, ale ne tolik, abych unesl dva těžký lezce, kteří se houpají podél útesu s roztaženýma rukama a nohama, řvou a nadávají. Já unesu sám sebe, ale ne zbytek světa.

Sáhl jsem pro nůž.

Kdybych spadl já, všechna ta děcka čekající na římse by byla mrtvá. Byl jsem jejich jediná naděje. Neuvažoval jsem o svém přežití, ale o jejich. No, o svém taky. Na sebe člověk myslet musí.

Ale vážně jsem to udělal pro ně.

Sáhl jsem pro nůž a odřízl jsem škubající se lano. Už jsem cítil, jak mi předloktí vyjíždí z trhliny.

Vzpomínám si, že v tom okamžiku možná povolilo napětí a jeden z nich se asi chytil stěny. Nevím to a nikdy to nebudu vědět jistě. Nemyslete si, že jsem o tom za dlouhých nocí nepřemýšlel. Ale bylo příliš pozdě, protože už jsem řezal, zoufalý, už abych se jich zbavil, a lano se oddělilo a pláclo do stěny a pod sebou jsem slyšel dlouhý zoufalý křik.

Nedíval jsem se dolů.

Když oba letěli kolem římsy, kde se krčila další děcka, křik zesílil. Nevšímal jsem si toho. Bylo to za mnou a už jsem nemohl nic dělat. Přeživší děcka na mě volala, jako zraněný muž volá svoji matku, a já jsem si jich nevšímal. Věděl jsem, že není další šance a že osud již zvrátit nejde. Místo toho jsem počkal pár minut, než se mi vrátí dech, a na krku a na vlasech mi mrzl pot. Stále jsem byl příčetný. Vzal jsem konec přeříznutého lana a dlouho jsem jej třel o kameny.

Téměř zuřivě, dokud se neroztřepil. Vzal jsem nůž a vhodil ho do hluboké trhliny ve Wallaceově stěně, kde ho nikdy nikdo nenajde. Doufám.

Pak jsem pokračoval vzhůru.

Co jsem jiného mohl dělat?

KAPITOLA 16

Dana Andrewsová se třásla, a nebylo to jenom zimou. Špatně osvětlený palivový sektor jí nahánět hrůzu. Tunel páchl petrolejem a byl příliš temný. Vešla do zšeřelého širokého tunelu s ocelovou střechou, ve kterém byly zásoby paliva stanice, s naprostou nechutí. Kde, sakra, ten Rod Cameron vězí?

Neustále myslela na ztuhlou ruku Harrisona Adamse. Ta byla příčinou, že se z ní stával domácí slimák, který lpěl na světle a teple jídelny jako dítě zahnané do ložnice. Zima nezačala tak, jak doufala. Kvůli Mickeyho meteoritu byla stanice plná podezření a nevraživosti. Dvě smrti a stále se stupňující bizarní chování pana Jamese „Bucka“ Tysona rozbily její klid a vyrovnanost jako kámen výkladní skříň. Dana na to reagovala tak, že většinu času trávila ve skleníku, pomáhala Lence pěstovat vodní rostliny a bojovala se svou vzrůstající depresí. Pane bože, tady je to klaustrofobní. Svou práci o cirkulaci polární atmosféry odkládala a měla pocit, že ji z university v Aucklandu vyhodí. Potřebovala Tysona, aby jí pomohl se sáněmi a seřídil jí přístroje. Přimět mechanika, aby něco dělal, bylo nemožné, pokud mu to nenařídil Cameron. Ale ředitel stanice se Tysonovi vyhýbal od té doby, co se před dvěma dny v jídelně málem poprali. Byla to nepříjemná situace. Cameron osciloval mezi výbuchy hněvu, ze kterých vyzařoval falešný optimismus a dojemné pokusy řídit skupinu, a soukromým zoufalstvím tak hlubokým, že se z něj stával poustevník. Polovinu pracovní doby trávil ve své kanceláři a druhou polovinu nesmyslnými inspekčními cestami po malém světě dómu. Kdo od něj potřeboval nějakou službu, musel si ho sám najít.

Jako teď.

Ti bláznivi Američani zničí její výzkum a její budoucnost. Žena to ve vědě nemá snadné a ona potřebuje naměřit kvalitní data a udělat nějaký objev, aby se o ní vědělo. Nějakou čirou náhodou, jako byl Mickeyho meteorit. Nějaký zajímavý výsledek, který by odměnil ty bolestné hodiny strávené nad lejstry.

Potřebovala logistickou pomoc, a o tom si musela promluvit se samotným ředitelem stanice. Přimět ho, aby pro ni někoho uvolnil.

Jejich kuchař, který neoficiálně registroval lidský tok stanicí, jí řekl, že Cameron kontroluje palivo. Generátory vysají z řetězu nádrží v sektoru za ošetřovnou Nancy Hodgeové čtyři sta tisíc galonů paliva. Teplo tu mělo hodnotu kyslíku. Cameron nebo Pika periodicky procházeli tunelem a zkoušeli těsnost ventilů a trubek tak pozorně, jako by to byl trup lodi. Palivo představovalo přežití, ale teď asi také sloužilo Cameronovi jako výmluva. Kontroloval nádrže mnohem častěji, než bylo nutné.

„Rode," křičela Dana netrpělivě. Stála na ocelovém můstku, který se táhl po celé délce tunelu, a hledala nějakou známku přítomnosti ředitele mezi nádržemi. Palivový systém byl nový, instalovaný před dvěma lety. Ten starý Nadace podezřívala z úniku paliva. Můstek nahradil pogumované žebříky. Teď byl celý sektor solidní jako válečná loď. Bylo tu zima. Slyšela ozvěnu svého výkřiku mezi nádržemi a dozněla ta i poslední od zadní stěny ztracené v temnotě. Žádná odpověď.

Dana šero nenáviděla a tady zvlášť. Tady byly vidět jen kužely světla hodně od sebe vzdálených žárovek, oddělené kapsami hlubokých stínů. Na okamžik zauvažovala, že se vrátí do jídelny a dá si šálek čaje. Ale ne. Potřebovala, aby se její projekt rozjel, a to znamenalo důvěrně si promluvit s Cameronem na místě, kde by měli trochu soukromí. Tyson se potuloval po celém dómu jako perverzní blázen, žral slimáky, pouštěl vodu a chvástal se, že najde meteorit a zbohatne, a vystrašil ubohou Ginu Brindisiovou k smrti, když na ni vyskočil zpoza kůlny v astronomickém sektoru, jako kdyby žertoval, ačkoli si všichni mysleli, že co nevidět vybuchne. Všichni ho nenáviděli už jen proto, že museli kvůli němu šetřit vodou. Všichni se ho báli. Zdálo se, že jediný člověk, který s ním dokáže mluvit, je Norse. Ale jejich rozhovory neměly žádný efekt. Tyson měl sto dvacet kilo, neuznával důvody a kašlal na následky. Nezdálo se, že by mu vadila spálená topinka, kterou mu Dana připíchla na dveře. Naopak se zdálo, že mechanik si v pocitu vyděděnce libuje. Cameron to na stanici musí vzít znovu do ruky, nebo se celá stanice stane disfunkční. Už je čas, aby se Cameron Tysonovi postavil. Aby se choval jako chlap.

Vlekla se neochotně po můstku a její boty ťukaly do oceli s ozvěnou, jako by někdo šel za ní. Neovládla se a otočila se. Nebyl tam samozřejmě nikdo.

„Rode?"

Zapomněla si vzít baterku, a tak neviděla dobře do temných mezer mezi nádržemi. Kdyby se Cameron pohyboval, určitě by ho zahlédla. Nikde nic.

Je tu vůbec? Dana zrychlila tempo směrem ke konci tunelu, aby už skončila hledání a vypadla.

„Camerone, zatraceně, kde vězíš?“

Tady. Pohyboval se tam temný stín. To ji neslyší? Ta postava se objevila a zase zmizela, když se za ní pustila. Její boty rychle zadupaly. „Rode!“

Neodpověděl. Hraje si ten idiot na schovávanou?

Ne, už je tu zas. Vyskočil a zase klesl. To je nesmyslný. Bude běhat kolem každý nádrže? Bude asi muset dojít až na konec. Vzdychla a vykročila dál a dál do mrazivého příšeří. Slyšela drobné praskání svých vydechnutých vodních par, které krystalizovaly a padaly na můstek za ní.

„Zatracenej blbej Amerikáne.“

Pak ji něco napadlo. Zastavila se, krev jí bušila v uších. Do úvah se jí náhle vloudily pochyby. Co když ta postava na konci haly není Cameron? Co když je to někdo jako Lewis, který se vždycky objeví tam, kde nemá? Nebo Tyson, který všude obchází jako poraněný medvěd? Je tady sama, ve tmě, na strašidelným místě, nemá zbraň ani průvodce…

Sáhla nervózně do parky a vytáhla píšťalku, kterou u sebe nosila ode dne, kdy vyšla hledat Harrisona Adamse. Jak tam stál Lewis s utrženou výhřevnou páskou v ruce, jako kdyby ji utrhl sám. Měla z toho noční můry.

„Rode?“ zavolala tiše, ale přesto slyšela ozvěnu. Opatrně postupovala dopředu a čekala, až se ta prchající postava objeví.

Teď! Zastavila se a on taky, jako kdyby zmrzl. Panebože, kdo to je? Proč nejde blíž? „Kdo je tam?“ Slyšela jenom ozvěnu.

Nesmíš běžet, řekla si. *Nesmíš, jestli chceš zůstat naživu ještě sedm dalších příšerných měsíců.* Postupovala pomalu a opatrně dopředu s píšťalkou v pravé rukavici. Postava se pohnula dopředu, pak sklouzla dolů a zmizela. Zatraceně, jak se někdo může chovat tak neprofesionálně! Jako panáček, co vyskakuje z krabičky! Po všem tom, co se stalo!

Už byla téměř na konci, pod posledním světlem, nahoře ocelové oblouky a před sebou temnotu jeskyně. Její oči se už přizpůsobily a rozeznávala temné tvary. Nádrže seděly ve svých rámech. Poslední už byla téměř prázdná. Zase nikoho neviděla. Žádný pohyb. Zastavila se úplně zmatená a poděšená.

„Rode?“

Nic. To bylo divné.

Dana se otočila k návratu. Měla pod parkou husí kůži. Něco bylo v nepořádku. Cítila vzrůstající hrůzu. Byl čas vrátit se do jídelny. Cameron je ztracený případ, nadřízený, který nic nenařizuje. Její data můžou počkat.

Globální atmosférická cirkulace zrovna tak. Když to bude nutný, stráví zimu koukáním na video a pokusí se zase něco dělat, až se vrátí do Aucklandu.

Kráčela cílevědomě zpátky a bojovala s nutkáním rozběhnout se. A už to tu bylo zas. Někdo dělal kolem ní kruh, vztyčil se před ní a potom se pomalu ztrácel.

Zastavila se. Postava se taky zastavila.

Náhle jí svitlo.

„Můj stín!“ Zadívala se před sebe. Jak procházela pod světlem, objevoval se a ztrácel se stín jejího těla na nádrži, která byla před ní. Ta prchavá postava byl její stín. Bála se sama sebe.

Zasmála se a znělo to ostře a úlevně. „Huso pitomá.“

Srdce jí přestalo bušit a pot ji chladil na zádech. Znovu se otřásla. Dost toho nesmyslu. Zpátky do jídelny. Do háje s čajem, dá si něco ostřejšího. Vykročila teď už rychle. Její boty duněly, jako by pochodovala po promenádě. Rozhodla se pevně, že byla ředitele hledat už naposled. Dost už těch nesmyslů. Pokud chce Cameron předvést nějaký postup ve výzkumu za tu zimu, musí začít pracovat efektivněji. A jestli ne…

Znovu se zastavila. Na sněhu mezi dvěma nádržemi bylo něco divného.

Zadívala se pozorněji. Když se teď dívala z druhé strany, viděla stín, kterého si prve nevšimla. Sníh kolem byl ušlapaný. Bylo tam něco geometrického, dole na té ušlapané ploše. Bílá křivka proti tmavé barvě nádrže. Byla to křivka… boty. Bílé baňaté boty.

Rychle se rozhlédla kolem. Nikdo tu nebyl.

„Rode?“

Běž pryč. Pošli sem někoho jiného. Ale ne, mysleli by si, že jsem bláznivá ženská.

Zvýšil se jí tep. Přelezla přes zábradlí z můstku dolů a šla neklidně k botě. Teď už viděla i nohu v černých nylonových kalhotách a pak druhou s kolenem vzhůru. Postava ležela na zádech. Panebože.

Zastavila se, celá divá strachy. Proč, proč, proč se zrovna ona musí dostat do těchhle průšvihů? Celá zima byla strašná. Nadechla se, zavřela oči a sbírala odvahu. Pak je znovu otevřela. Sníh byl skvrnitý. Když přišla blíž, spatřila, že prostor mezi nádržemi je červeně zbarvený. Jasně červeně.

Otřásla se, vstoupila do mezery a opřela se o jednu z nádrží. Byl to Cameron. Ležel na zádech, kapuci měl shozenou a oči přivřené bolestí. Takhle zmrzl. Ležel tu v červeném disku sražené krve. Parku měl nasáklou krví a ze zubaté díry v prsou se ještě kouřilo.

Nebyl mrtvý moc dlouho.

Naklonila se blíž. Vypadalo to jako rána ostrou zbraní. Něčím jako nožem. Velkým nožem. Cameronova ústa byla otevřená, jako by křičel, když klesl k zemi. Něco v nich měl zastrčené, jako roubík. Nějakou látku. Která ho měla umlčet nebo udusit…

Klekla si k němu a sáhla mu do úst. Ale když si to pod baterkou prohlédla, ukázalo se to být něčím dobře známým.

Byl to kus spálené topinky. Vypadal přesně jako ta, kterou připíchla na dveře Bucka Tysona.

Dana se otočila a začala zvracet.

KAPITOLA 17

„Nejdůležitější je zůstat klidný.“

Robert Norse byl úžasně klidný. Byl inspirací, sloupem, kotvou. Byl jádrem a všichni ostatní v jídelně byly excitované bzučící elektrony. Hrozilo, že se skupina rozpadne, a psycholog byl magnetickým jádrem stanice. Nikdo ho nezvolil, ale od Cameronovy smrti se stal jejich přirozeným vůdcem, tiše podporovaným Nancy Hodgeovou. Nancy si získala autoritu svou okamžitou ochotou postarat se o zkrvavenou mrtvolu ubohého ředitele. Dá se říct, že Norseho vůdčí role měla určitý smysl. Jako psycholog byl jejich děvče pro všechno, jejich pozorovatel a zpovědník. Kromě toho neměl žádné každodenní vědecké povinnosti a stál mimo rivalitu různých vědeckých skupin. Byl kádinka, a přece nebyl. Projevoval soucit, ale byl nestranný, takže se zdálo, že ho celá věc moc nevzrušuje. Teď jezdil očima po místnosti a pokoušel se zažehnat paniku, která v jídelně doutnala jen jen vzplanout. Protože tohle nebyla jenom vražda, tohle byla vražda v rodině. Ta bodná rána zasáhla sociální jádro skupiny. Tyson! Zavraždění jejich vůdce bylo, jako kdyby mechanik vyloupil jejich kostel, porušil všechna tabu. Zabil hlavu a srdce stanice. Norse v podstatě nemohl dělat nic jiného než se pokoušet zabránit jeho lynčování.

„Teď jsme v klidu, když je ta vražedná bestie pryč,“ odpověděl zuřivě Geller. Ozvalo se souhlasné mručení. Skupina nebyla daleka toho, aby se z ní stal dav.

Norse zvedl ruce ke stropu. „Prosím. Chápu vaše city. Chápu váš strach. Ale musíme se domluvit, co budeme dělat, a není to snadné. Nemáme tu vězení, nemáme tu policii a naše možnosti jsou omezené.“

„A nemáme žádnou zbraň a nemáme pevnej zámek a nemáme šerifa,“ dodal Geller. „Co máme, je jeden psychopat ukrytej jako Hulk Hogan někde na stanici, a nemáme ani pistoli, abysme se mohli bránit. Jsme prostě v prdeli, doktore.“

„Na stanici není žádná zbraň?“ zeptal se Norse.

„Ne. Nejblíž zbrani je signální pistole, kterou Rod vysílal signál Harrisonovi. Možná kdyby ti to zasáhlo oči, tak by to bolelo, ale zbraň to vlastně není.“

„No ale stejně. Tím začneme. Kde je?“

„V požárním pohotovostním skladu,“ řekl Hank Anderson, tesař, který velel požární četě. „To není k ničemu.“

„Jo, ale nechci, aby ji dostal do ruky Tyson. Můžeš ji, prosím tě, vzít a přinést sem?“

„A co požární sekerky?“ zeptal se Geller.

Norse pokrčil rameny. „Jasně. Přineste je sem do jídelny, budou tady, než to skončíme.“

Anderson přikývl a odešel.

„Tak dál,“ pokračoval Norse. „Spojil jsem se s Nadací, informoval jsem je o situaci a požádal jsem Abby, ať – na jejich žádost – přeruší naši e-mailovou komunikaci s ostatním světem. Tohle musíme držet v rodině.“

„To ne,“ zaprotestovala Gabriela. „Potřebuju mluvit se svými přáteli.“ Ozvalo se několik hlasů, které s ní souhlasily. Nic nebylo důležitější než spojení se světem.

Psycholog přikývl. Vždycky se vším souhlasil. „Máte pravdu. Komunikaci potřebujeme víc než co jiného. Proto o tom mluvím. Spojení se světem obnovíme tak rychle, jak to bude možné. Ale teď je tady výbušná situace a je potřeba ji nejdřív zvládnout. Máme tu určité důkazy, mechanika, který se vypařil, a zákony, které říkají, že je nevinný, dokud se neprokáže jeho vina. Lidi ve Washingtonu potřebují nějaký čas, aby uvážili, jaké máme možnosti.“ Zaváhal. „Když jsme našli Adamse, měl Rod nápad, aby nám sem poslali nějakého detektiva, tak jako poslali agenta FBI na McMurdo před pár lety, když se jim tam zbláznil kuchař. Musím se přiznat, že jsem ho od toho odrazoval. Myslel jsem si, že by to mohlo poškodit jeho kariéru. Asi jsem neměl pravdu. Ale teď už je moc pozdě a letadlo nepřistane. Je zima, ranvej je zavřená a posádky letadel, co sem lítají, jsou bůhví kde. Teď je to nebezpečné. Nemá smysl riskovat životy, pokud je nějaká jiná alternativa.“

„Žádná alternativa není!“ vykřikla Dana Andrewsová.

„My tu zatracenou ranvej upravíme,“ ozval se astronom Carl Mendoza. „Vyjedeme se sněhovými traktory. Nastartujeme je i bez Bucka. Upravíme dráhu bez Bucka. K zapálení ohňů a střílení světlic taky Bucka nepotřebujeme. Potřebujeme toho Tysona odtud dostat, abysme neztratili celou zimu.“

Norse stále přikyvoval. „Správně. Musíme se podívat na všechny

možnosti. Ale v tomto okamžiku od nás Nadace chce tři věci. Za prvé žádnou paniku. Jasný? Žádnou paniku. Musíme si zachovat chladnou hlavu. Za druhé žádné výkřiky do světa přes satelit. A za třetí – žádná ukvapená rozhodnutí. Nic, co by v budoucnu poškodilo pověst stanice. Myslete. Vždyť na to jste trénovaný. Za to jste placený. Je potřeba nepřerušit měření a pokračovat v práci. Jasný? Můžeme tady snížit teplotu?“ Zvedl hlavu a čekal na odpověď.

„Snížit teplotu,“ řekl nakonec Hiro Sakura. „To není na jižním pólu problém.“ Několik lidí se zasmálo.

Norse se usmál, vděčný za pomoc. „Dobře. A teď, co víme? Dana našla Rodovo tělo s bodnou ranou v prsou. Někdo připíchl spálenou topinku na Buckovy dveře a ta topinka se našla v Rodových ústech. A Tyson zmizel. Nevypadá to s ním dobře, ale nemůžeme říct stoprocentně, že je vrah.“

„Blbost,“ řekl Pulaski. „Jsme si jistý, že žere slimáky, schválně plejtvá vodou, schválně kazí práci každýho v tyhle místnosti. Proč by nebyl vrah?“

„Ten bastard šel po Rodovi od samýho začátku,“ dodal Mendoza. „Nedělal nic jinýho, než si stěžoval a hrozil. Všichni jsme viděli, že se tu málem porvali. Šel taky po Harrisonovi a byl venku ten den, kdy Adams zemřel. On a Lewis.“

„Všichni víme, že ho Buck přinesl,“ upozornil je Norse. „Nevíme, co kdo venku dělal.“

„Je tady taky Mickeyho smrt,“ připomněl rychle Pulaski, „a Tyson ho taky neměl rád.“

„Ano,“ přidala se Nancy Hodgeová. „Rod možná zjistil něco o smrti Mickeyho nebo Harrisona a začal vraha podezřívat. Ten zpanikařil, pustili se do sebe…“ Pokrčila rameny. „Tak se to mohlo stát.“

„Tak se to taky *stalo*,“ vstal Alexej Molotov. „Hele, doktore Bobe, oceňuju tvé úsilí jednat, jak se říká citlivě. Jsme vědci, takže to je v pořádku. Ale máme tu tři mrtvý. Tri mrtvý v naší malý skupince. A teď ten zuřivej mechanik, co vyrábí nože, se někde ukryl a my nemáme žádný zbraně a možná žádnou možnost, aby nám přišli z vnějšku na pomoc.“ Rozhlédl se v očekávání.

„Co tím chceš říct, Alexeji?“ zeptal se tiše Norse.

„Že ho musíme chytit dřív, než on chytí nás. Jako ruskýho vlka.“

„Jak chytit?“

„Pověsit ho,“ řekl Geller jenom zpola žertem. „Na prvním stromě, kterej najdeme.“

„To ne, nejsme exekutoři,“ řekl Molotov. „To musíme nechat úřadům.

Ale pravda je, že nemůžeme čekat do jara. Mezitím ho musíme zavřít do karantény, izolovat ho, abysme se my ostatní mohli cítit bezpeční.“

„Jako Lewise.“

„Jako Lewis ještě je,“ řekla Dana. Lewis přítomen nebyl, dostal rozkaz zůstat v Čistém vzduchu pro svou bezpečnost. „Já mu stejně nevěřím. On to všecko začal.“

„To není fér,“ řekla Abby. „Prostě jenom přiletěl na poslední chvíli.“

„Ty s ním kamarádíš, Zmrzlinko, ale nás ostatní znervózňuje. Kromě toho, kde byl, když zemřel Cameron? Poslouchala jsem vysílačku a zrovna se domlouval, že se s naším mrtvým vůdcem setká.“

„Ano,“ řekl Molotov, „to jsme slyšeli všichni.“

„Správně,“ pokračovala Abby v Lewisově obraně. „A kdyby ho chtěl zabít, tak si asi bude domlouvat rande vysílačkou.“ Byla viditelně rozčilená. „Kdes byla ty, Dano? Byla jsi ve stejný hale jako oběť, jestli jsem to dobře pochopila. Možná jsi ho zabila ty a udělalas to tak, aby to vypadalo, že to byl Tyson.“

„To už přesahuje všechny meze.“

„Dost!“ Norse zvedl ruce. „Dost, dost, dost. Konec. Lewisem se budeme zabývat později. Zůstane v Čistým vzduchu, dokud se nějak nedohodneme.“

„Jak se chceš dohodnout, když on tu nikdy není, aby se bránil?“ zaprotestovala Abby.

Norse si jí nevšímal. „Myslíme si, že vraha známe, takže nemá cenu ukazovat prstem na někoho jinýho. Problém je Buck. Musíme vyřešit, co s Buckem. Kam ho můžeme dát, když ho chytnem?“

„*To* je problém,“ ozval se Calhoun. Jako tesař se na stanici vyznal asi nejlíp. „Na tyhle bázi není žádný vězení hodný toho jména. Většinu stěn můžete vypáčit otvírákem na konzervy. V obytný části nic nenajdem, to bych se klidně vsadil. Můžeme pobít železem a zavařit nějakej kurník, ale jak ho budeme vytápět a jak budeme vězně krmit? To je komplikovaný.“

„Co kdybysme ho strčili do Pevnosti?“ navrhl Geller. „Pevnost“ byla přezdívka přístřešků pro případ nouze, jasně modrých Quonsetových buněk vzdálených několik set metrů od dómu. Měly vlastní generátor. „Nebyl by v dómu, jako Lewis.“

„A jak ho tam udržíš?“ zeptal se Calhoun.

„Budeme ho hlídat.“

„Jak? Je tak velkej, že bysme ho museli hlídat nejmíň dva, oba muži, tři šichty za den, sedm dní v tejdnu. To nejde. Nejsme schopný ho zavřít, ani hlídat, ani krmit. Pokud teda nechceme strávit zbytek zimy jenom tímhle.“

„Jediný možný řešení je dostat ho pryč odtud, Roberte,“ řekla Nancy

Hodgeová. Znělo trochu divně, když říkala Norsemu křestním jménem.

Bylo to poprvé, kdy Norse vypadal trochu rozrušeně. „Letadlo sem nemůžou poslat. Je už moc zima. Zamrzla by mu hydraulika. Všichni to víme."

„Co víme, je to, že tohle je největší průšvih, co se kdy na stanici stal, a že musíme něco udělat dřív, než se všichni zblázníme, *doktore*."

Norse vypadal naštvaně. Neměl rád kritiku od jiného profesionála.

„Jedno řešení by tu samozřejmě bylo," řekl Pulaski temně. „Chytnem ho a uděláme s ním to samý co on s Cameronem."

„Hajzl," řekl Geller.

„V žádným případě," protestovala Linda Brownová. „Wade," řekla nevěřícným tónem, „nejsme žádný kati. Nemáme právní moc. Nemáme ani morální autoritu."

„Můžeme, když jsou v sázce naše životy," řekl kuchař tiše. Nikdo neodpověděl.

Pulaski si vzpomněl na staré časy v armádě. „Někdy to je buď, anebo. Zabít, anebo být zabit."

„Ale proboha!" Norse zvedl unaveně ruce. „Tak daleko snad zacházet nemusíme. Hele, Mičudo, já ti rozumím, ale ještě si to rozmysli."

„Já prostě sám ven nejdu," řekl Pulaski ostatním, „dokud nenajdeme toho bastarda."

Norse přikývl. „Správně. Dobrá rada. Zůstávejte v houfu, buďte pozorní. Ale dřív, než se dáte do štvanice, nechte mě promluvit s Nadací. Vím, že ve Washingtonu už všichni chrní, ale budu dělat, co umím. Vysvětlím jim znovu naši situaci. Možná by se našlo nějaký okno v počasí, aby nám sem shodili nějakýho vyšetřovatele."

To byla slabá naděje. „Nebo možná vymyslím něco jinýho."

Tyson se probudil. Byla tma a když se posadil, praštil se do hlavy. Slyšel skřípání odsunované mříže tunelu, ve kterém se ukrýval. Někdo šel do jeho doupěte. Vyndal ze spacáku nůž. Sevřel ho v pěsti a natáhl ruku směrem k zvuku. Zápěstí se mu třáslo. Jestli jde na něj chátra, bude bojovat. Ale je ztracen. Chytnou ho. Je v hajzlu. „Jseš to ty, Bobe?"

„Jo."

Pocítil úlevu. Nechal Norsemu vzkaz. Ten drozd byl jedinej, s kým mohl mluvit v týhle zoo. Jedinej, kterej mu věřil. Tyson se schoval uvnitř potrubního tunelu. Bál se o holý život. Psycholog mu zašeptal skrze mříž, že až skončí shromáždění, vrátí se. Teď byly dvě hodiny po poledni, jak viděl na osvětleném ciferníku svých hodinek. Norse odsunul mříž a vlezl do

tunelu, kterým procházely dráty a roury z garáže až do haly s palivem. Většina posádky stanice o existenci tunelu ani nevěděla, a to mu poskytlo čas. Tyson doufal, že tady zůstane, než se věci uklidní.

„Jakej byl verdikt, doktore?“

Norse zašeptal. „Nevypadá to dobře.“

Ne, to ani nemůže vypadat dobře. V tý bandě kreténů nebyl právě populární osobou ani předtím, než všichni zešíleli. Tyson si dovedl dost dobře představit, co teď uslyší. Vždycky jim říkal to, co si myslel, a teď se mu to vracelo. Jednoho za druhým by asi vyřídil, ale ve skupině by ho roztrhali jako vlka. *Jimmy, jseš v prdeli,* řekl si. *S tím slimákem jsi to přehnal.* „To nevypadalo dobře od tý doby, co jsem odjel ze Severní Dakoty,“ řekl nahlas.

Norse se krátce zasmál. Rozsvítil malou baterku. „A jak to s tebou vypadalo v Dakotě?“

„Tam to bylo v pohodě, mám tam bejvák.“

Psycholog přikývl. „A to je to, co právě teď potřebuješ.“

„Co se mnou chtějí udělat, doktore?“

„Nic, když tu nebudeš.“

Chvíli oba mlčeli. Norse mu dával čas, aby mu to došlo. Otálel s další otázkou. „Udělals to?“ zeptal se nakonec psycholog.

„Jasně, že ne.“ Řekl to krátce a prostě.

Norse na něj pozorně hleděl, patrně pátral po nějakým třasu, o kterým učí cvokaře ve škole, že odhalí lháře. Jen ať se kouká. Tyson je lapen v nejšílenější ze šílenejch popelnic a Norse je jeho milosrdná sestra. Psychologův přístup je čistě profesionální, ale umožňuje Tysonovi dejchat. Když se odmyslí ta cvokařská hantýrka, není Norse zas tak špatnej chlápek. Naslouchá a stará se.

„Je to příliš zřejmý, nemyslíš?“ řekl Norse nakonec. „Byl jsi moc zuřivý a moc velkohubý. Je to tak zřejmý, že ani nevím, jestli tomu věřím. Takovejhle zločin je příliš jednoduchej. Příliš pitomej. A ty přece nejsi pitomej, že, Tysone?“

„Jsem dost pitomej na to, že jsem sem šel.“

Norse se zasmál. „To se dá říct o každým z nás.“

„Co se mnou bude, Bobe?“

„Nejlepší by bylo tě odsud odlifrovat. Teď tu jsou vzbouřený emoce a ve Státech by zavedli regulérní vyšetřování. Blbý je, že nám sem žádný letadlo nepošlou. Je zima a bude ještě větší. Budeme minimálně šest měsíců v izolaci. Chceš strávit šest měsíců v tomhle tunelu?“

„Já nechci strávit šest měsíců na tyhle zasraný bázi ani náhodou, to víš dobře. Nedělal jsem s tím žádný tajnosti. Chtěl jsem prostě pryč.“

„Jako teď i všichni ostatní.“

„Jasně. Já jsem tak vyděšenej jako oni. Nikoho jsem nezabil. Možná, že to byl ten drozd. Všechny problémy začaly, jak se objevil. Já mám jedinou vinu, že říkám, co si myslím. Když řekneš, co si myslíš, tak tě v tomhle světě ukřižujou.“

„Amen.“

„Však jsme o tom mluvili, doktore. O důležitosti umět se spolehnout sám na sebe. O tý zasraný *povinnosti* spolehnout se sám na sebe. Tahle parta má tu drzost nabrat si spoustu práce, protože doufá, že to někdo jako já za ně vodmaká. Jejich zasranou práci. Jseš dobrej, dokud se na to nevysereš. Pak se obrátí proti tobě.

Norseho tvář nic neprozrazovala. „V mém zájmu je, abys šel k férovýmu výslechu.“

„Tam já nejdu.“

„Já vím.“

„Tak co ale, sakra, teď mám dělat? Nechtěj poslouchat, co říkám. Já je všecky nepřemůžu. Kašlal jsem na jejich blbou komunu a teď jsem obětní beránek. Je to proto, že jsem odmítl s nima hrát tu hru. Je to jako v tom kině, jak se zbláznili na ostrově. Pán věcí, jmenovalo se to tak?“

„Much. *Pán much.*“

„Jo, tak se teď cejtím. Jako jedinej příčetnej. Zní to blbě?“

Norse se ušklíbl. „Je to možná na téhle stanici jediná rozumná reakce. Obávám se, že lidi nejsou uzpůsobený k životu v takových podmínkách. Je tu moc zima a moc pochmurno. Má to na ně velkej vliv. Fyzicky i duševně. Vyvinuli jsme se v Africe, Ježíš Maria. Jít na jižní pól, to je pejcha. To je řecká pejcha. A ta předchází pád. Já s tebou proto sympatizuju a obdivuju tě. Trváš na svý individualitě.“

Tyson přikývl. „Tak je, sakra, drž ode mě dál, doktore.“

„Přemýšlel jsem o tvé situaci,“ pokračoval opatrně Norse, „měli jsme schůzi a nálada byla zlá. Teď jsem je uklidnil, ale dokážu to šest sedm dalších měsíců? To nevím. Nemůžu tě takhle dlouho ukrývat. A nedokážu, aby ostatní tak dlouho fungovali, když se tady budeš ukrejvat jako zlej skřet. Pár z nich tě najde a zlikviduje.“

„Panebože.“ Mechanik byl zděšený.

„Tvá jediná naděje je, že se stane další vražda, zatímco ty budeš zavřený. Teda, jestli mluvíš pravdu a vrah je někdo jiný. Jinak všechno ukazuje na

tebe. Jsi teď nový totem zla. Je to snad nefér, já bych tady asi s tebou v tý díře nebyl, kdybych si myslel, že jseš opravdu nebezpečnej, ale je to lidský.

Takže jsem ti přišel nabídnout takovou možnost, o který ses mi jednou zmínil, když jsme hledali Mickeyho.“

„Co to je?“

„Vostok.“

„Cože?“

„Myslím, že potřebuješ azyl. Běž na jinou stanici, přezimuj tam a pak se na jaře vydej americkým úřadům. Mezitím se situace třeba trochu vyjasní, kdo ví. Jinak riskuješ, že něco spustí davovou psychózu a ty se ocitneš v Salemu jako čarodějnice číslo jedna. Chápeš?“

„Jo, ale Panebože, pokusit se dostat na Vostok…“

„Kouzelnej koberec nemáme a letadlo tady nepřistane. Ostatní fantazírujou, že ta možnost tady je, ale nevidím to reálně. Budeš muset přes pláň. Nejbližší úkryt je ruská báze. Je to tisíc kilometrů, ale rovnej povrch přes polární plato. Žádný trhliny, žádný hory. Mají tam asi mizerný jídlo, ale dobrou vodku a lepší společnost, než bys našel tady. Je to trochu riskantní, ale jestli to někdo dokáže, tak to jseš ty. Kdybys zůstal tady, budeš riskovat mnohem víc.“

„Já nevěřím vlastním uším.“

„Vezmeš si Spryta, jak jsi říkal. Pokud to někdo dokáže, jseš to ty. Jsi trénovaný pro přežití. A my to tady bez jedny mašiny přežijem. Zapřáhneš sáně naplněný záložním palivem a jídlem a vezmeš si vysílačku, aby tě mohli navigovat. Když bude slušný počasí a nebudeš moc spát, jseš na Vostoku za pár dní. Když tě po cestě chytne bouře, budeš toho mít s sebou tolik, abys přežil několik týdnů. Pokud se porouchá motor, dokážeš ho spravit. Však jsi náš nejlepší mechanik, ne?“

„Já a Pika.“

„Ano. Takže my máme Piku, aby spravoval park tady, a ty si vezmeš svýho Spryta a pojedeš.“

Tyson zavrčel. „Ale jestli se úplně rozsype, jsem v hajzlu. Pár hodin v minus sedmdesáti…“

„Ale zemřeš ve spánku.“ To bylo jasné. Jsou horší způsoby smrti.

Tyson si povzdechl. Neměl moc na vybranou. Bylo mu jasné, že tady zůstat nemůže.

„Vědí o tom ostatní?“

„Nic jsem jim neřek. Neptal jsem se jich. Musíme to udělat teď. Nejvhodnější čas je vždycky jeden: teď. Jejich rozčilení, že přišli o Spryta,

ztlumí úleva, že přišli o tebe.“

„Dík.“

„Říkám ti to na rovinu, Bucku.“

Mechanik zachmuřeně přikývl. „Chátra, nebo pláň.“

„Když nemáš žádný přátele, musíš spoléhat sám na sebe.“

Mlčeli a Tyson přemýšlel. Jestli chytne slušný počasí, mohl by to dokázat. Má na to.

„Nebo půjdem rovnou do jídelny,“ nadhodil Norse.

Mechanik zavrtěl hlavou. *K čertu s těmi bastardy.* „Chtějí *bejt* jako já. To je ten problém.“

„Buďto se spolehneš na sebe, nebo na ně.“

Tyson váhal a sbíral odvahu. V jeho očích byla určitá beznaděj. To rozhodnutí je nezvratné a možná špatné. Pak řekl fatalisticky: „Už jsem venku.“

„Je to pro tvý dobro, Bucku. Čím dřív zmizíš, tím líp.“

„Neměj péči. Vypadnu jako cukrář.“ Zavřel s náhlou úzkostí spacák. „Píchneš mi?“

Norse se otočil, uvolnil mříž a vylezl ven, mechanik za ním. Stáli v šeru garáže a prohlíželi si vozidla. „Spryte je plný paliva, sáně jsou naložené, můžeš vyrazit. Nejlepší bude, když budeš pryč před ránem, nebo si nějakej samozvanej šerif vezme skútra a vyrazí za tebou.“

„Souhlasím.“ Tyson se na něj zvědavě podíval. „Proč mi pomáháš, doktore?“

„Určitá zodpovědnost patří k mý profesi. Mojí profesí jsou lidi, a vím, čeho jsou schopni. Slyšel jsi někdy o *Swordfishi*?“

Tyson zavrtěl hlavou.

„Říká se tomu tak v profesionálních kruzích. Byla to nukleární ponorka, která měla dlouhou tajnou misi pod arktickým ledem. Vznikla tam hádka, chlap tam zabil populárního důstojníka, a neměli možnost se vynořit. Byli kousek od ruský stanice. Udělali rychlej soud, ale neměli ho kam zavřít, tak jako tady. Víš, co s ním nakonec udělali?“

„Jak bych to mohl vědět?“

„Strčili ho do roury torpéda a vystřelili ho ven. Kopal, řval, prosil, křičel, nic nepomohlo. Neměl tam žádnýho přítele a v tý vypjatý atmosféře se ho nikdo nezastal. Samozřejmě za to zaplatili a pár kariér skončilo. Ale v tom okamžiku si všichni mysleli, že vystřelit ho do arktického oceánu je to nejlepší, co můžou udělat. No, a toho se trochu bojím tady. Aby neudělali to, o čem si budou myslet, že to je to nejsprávnější.“

Tyson těžce přikývl.

„Já při tom riskuju, Bucku. Vsadil jsem na tebe. Tak už odsud vypadni, a doufám, že najdeš mezi Rusy přátele. Boty a parku máš v kabině.“

Tyson se podíval na Spryte a rezignovaně se rozhodl. „Já to zvládnu. Co jim řekneš?“

„Že sem ti pomoh. Když mě obviní, řeknu jim, žes na mě vytáhl nůž.“

„Čemuž budou věřit.“

„Dokud neuteče zima a pravda nevyjde najevo. Já tady žít musím.“

Tyson vystoupil na stupačku a podíval se dolů na Norseho. „Když jsem to neudělal já, kdo to udělal, doktore?“

„Nejsem si jistý, žes to neudělal. Já se jenom modlím a doufám, že to je jedno. Protože když budeš pryč a podezřelej, tak skutečnýho vraha nebude nikdo podezřívat. Což znamená, že bude mít dobrý důvod, aby nevraždil znovu.“

KAPITOLA 18

Pika Taylor se vždycky probouzel první. Hned ráno prošel chodby a zkontroloval generátory. Byl to on, kdo našel otevřené dveře garáže a zjistil, že chybí jeden Spryte. Vítr nafoukal do garáže tolik sněhu, že nemohl zavřít vrata a musel ho odházet lopatou. Jeho křik vzbudil ostatní.

Skupina zaplnila garáž a zírala na otevřené dveře a na stopy traktoru na rampě, jako by to byl zázrak u Ježíšovy hrobky. V garáži byla strašná zima. Všichni se rychle pustili do odstraňování sněhu, rozehřáli led na prahu a vrata přibouchli. Pak vyrazili ven.

Tma zhoustla. Na zatažené obloze blikaly hvězdy a na obzoru byl tenoučký proužek modré, tak podivný, jako Čerenkovo záření nad nádrží s nukleárním palivem. Sníh zářil stříbrně. Bylo bezvětří, ale stejně byla neuvěřitelná zima. Stopy traktoru a saní se táhly jako brázda za lodí. Poselství bylo jasné jako telegram. Tyson vyrazil ke stanici Vostok. Jejich Nemesis zdrhla.

Tysonův útěk byl kvitován s povděkem. Příšera byla pryč. Už je neohrožuje, nemusí ho střežit ani připravovat ranvej. Taky problémy s vodou byly okamžitě vyřešeny. Jeho bláznivá honička za meteoritem se stala zlým snem. Nechal za sebou jenom nervózní dezorientaci následující po noční můře a emoční chvění, které nepřerostlo v paniku. Pocítili obrovskou úlevu. Přežili! Dívali se na stopu s nadšením.

Okamžitě vzniklo podezření, že v Tysonově zmizení musel hrát nějakou roli i Norse. Psycholog totiž nevyšel při tom rozruchu ze své ložnice a nešel s nimi ani před budovu, jako by už věděl, co tam najdou. Později nic nepřipustil, ale taky nic nepopřel. Stále ale ještě nepromluvil s vedením Nadace a místo relace s Washingtonem šel spát, jako kdyby byl problém již vyřešen. Norse byl prostě srozuměn s mechanikovým útěkem a řekl zbytku osádky všechno, co potřebovali vědět. V okamžicích, kdy Rod Cameron býval sklíčen depresí, zůstával Norse klidný. Byl jejich skála.

„To bych rád věděl, jestli Tyson *ten šutr* má," řekl šťastně u snídaně

Geller a bojoval s hromadou lívanců. „Možná ho našel. Třeba ho tenkrát ukrad.“

„Jestli jo, tak jsem zvědav, jak se ho zbaví,“ řekl Calhoun a nabodl na vidličku párek.

„To asi nebude problém. Možná, že ho za ňákej čas potkáme někde na pláži na Havaji, opáleného a odpočinutýho a v ruce skleničku, za kterou bude platit kouskem Mickeyho meteoritu. Možná, že je chytřejší než my všichni dohromady a donutil doktora Boba, aby mu pomoh k Rusům.“

„Myslíš?“

„No, byla by to ironie, kdyby pitomej starej Buck dostal to, co chtěl.“

„Pokud přežiju tenhle mrazák a vrátím se na Havaj, tak ho navštívím a kopnu ho do prdele.“

„Alexeji,“ zeptal se Geller plnými ústy, „myslíš, že ho na Vostoku vemou?“

Rus pokrčil rameny. „Proč ne. Přiveze traktor a možná žrádlo, který bude určitě lepší než jejich. Jestli nám zavolají, kdo to je, řekneme, že… odpadlík, aby se ho nebáli a neposlali ho zpátky. Bude makat nebo hladovět. Bude to tam mít horší než v base. A najde tam pár kumpánů ještě horších než je sám. Tam vydrží jenom hodně tvrdý polárníci. Praví Rusové.“ Ušklíbl se.

„Žvejkají kůži a zatloukají hřebíky čelem.“

„Angličani na Faradayově stanici chodí v kůži a malujou si nehty,“ řekla Dana, „a jejich ženský jsou ještě horší.“

„Okamžitě, jakmile Tyson zmizel, se jí vrátila nálada,“ poznamenal Geller. „Argentinci v Esperanze –,“ začal Calhoun.

„– si dělají srandu z Chilanů na Bernardo O’Higgins, který si vyprávějí fóry o Polákách v Arctowským, který mají chuť na to, co vaří Číňani v Čchong šanu,“ přerušil ho psycholog a klesl do křesla s šálkem čaje v ruce. Přišel do jídelny zcela nepozorovaně. „Div, že se v Antarktidě vůbec něco udělá.“

„My prostě Tysonovi přejeme to nejhorší, doktore Bobe,“ vysvětlil mu Geller. „Představujeme si, jak mu to Rusové okořeněj.“

„Má to okořeněný i tak. Vostok je o sedm set metrů výš než pól. Naměřil se tam světověj rekord. Minus 128,6 stupňů Fahrenheita.“ Norse to řekl, jako by z té přesnosti měl radost. „A tisíc kilometrů, to je jako z Berlína do Moskvy. Bude rád, když tam dojede a bude mít prsty na rukou i na nohou.“

„Rozhodl se sám.“

Norse popotáhl. „To je otázka. Co mu zbejvalo? To je základní problém psychologie. Kolik z toho, co děláme, je z naší svobodné vůle a kolik jenom

poslouchá geny a výcvik. Jak jsme zodpovědní za své vlastní akce?“

„Na zasranejch sto procent,“ řekl Pulaski, který se zjevil s lahví čerstvého sirupu. „Kdyby to tak nebylo, společnost by nefungovala, protože by nikdo nebyl za nic zodpovědnej. Nedělej tu dusno s behaviorismem. Tyson je normální zkurvysyn, co tady všechny vyděsil a zaslouží si, aby mu omrzlo všechno, co může omrznout. Bude mít poldům co vyprávět. A my jsme ho měli vyhodit, hned jak začal remcat. Pól není místo pro nepřizpůsobivý frajery. Jistě doufá, že Rodovi příbuzní nenajdou dobrýho právníka.“

„Právníka. Ne tuhle bandu,“ řekl Geller.

„Já s tebou souhlasím, Wade,“ řekl Norse kuchaři. „Nemůžeš být svobodný bez akceptování svobodné vůle, a s tím jde ruku v ruce riziko a odpovědnost. Tomu Buck věří taky. Jenom nebyl schopný skloubit svou filosofii s požadavky skupiny.“

„Byl zatraceně asociální,“ řekl Calhoun.

„Odmítal poslouchat, ale odmítal i vést,“ opravil ho Norse. „Pokoušel se izolovat v místě, kde je to fyzicky nemožné. Musel buď změnit celý pól, nebo změnit sebe, nebo odejít. Po Rodově smrti si to uvědomil a odešel.“

To připadalo Abby, která poslouchala u vedlejšího stolu, jako příliš přátelské hodnocení. „Říkáš, že se měl pokusit převzít vedení?“

„Říkám jenom, že tak jako přírodní svět je evoluční boj druhů proti druhům, společnost je intelektuální a emoční boj ega proti egu. Buď vedeš, nebo se podřídíš. Buď vnutíš svou vůli ostatním, a nebo pracuješ pod něčím vedením. Život je tanec. Chvíli vedeš, chvíli jsi podřízená. Rebely jako Buck jednoduše pověsí nebo pošlou do exilu.“ Psycholog si usrkl kávy.

„Myslím, že to hlavní je pracovat společně,“ řekla Abby. „My jsme tým. To dělá pól pólem. Naše společná práce.“

„Nebo nepracovat, když je člověk rebel bez příčiny. To se pak může proměnit ve vedoucí roli. Doufal jsem, že se Rod stane opravdovým šéfem…“

A bylo ticho. Všichni mysleli na ty vraždy.

„Udělal jsi dobře, že ses zbavil Bucka,“ řekla Dana nakonec. A bylo to venku. Řekla, co všichni věděli.

Z Norseho úst se stala tenká štěrbina. Nepokusil se to popřít. „Měl nůž, ale… Dal jsem mu prostě na vybranou a on se sám rozhodl. Není to snadná věc, samozřejmě. Něco jako vyhnanství ve středověku. Zpátky do doby rodů a kmenů. Vyhnanství znamenalo bídu. Žádnou rodinu, žádnou zemi, žádnou sociální jistotu, ať už se dožijete jakýhokoli věku. Exil byl druh trestu smrti. Tady dole s těma pár stanicema tisíc kilometrů od sebe se to

moc neliší.“

„Nebuď tak pesimistickej, doktore,“ řekl Pulaski. „Výzkumný stanice si pomáhají. Ty se nepřepadají. Tyson přežije, když to dokáže. Jen si nejsem jistej, jestli si to ten bastard zaslouží.“

„To je otázka, ne?“ řekl Molotov. „Udělal to on?“

„To je blbá otázka,“ řekl Geller. „Správná otázka je, jak jeho odchod oslavíme. Navrhuju slavnostní večeři a polární koktejl.“

„To je ono,“ řekla Dana.

„Dáme prase,“ ozval se Pulaski.

„Cože?“ zeptal se Calhoun.

„Máme tady jedno zmrzlý prase schovaný na zimní slunovrat. Myslím, že bysme si ho měli dát teď. Na havajskej způsob jako luau. Co si o tom myslíš, doktore? Bylo by to dobrý pro pozvednutí morálky?“

„Mojí určitě.“

„A na začátek bysme si mohli zajít do Třistastupňového klubu,“ řekla Dana.

„Je na to dost zima?“ zeptal se Geller.

„Tys to necítil dneska ráno? Vzduch byl jak osmdesátiprocentní whisky.“

„Teplota šla dolů,“ souhlasil kuchař. „Vyžádáme si oficiální záznamy od Lewise. Doufejme, že nám je pošle. S tím drozdem zacházíme dost drsně.“

Norse se zadíval na Novozélanďana. „Myslíš, že by už mohl přijít, Dano?“

Dana zmlkla. „Nevím. Když jsem ho viděla s tou přetrženou páskou a Harrisonovou rukou, jak trčela ze sněhu… myslela jsem si to nejhorší. Na rozdíl od Abby mi ten Lewis nesedí. Je moc tichý a nečitelný. Ale ano, vždyť už nás tu zbylo jen dvaadvacet. Buckův útěk je snad důkazem Lewisovy neviny, ne?“

„Můžeme to předpokládat,“ řekl psycholog. „Nemyslím si, že by byli Butch a Sundance nebo Bonnie a Clyde.“

„Panebože, to mě nenapadlo, že by ten vrah mohl mít komplice.“

Norse na ni klidně hleděl. „A co když to Tyson neudělal?“

Vypadala nejistě. „My to vlastně nevíme na sto procent, že?“

„Nikdy nic nevíme jistě. Ani u soudu, ani tady. Nejdůležitější věci v životě zůstávají záhadou. Takže váš verdikt. Je to vaše odpovědnost. Vaše rozhodnutí. Vezmete ho mezi sebe, nebo ne?“

Dana se podívala na Abby. „Vezmem ho zpátky,“ vzdychla. „Byl to Buck. Nebo se zblázním.“

„Zavolej Lewise, Mičudo," řekl Norse kuchaři. „Ať zjistí, jestli se chystá dostatečně drsný počasí, aby se moh zařadit do Třistastupňovýho klubu."

Každý kmen má obřad přijímání nováčků, myslel si Lewis. *Tohle je můj kmen.*

Teplota změřená v Čistém vzduchu byla sice jen devadesát Fahrenheita pod nulou, ale informoval Norseho, že s klesající tendencí. Pak upravil program pro přenos dat na obrazovku v jídelně, takže tam bylo možno číst minus sto. Ten malý úskok byl jeho vstupenkou pro opětovné zařazení do stáda.

Zkušený Pulaski instruoval posádku shromážděnou před saunou. „Tak za prvé, tento klub je možná nejexkluzivnějším klubem planety hned po klubu těch, co vstoupili na Měsíc. Musíte být na pólu, když je sto stupňů Fahrenheita pod nulou, tedy minus sedmdesát tři Celsia, což znamená, že tu musíte být v zimě, což znamená, že musíte být dostatečně blbí, abyste tu strávili osm měsíců v naprosté izolaci." Skupina se nervózně zasmála.

„Dále. Je to možná *nejbláznivější* klub celý planety. Existují sice kluby potápěčů, který se potápěj do Antarktickýho oceánu a do zmrzlejch jezer blízko McMurdo, ale jen my to děláme z čirý blbosti. Až tohle budete vyprávět svejm vnukům, nebudou věřit, jak byli jejich dědečkové a babičky praštěný."

Ozvalo se zahihňání.

„Doličný předmět číslo jedna je teploměr." Ukázal na ciferník registrující teplotu uvnitř sauny. „Jak vidíte, cedrovou buňku je možné rozpálit na dvě stě stupňů Fahrenheita, což je pětadevadesát Celsia, právě vhodná teplota, aby se pomalu restovalo nějaké maso, a to jste vy." Vydal ze sebe ďábelské zachechtání. Světla se mu odrážela od holé lebky. Mičuda uměl vypadat strašidelně, když chtěl.

„Doličný předmět číslo dvě je váš vzhled. Tady je jižní pól, dámy a pánové. A vy vypadáte, jako kdybyste si koupili lístek na Tahiti." Hlouček se zachechtal. Ten hlouček čítal třináct ze dvaceti dvou přeživších a byl shromážděn ve dvou trsech, muži a ženy zvlášť, před dveřmi sauny. Všichni byli zabaleni v ručnících, měli na nohou tenisky a drželi vlněné kukly, šály nebo límce, aby si v kritické chvíli chránili ústa. Ale i tak bylo vidět mnohem víc holé kůže, než viděli dlouhé předcházející měsíce. Jejich těla vypadala ve fluorescenčním světle jako těsto, jako oloupané ústřice. Stěsnané maso bylo tak neosobní jako vojenský zástřih.

„Doličný předmět číslo tři je cíl. Vydržet v sauně, dokud teplota

nedosáhne značky dvě stě stupňů *nad* nulou, shodit ručníky a pak sprintovat nahý, jenom v teniskách a s nějakou pokrývkou hlavy, ke značce jižního pólu. Tak blízko, jak se odvážíte, protože bezpečnost je nejpřednější a musíte používat zdravého rozumu. Třistastupňový teplotní rozdíl šokuje vaše smysly. Vy, co si myslíte, že zažijete nějaké sexuální dobrodružství, budete zklamaní. V zájmu soukromí ztlumíme světla a minus sto stupňů Fahrenheita zlikviduje – a když říkám zlikviduje, tak tím myslím zlikviduje – vaše sexuální choutky. Příroda tvrdě zaútočí na všechny vaše náležitosti. Prosím vás, dejte na své pocity a radši se opatrně vraťte. Měli jsme tu jednou namrzlý genitál a nebyl na to pěkný pohled. Bradavky, nosy, všechno, co vyčnívá, rychle mrzne."

„Na Omaha Beach dávají lepší doporučení," řekl Geller. „Tos mi teda náladu moc nezved."

„To právě říkám, Georgi. Nic *nezvedat.*"

„A když už to zvednete, tak s tím nechoďte kolem mě," dodala Nancy Hodgeová.

„Celej čas se třesu, že *tě* uvidím nahou, doktorko."

„Jo, všimla jsem si."

„To docela bolí," ozval se kdosi. „To bolí víc než mráz."

„Komu se to zvedne pro vás, sestro Nancy?"

„Jestli s tím máš nějaký problémy, Georgi, mám na ošetřovně nějaký nový prášky, co by ti mohly píchnout."

Znovu se ozval smích.

„Nepředcházejme událostem," přerušil je Pulaski. „Až se na sebe v sauně namačkáte, bude o vaše freudovské problémy pečovat doktor Bob. Budete se tam vařit, dokud teplota nedosáhne dvou set stupňů Fahrenheita. Pak otevřu dveře. Pohybujte se rychle, ale ne bezhlavě. Ne abyste padali na led a lámali si nohy."

„Nebo něco jinýho, pokud baštíte Nanciny prášky," řekl Calhoun.

Pulaski se otočil na Lewise, který stál kousek od ostatních. „Tak co, drozde, jseš rád, že jseš zase v naší tajný společnosti?"

Lewis se ušklíbl. „Nevěděl jsem, o co přicházím."

„Tak vidíš. Dneska večer to roztočíme. Zítra bude šoková terapie. Tak šup, všichni do sauny. Deme, deme. Rozpumpujte se. Uvařte se. Rozpusťte se. Teď to všechno teprv začíná."

S ručníky u pasu se napěchovali do spoře osvětlené místnosti. Všichni se usmívali. „Georgi, nešahej mi na zadek," vykřikl nějaký mužský hlas falsetem. Dveře se zavřely. V místnosti svítilo červené světlo. Bylo to

zpočátku klaustrofobní. Změť masa intimně na sebe natlačeného jako v přeplněném výtahu. V sauně již bylo sto padesát stupňů. Zpočátku bylo teplo příjemné, jako přikrývka. Pak začalo být trochu těsno. Tělo se třelo o tělo. Ve změti těl bylo těžko rozeznat, kdo je kdo a čí je které pohlaví. Lewis ucítil na paži tlak pěkných prsou. Dlouhé černé vlasy. Gabriela.

Rozhlédl se kolem a hledal Abby. Seděla na nízké lavici a dívala se na podlahu, ponořená do svých myšlenek. Na chodbě mu krátce pokynula, a dala tak najevo, že si všimla jeho návratu z Čistého vzduchu, ale neusmívala se, jak očekával po tom polibku. Cameronova smrt a Tysonův útěk byly mezi nimi. Zdála se být vzdálená a cizí. Vedle ní seděl tmavý svalnatý muž, pravděpodobně Norse.

„Tímhle se liší lidi od zvířat," řekl někdo.

„Bezuzdnou touhou po zkušenosti?"

„Ne, tím že se potí."

Lewis se cítil odlehčeně. Pro tolik lidí tu bylo málo vzduchu. Svědila ho kůže, jak se mu otevřely póry, což byla věc, na kterou v suchém polárním vzduchu již téměř zapomněl. Vdechoval vůni potu a pižma cizích těl. Horká pára mu rozehřála plíce. Tlak okolních těl ho určitým způsobem osvobozoval. Po nepříjemném osamění byl zase ve společnosti. Tento bizarní začátek mu dodával důvěru, že se stanou společností přátelskou.

„Já se sssmažžžžím…," vykřikoval někdo jako rozplývající se čarodějnice z *Čaroděj z Ozu.*

„Mně se to zzzvedá…," pokračoval Geller.

„Nevěřte mu," řekla Nancy Hodgeová, „za něj vždycky všecko musejí oddřít jiný."

Všichni se zasmáli.

„Máš rád vedro, Lewisi?" zašeptala mu Gabriela do ucha.

Ta ženská ho znervózňovala. „Já jsem umírněnej."

„Ne, to nejsi. Vím o tobě všecko. Dělal jsi u ropný společnosti. Jdeš z extrému do extrému."

„A ty máš vedro ráda?" Díval se na Abby, ale ta nevzhlédla. Byla zřejmě v rozpacích z intimity v sauně.

„Já mám ráda rozruch," řekla Gabriela a rty se dotkla jeho ucha. Vzpomněl si na pilota, který mu cosi povídal v okamžiku přistání. O té mouše.

„Sakra, já se rozpustím dřív, než zmrznu," řekl někdo.

„A je to tady!" zavolal Pulaski za dveřmi.

Lewis se zaklonil, přimáčkl se na něčí tělo a zase se narovnal. Byl

usmažený. Vedro bylo nesnesitelné. Ručník kolem boků ho rozčiloval. Už se nemohl dočkat mrazu. Po spáncích mu tekly potůčky a po zádech řeky potu. Břicho měl úplně lepkavé. Už musí na pól. Už chtěl smazat toho drozda. Gabriela ho pohladila po rameni. Byli oba jako naolejovaní. Při jejím doteku se mu mimoděk zrychlil puls.

„Někde jsem četla, že každej je osamělej," šeptala Gabriela. „A že proto chce splynout s někým jiným."

Lewis se pokusil zavtipkovat. „Teď bysme se na sebe přilepili." Cítil se bláznivě.

„Peklo znamená rozdělit se, nebe je spojit se."

„Já bych řekl, že nebe je víc kyslíku." Cítil se jako praštěný pavlačí.

„Každý touží po splynutí."

Vzrušovala ho. Měla radši být zticha.

„Všechny části se snaží spojit v jednu."

Dveře se konečně otevřely, světlo v chodbě zrušilo intimitu, a byl zachráněn. Dorazil k němu závan svěžího vzduchu. „A teď všichni ven!" zakřičel Pulaski.

Všichni si stoupli jako pasažéři opouštějící letadlo. Ručníky jim spadly. Bylo tu tak přeplněno a tma, že nebylo nic vidět. Vylézali postupně ze dveří a dávali se do běhu. Gabriela běžela před ním, ručník jí spadl. Měl nejasný dojem pružných a hladkých křivek. Proud ho lokty a koleny vynesl ze dveří, celý houf už běžel po chodbě k východu jako hejno strašidel. Všichni hulákali a ječeli strachem a nadšením. Lewis měl pocit, že běží po pláži, tak prohřátý, že stále necítil žádný chlad. V mrazivém dómu se z jejich prohřátých trupů a končetin začalo kouřit. Běželi jako v mlze, a tak jeden druhého už neviděl. Běželi podloubím k výstupu na rampu. Lewis si přetáhl přes hlavu a přes ústa límec, aby ho nepálily plíce. Obsah jeho dutin už začínal namrzat.

Když vyrazili ven, poprvé ucítil mráz. Bylo mu, jako když skočí do studeného rybníka. Začalo se mu špatně dýchat.

Skoro neviděl. Slepě následoval křik, smích a ječení ostatních po rampě a pak přes sastrugi ke značce jižního pólu. Viděl, že se někteří otáčejí a vracejí dřív, než dosáhnou ranveje. Někomu pud sebezáchovy fungoval s předstihem. Nerozeznával, kdo je kdo. Měl pocit, že se ocitl ve středověkém triptychu pekla.

Na pokožce mu mrzl pot a krystalizoval mu ve vlasech. Prsty už byly úplně zkřehlé a varlata se mu scvrkla. Ještě že je tma. „Makej, drozde."

Byl to Norse. Poklusával před ním jako na ranním joggingu. Rozeznával

jeho široká ramena a úzké boky. Ten psycholog byl stavěný jako řecký bůh.

Přestalo se z něj kouřit a viděl, že už běží jenom oni dva. Lewis cítil, jak se mu zkracují svaly. Co když dostane křeč?

Náhle bylo neuvěřitelně jasno. Nebyla taková tma, jakou předpokládal. Jasně viděl geometrické obrysy výzkumných budov stanice, Temného sektoru, Čistého vzduchu, sněhový pahorek letních Quonsetových buněk, teď zazimovaných. Obloha byla jako v ohni, uvědomil si. Polární záře! Aurora australis! Chvěla se a hrála všemi barvami jako záclona z jiného světa. Pól nikdy nevypadal tak krásný a v tom zázračném okamžiku pochopil, jak je úžasné, že se sem mohl podívat. Ale byla to smrtonosná krása.

Lewis už sípal. V plících ho řezalo, přestože měl přes ústa navlečený límec. Energie se mu vypařovala z těla. Zakopl a téměř upadl. Už by se měl obrátit. Tohle je strašně riskantní, ale tady už je polární tyč! Norse u ní stál a zřejmě na něj čekal. „Dokázali jsme to, Jede."

Lewis odvrávoral k tyči a podíval se nazpět. Všichni už zmizeli v dómu. Dóm sám byl neskutečně daleko. Uvědomil si, že se přecenil. Tohle je nesmysl. Je tu nahý ve sto stupních pod nulou. Tepelný rezervoár ze sauny byl pryč jako voda z protržené přehrady. „Myslím, že tu umřu," vydechl a podíval se na polární záři.

„Nesmysl," řekl Norse, uchopil Lewise za ruku a postrčil jej směrem k dómu. „Za chvíli tam jsme." Běželi spolu, psycholog ho táhl a povzbuzoval. „Dokážeš to."

„Už mi zmrzly ramena. Slyším, jak praskají."

„Makej, chlapče, makej. Když poběžíš, zachráníš si život." Chytil ho za ruku a běželi spolu. Dva nazí pozemšťané vržení do prostoru, sotva udržující rovnováhu na klouzajícím sněhu. „Deme, deme."

Spatřili před sebou rampu. Stál na ní Pulaski oblečený jako oranžový anděl a mával oběma rukama. V Lewisových očích začaly tančit hvězdy. „Už… nemůžu."

Upadl a sklouzl po sněhovém poprašku. Hruď ho nesnesitelně pálila. Nějaká ruka ho zvedla ze země, hvězdy se roztančily a vědomí mu pomalu sláblo. Norse ho táhl jako zraněného. „Už jsme tady." Psycholog ho přehodil přes okraj rampy, Pulaski vyběhl a oba je zvedl. Vypadali jak raci obalení moukou. „Dokázali jsme to, Mičudo," vykřikoval Norse triumfálně. „Byli jsme až na pólu."

„Teď ale musíte fofrem do sauny." Kuchař je vtáhl dovnitř, zavřel vstupní dveře a pak je vedl, úplně zmrzlé, k rozmrazovacímu zařízení.

Lewis si na poslední okamžiky nepamatoval. Uvědomoval si jen dřevěné dveře a náraz tepla. Pak se ho ujali ošetřovatelé a ošetřovatelky, kteří se už houfovali v sauně před ním, zabalení do ručníků, kašlající, chrchlající a vydávající vítězné výkřiky.

Tři sta stupňů.

Teď byl jedním z nich.

KAPITOLA 19

Prase hoří. Opakuji. Prase hoří.“

To varování se neslo jídelnou nasycenou alkoholickými výpary a vyvolalo explozi ohromení. Pulaski opékal celé prase plánované na oslavu zimního slunovratu 21. června, na den, kdy je na pólu nejhlubší tma. Ale obecné mínění bylo, že největší tma je dnes, po Rodově smrti a Tysonově útěku. A tak se rozhodlo, že polárníci potřebují prase právě *teď*, aby obnovili rovnováhu a přátelství. Pulaski zkonstruoval obrovský rožeň z kovových plátů a tvárnic, umístil ho do tunelu vedle posilovny a instaloval pod ním propanový hořák. To vše přichystal brzy po zmizení Tysona a začal prase rožnit mnohem dřív, než proběhla schůzka Třistastupňového klubu. Svým zástupcem u pekelného stroje ustanovil Hira, který si oblékl havajskou košili a občas ho u rožně vystřídal. Teď právě Hiro se svým japonským přízvukem sděloval tu příšernou zprávu a monotónním vědeckým hlasem informoval společnost, že jejich luau se nalézá v nebezpečí, že se opékání změní v kremaci.

S křikem a vřeštěním vyběhlo několik mužů z jídelny s hasicími přístroji a protipožárními dekami zachránit večeři. Pulaski běžel za nimi, aby odvrátil dobře míněné, ale špatně pochopené úsilí dobrovolných hasičů dříve, než způsobí nenapravitelné škody. Udusil sám plameny dekou. „To je naše večeře, kreténi.“ Pak prozkoumal pečínku pohledem klenotníka. „Nevznikly žádné škody.“ Vyzvedl rošt výš nad plameny a zachránci včetně Lewise se triumfálně vrátili do jídelny, nosy naplněné pronikavou vůní pečeného vepřového, až se jim sbíhaly sliny.

„Prase je uhašeno,“ oznámil Pulaski a ženy nadšeně zatleskaly projevené mužské statečnosti.

Lewisovi trvalo plnou půlhodinu, než se v sauně dostatečně prohřál. Několik prvních minut nekontrolovatelně prokašlal po násilí, které na něm spáchal mrazivý polární vzduch. Dalších patnáct minut mu trvalo, než se přesvědčil, že žádná součást jeho těla neutrpěla mrazem trvalou újmu. Byl posledním, kdo opustil cedrovou místnost, dehydrovaný, vyčerpaný a zralý

na to skácet se do postele, ale ostatní o něj pečovali, dali mu napít, strčili ho do sprchy a pak ho vzali do jídelny, aby se zúčastnil party pro přeživší. Bylo to něco naprosto nezvyklého. Vychutnával si náhlé kamarádství. Spolu s ostatními pozdravil kuchaře a dal si načepovat půllitr piva.

Návštěva v Třistastupňovém klubu osvobodila skupinu od napětí. Všichni byli růžoví a cítili ulehčení, polární veteráni byli neobvykle přátelští a všechna podezření byla na ten okamžik pryč. „„Tyson zdrhl pro dobro našich žaludků," usmíval se Geller. Stíny polární noci zmizely. Přeživší zoufale potřebovali psychické odreagování a museli ho dosáhnout jen tady, uvnitř dómu. Jídelnou duněla polární hymna, nejprve tiše, pak čím dál mohutněji. Píseň Led Zeppelin *„Po schodišti vzhůru…"*

„Tak ty jsi byl na pólu, chlapče," poplácal po ramenou Lewise Geller, přátelský a opilý. „Máš kliku, že ti při tom neumrzl pindík."

„Nebesssa…"

Lewis se ušklíbl. „To si ještě nejsem jistej. Já jsem tak promrzl, že ho ještě pořád hledám."

Geller se zasmál. „Řekni Gabriele, kámo, ta ti ho najde."

Jejich kotě si obléklo krátkou a těsnou sukni, což vypadalo na pólu mnohem výstředněji než plavky nebo sarong. Měla nadýchanou krajkovou blůzu a pod ní krajkovou podprsenku, která vypadala jako spirála DNA. Na paži měla vytetován prstenec květů. Tmavé vlasy jí splývaly v kaskádách na ramena a měly stejnou barvu jako její postelové oči. Pohybovala boky do rytmu hudby, dívala se rezervovaně k zemi, ale její pohyby hypnotizovaly všechny diváky. Byla si dobře vědoma jejich pohledů. Vypadala, jako když v ní hoří žhavé uhlíky, které by mohly každou chvíli vzplanout.

„Ta by mě skoro vyplašila."

„Dáš si dvě margarety, a bude to dobrý. Carl je umí namíchat jako starej mayskej indián."

„Máj ještě není."

„Dneska je den, jakej chceš, bejvalej drozde. Je noc luau, Den mexické nezávislosti, narození Páně a Halloween, všecko smíchaný dohromady. Jsme naživu, kamaráde, ten šílenec ze Severní Dakoty je v hajzlu a tohle bude nejbláznivější noc, na kterou budeš vzpomínat zbytek svýho života. Nazdar, bratře. Hurá."

Náhradník pomocníka Hira, vrchního dozorce nad prasetem, Alexej Molotov prohlásil, že je možno prostírat. Muži vyšli opět z jídelny a přinesli pašíka zavěšeného na tyči a pěli chorál, k němuž Pika tloukl do rytmu dvěma klacky. Pašík měl lesklou, mahagonově hnědou hlavu a šilhal přes červený gumový

kroužek navlečený na rypáku. Komické zvíře zaplnilo polovinu jídelního pultu. Vedle něj se objevil opečený chléb, kompoty, olivy, džem a surový cukr, kečup, zelené fazolky, cibule, hrášek, několik druhů sýrů a chipsy. Na stolech byly ubrusy, hořící svíčky a pár lahví červeného i bílého vína.

Na tabuli v jídelně připíchl Pulaski fotografie Mickeye Mosse, Harrisona Adamse a Roda Camerona. „Žijete v našich vzpomínkách," napsal k nim.

Norse se díval na fotografie, jako kdyby zmizelé mohly přivolat zpátky.

„Já bych brečela," řekla Lenka Jindrová, načichlá vůní rajčat ze skleníku. Stoupla si vedle Norseho.

„Ale nebrečíš, že ne?" odpověděl psycholog trochu chladně.

Vzala to jako kritiku. „Dobře, už jsem přijala to, že tu nejsou. Zní to líp?"

„Zní to lidsky," řekl Norse o poznání vlídněji. „Víš, co nám říkali ve škole?"

Zavrtěla hlavou.

„Že společnost po smrti některého ze svých členů neumí nic líp, než mu udělit řád a pokračovat, jako by se nechumelilo."

„To je strašný, nemyslíš?"

„Je to jen nemilosrdně realistický." Otočil se a zadíval se na ostatní. „Každý jednou odejde a svět se točí dál. Co znamená něčí život?"

„Jako jsou, vlastně jako co byli," ukázala, „tihle tři."

„Co se naučili," opravil ji Norse, „nebo spíš co se svět naučil od nich."

Oslava pokračovala. Lewis měl tělo v jednom ohni, zelektrizované směsí pocitů z přežití, z vražd a mrazu. Když se rozehříval, několikrát dostal nekontrolovatelnou třesavku. Kůže se mu napínala a jeho smysly cítily hluboké očistné vyčerpání. V mozku mu bublaly nějaké chemikálie. Cítil se báječně, jako kdyby jim doktorka Hodgeová do jídla prskla náladovku. Všechno slyšel, viděl všechny barvy, cítil všechny vůně. Ženy byly krásné a muži byli kamarádi. Cítil, jak všechny miluje.

Asi jsem toho moc vypil, řekl si a nalil si další sklenku vína.

Když všechno snědli, umyli nádobí, odsunuli stoly ke zdi a začalo se tančit. Carl Mendoza přinesl poháry se zmrzlinou, citrónem a tequilou a pustil hudbu. Všichni zpívali a tanečníci se potáceli na parketu. Gabriela se svíjela. Abby stála u stěny, sklínku v ruce. Lewis s ní nemluvil od té chvíle, co se políbili v Čistém vzduchu.

Začal se k ní prodírat. Šlo to ztuha. Před ním se potácel Geller, který toho už měl dost. Linda Brownová, která se vyhnula sauně, protože se už stala členkou klubu před rokem, do něj narazila svým kyprým bokem. „Au! To byla pecka."

Když se Lewis přiblížil, Abby se neurčitě usmála. Exhibicionismus

Třistastupňového klubu ji přivedl do rozpaků; taky se jako první vrátila. Zúčastnila se rituálu, ale nevychutnala si ho.

„Jak se ti líbila naše vycházka k pólu?“ Musel křičet, aby přehlušil muziku.

Podívala se na něj přes obroučky svých brýlí, které držela v ruce jako šermířskou kuklu. „Víš, co se říká o joggingu? Nejlepší na něm je, když se zastavíš.“

„Myslel jsem, že tam zmrznu.“

„Mně nejdřív zima nebyla, nejdřív to bylo krásný, ale pak to začalo bolet.“

„Myslím, že jsem se měl vrátit s tebou.“ Bylo to divné, že byli spolu nazí. Nemohl si však vzpomenout jak vypadala. Dokonce si ani nebyl jist, jestli ji opravdu viděl. Bylo to dost zvláštní.

„Vypadal jsi jako mrtvola, když tě přinesli do sauny. Myslím, že ti Bob zachránil život.“

Na to zatím nepomyslel, ale bylo to pravda. Ten člověk ho dotáhl dovnitř. „Skoro.“ Ještě neslyšel, že by říkala Norsemu křestním jménem.

„Ten nás tady drží.“

„To je asi pravda.“

„A ty už nejsi žádnej drozd. Už jsi v klubu.“

„Ano.“ Dívala se na někoho za ním, a to ho rozčilovalo. „Hele, nechceš jít tancovat?“

Obrátila se k němu. „Dobře,“ odpověděla a odložila skleničku.

Dostali se do houpající se houštiny těl. Fluorescenční stropní světla byla vypnutá a svítily pouze žhnoucí doutnavky, které zalévaly tanečníky žlutavou září. Obvykle byly vypnuté. Jejich teplo mohlo způsobit oheň, čehož se polárníci nejvíc báli, protože všechna voda byla zamrzlá a všechno dřevo jako troud. Byly však pýchou celé stanice a zapínaly se při mimořádných příležitostech. To je víc než vysoká škola, říkával Tyson. Na stolech svítily svíčky, dnes rovněž povolené, a jejich světélka tančila ve vzduchovém proudu ventilátorů.

Pika Taylor mával stínítkem před lampou v rohu a vytvářel primitivní stroboskopický efekt. Bylo tu horko jako v sauně a opět tu voněl pot a pižmo. Abby se pustila do tance a její boky dělaly malé opatrné kroužky. Zdála se být ztracená v myšlenkách, vzdálená a nedosažitelná.

„Slyšel jsem, že jsi mě bránila, když se našlo Rodovo tělo,“ pokusil se Lewis. „Myslím, že bych ti měl poděkovat.“

„Jenom ne před Danou.“ Ty dvě ženy se neměly moc rády. To věděl.

„Pořád vzpomínám na to, co se mezi námi stalo v Čistém vzduchu. Teď, když už jsou ty problémy za námi, doufám, že budeme dobří přátelé.“

„Už je to za námi.“ V jejím hlase se ozývaly pochyby a podivné odcizení. Lewis si přál být zase enzymem, katalyzátorem změny, ale měl pocit, že Abby stále myslí na tu záhadnou fotografii. To byl prvek, který Tysonův útěk nevysvětloval. Proč zemřel Mickey s její fotografií na prsou? Musel na to okamžitě přestat myslet a uklidnit její obavy.

„Už jsme zase všichni pohromadě. Tohle je opravdový začátek zimy,“ řekl.

„Doufám,“ zamumlala.

„Jsem rád, že mě skupina přijala.“

Podívala se na něj se starým šibalstvím v očích. „Jenom proto, že na tebe budeme dávat pozor.“

To ho povzbudilo. „Tak to je správný. Je to úleva, že už jsem se vrátil.“

„Do čeho ses vrátil?“

Než stačil odpovědět, přistála mu na ramenou svalnatá paže. „Jak se vede, sportovče?“ zařval mu do ucha Norse.

„Už jsem roztál.“

„To bylo něco, že?“

„To jsem ještě nezažil.“

„To byl fofr.“

Tlak jeho ruky nedovolil Lewisovi pokračovat v tanci. „To byl. Hele, dík, žes mě z toho dostal.“

Norse se zasmál. „Nahý jako sojky. Tohle ani nemůžu říct kolegům.“

Abby se plaše dívala na psychologa.

„No, měli jsme boty,“ řekl Lewis.

„Já jsem měl pocit, že mi rostou vlasy,“ usmíval se psycholog perfektními zuby a pohladil si svůj pruh na vrcholu lebky. „Úplně jsem cítil, jak rostou. Měl jsem pocit, že jsem Samson.“ Zabušil si pěstí do prsou.

„S tou skupinou to děláš dobře,“ blahopřál mu Lewis. „Už jsme zase jedna parta.“

„Ale ty sis zprivatizoval nejkrásnější partnerku.“ Norse se usmál na Abby a neměl se k odchodu.

Lewis měl příjemný pocit. Všichni mu pomáhají. Ten starší muž se k němu chová jako velký bratr. Chtělo by to protislužbu. „Půjč si ji, jestli chceš.“

„Tak takhle snadno jsem se k tanečnici nedostal.“ Psycholog uchopil Abby za ruku a přizpůsobil se jejímu pohupování. Pokrčila směrem k Lewisovi rameny. Norse se pohyboval s kočičí grácií a odmanévroval ji pryč.

„Chtěl bych s tebou mluvit,“ pošeptal jí.

Lewis téměř mimovolně odcouval z parketu. Abby se dívala na svého nového partnera se směsí očekávání a strachu. Jako moucha na pavouka. Lewis stál v rozpacích a díval se, jak tancují. Abbiny oči se mu vyhýbaly. Někdo ho plácl do zad. „Můžeš tancovat se mnou."

Otočil se. Za ním stála Gabriela se zvednutýma rukama, zápěstí u sebe a mezi blůzou a sukní jí prosvítal kousek hladkého bříška. Usmívala se. Nechala paže klesnout, a odhalila tak půl ňader. Vypadala víc nahá, než kdyby nahá doopravdy byla.

„Vždyť už jsme se spolu potili," nasadil úhybný manévr a díval se za Abby.

„To jo," pohupovala se Gabriela s vlajícími vlasy. „Pojďme to zkusit znovu."

Dali se do tance. Gabriela ho zkušeně zakormidlovala pryč od těch dvou a tiskla se na něho v rytmu Pikova improvizovaného stroboskopu. Pocítil, jak se mu zvedá penis, začervenal se a lehce se odtáhl, aby si toho nevšimla. Gellerova předpověď se ukázala jako správná.

Usmívala se na něj, odtahovala se od něj a zase se na něj tiskla a lehce se chvěla. „Cítím sílu pólu, kde všechny přímky konvergují." Málem přestal tancovat, jak ho překvapila její pružnost. Znovu se usmála, zastavila se, vzala ho za ruku a řekla: „Dostala jsem strašnou žízeň. Dáme si margaretu?"

Pití bylo tenhle večer zdarma.

„Ať žije Mexiko a svoboda," vykřikl Mendoza, když jim podával dvě plné sklenice.

„Carle," řekla Gabriela, „co si myslíš o Mexiku?"

„Bezvadný. V Puerto Vallarta jsem přišel o panictví. Nebo to bylo Modesto?"

Gabriela znovu vzala Lewise za ruku a odvedla ho do kouta. Zastavili se, popíjeli a pozorovali ostatní. Abby stále tančila s Norsem, teď už se pohybovala živěji, jako kdyby zahnal její špatnou náladu. Také Lewis a Gabriela se vrátili na parket a pak šli na další drink. Lewis už viděl trochu zamlženě a ztrácel zábrany. Svíjel se jako had, tiskl jí boky a sahal na zadek. Přehrávač nasadil slaďáky.

Lewis se zoufale rozhlížel. Měl pocit, že vykročil špatným směrem. Chtěl si promluvit s Abby, ale Norse s ní někam zmizel. Zůstal tu sám se svým pokušením.

„Život je fajn, že?" pokusila se Gabriela překřičet hudbu.

„Cože?"

„Být naživu, a ne mrtvý!"

Přikývl. Její tělo ho hypnotizovalo. Ušklíbala se na něj.

„Na pólu se cítím být víc naživu. Ale taky víc mrtvej," dodal.

Přitiskla se k němu. „Teď nejsi mrtvej."

Lewis byl rozpačitý. „Skoro jo. Moc jsem toho vypil. Měl bych si sednout." Jeho návrat do kolektivu byl příliš překotný. Nedokázal ještě roztřídit své pocity.

„Jasně." Vzala jej za ruku. Obě dlaně byly vlhké. „Ale ne tady."

Znovu pomyslel na Abby. Je někde s Norsem! S chlapem, který řekl, že ho zachránil. Představil si, jak spolu tančí, mluví, šeptají. Cítil se ponížený. Ten chlap se pořád naváží do jeho života. „Dobře."

Vyklouzli z jídelny. Mráz je pod rampouchy ve střeše dómu tvrdě udeřil. Vystřízlivěl. Vede ho do svého pokoje? Bude toho litovat? Ne, vedla ho do tepla komunikační budovy. Vedla jej po kovových schůdcích a otevřela dveře do knihovny. „Vzduch je čistej." Vtáhla jej dovnitř.

V místnosti byla tma a slabá vůně papíru. A tady je pohovka. Bouchl se o ni. Gabriela ho políbila.

Odtrhl se. „V knihovně?"

„Nikdo tu není. Všichni jsou na mejdanu." Znovu ho políbila. „Já to mám na takovýchhle místech ráda."

„Co když někdo přijde?"

„Mám ráda nebezpečí."

Rozhlédl se. Co se to děje? Tentokrát polibek opětoval a jazykem narážel na její zuby. Cítil vůni alkoholu. Hlava se mu motala z jejího parfému, potu a pižma. „Ježíš Maria."

„Nemůžeš svoje city zadržovat, zůstane ti to." Její ruce přebíhaly ze zad na zadní stranu stehen. „Vybuchneš jako Tyson."

„Gabrielo, já tě mám rád, ale nevím, jestli je tohle dobrej nápad."

„Já tě chci, Jede. Chci, abys mě chtěl taky."

To tedy opravdu chtěl, i když k ní jinak nic necítil. Bylo to jen proto, že byla žena. Její krása ho očarovala. Zkřížila ruce, stáhla si blůzu přes hlavu a pak shodila sukni. Pod prádlem jí byly vidět bradavky a tmavý trojúhelník. Lewis zasténal. Pomohl jí sundat podprsenku. Znovu se políbili. Podprsenka sklouzla dolů. Bradavky byly jako kalené mince s horkými tvrdými konečky. Penis se mu vztyčil a Gabriela se k němu přitiskla. Pak se odtáhla a dívala se na něj vlhkým pohledem a pomalu si stahovala kalhotky. I když byla skoro tma, viděl, jak se jí odráží světlo na křivce boků. Topografie stínů skrývala její hluboké tajemství.

„Vem mě na gauč," zašeptala a ovinula kolem něj paži. Pořád myslel na Abby. To je ta, kterou miluje, zatraceně.

„To nejde,“ pokusil se nepřesvědčivě.

Gabriela zavrtěla zadečkem, uchopila sponu jeho pásku a snažila se ji rozepnout. Druhou rukou ho hladila v rozkroku. „Ale jo, půjde to.“

Jedním rázem mu stáhla kalhoty. Vždyť ji vůbec nezná. Ale chce ji. Strašně ji chce. Už neměl ženskou moc dlouho. Teď se potýkala s jeho slipy. Zdálo se mu, že exploduje. Byla jak čokoládový bonbón ve tmě. Cítil, jak se začíná v bazénu jejího ženství rozpouštět.

Za nimi se ozval dušený výkřik. Ohlédl se s Gabrielinou rukou ve slipech. V otevřených dveřích stála Abby a měla něco blýskavého na tváři. Asi to byly slzy, od kterých se odráželo světlo. Dívala se divoce z Lewise na Gabrielu.

Gabriela se na vetřelkyni zuřivě podívala, kolena od sebe. „Neruš, kozo.“

Abby vzlykla „Jede, proč jsi nepočkal?“ a zmizela.

„Abby.“

Gabriela ho pohladila. „Kašli na ni, Jede. Už je pryč.“

Ve své opilosti ji nemotorně odstrčil, náhle plný zoufalého úsilí se od ní odpoutat. Tohle nechtěl.

„Tak, sakra, vem si mě.“

Odstrčil tělo nahé Gabriely na gauč a i přes to, jaký měl vztek, jeho ruce žasly nad hladkostí její kůže a celá jeho bytost, každé vlákno jeho kůže, toho litovalo. Její ruce mu sklouzly po předloktí. Náhle vypadala zoufale a opuštěně, její kouzlo zmizelo, kolena stlačila k sobě. „Prosím…“

„Je mi líto.“

„Nenechávej mě tu takhle…“ Znělo to jako čirá beznaděj.

„Musím pryč.“

„Já jsem jen chtěla…“ Znělo to jako omluva.

Ale on již vybíhal jenom ve slipech z místnosti. Seběhl po studených kovových schůdcích a vyrazil do mrazu dómu. Sníh ho pálil do chodidel. Lapal po dechu jako tonoucí a běžel za Abby. Nikde nebyla! V zoufalství běžel k budově noclehárny. Všecko bylo špatně. „Abby!“ Chodbou se rozléhala ozvěna. Proč by ho mělo zajímat, co si ostatní budou myslet.

Vzal za knoflík jejích dveří, ale byly zamčené. Zabušil na ně. „Abby!“

Pokud byla Abby uvnitř, na jeho zoufalé bouchání neodpovídala.

KAPITOLA 20

Amundsen-Scottova stanice se probouzela s kolektivní kocovinou, poničená alkoholickým opojením, teplotním rozdílem Třistastupňového klubu a citovým vyčerpáním. Uvnitř bylo šero, venku inkoustově temno a teplota se usadila na minus sedmdesáti. Norse poslal do Washingtonu zprávu, ve které oznámil Tysonovo zmizení a ohlásil, že se stanice pokouší obnovit emoční rovnováhu, několik výzkumníků si dalo den nebo dva oddych a podle jeho profesionálního názoru zbývající obyvatelé stanice mohou zimu přežít. Stále platil zákaz osobních e-mailů a telefonů. Dokud se skupina nevzpamatuje.

Nálada na stanici byla napjatá a křehká. K zotavení je nutný čas.

Lewis byl téměř celou noc vzhůru a k ránu upadl do vyčerpaného spánku, který trval až do oběda. Když se vzbudil, cítil se hůř, než když šel spát. Mrzutě se škrábal v chladu ledové místnosti. Domníval se, že když teď chybějí čtyři lidé, mohl by se přestěhovat do nějaké vnitřní ložnice, ale myšlenka na to, že ji zdědí po mrtvém, mu připadala zvrhlá. Seděl na kavalci a jeho nadšení se změnilo v hlubokou depresi. *Nemám žádnýho přítele.* Norse ho podrazil s Abby a on Abby zradil. A ubohou Gabrielu opustil.

Oblékl se a sešel do jídelny. Hrozil se, že se s některou z nich potká, ale naštěstí tam ani jedna nebyla. Snědl bez chuti několik zbytků a vyšel do tmy doufaje, že se rutinní prací uklidní. Příšerná zima mu ostře připomněla, kde se vlastně nachází. Byla taková tma, že meteorologická budova vypadala jako přistávající kosmická loď. Vylezl schůdky, svlékl si parku, stáhl boty a mechanicky zaznamenával čísla: práce pro robota. A on si v té chvíli přál, aby se uměl ovládat jako robot. Tak ho v domě přivítali a jediné, co dokázal, bylo ožrat se a ranit člověka, o kterého nejvíc stál. Vzali ho do klubu. Jako šaška.

Proč tak těžko navazuje kontakt? Vždyť se naučil nezbytné banality stejně jako ostatní: srdečně pozdravit, starostlivý tón, psychologické jednání, které musí vyústit v příležitostné přátelství. Pravda je, že ho společnost

vyobcovala. Čestnost mu přivodila ostražitou reakci a upřímnost považovali za slabost. Sex je nepřítelem lásky. Lewis doufal, že příchodem na pól se dostane do izolované přátelské společnosti bez nějakých bariér: do skupiny, ve které jsou duše členů nutně v úzkém vztahu. Nic z toho se nestalo. Naopak, zdálo se, že lidé kolem sebe stavějí tlustší skořápky, aby ochránili své soukromí. Přezdívky byly jako brnění, které signalizuje roli každého, již má hrát během falešného zimního tance. Pokud nedokáže navázat s někým bližší vztah, tak se zblázní, pomyslel si.

„Bucku, chlapče, je čas doplnit palivo."

Měřič paliva sice ukazoval ještě čtvrt nádrže, ale Tyson o tom přemýšlel už celých posledních dvacet kilometrů. Jen se mu nechtělo do toho mrazu. Výškoměr ukazoval, že už je výš než tři a půl kilometru, a na teploměru bylo 75° pod nulou. Uvnitř bylo poměrně příjemně, osmnáct nad nulou, protože ohřívač v kabině běžel naplno. Začínal se ale zvedat vítr. Už brzy může být tak zle, že bude bojovat s ledem krystalizujícím na čelním okně.

Zatraceně, to je osamělá jízda.

Viděl jen tam, kam dosahovaly kužely čelních světel.

Tyson znovu zkusil vysílačku. Kompas tu byl naprosto k nepotřebě, takže tu zatracenou věc zahodil; na správné trase ho udržovaly satelitní údaje. Podle satelitních údajů ujel už z americké stanice tři sta kilometrů a ještě sedm set padesát mu zbývá. Vostok! Je to lepší, než aby ho lynčovala smečka zdivočelejch polárních idiotů. Doufejme.

Však oni jednou poznají, že je nevinný. Jednou odhalí toho pravého zabijáka a budou si přát, aby se jim velkej hnusnej Buck Tyson vrátil a pomáhal jim. Ale ten je právě teď někde na Plutu, mimo svět, a doufá, že se jednou vrátí do zelených pahorků Země.

Dobře věděl, že Norse na něho kašle. Ten cvokař se jenom pokusil zavřít víko a uchránit ostatní před nenáviděným starým Buckem.

A co starej Buck? Bude si po zbytek zimy užívat s Rusákama, žrát rybičky v tomatě a černej chleba a počítat vteřiny, dokud se nevrátí do Washingtonu, aby očistil své jméno.

„No, ale teď musíš doplnit palivo, chlapče." Zastavil a nechal běžet motor naprázdno.

S hekáním si v těsné kabině navlékl parku a lyžařské rukavice a sáhl na páčku na dveřích kabiny. Byla zmrzlá na beton, a tak do dveří tvrdě vrazil ramenem. „Au." Slezl po kovových schůdcích a měl pocit, že se ponořil do zmrzlého jezera. *Umrznou mi koule.* Rychle praštil dveřmi a zašilhal dovnitř

na teploměr. Teplota v kabině klesla o patnáct stupňů. Kdyby jeho dobrej starej diesel přestal kašlat, zmrzl by za chvilku. Týdny o něj pečoval jako matka o děťátko. Měl by běžet jako hodinky.

Tyson seskočil do sněhu a váhavě se rozhlédl. Neviděl ani hovno. Jediná viditelná věc byla záclona letícího sněhu po zemi asi do výše kolen, která zasypávala světla Sprytu. Před ním byla všude tma jako v ranci. Čeká ho pět až šest měsíců tyhle šílenosti, než se zase vrátí slunce. Ježíši, jakej idiot on je. Pravda, potřebuje prachy, ale za takovouhle cenu…

Došel k saním, které táhl za Sprytem, úplně ztuhlý od dlouhého sezení a neohrabaný pod tlustým oblečením, pod kterým se přesto třásl zimou. Sáně používali na tahání stavebního materiálu a Norse je pro útěk dobře zásobil. Byly naložené naftou v pětadvacetilitrových kanystrech. Mechanik jeden popadl. I skrze rukavice ucítil chlad promrzlého kovu. Zatáhl. Ani s ním nehnul. Všechno bylo přimrzlé ke všemu ostatnímu.

„Zasraná Antarktida."

Odvalil se zpět ke Sprytu a otevřel bednu na nářadí. Cítil teplo motoru. Vyndal největší kladivo a hever a vrátil se k saním. Několik úderů uvolnilo vnější kanystr, a podařilo se mu s ním pohnout. Několik úderů do kovového víčka, a podařilo se mu je rozšroubovat. S hekáním dotáhl kanystr k nádrži a přelil jej. Trvalo to dlouho. V téhle teplotě byla nafta jako sirup.

Když skončil, odšrouboval hubičku a zahodil kanystr do závěje. Bude tím svinstvem značkovat svou cestu, jako když rys močí na jehličí. Jako ty krámy, co nechávají na Měsíci. S nadávkami se vrátil pro další.

Panebože, to je zima. Plíce měl už zmrzlé a hlava ho bolela. Přes všechno úsilí a námahu byl mrazem úplně cíněný. Po dalších dvaceti pěti litrech vylezl zpět do kabiny, aby se trochu rozehřál. Nechal si masku na obličeji, dokud led neroztál. Pak si ji sundal a zhluboka dýchal. Napil se trochu vody, aby nebyl dehydrovaný. Cameron mu jednou řekl, co ukázaly studie, že každý fyzický výkon na pólu trvá třikrát déle než normálně. To po něm ten blbec vlastně chtěl, aby dělal třikrát rychleji, než to vůbec prakticky šlo.

„Odpočívej v pokoji, ty bastarde." Ne že by mu přál nůž do prsou, ale, pane na nebi, to byl neefektivní kretén. Kdopak ho asi zavraždil? Mohla to být polovička stanice, pomyslel si Tyson.

Znovu vylezl z kabiny a vrátil se do práce. U osmého kanystru se kladivo roztříštilo jako sklo. Tyson se vrátil ke skříňce pro nářadí, vzal si další a pokračoval. Bam bam bam. Strašná práce, ale tohle je jeho krev. Bez paliva je mrtvej muž.

Po devátém kanystru skončil. Nádrž ještě nebyla plná, ale už nemohl

zimou vydržet. Teď si na pár hodin zdřímne a bude pokračovat. Už za pár dní bude pít vodku. Do té doby musí zůstat klidný a soustředěný. Zůstat naživu. Vylezl do kabiny rachotícího Sprytu.

Pár minut si vychutnával teplo kabiny. Nakonec se přestal třást a sundal si parku a rukavice. Několikrát přidal plyn a protočil motor, zařadil rychlost a s trhnutím vyrazil vpřed. Prázdné kanystry sklouzly do sněhu.

Další hodina temné nudy. Bylo to jako řídit ponorku hustým bahnem. Byla jen mnohem větší zima. Čelní sklo mu začalo namrzat, a tak dal ohřívač na maximum a pustil stěrače. Nebylo vůbec nic vidět!

Motor zakašlal.

Moc mě nestraš, zasraná mašino.

Motor znovu zakašlal.

Tysona zamrazilo. Každá porucha by tu byla osudná. Tyhle diesely musí, jak se jednou zahřejou, pořád šlapat. Kde, sakra, může být chyba?

Motor začal kašlat, jako by mu zaskočilo, a Tyson přidal plyn, aby to profoukl. Motor hučel a divoce klepal. Pak, jako kdyby se zahltil vlastním hlenem, umlkl.

„Do prdele."

Natáhl se dozadu za sedadlo a odstranil přístupový panel. Neviděl žádnou závadu. Žádný kouř. Kapaliny byly v pořádku. Zkusil olej, a toho byla spousta. Vypadalo to, jako by v palivu byla voda nebo nějaký kontaminant.

Nenalil mu ten kretén něco do nafty?

Neochotně znovu otevřel dveře kabiny. Vítr zesílil a ačkoli teplota o pár stupňů stoupla, mráz kousal hůř než předtím. Byl okamžitě promrzlý. Zabouchl dveře a toužebně se podíval dovnitř. Teplota zase klesla o patnáct stupňů, ale tentokrát tam nefungoval žádný ohřívač, aby ji udržoval. Sloupek rtuti se pohyboval směrem dolů i ve chvíli, kdy se na něj díval. Je to fofr!

Pokud to je palivo, musí se nejdřív podívat na filtry. Možná je potřeba je vyčistit, možná, že zamrzly. Vlezl s baterkou pod vůz, aby otevřel panel a zkontroloval palivové potrubí. Nadával na všechny zasraný kádinky, který kdy potkal. Karburátor nemohl Norse najít, to si byl jistý. Svítil zespodu baterkou a náhle vytřeštil oči. Kde jsou, proboha, filtry? Jako kdyby to byl jinej motor.

Podíval se blíž a pochopil, že filtry někdo odřezal. Amputoval je jako zanícené slepé střevo. Šmik šmik. A mezery přemostil kusy hadice.

Zmocnil se ho děs. *Teda, doktore Bobe! Ty spasiteli pólu. Tohle jsme si nedomluvili! Můj soudce, porotce a kate!*

Jestli se ještě rozjede, vrátí se a toho zmetka zaškrtí.

Vylezl zpod auta, stál ve větru a pokoušel se přemýšlet. Nejde jen o to spravit to, ale spravit to brzy. Musí to udělat dřív, než motor zamrzne.

Vylezl po schůdcích a podíval se do kabiny. Teplota uvnitř klesla o čtyřicet stupňů. Tyson otevřel dveře, vylovil z přihrádky pár žvýkaček, zavřel a znovu skočil do sněhu.

Jeho jedinou nadějí bylo, že ostatní palivo je v pořádku. Kolik kanystrů mohl ten hajzl zkurvit? Tyson neměl hadici na vypuštění kontaminované nafty a nádrž neměla výpustní otvor. Jeho jedinou nadějí bylo udělat to sám. Otevřel skříňku na nářadí, vyndal studený majzlík, přiložil ho na nádrž a zuřivě do něj bušil kladivem. Zahřál se, než se mu podařilo nádrž prorazit. Konečně z ní vytryskl obrovský proud nafty jako z protržené tepny. Byl teplý, ale jakmile se dotkl sněhu, mrzl.

Co do toho Norse dal? Vodu? Cukr? Nějaký chemický sračky?

Vyndal žvýkačky, sundal si rukavici, aby je rozbalil, nacpal si je do úst a zuřivě žvýkal. Znovu si oblékl rukavici a začal tahat další kanystry ze saní. I kdyby tyhle byly v pořádku, budou stačit na návrat do Amundsen-Scottovy stanice? Pomůžou mu ostatní, když se tam dostane?

Úplně zmrzlý nadával a uvolňoval jedno víčko za druhým. Vítr znovu zesílil a zuřivě ho kousal. Vrhl se k nádrži. Nafta ještě vytékala pomalým pramínkem. Vylezl na schůdky a nakoukl do kabiny.

V kabině bylo minus deset. Teplo z ní unikalo jako plyn z protrženého balónu.

Konečně byla nádrž prázdná. Pod traktorem bylo napůl zamrzlé naftové jezero. Vyndal žvýkačku z úst a přilepil ji na díru v nádrži. S pomocí mrazu ji utěsnila jako sklenářský tmel.

Pak bral jeden čerstvě otevřený kanystr za druhým a lil naftu do nádrže. Rozléval ji kolem, ale kašlal na to. Pokud motor chytne, ohřeje se za chvilku. *Holka, já jsem plný ohně…*

Ruce i nohy už měl promrzlé na kost.

Jenže žádnou vatru si nemohl dovolit. Každou kapku paliva potřebuje na to, aby se mohl vrátit a podebatit si s tím hajzlem.

Všechny jsi je zachránil, co, doktore Bobe? Máš pro mě pochopení a zároveň mě posíláš na popraviště. Ale co když se vyskytne další vražda a Buck Tyson u toho nebude? Co bude s tvou krásnou teorií?

Nalil do nádrže tři kanystry. Teď už musí nastartovat, aby motor nezamrzl. Jakmile se v kabině trochu ohřeje, sleze nádrž doplnit. Pokud tedy nastartuje. A jestli tahle várka není náhodou taky kontaminovaná.

Vylezl do kabiny a zabouchl hned dveře. Být mimo dosah větru byla

úleva. Ale teplota v kabině už byla minus hodně. Jako kdyby se schoval do mrazáku. Bez váhání zasunul klíč do zapalování. Panebože, prosím. Prosím tě…

Motor zachrchlal a zhasl.

Zkusil to znovu. Světla v kabině se ztlumila.

A znovu.

Duh-duh-duh-duh.

Podíval se na teploměr. Minus sedmnáct! Teplota uvnitř kabiny padala jako kámen. Potřebuje teplo, a rychle.

Tysona napadlo nažhavit vysílačku. Ne kvůli záchraně – ta nepřipadala v úvahu – ale jenom informovat všechny obdivovatele Norseho na Amundsen-Scottově stanici, jak pěkně a přesvědčivě milý psycholog přechcal jednoho naivního farmářského synka z Dakoty. Jistě by je zajímalo, proč jim jejich exmechanik ruší noční spánek a jak vypadá Norseho terapie v praxi. Zvedl sluchátko. *Haló, tady je váš starej kamarád Buck. Je mi líto, že vás ruším ve spánku, ale za chvíli umřu…*

Klik. Naprosté ticho. Ani hučení statiky. Zvedl víko. Všechny dráty pečlivě přeřezány.

Šachmat, Jimmy. Ani si nemůžeš nad šachovnicí lusknout prsty.

Vypnul všechna světla a otočil klíčkem v zapalování. A znovu. A znovu. Párkrát se ozval zvuk, který mu dal na okamžik krutou naději. Ale ten zatracenej motor nechytil. Ani si pořádně neuprdl.

Nakonec odešla baterie. Bylo ticho a tma.

Ve světle baterky si přečetl údaj teploměru. Minus 25° a stále klesá. Už se pomalu vyrovnává s teplotou venku. Tak to bysme měli. Jeho nesmyslnej život končí ještě nesmyslnější smrtí. Začal se třást.

Tyson věděl, že se bude třást jenom odsud posud. Pak už k tomu nebude mít energii, jako baterie Sprytu. Jeho teplota se sníží tak, že už nebude při vědomí. Kolik hodin bude trvat to mučení, než konečně usne? Když se svlékne, budou to jen minuty. Co je horší?

Nebo by mohl najít sirky a zapálit ty sračky pod autem. Bylo by to rychlejší, ale bolestivější.

„Tak co, Bucku, oheň, nebo led?“

Norse! Jestlipak ta svině ví, co způsobila?

„Jo jo, doktore, všecky jsi je zachránil.“

Tyson se pokoušel myslet s jasnou hlavou. Když se neupálí, tak ho jednou najdou. Možná zjistí, co se to vlastně stalo. Možná dokonce čapnou slizkýho psychologa a přinutí ho, aby zaplatil. Možná. Nebo možná mu dají

medaili.

Otevřel dveře a nechal uniknout poslední zbytky tepla. Takhle to bude nejlepší.

Pak kabinu zase zavřel, zabalil se hlouběji do své parky a pokoušel se ovládnout třesavku. Nešlo to, samozřejmě.

Ještě se naposledy podíval na teploměr – minus 32° – a ponořil se do bezedného venkovního mrazu.

I na konci světa vás může zvuk telefonu vytrhnout z osamělostí. Ten Lewisův v Čistém vzduchu se ozval náhle a drnčel s naléhavostí a vytrvalostí křiku malého děcka. Vytrhl Lewise ze snění, které v něm probouzel pohled na sněhovou pokrývku. Vzpomněl si, jak nezvedl sluchátko Cameronovi, když se blížil blizard, a hmátl po něm. „Tady Lewis."

„Máš chvilku?" ozval se Norseho hlas.

„Mám dost co dělat, doktore," zněla mrazivá odpověď. Psycholog byl ten poslední, s kým by chtěl mluvit. Odvedl mu Abby. Všechno to vlastně začal. A kromě toho jej štvalo, že Norse přišel ke své autoritě a vedoucí roli tak snadno. Že se do ní vlastně dosadil sám.

„Ty se tam schováváš."

„Já tu makám."

„I počasí si udělá přestávku."

„Data se sypou pořád."

V následující pauze Norse přemýšlel, jak to zařídit. „Podívej, volám ti, protože mám pocit, že jsi možná naštvanej, že jsem ti odvedl Abby. Vznikly, myslím, nějaký problémy. Asi jsme moc chlastali. Potíž je v tom, že já pro ni nejsem dost přitažlivej."

Lewisova uražená pýcha odmítala každou blahosklonnou omluvu. „Můžeš tancovat, s kým chceš. Nejsme žádná dvojka. A myslím, že mě taky nemá moc v lásce."

„V tom se pleteš, sportovče."

To bylo zajímavé, ale Lewis si to odmítal připustit. „Neříkej mi sportovče. Ani příteli nebo synku nebo chlapče nebo zlato. To si nech pro svoji babičku."

„Nic jsem tím nemyslel," praskal Norseho hlas v telefonu. „Jen se pokouším napravit škodu."

„Proč?"

„Protože dnes je první den post-Buckovy éry. Začíná ta pravá zima. Jeden

za všechny a všichni za jednoho.“

Lewis se zamračil. Tahle slova sám použil. Že by je Abby Bobovi opakovala?

„Co bys říkal setkání na neutrální půdě?“ pokračoval Norse.

„Co tím myslíš?“

„Dnes po večeři v Kit-Kat klubu. Mám nápad, jak to tady trochu vylepšit. V klubu je spousta všelijakejch krámů. Puzzlů, her a hlavolamů. Něco vybereme a zvedneme mužstvu morálku.“

„Ty jseš teď kulturní referent?“

„Jen se snažím udržet morálku nad vodou.“

Lewisovi se do toho nechtělo. „Nikdy jsem tam nebyl.“

„No vidíš. A přitom je to místo nového startu.“

Lewis o tom přemýšlel a bojoval se svou hrdostí. „Kdo říká, že potřebujeme začít znovu?“

„Možná já.“ Norse čekal.

„Jsi velký manipulátor, víš to? Manipuluješ lidma jak figurkama na šachovnici.“

„Samozřejmě. Každý efektivní člověk to tak dělá. Ale to neznamená, že nejsem tvůj přítel. Pokouším se pomáhat, sakra.“

„Jako čemu?“

„Jako zimnímu programu. Pokouším se překonat své vlastní omyly.“

Lewis mu nerozuměl. Nerozuměl ani sám sobě. „Tak proč jsi ji odtáhl?“

Ve sluchátku bylo dlouhé ticho. „Podívej, už jsem řek, že jsem to posral, ne? Byl jsem nafoukanej, že se lidi na mě obracejí, nadšenej, že odjel Tyson, a ožralej. Všechno uznávám. Bral jsem to jako hru a Abby se mnou zametla. Řekla mi, že má ráda *tebe.* To jsem netušil. To jsem měl *vědět.* Pak jsem se probudil s kocovinou jako každej. No, a teď jsem vystřízlivěl a pokouším se s tím něco udělat.“

Lewis mlčel. Pociťoval vůči muži, který se s věcmi pokoušel něco udělat, hlavně žárlivost. A nechuť k jeho prázdnému rozumování. Vzpamatuj se, říkal si, *pokouší se ti omluvit.*

„Jsem psycholog a mám pocit, že jsem dočasně de facto… klíčový muž tady, ne?“

Boss, pomyslel si Lewis.

„Nemám z toho žádnou zvláštní radost a cítím ten tlak jako kdokoli jiný,“ pokračoval Norse. „Ale potřebujeme jeden druhého a potřebujeme přežít zimu. Společně. Myslím, že Abby o tebe má vážný zájem. Ví, že ta záležitost s Gabrielou – že to je blbost. Takže… dej mi příležitost všechno

napravit. Zmanipulovat, jak říkáš. To není vždycky jenom špatně.“

Lewis si povzdechl. „Mě už to nebaví. Tady člověk neví, odkud co přiletí. Jednou je to meteorit, jednou vražda.“

„Pro mě to taky není snadný. Jsem jenom člověk. Kdyby se krájel chleba, vybrala by si tebe. To mě docela bolí. Ale my tři – všichni musíme udělat to, co je správný.“

„A co je teda správný? Já už ničemu nerozumím, doktore.“

Doktor se zasmál. „Tohle je nejlepší plán, jaký je v daném okamžiku k dispozici.“ Ve sluchátku to cvaklo. Norse zavěsil.

KAPITOLA 21

Kit-Kat klub byla dvouposchoďová dřevěná budova podobná buňce, ze které se vypouštějí balóny. Původně byla zastaralá a opuštěná, ale jeden z tesařů ji ve volném čase přeměnil v něco, co žertovně nazval „odpalovací rampou k radosti“. Rampu k radosti představovalo horní patro nacpané všemožnými krámy, které sem dovezly desítky či snad stovky bývalých polárníků. Přízemí bylo zařízeno stolky a koberci, na stěnách visely cestovní prospekty. Budova, pojmenovaná stejně jako známý dekadentní noční klub, byla tři sta metrů od dómu a stala se místem fyzického a psychického úniku, jediným místem na celé stanici, které nebylo spojeno s denními povinnostmi. Neutrální půda, říkal tomu Norse. Tesař, tvůrce klubu, po jednom roce opustil stanici, ale jeho bouda se stala místem pro mejdany, sexuální schůzky a terapeutickou samotu. Velitelé stanice jako Cameron její existenci diplomaticky ignorovali, protože fungovala jako pojistný ventil. Nováčky sem vodili, až když se adaptovali pro život na stanici. Osádka stanice klub považovala stejně jako pól za svůj.

Když Lewis dorazil do Kit-Kat klubu, Norse tu nebyl. Rozsvítil a rozhlédl se. Malá okna byla zatlučená okenicemi a žhnoucí žárovky se stínítky z barevného papíru, což znamenalo porušení všech bezpečnostních předpisů, dávaly místnosti přívětivý vzhled. V rohu ležely dvě přebytečné matrace se spacáky a ve druhém na první pohled chatrný gauč. Uprostřed místnosti stála cívka od kabelu nahrazující stůl, na stěnách visely poličky plné knih s oslíma ušima: Tolkien, Grisham, Shackleton, Byrd. Opékač topinek a ohřívač vody. Malý friťák. Starodávný music-box a spousta CD. Stěny byly ověšeny vývěskami, výstřižky a obrázky. Leták *Kdo zemřel v důsledku svého hobby?* měl asi někdo sundat.

Možná ho psycholog chce položit na gauč. Měl pocit, že by to skoro potřeboval.

Zaslechl zvenčí vrzání sněhu a znovu uvážil, co od něj chce. Něco jako rovnost a vzájemnou úctu. Aby se choval k Lewisovi slušně a nechal svého neustálého pozorování. Problém toho cvokaře je, že nemá dost opravdový práce, a tak se do každýho naváží. Teď, když jich tolik ubylo, je nutné zvážit

skutečné role…

„Haló," ozval se zvenčí nejistý hlas. Patřil Abby.

To stačilo, aby se mu rozbušilo srdce. Překvapen jak její přítomností, tak silou své reakce, otevřel Lewis závoru.

Abby se také tvářila překvapeně. „To jseš ty?" řekla a zamrkala.

„Co *ty* tady děláš?" odpověděl.

To tedy byl začátek.

Pohlédla za něj, zda v místnosti ještě někdo není. „Bob…"

Samozřejmě, vždycky je to Bob. „Pojď dál," řekl mrzutě, „ať nevyvrzáme všechno teplo."

Na to, aby zůstala nerozhodná, bylo příliš zima. Vstoupila dovnitř a on za ní zavřel dveře. Abby se zhluboka nadechla, zahřála si plíce a pak se na něj obezřetně podívala. „Tebe jsem tu nečekala."

„Myslím, že nás sem oba poslal Norse. Za stejným posláním."

„Za jakým posláním?"

„Najít nějaké hračky, ne? Myslel jsem, že přijde taky, ale…" *Setkání na neutrální půdě*, navrhoval Norse. Neřekl s kým. Náš velký manipulátor. „Hele, tohle jsem nenaplánoval já, ale jsem rád, že jsi přišla, vážně. Jsem překvapený… ale prosím tě, nechoď pryč." Musel to dát do pořádku.

Vzpomněla si na Gabrielu. „Jestli tohle zařídil Bob, tak jsem na něj pěkně naštvaná."

„Prosím tě." Zvedl ruce, aby jí sundal parku. „Bude dlouhá zima." Jeho smířlivý tón ji obměkčil. Váhavě si nechala parku sundat.

„Myslel jsem, že jdu na schůzku s *ním*," vysvětloval Lewis a pověsil jí kabát na věšák. „Ale možná nepřijde, když poslal tebe. Říkal, že to bude dobrý pro obnovení morálky na stanici."

Vypadala nedůvěřivě. „Nevím, jestli ti můžu věřit."

„On si s náma oběma hraje. Jsme jeden z experimentů."

„Toho už mám plný zuby, nepotřebuju žádnou jeho pomoc, ani tvoji. Jenže…"

„Jenže co? Jenže možná my *musíme* znovu začít. Tady na neutrální půdě."

„To si myslíš ty, nebo doktor Bob?"

„Abby, já jsem se ožral. Já vím, že to není omluva, ale málem se stalo, co se nemělo stát. Já jsem chtěl samozřejmě *tebe*. Jsem z toho nešťastný. Vyvrbilo se to úplně jinak. Jsem ze sebe zoufalej."

Ta omluva stačila k tomu, aby neochotně usedla na pohovku a nechala si stáhnout boty. „Jsme všichni nešťastný, Jede," připustila. „To je to zimní

peklo.“

„Jo. Ale už je to za náma. Nabízím příměří, jo?“

„A co s ní?“ Nedokázala vyslovit její jméno.

„Žádná není. Pro mě neexistuje. Mě zajímáš jenom ty. Neslyšíš?“

Odvrátila se a rozhlédla se po místnosti.

„Dokonce jsem ji od té doby ani neviděl,“ dodal Lewis. „Myslím, že je z toho taky špatná.“

„Tak dobře.“ Abby se pokoušela odpovědět bez odpovědi. „Vítej tedy v klubu, kam nás oba poslal náš skupinový terapeut.“ Hlas zněl klidně a rezignovaně.

Usmál se. Vypadalo to, že spolu budou hovořit alespoň obecně. „Nevíš, kolik klubů tady vůbec je?“

Vzala otázku vážně. „Myslím, že celý pól je jeden klub. A pak vědecký oddělení, to je jeho podgrupa.“

„A to má klub jak pro hipíky.“

„Já to tu mám ráda. Je to takové doupě.“ Usmála se. „Když se v dómu něco stane, tady budu čekat na svůj konec.“

Myslela, když přestane fungovat generátor. Lewis se musel zasmát. „Když se v dómu něco stane! To bys tu musela čekat pěkně dlouho.“

„To máš pravdu.“

„No, útulný to tady je.“

„A horko. Na kolik jsi to zapnul?“

„Je tam dost, aby ses zahřála.“

Podívala se po něm a on se ušklíbl.

„Takhle já to s babama dělám. Zatopím, a hned se svlíkají.“

Nebyl to nejvhodnější vtípek, ale Abby si přesto svlékla silonovou kombinézu a nechala si jen vlněné kalhoty a svetr. Díval se, jak se svléká, i když předstíral, že se zdvořile rozhlíží po místnosti. Zmrzlinku by rád rozehřál každej. I když byla Abby atraktivní, neměl s ní stísněný pocit jako s Gabrielou. Její přítomnost ho naplňovala spokojeností jako váza plná květin. Pověsila si kombinézu vedle parky. Překližka u dveří byla plná vody z jejích bot. „Proč ti není jedno, kde čekáš?“ zeptal se jí.

„Ráda bych umřela doma.“

„Proboha, nebuď morbidní.“

„Jak bych mohla nebýt?“ řekla Abby a myslela na tři záhadné smrti.

„Je to tady trochu drsný, že?“ řekl.

„Úplně jiný, než jsem si představovala.“

„Ale už je to za náma, doufám. Můžeme být zase přátelé.“

„Nikdy jsme nepřestali být přáteli. Na přítele se můžeš naštvat, ale pořád zůstává přítelem.“

„A jsi na mě pořád naštvaná?“

Vzdychla. Vypadala roztrpčeně. Byla však naštvaná víc na sebe než na něho. „Ano, ale nemůžu pro to najít omluvu. Přece si můžeš dělat, co chceš. Nemám na tebe přece žádné právo. Budu mluvit otevřeně. Myslela jsem moc na to, co se děje.“

„A?“

„Já to prostě sama neumím.“

„Ale na to přece *máme* doktora Boba.“ To mínil jako vtip, jenže než se stačil kontrolovat, řekl to sarkastickým tónem.

„Ty žárlíš, Jede?“

Chvilku mu trvalo, než to připustil. „Jo. On je takovej… slizoun.“

„Já jsem se od tebe odtáhla, protože jsem se bála svých citů k tobě, ne k Bobovi. S Bobem je to jiný. Je jako úhoř.“

Vzbudila Lewisovu zvědavost. „Možná bysme se mohli posadit a pokecat.“

Přikývla a ukázala na pohovku v rohu místnosti. Lewis se posadil a propadl se až k podlaze. Abby si nesedla vedle něho, ale na matraci naproti, zkřížila nohy a dívala se na něj. „Všiml sis, co se děje?“ začala.

„Myslíš ty smrti?“

Zavrtěla hlavou. „Myslím pól.“

„Je tu zima, že,“ řekl lehkomyslně, aby věci zlehčil.

„Myslím naši perspektivu. Jsme tak blízko země, že moc daleko nevidíme. Jako kdybysme šlapali vodu. A pak slunce zašlo za obzor, a to nás ještě srazilo. Místo abysme viděli málo, nevidíme nic. Jako bysme vstoupili do vakua. Jako bysme plavali, což je vlastně pravda, protože jsme na tom ledu. A obloha je současně tak jasná, že vidíme nejen do atmosféry, ale až za ni, do vesmíru, jako bysme pluli vesmírem.“

„Slyším zase doktora Boba.“

Zavrtěla hlavou. „Jeho zajímají sloučeniny, způsob, jak se malé částečky dávají dohromady nebo rozpadají. Společenské vědy aplikované na vesmírné lodě. Podle mě jsme jednotlivé atomy po Velkém třesku. Letíme od sebe, ale máme nepatrnou gravitaci. Takhle mi to tady na bázi připadá. Lidi si tu jsou *příliš* blízko, myslím fyzicky, a ty se instinktivně stahuješ do sebe. Když si nedáš pozor, pól tě převálcuje. Jako příšera z filmu *Věc*, ta příšera je sám pól. Tvůj spánkový cyklus, hormony, tvoje energie a zvyky, všechno se změní, když zmizí slunce. A čím víc se snažíš navázat kontakt, tím míň se ti to daří.

Chápeš, co tím myslím?“

„Tak trochu.“

„Jsme prostě všichni strašně izolovaný. Známe jeden druhýho, ale vlastně neznáme, protože kdybysme všichni říkali to, co si myslíme a co cítíme, způsobilo by to psychický vír, který by nás všechny stáhl ke dnu. Takže si všichni dáváme pozor. Ale někdo se dostane dál. Ty, Bob, dokonce i Gabriela.“

„Ale ty ne.“

Nadechla se, zaváhala a pak se do toho vrhla po hlavě. „Ženy se naučí být opatrnější. Pánové předstírají, že jim nic nevadí, ale ono něco vadí každýmu. To s tou mojí fotkou mě překvapilo. *Tys* mě taky překvapil. Protože žádnej geolog by na pól nešel. To je, jako kdyby se biolog vydal na Měsíc. Tak si dávám pozor. Já se nebojím citových komplikací, ale *tebe.* Už jsem ti říkala, že jsem se znala s pár mužskejma, ale nechtěla jsem si je vzít. Já si věci musím důkladně promyslet.“

„To já respektuju, Abby.“

„Byl to únik, ale nefungovalo to, jak jsem si naplánovala.“

„Ty vraždy tu nevytvořily moc příjemnou atmosféru.“

„Já ti jen zkouším vysvětlit, že se ti nesnažím ublížit, i kdyby to tak vypadalo. Já tě mám ráda a bojím se, že mě poraníš. Já tě nechci trápit. Já… já tomu prostě nerozumím.“ Vypadala zlomeně.

„Abby, nikdo ničemu nerozumí, to je životní fakt.“

Podívala se na něj s nadějí. „Myslíš?“

„Podívej se třeba na boháče nebo slavný lidi. Čím vypadají sebevědoměji a arogantněji, tím míň jsou si jistý sami sebou.“

Zasmála se. „Tomu moc nevěřím. Jestli je to pravda, pak Norse je hodně nejistý. Ještě jsem neviděla nikoho tak sebejistýho za takových okolností.“

„To je proto, že čím hůř, tím líp pro tu jeho zatracenou studii.“

„Nebo využívá příležitosti.“

„Myslí si, že ví, co je pro lidi nejlepší. A musím připustit, že má zvláštní kouzlo. Já tě neviním z toho, že jsi s ním odešla z parketu. Nemám na tebe žádné *právo,* tak daleko spolu ještě nejsme.“

„Moc se toho kolem nás děje.“

„Je tu na nás hrozně velký tlak.“

„Mluvili jsme s Bobem o té fotografii. On vzbuzuje důvěru. Je to řečník a je profesionál. Je charismatický. Pozval mě na láhev vína a povídali jsme si. A pak po mně vyjel.“

„Jsi atraktivní žena, Abby.“

„Já jsem neudělala žádnou chybu. A nedá se říct, že on porušil profesionální etiku. Však jsem nebyla na žádné terapii. Ale když na mě začal sahat, celá jsem ztuhla a i když jsem se snažila nedat to najevo, obcházela mě hrůza. Odtáhla jsem se a on mě obvinil, že ho nejdřív dráždím a potom zpražím. Najednou jsem měla dojem…," otřásla se. „Najednou vypadal velice chladně. Bez vášně a analyticky. Jako kdyby jeho srdečnost byl jen převlek pro chladnost. Utekla jsem mu a hledala jsem tě, ale na parketu jsi nebyl, a pak jsem tě našla…" Vypadala bezmocně. „Utekla jsem i tobě."

„To jsme tomu dali."

„Zapletli jsme se s nesprávnými partnery."

„Jo."

„Takže pojďme na to zapomenout. Už je to pryč. Tohle je první den zbytku čehosi." Citace doktora Boba mu připadala zábavná.

Vypadala bezmocně. „Ty jsi na tom mnohem líp. Muži se dokážou přenést přes věci. Já ne."

„To není pravda."

„Ty funguješ. Klasifikuješ. Já ani nefunguju."

„Ženy zůstávají „štajf". Muži zafungujou a udělají nějakou blbost. Vypovědí válku, třeba. Nejsem si jistý, že to je lepší."

Abby se žalostně usmála. „Myslím, že bych vážně chtěla začít znova. Snad se mi to povede, když teď ta hrůza skončila. Víš, chtěla bych tě líp poznat, abych si mohla říct, že vůbec *někoho* na bázi znám."

Díval se na ni s nadějí. „Nemáš pocit, že jsme na tom podobně? Já jsem taky jako nesvéprávnej. Dal jsem se na šutry, protože jsem nedokázal vyjít s lidmi. Dal jsem se nalejt do ropný společnosti, a ukázalo se, že tam jde každýmu jen o prachy. Pánové tam měli trochu příliš pružný svědomí. A byla tam nelítostná konkurence. Tam se dalo vydržet jen chvíli. A tak jsem zdrhl na pól."

„A stal se tu z tebe drozd. Outsider."

„Kdyby Buck Tyson neutekl, měl bych zimu jako řemen. Zbláznil bych se tu," říkal a přitom ji pozoroval. Rozhodoval se, co dál. Měl chuť ji políbit, ale bál se, že bude proti.

„Myslíš, že to zvládnem?"

„Hele, Abby, ta analytická tvrdost, které sis všimla u Boba Norseho, vůbec není k zahození. Chce zjistit, jestli všichni můžem ke hvězdám." „Byla jsem na něj hnusná."

„Abby, máš dojem, žes na někoho nebyla hnusná? To je přece normální. Nemůžeš být ke každýmu vstřícná."

Zavrtěla hlavou. „To ne. Ale člověk by měl být příjemný.“

„To ne. Člověk by měl být upřímný.“

„Spíš je to asi potřeba nějak namixovat.“

Natáhla se na matraci a přikryla si rukama oči. „Dělám věci horší, než jsou.“

Zasmál se. „To teda jo.“

Abby ležela, dlaně na očích, nohy natažené a hruď se jí rytmicky pohybovala nahoru a dolů. Lewis sklouzl s pohovky a klekl si vedle ní. Ani se nezachvěla. Lehce ji políbil na rty.

Zakryla si rukama ústa a vážně se na něho dívala. Nevypadala překvapeně. Položila mu ruce kolem krku, stáhla ho na sebe a dlouze ho políbila. Polibek byl sladší než Gabrielin a mnohem vášnivější. Objímal ji a přejížděl ústy její tváře a hrdlo. Přestala jej líbat a přitiskla se k němu. Pro tu chvíli mu stačilo, že ji pevně svíral v náručí a hladil jí jemné kůstky na šíji.

Několik minut tak tiše leželi. Nakonec promluvila. „Co tady vlastně děláme, Jede?“

V teple jejího objetí se cítil trochu ospalý. „Pokoušíme se pochopit vesmír,“ zamumlal. „Tak to aspoň říkal Mickey Moss. Buck Tyson byl realista. Říkal, že všechno kromě šeku je póza.“

„Proč jsme jeli tak daleko?“ řekla pochybovačně. „Na tak strašný místo?“

„Jsme dobrodruzi, Abby. Máme to v sobě.“

„To ne,“ neklidně se zavrtěla. „Něco se nám nepovedlo a sem jsme to přišli hledat. Abysme to našli a odvezli si to domů, do našeho skutečnýho domova.“

„Co se nepovedlo?“

„Zklamaný naděje. Musíme dát věci do pořádku.“

Zvedl se, opřel se o loket a lenivě se na ni díval. Cítil se v jejím důvěrném objetí nesmírně spokojený. Mnohem spokojenější, než si uměl představit. Nejspokojenější od té doby, co přiletěl do Antarktidy. „Ale jak?“

„Tím, že najdeme v sobě to nejlepší.“

Ušklíbl se. „Mám chuť se podívat na to nejlepší v tobě. Pojďme na to.“

Chvilku uvažovala a pak se odtáhla. „Ne, teď ne. Ještě ne.“

Lehl si na záda, obraz zklamání. „Zapomeň, co jsem říkal o té upřímnosti. Buď radši příjemná.“

„Nejdřív si musíme být jistí, že se máme rádi.“ Neřekla milujeme.

„No, a v tomhle je ten rozdíl mezi muži a ženami.“

Usmála se. „Jsem otravná, že?“

„Ne, ale nevím, jestli sis všimla, jak jsi atraktivní. Co děláš s chlapama.“

„Mám přitažlivý pot.“

„Tak mi dej pusu.“

„Ne.“ Zadržela ho. Neblbni, Enzyme. Uvidíme, jak se to vyvine. Doktor Bob nás sem poslal za nějakým účelem.“

„Tssss….“ Znělo to, jako když se vyrukuje matrace.

„Půjdeme pro ty krámy. Co to asi dalo práce, než je sem propašovali, a pak se ani nenamáhali si je vzít zpátky. Hudební nástroje, muzeální sterea a laptopy, mechanickej fotbal. Jdeme pro to.“

„Ať to patřilo komu chtělo.“

„Teď to budou naše krámy. Je to jako dědictví.“

„Jako dárky od Santa Klause.“

„Spíš Antiklause, když jsme u protinožců. Prostě přinesem ostatním dárky. Ten cvokař je génius.“

„Jo.“ Rozhlédl se. „Možná bysme tu místo hledání krámů mohli uspořádat mejdan. Nevidím tu žádný vědecký přístroj.“

„Je to tu moc malý. Rozsvítíme to radši v jídelně.“

„Já mám ještě kocovinu z toho minulýho.“ Zadíval se na žebřík vedoucí k padacím dvířkům ve stropě. Připomínala mu opuštěnou základnu, kde našli Mickeyho. „Tam bude pěkně mrznout. Moc se mi tam nechce. Půjdem do jídelny, ne?“

„Jasně že ne.“ Vstala. „Jdu první.“ Vylezla nahoru, nadzvedla překližková dvířka a s bouchnutím je otevřela. Zdola pronikalo nahoru slabé světlo a půda byla plná temných stínů. „Potřebuju baterku.“

„Nastydneš,“ řekl Lewis a šel do své parky pro baterku.

Abby si zvykala na šero a rozhlížela se. Jako vetešnictví. Byly tu bedny, pouzdro na kytaru, bicykl bez přehazovačky. Staré lyže a lyžařské boty, sáňky a skateboard. Trombón: to by bylo něco. Ale asi na to nikdo neumí. Vzadu v rohu visely staré šaty a lehce se komíhaly v proudu teplého vzduchu stoupajícího zdola. Obruč, bumerang, tenisová raketa beze strun… Byla tu pěkná zima. Vše pokrývala vrstva ledu, nikde žádné rezavé železo. Vzduch tu byl úplně suchý.

Její oči si pomalu začínaly na příšeří zvykat. Ve světě stínů přestávaly vidět to, co tam nebylo, a začínaly vidět skutečnost. Lewis jí podával baterku. Nevšímala si toho. Dívala se s rostoucí hrůzou do kouta.

Ty šaty měly nohy.

Namířila na ně kužel světla a trhla sebou tak, že jí baterka málem vypadla z ruky. „Panebože!“

„Co je, co je?“ volal Lewis a šplhal po žebříku za ní. Ve spáncích jí

bušila krev a oči se jí zamžily. Přinutila se podívat na to tělo v plném světle, na svěšenou hlavu, purpurový jazyk a voskově bílou tvář. „Abby, co se proboha…“

„Neskončilo to.“

„*Co* neskončilo?“

„Ta hrůza.“ Podívala se znovu. Nehty u nohou byly malé, natřené na červeno vypadaly jako zlomená křídla.

Lewis se vmáčkl vedle ní, vzal jí z ruky baterku a namířil ji ve směru, kterým se dívala. Zašklebila se na něho tvář Gabriely Reidové, k nepoznání proměněná krutou smrtí. Její tělo se zvolna kývalo v proudu vzduchu.

„Ježíšmarjá.“

Popošel k ní. Její tělo už bylo zmrzlé. Kolem krku měla strangulační rýhu. Že by sebevražda?

Samozřejmě že ne. Kolem krku měla provázek s lístkem. Posvítil na něj. Papír byl polepen hůlkovými písmeny vystříhanými z nějakého časopisu: TOMU, KOMU TO PATŘÍ. VÍŠ, CO CHCI. DEJ MI TO, NEBO VŠICHNI ZEMŘETE.

Jdu pro pomoc

V době, kdy jsem vylezl stěnu, se viditelnost snížila na sto metrů. Už jsem neslyšel nářek děcek na římse, a byla to značná úleva. Jediný zvuk bylo plápolání mé větrovky ve větru, který foukal od sedla. Šustění látky bylo příjemné, připomínalo mi, že jsem naživu. Naživu! A pryč z tý zatracený stěny. Protože teď už šlo o mě.

Sníh padal hustě, což znamenalo, že časem začnou padat laviny. Přelezl jsem hrbolek a scházel po ledovci tak rychle, jak to šlo. Musím zavolat záchranné družstvo pro zbytek třídy, než bude příliš pozdě. Musím trochu vylepšit svou povídku. Tak jsem si odvázal lano a vstrčil je do ruksaku. Zbytečně by vzbudilo moc otázek. Proč jsem opustil studenty a proč je ten konec roztřepený? Jistě chápete, že jsem neměl žádnou možnost vytáhnout ostatní z římsy. Nedalo se dělat nic jiného než jít.

Musel jsem pospíchat. Bouře sílila.

Šlo se mi dobře. Ta svoboda! Bez toho družstva blouznivých novokřtěnců v postrojích jsem cítil úlevu. Byl jsem unavený, ale jako elektrifikován adrenalinem. Stehna pracovala jako písty. Téměř jsem se potil. Dorazil jsem do úplně zasněženého sedla a měl se na pozoru, abych nezopakoval chybu Tučňáka a nepustil se dolů ve špatném směru. Ale na hlavní cestě jsem už byl několikrát a cítil jsem zvláštní smysl pro směr. Možná mě něco řídilo. Možná to všechno byl osud. Možná Tučňák byl nějaký agent mého vlastního osudu. Nebo možná jsem byl prostě oběť blbé náhody. Oběť, která se vlastní dovedností a přičiněním zachránila. Možná – a tohle jsem doopravdy cítil, když jsem tam stál na svahu bílého vulkánu a kolem mě vířil sníh – mi bylo uděleno zvěstování, pochopení, jak to ve vesmíru opravdu funguje. Život je nemilosrdný a počítá se to, co utrhneš pro sebe. Nikde nečeká žádný anděl spásy. Smyslem a cílem života je pouhé přežití – a přežití je osamělá a nemilosrdná věc. Směr každého stáda ovcí určuje několik jednotlivců, kteří si uvědomí chladnou realitu a vydají vhodné povely. Většina lidí je ve vleku, jsou to oběti masové psychózy. Vedou je vizionáři. A když nějaké jehně ztratí cestu… to není žádná ztráta, ne? Na vypletém záhonu rostou silnější rostliny. To, co se stalo na Wallaceově stěně, byl prostý akt přirozené selekce. Produkt evoluce.

Zvolil jsem si směr a připravil se na skluz. Zdálo se mi, že vidím skrze vánici, tak jistý jsem si byl svým směrem. Nikdy jsem se necítil tak plný síly. Posadil jsem se na příkrý svah, sekeru připravenou jako brzdu, a začal sjíždět po zadku. Urazil jsem za pár vteřin vzdálenost, kterou jsem těžce šlapal dlouhé minuty hodinu předtím. Bylo to osvobozující. Úplná extáze! Byl jsem naživu a radoval

se z pouhé existence. Cítil jsem se jako znovuzrozený, což jsem vlastně byl. Dýchal jsem uvolněně, sjížděl ledovcem jako nesmiřitelné božstvo a sníh mi stříkal do tváře jako sprcha. A pak jsem se ponořil do mraků, a když jsem dojel na jejich spodní konec, viděl jsem ve vzdálenosti dvou kilometrů konec ledovce a první temné stromy pod sebou. Unikl jsem temnému bohu.

Ledovcový svah končil a končilo i mé snadné cestování. Vstal jsem trochu zahlcen emocemi posledních hodin a vykročil. Naše stopy už zavál nový sníh, ale snadno jsem dokázal nalézt cestu, jako bych videi skrze mlhu. Netrápil mě strach ani pochyby. Měl jsem směr. Skončil led a já si sundal mačky. Klesal jsem sněhovou morénou k linii stromů a pak skrze les k boudě, kde jsme strávili těch několik neklidných hodin předtím, než jsme o půlnoci vyrazili. V lese bylo šero. Nefoukal tam vítr, ale všude bylo plno stínů a zdálo se mi, že mě někdo pozoruje. Nikdo tam samozřejmě nebyl. Šel jsem co nejrychleji a pořád si představoval děcka, jak sedí na té římse. Věděl jsem, jak to zmáknu.

Došel jsem k universitnímu autobusu, nahmatal pod kolem klíč a odemkl zamrzlé dveře. Hodil jsem batoh dovnitř, oškrábal rukavicí okno a vlezl dovnitř do studeného vinylu a prošlápl plyn. Podařilo se mi nastartovat. Počkal jsem několik minut, než se vozidlo zahřálo, a jak jsem tam seděl, napadlo mě, že bych v bouři měl jet se sněhovými řetězy. Doštrachal jsem se dozadu, našel je a pokoušel se je nasadit. Dusily mě výfukové plyny, tak jsem vypnul motor a pokoušel se znovu. Nebyly moc šikovné a já jsem byl promrzlý a vyčerpaný. Musel jsem sníst nějakou ovocnou tyčinku a napít se. To taky chvilku trvalo. Podíval jsem se na hodinky. Čtyřicet sedm minut. Později se to bude probírat, a tak bych to měl vědět. Nemůžu ale být moc přesný, protože by to působilo vyumělkovaně. Znovu jsem nastartoval vůz, zařadil rychlost a začal sjíždět z hor. Sníh byl kluzký a hluboký a musel jsem jet nejdřív pomalu. Nemohl jsem riskovat, že sjedu z cesty.

Na křižovatce s hlavní lesnickou cestou se sníh změnil v čvachtanici a bahno a musel jsem řetězy sundat. Jedenáct minut. Spěchej! Já jsem spěchal. Pokrytý bahnem jsem vypadal, jako kdybych prolézal kanálem. A znovu do vozu a směrem k dálnici.

Později se mě ptali, proč jsem nepoužil mobil. Jenže ten byl ve Flemingově ruksaku. Musel jsem k telefonní budce.

Překvapovalo mě, že je teprve devět ráno. Vzhledem k bouři a roční době nic nejelo. Jel jsem sám, dokud jsem se nedostal na horskou dálnici. První telefonní budka byla vedle Beedleho obchodu, který ještě ani neměl otevřeno. Budka byla otevřená, mokrá a studená, pamatuju se, jak jsem byl zmrzlý, když jsem vytáčel 911. Neměl jsem sebemenší představu, jak to zní, ale spojovatelka mi později říkala, že to bylo jako hlas z pekla. Úplně prokřehlý, řekla. V šoku. A nekoherentní. Ale podařilo se mi zdůraznit naléhavost věci. Té tragédie. Řekli

mi, že mám přijet na velitelství horské služby deset kilometrů dolů po dálnici. Jel jsem tam.

To, co následovalo, bylo dlouhé a smutné. Byl jsem příliš vyčerpán na to, abych se vrátil do hor, ale dokázal jsem horským vůdcům přesně vysvětlit, kde ta třída je. Řekl jsem jim o zřícení dvou instruktorů, o mém rozhodnutí lézt sám pro pomoc, o našem hrdinském úsilí zachránit Tučňáka a tak dále. Nezmínil jsem se o pádu dvou studentů. Byl jsem pološílený a zoufalý. Tak, jak jsem si představoval, že bych měl být. Než se záchranné družstvo shromáždilo, bylo poledne, další hodinu trvalo, než dojeli nahoru, další, než došli k chatě, a pořád padal sníh. Šel jsem s nimi k chatě, a tam jsem zkolaboval. Pak už šli sami, plahočili se po ledovci, ale zastavili se ve čtyři odpoledne pod sedlem a slyšeli, jak s hory sjíždějí laviny a rachotí jako dělostřelba. Jedna sjela přes místo, kde ještě před chvílí byli. Už se stmívalo a pořád hustě sněžilo a kdyby se pustili k římse, riskovali by ještě větší neštěstí. Opatrnost velela vrátit se.

Když přišli zpátky, odmítl jsem opustit chatu a vrátit se dolů. Vždyť to byli moji žáci. Moje děcka. Strávil jsem tam druhou noc.

Bouře zuřila ještě celou noc a já, ačkoli jsem předstíral, že spím, jsem usnul až k ránu. Nechali mě spát. Záchranáři vystartovali za svítání a ve stejnou dobu vzlétl vrtulník.

Zvedl jsem se a pokusil se uvařit kafe. Všichni v chatě byli zachmuření. Naděje byla nepatrná. Do chaty dorazili dva reportéři a já jsem jim zase vykládal, jak Fleming nechal Tučňáka jít špatným směrem, jak jsme ho šli dolů zachránit a jak jsem šel pro pomoc. Snažil jsem se vylíčit druhé dva instruktory nejlíp, jak jsem mohl. Želel jsem jejich ztráty, ale výsledná povídka mě vykreslila v opravdu sympatickém světle. Panebože, udělal jsem, co bylo možné. Bylo mi to strašně líto. Byl jsem vyčerpaný a téměř bez sebe.

Zpráva z vrtulníku přišla o hodinu později.

Z Wallaceovy stěny spadly laviny. Piloti lítali kolem dokola, kilometry ve všech směrech.

Římsa byla prázdná.

KAPITOLA 22

Obyvatelé stanice se sešli v jídelně jako shromáždění prokletých. Jejich tváře zobrazovaly suterén lidské psyché. Hrůzu. Strach. Podezření. Depresi. Jejich iluze o úniku byly pohřbeny zároveň s Gabrieliným tělem. Její zasněžený hrob označili dalším pochmurným křížem z černých plastových trubek. Mnoho měsíců před koncem zimy vypadali všichni naprosto zbědovaně. Členové technického štábu měli zbraně. Vodovodní trubky, nože a sekeru s neuvěřitelně dlouhou rukojetí, která zde zůstala po nějaké dávno zapomenuté práci. Pulaski přišel s půldruhametrovou galvanizovanou vodovodní trubkou, které spiloval špici, aby měla ostří. Ve společnosti, kde nebyla zaručena bezpečnost, se lidé ozbrojili, jak nejlépe mohli.

Robert Norse vypadal večer předtím jako kněz, který ztratil víru v Boha. Jeho skořápka infekční sebedůvěry s objevem Gabrielina těla praskla. Vypadal vychrtle, oči měl vpadlé a odmítl pomoci s jejím tělem. „Nemohl bych už dělat nic jiného," řekl dutým hlasem. „Já musím fungovat. Jeden z nás fungovat prostě musí." Mrtvou ženu uložili bez pohřebního obřadu vedle prvních tří a muži, kteří ji pokládali do ledového hrobu, se ihned vrátili do světla a tepla dómu. Ať už Gabrielu zavraždil kdokoli, číhal možná někde ve tmě sněhové pláně a vybíral si další oběť.

Následujícího dne se však Norse sebral. Trhlina v jeho chladné výkonnosti zmizela, a když obcházel stoly, aby všem sdělil, že se mají po večeři zdržet v jídelně, vypadal, jako by nabyl nové sebedůvěry. Je důležité, abychom si povídali, řekl. Důležité, abychom zůstali pevní. Abychom se nezbláznili. Všichni zůstali.

Když si stoupl a chystal se promluvit, bylo takové ticho, že bylo slyšet ventilátor a bublání dispenseru. Bylo jich v jídelně málo. Z toho, jak malé se jejich shromáždění zdálo, cítili úzkost.

„Obávám se, že mám další nedobré zprávy," začal Norse.

Shromáždění se nadechlo.

„Mluvil jsem s ruskou stanicí Vostok. Buck Tyson tam není. Nepřijel.

Nemáme žádnou představu, kde by mohl být.“

Ticho by se dalo krájet.

„Vážně?“ zeptal se Geller.

Dana Andrewsová vzdychla. „Nic nevíme a *nic* nemůžeme předpokládat,“ podíval se na ně Norse temně. „Nic. Nevíme, že to udělal Buck. A já vím jenom to, že musíme bojovat s panikou. Panika nás zabije spolehlivěji než co jiného. Nedůvěra nás zabije. Paranoia nás zabije. Musíme pochopit, co se to tady děje. Tohle je test – test, z jakýho jsme materiálu.“

„Nech si ty psychologický žvásty, doktore,“ odpověděl Geller. „Já jsem zpanikařenej a paranoidní a nevěřím nikomu. Já jsem vyděšenej, že bych mohl vyskočit z kůže, vyděšenej tak, že mi to stačí na celou tuhle zimu. Nejsem zvědavej na nějakej další masakr. Chci se odtud dostat dřív, než nás ten blázen ze Severní Dakoty pobije všechny.“

Ozvalo se souhlasné mručení. Je-li venku něco, co by je mohlo ohrožovat, je třeba zamykat.

Gellerův nářek přiměl Norseho, aby na něho zaměřil pozornost. Psycholog vypadal rezolutně. „Přestaň fantazírovat, Georgi. Domů se nedostanem. Domů *nemůžeme*. Náš domov je pro dalších šest nebo sedm měsíců *tady*. Víš to sám dobře.“

„Takže myslíš, že máme zase jít sbírat data a čekat, až nás Tyson jednoho po druhým odkrouhne?“ zeptal se Mendoza. Od okamžiku, kdy se objevilo Gabrielino tělo, odmítal pokračovat ve svém výzkumu v Temném sektoru. Stejně jako všichni ostatní. Rostliny ve skleníku žloutly, nikdo kromě kuchaře nevykonával své každodenní povinnosti.

„Jste si jistý, že to je Tyson?“ zeptal se Norse.

To je překvapilo. Dívali se na psychologa nejistým pohledem.

„Já jsem si nebyl jistý nikdy. Poslal jsem ho pryč spíš pro jeho vlastní bezpečnost než pro naši. Možná, že pořád ještě jede. Možná má rozbitou vysílačku. Možná se ztratil a zmrzl. Ale vrátit se sem a pokračovat v zabíjení by bylo strašně riskantní. Kde je Spryte? Kde by bydlel? To vypadá jako nesmysl.“

Pozůstalí se po sobě podívali.

„A kdo to teda je?“ zeptal Hiro Sakura.

„Sázím na Lewise,“ promluvil Alexej Molotov. Abby se na něho zuřivě podívala.

„Sakra,“ zavrčel Lewis. Rozhlédl se, jako by hledal podporu, ale všichni kromě Abby se neklidně ošívali. Pulaski se rezolutně díval do kouta, špičku nového oštěpu na podlaze. Lewis měl temnou předtuchu. Něco není v

pořádku.

„Lewis,“ trval na svém Molotov. „Všechny mrtvý našel on. Všechno začalo, když sem přišel. Kdo šel na schůzku s Rodem Cameronem, když ho zapíchli? Kdo se zapletl s ubohou Gabrielou? Kdo ví všechno o tom záhadným meteoritu?“

„Kdybych byl vrah, těžko bych vás vodil ke svým obětem,“ bránil se Lewis.

„A kdo jinej asi? Ty jsi věděl, kde jsou.“

„Camerona jsem nenašel, toho našla Dana. A mě už nebaví být v podezření jenom proto, že jsem drozd. Podezírejte doktora Boba. Ten je tady taky jenom chvíli.“

Molotov pokrčil rameny. „Ten sem nepřišel kvůli meteoritu.“

„To neznamená, že já jsem vrah.“

„Možná jsi nevinný, ale nepatříš sem. Nezapadl jsi mezi nás. Geolog, kterej předpovídá počasí, je absurdní. Dokonce nejsi ani vědec, ale naftař. Prospektor. Hledač štěstěny. Měl bys jít, najít Tysona, jít na Vostok, pokusit se dostat na McMurdo. Běž odtud, dokud z naší skupiny ještě někdo zbejvá.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Všiml sis, že už chybí pět lidí?“

„Jak by se tam měl dostat?“ řekl tesař Hank Anderson. „Já mu posledního Spryta nedám.“

„Já bych mu ho dala,“ řekla Dana.

„Musí zůstat tady. Počkejte chvilku,“ varoval je Norse. „Žádný další Spryty, žádný další zmizení. Musíme to uvážit pomalu a racionálně. *Byl* to Jed, kdo nás dovedl k tělu Gabriely?“ zeptal se Abby.

Abby vypadala nejistě. „Ne. Já jsem ji našla. Víš dobře, že jsem tam šla hledat nějaké hry a Jed ne…“ Vypadala náhle zmateně, protože si vzpomněla na jeho neochotu vylézt po žebříku.

„Kdo vybral pro vaši schůzku Kit-Kat klub? Lewis?“ zeptala se Dana.

„Ne,“ řekla Abby a podívala se na Norseho. „Byl to Bob.“

„To je pravda,“ souhlasil Norse. „Navrhl jsem Jedovi a Abby, každýmu zvlášť, aby tam zašli. Snažil jsem se je usmířit. Chtěl jsem jim dát šanci promluvit si na neutrální půdě.“

Lewis byl vděčný za jeho přímost.

„Takže to nebyla Jedova volba,“ řekla Dana.

„Což ale neznamená, že *nemůže* být vrah,“ ozval se divoce Geller. „Dal tam to tělo dřív, než to Bob navrhl.“

„Georgi…,“ začal varovným hlasem Norse.

„Jed Gabrielu nezabil,“ trvala na svém Abby. „Jsem si naprosto jistá.

Není schopný někoho zabít.“

„Jak tohle můžeš vědět?“ odporoval Molotov. „Umíš číst myšlenky?“

„Viděla jsem, v jakým byl šoku, když jsme našli to tělo.“

„Možná si vzpomněl, jaký to s ní bylo.“

„Co ten dopis?“ přerušil ho Geller. „Ten dopis, co měla kolem krku. *Víš, co chci.* Víte někdo, co to má znamenat?“

„To znamená, že někdo má šutr za milión dolarů a měl by ho dát někam, kde Tyson nebo Lewis nebo kdo si ho vezme a nechá nás pak na pokoji,“ řekl Mendoza.

„To znamená, že někdo v tyhle místnosti to může skončit,“ zakřičela Dana. Vyskočila a divoce se na ně dívala. „*A víte, kdo to je.* Kdo to je? Kdo to ví? Pro lásku boží, skončete už tenhle nesmysl a dejte mu to.“

„Možná jseš to ty, Dano,“ řekl Steve Calhoun, snad aby ji uklidnil.

„A možná ty, Steve.“

Ozval se vzrušený hlahol polekaných hlasů. Několik lidí v místnosti začalo ukazovat.

Norse se na ně klidně díval a Lewise by zajímalo, co si myslí, když ty své laboratorní krysy pozoruje. Byl to přece Norse, kdo jim nařídil jít do Kit-Kat klubu. Ale nedrží to v tajnosti a tváří se překvapeněji než kdo jiný… Kam tuhle schůzi kormidluje?

Co to Robert Norse vlastně dělá?

Psycholog zvedl ruku a počkal, až se jídelna utiší. „Věda, přátelé!“ řekl. „Naším nepřítelem je neodůvodněný strach a podezření a naším spojencem je věda. Věda! Jak je tomu od dob starých Řeků. Racionalita. Vždyť vy jste její reprezentanti. Tak pojďme být rozumní. S pomocí rozumu na to přijdeme.“

„Doktore, naše situace je úplně *iracionální*,“ řekl Geller. „To je to, proč se bojíme. Nedá se v tom najít racionální jádro.“

„Vážně ne?“ zeptal se Norse tiše. „To je, myslím, problémem naší zimy. Může rozum zvítězit nad iracionalitou?“

Lewis se zvědavě podíval na psychologa. Nežvanil Norse něco opačného, když se poprvé potkali v baru u piva? Netvářil se protivědecky? Čemu vlastně ten člověk doopravdy věří? Akci, řekl jednou Molotov. Jakou má Norse motivaci? A jaký motiv má vlastně vrah? Představovala Gabriela pro někoho hrozbu? Geller má pravdu. Je to celé úplně iracionální.

„Pojďme použít vědeckou metodu,“ pokračoval Norse. „Jaká pravidla platí v celé společnosti?“

„Bobe,“ zavrčela Nancy Hodgeová.

„Hypotéza a experiment, ne? Logický postup. Vypracujeme plauzibilní teorii, se kterou bude většina z nás souhlasit, a rozhodneme podle ní. Jste pro? Uděláme to?“

Ostatní se na něj nejistě dívali. Kromě Pulaskiho. Ten přikyvoval.

„Tak. Jaké máme možnosti vysvětlit, co se tady děje?“

V jídelně to bylo jako ve školní třídě, „šílenství,“ zamumlal nakonec Geller.

„Chamtivost,“ dodal Mendoza.

„Nějaký druh podivné vendety,“ řekla Dana. „Terorismus.“

Norse přikývl. „Výborně. Používejme logiku, lidi. Uvažujme o Gabriele. Byla pověšená. Je to sebevražda?“

„Nemohla se pověsit do takové výšky,“ řekl Mendoza. „Nebyla pod ní židle. Pravděpodobně byla mrtvá dřív, než ji někdo pověsil. Říkám vražda. Možná znásilnění a vražda.“

„Nancy?“ Doktorka Hodgeová prohlížela její tělo.

„Znásilněna nebyla, ale byla samá modřina. Možná pokus o znásilnění. Řekla bych, že se bránila.“ Jídelnou proběhl šum.

Norse přikývl. „Nenechal vrah nějakou stopu? Vlasy? Krev?“

„Nic takového jsem nenašla.“

Psycholog znovu přikývl a vydechl. „Dobře. Teď podezřelý. Nějakým způsobem se vrátil Tyson a z nějakých neznámých důvodů to udělal.“

„Protože je to Jack Rozparovač Amundsen-Scottovy stanice,“ řekla Dana.

„Druhá možnost – Tyson se nevrátil a máme tady dalšího vraha.“

Několik přítomných pohlédlo na Lewise. Díval se na ně s odporem.

„Jakého?“ naléhal Hiro. Byl to vědec. Měl rád logické konstrukce.

„Mohl by to být jeden vrah odpovědný za všechny smrti, třeba Tyson. Nebo naopak Tyson nezabil nikoho a my jsme vyštvali nesprávného muže. Na druhou stranu je možné, že tu máme dalšího vraha, který Tysona napodobil. A konečně je tu ještě třetí možnost. Ty smrti jsou nějaká divná směs nehod, sebevražd a vražd různejch autorů.“

„Vypadá to, že ty vraždy spolu nesouvisí,“ řekl Geller. „Je to takovej guláš.“

„A kdo z nás ten guláš uvařil, Georgi?“ zeptal se tiše Mendoza.

„Já tvrdím, že jsme tady všichni trochu praštěný,“ zamumlal muž z údržby. „Už proto, že jsme tady.“ Jídelnou se rozlehl nervózní souhlasný smích.

Norse přikývl. „Jsou nějaké další možnosti? Má někdo nějakou jinou hypotézu?“

„Žárlivost,“ řekla tiše Linda Brownová. „Vyspala se s každým. Někdo se nakonec naštval.“ Zdálo se, že ta myšlenka jí dodává pocit uspokojení. S

Lindou Brownovou nespal nikdo.

„Dobře. Uvažujme, kdo všechno s ní spal.“

„Kdo s ní nespal,“ vybuchl Calhoun.

„Vsadil bych se, že ty s tím tvým koňským ksichtem,“ řekl Gage Perlin.

„Jo, nás dva je možný vynechat,“ zasmál se Calhoun. „Všichni ostatní chlapi jsou podezřelí.“

Ostatní muži mlčeli a neříkali tak ani tak.

„Ještě něco?“ řekl Norse.

„Někdo sabotuje práci stanice,“ promluvil Lewis. „Agent cizí rozvědky.“ Podíval se na Molotova. *Přeber si to, ty ruskej agente.* „Možná Mickey dělal na něčem strategickým.“

„Někdo chce meteorit z jiného důvodu než pro peníze,“ řekla Lenka Jindrová. „Možná je to důkaz života na Marsu nebo něčeho teologickýho.“

„No, to je zajímavý,“ řekl Norse. „Dano, ty jsi četla bibli. Ohrožuje život ve vesmíru naši planetu?“

„Mám normální vědecké názory a nikoho jsem nezabila.“

„Je to nějaký plánovaný pokus Nadace,“ ozvala se postdoktorandka Gina Brindisiová. Ukázala na psychologa. „Poslali tě sem, abys podal zprávu, jak se všichni zblázníme.“

Norse to připustil pokrčením ramen. „To je pravda. Tady je cvokařský ráj. Jak říkal George, všichni blbneme a je to minutu od minuty horší.“ Ozval se nejistý smích. „Ale v tomhle okamžiku bych radši viděl, kdybyste byli príčetní.“

„Možná je to celý podvod,“ prohlásil Gerald Follett. „Chtějí nás zpanikařit, jako když byla v rádiu Válka světů.“

„Jenže těla jsou skutečná,“ řekl Geller pochmurně. „Běž se podívat ven, jestli tomu nevěříš.“

„Příležitost,“ řekla neočekávaně Abby. „Někdo si dělá zářezy na pažbu a lidi padají jak mouchy. Tady se našemu vrahovi krásně vraždí. Schovává se v davu.“

„To je dobrá myšlenka,“ přikývl Norse. „Může to být kdokoli z nás.“ Zadíval se do jejich tváří. Všichni vypadali naprosto zmateně, plni obav a podezření. Lewisovi se směr, kterým se schůze ubírala, nelíbil. K čemu je tohle dobré?

„K čemu jsou tyhle nápady, když je nemůžeme ověřit?“ přerušil ho Hiro, jako kdyby Lewisovi četl myšlenky. „Vymýšlet, jak se dostanem do hrobu.“

„To je dobrá otázka. Nějaké další?“

„Vyjasněme si, kdo šoustal Gabrielu,“ navrhl Geller. „Kdo mohl žárlit.“

„Panebože,“ zavrčela Dana.

„Ne, vážně, to by některý z nás vyloučilo.“

„To nevyloučí nikoho,“ řekl Mendoza důrazně. „Možná je to někdo, kdo s ní nespal. Komu *nedala.* Možná je to žárlivá ženská. A možná její smrt nemá nic společnýho s jejím milostným životem.“

„Dobře, ale můžeme vyloučit lidi, co se kolem obětí nepohybovali. Udělat si tabulku incidence.“

„Takže kde jsi byl ty, Georgi, v době každý vraždy?“

„To nevím.“

Mendoza si poklepával na čelo.

„Kde jsou naše záznamy?“ zeptala se Abby tiše a neklidně psychologa. „Nemáš základní informace o nás všech? Neměl je Rod? Nemá je Nancy? Není z nich možný něco vyčíst?“

Norse otevřel ústa, jako by chtěl promluvit, a pak se zarazil. Jako by ho ten nápad zaskočil. „Ze záznamů se na nic nepřijde. Žádný z vás nevyplnil kolonku s otázkou *Jste vrah?* Vybrat vraha na základě psychologickýho dotazníku vypadá trochu lehkomyslně, nemyslíš?“ V hlase mu zazněl osten výčitky.

Abby ta odpověď viditelně neuspokojila.

„Nechápu, k čemu je tahle debata dobrá,“ prohlásil Molotov. „Já mám svý podezření, který už jsem řekl.“ Podíval se na Lewise. „Když se nikdo z nás nechce přiznat, nedostaneme se o nic blíž než předtím. Byl to hezký pokus, doktore Bobe, ale nemůžeme vymyslet nic rozumnýho o věci, která nedává smysl.“

„Nemůžeme vymyslet nic rozumnýho *bez informací*,“ opravil ho Norse. Podíval se zpříma na Lewise. Náhle vypadal jako učitel, který přikročil k jádru lekce. „Vedl jsem vás tímto cvičením, abych demonstroval nebezpečí unáhlených závěrů. Ale kromě toho jsem si provedl své malé vyšetřování. Od šoku z nalezení mrtvé Gabriely jsem uvážil všechny možnosti, které jste právě slyšeli, a přemýšlel, jaké stopy vrah nechal. Všechno, co víme, je náhodné, ale v naší zoufalé situaci to musí stačit. Wade?“

Pulaski vstal. Přemístil se mezi Lewise a dveře. Stál s nohama od sebe, jako by byl připraven na útok, a vypadal vážně, dokonce smutně. V ruce držel svůj nový oštěp. „Víte, jak to tady vypadá s recyklováním.“ Ozval se smích. Předpokládalo se, že budou dávat všechen odpad do číslovaných kontejnerů uvnitř dómu. Na ničemy, kteří budou házet věci do nesprávných popelnic, si došlápne Linda Brownová, velitelka recyklovacího programu. Už několika lidem hrozila, že je zabije, což byla sice nadsázka, ale popelnice

byly zdrojem potenciálního napětí. „Nemáme spalovnu. Nemáme odpad. Všechno, co se dostane na pól, se dostane nakonec taky z něho. Všechen odpad, který vznikl tuhle zimu, je pořád ještě tady.“

Odmlčel se. Všichni napjatě čekali.

„Dopis kolem Gabrielina krku byl nalepený z písmen vystříhaných z časopisu. Tak jsem se díval do kontejneru na papír. Na dně jsem našel tohle.“ Zvedl výtisk populárního přírodovědného časopisu. „Je v něm článek o meteoritech.“ Zvedl časopis do výše a ukázal poškozené stránky. „Písmena na dopise někdo vystříhal z něho.“

Norse se zadíval na Lewise. „A kde je obálka, Wade?“ zeptal se kuchaře. „Kde je adresa, která nám řekne, čí to je časopis?“

„Byl to Jed!“ vykřikla Dana. „Viděla jsem, jak to čte. Všichni jsme ho viděli.“

„Byl z knihovny,“ namítal Lewis.

„Teď tam chybí,“ řekl Pulaski. Kývl na Danu. „Tak jsem se podíval do Jedový místnosti. Nic jsem nenašel kromě…“

„Ano?“

„V hrnci, v kterým jsem mu dal první večer po jeho příletu polívku a který mi nikdy nevrátil, byl popel.“

Lewis vstal. Byl rozčilený a plný strachu. Úplně rozhozený. „To je lež,“ řekl přiškrceným hlasem. Všichni se na něj dívali. I Abby vypadala nejistě.

„Zabalil jsem to a na jaře to dám do laboratoře,“ řekl Pulaski a ukázal balíček. „Možná nám technici řeknou, jestli pochází z tohodle časopisu. Mezitím…“

„To je absurdní. Ten popel může pocházet odkudkoli.“

„Viděla jsem, jak to čteš,“ vykřikla Dana.

„Někdo mi ten časopis ukrad.“

„Podívejte, říkám to pořád,“ křičel Molotov. „Lewis, Lewis, Lewis. Kdykoli je nějaká vražda, narazíte na Lewise.“

„Je to ďábel.“

„Co navrhuješ, Alexeji?“ zeptal se klidně Norse.

„Pokud tu je jenom jeden Spryte, pak ho nemůžeme vrahovi dát. Když ho nemůžeme poslat pryč, musíme ho zamknout. Už se nesmí volně pohybovat. Nevěřím mu.“

„Tohle přece není žádný důkaz.“

„Ale není taky žádný důkaz, že jseš nevinnej.“

„Vinen, dokud neprokáže nevinu. Tak to myslíš, Alexeji?“ řekl Lewis vyčítavě. „Jako Tyson? Takhle vy to děláte v gulagu?“

Američané se neklidně ošívali.

„Dokaž, žes to *neudělal*,“ trval na svém Rus. „Všichni tě s Gabrielou viděli. Od té doby tě neviděl nikdo a Gabrielu taky ne.“

„Já jsem ten časopis *nerozstříhal*,“ říkal zoufale Lewis. „Proč bych stříhal zrovna článek o meteoritech? Proč bych nechával popel ve vlastní ložnici? Myslete, proboha.“

„To je to, co děláme.“

V hustém tichu se vznášela presumpce viny.

„Strčíme ho do sauny,“ shrnul to náhle Pulaski. „Čistě pro jeho bezpečnost. Je to místnost s nejtlustšími stěnami. Dveře zatlučeme trámem. Bude tam, dokud to nevyřešíme. Má pravdu. Nemáme proti němu důkaz, ale on nedokáže, že to neudělal. Nebo někdo jinej. Naše bezpečnost má nejvyšší prioritu. Nikdo nebude courat venku. Nikdo neopustí dóm. Nikdo nebude chodit ke generátorům ani k palivu. Zablokujeme vchody, takže nikdo nepřijde a ani nikdo neodejde. Prohlídneme každý koutek tohodle hliníkového prostoru. Budeme dávat bacha jeden na druhýho. Vyhlašuji stav obležení.“

„To vypadá, že tu vznikl policejní stát,“ řekl Mendoza.

„Ne, Carle. Stát s policií. To jsme my. Nikdo další už nezemře.“

Mendoza se zamračil.

„Další věc,“ řekl Pulaski. „To znamená, že věda počká.“

„To se Nadaci nebude líbit,“ ozval se Norse.

„Sereme na Nadaci. Naše životy jsou přednější. Když nebudou dostávat data, možná je to trkne a pošlou sem nějakého agenta FBI. Nebo nás odsud dostanou. Prostě něco.“

Ozvalo se souhlasné mručení. Co je moc, to je moc.

„To je radikální řešení,“ řekl Norse. „Zamknout Lewise v dómu. Myslím, že by to mělo být rozhodnutí celé skupiny.“

„A co moje práce?“ zaprotestoval Lewis. „Myslím, že jsme tady kvůli výzkumu. Co Sparkovy data? Co globální oteplování? Tenhle návrh je úplná pitomost.“

„Já říkám, že už bylo dost obětí,“ odpověděl Pulaski. „Nejsme tady žádný obětní beránkové. Tady bude nouzový stav, dokud se odsud nedostaneme nebo dokud nám nepřijde někdo na pomoc. Když zavřeme vchody, nikdo se sem z vnějšku nedostane. Nikdo z nás nebude chodit sám potmě. Všichni se ozbrojí. A já všechny vytrénuju. Když zabiják udeří, musí se každej bránit. Chci, aby křičel, aby rámusil. Chci, aby útočníka poznamenal tak krvavě, abysme se nemuseli dohadovat, kdo to byl. A pak ho vlastnoručně usmažím.“ Zuřivě se po nich díval.

„Lhal bych, kdybych řek, že mi to nepřipadá klaustrofobní," ozval se Norse.

„Zima vždycky působí klaustrofobii," řekl Pulaski. „Lepší klaustrofobie než smrt." Většina přikyvovala. Je čas zavřít dveře. Je čas zavřít Jeda Lewise. Geolog se rozhlížel kolem. Hledal pomoc, ale žádnou nenacházel. Abby se dívala pochybovačně na podlahu.

„Můžeš s námi začít bojovat, nebo spolupracovat," řekl Lewisovi Pulaski. „Neříkám, že to jseš *ty*. Já jen říkám, že nevíme, jestli to *nejseš* ty, a nezjistíme to, dokud tě neodstraníme jako proměnnou, tak, jak jsme to zkusili v Čistém vzduchu."

„Jenže vyrazil do bouře, když zemřel Harrison," řekl Molotov. „A volal Rodovi, předtím, než umřel."

Lewis se pomalu posadil.

„Další věc," řekl Geller. „Žádná cenzura. Budeme normálně e-mailovat a vysílat. Je čas, aby se svět dověděl, co se to tady děje, a to ne jen úředníci v Nadaci. Je čas, abysme světu řekli, že tu máme vraha."

„Správně," řekla Dana.

„Chápu, co tím myslíš." Norse vypadal neklidně. „Je jasný, že potřebujeme pomoc, ale než to spustíme, ještě chvilku uvažujme. Plánuje se stavba nové polární stanice. Máme dostat sto miliónů dolarů a musíme uvážit, jak tyhle věci prezentovat v médiích. Když začneme volat maminkám, začnou přemejšlet, jestli to nejsou vyhozený peníze."

„A co teda doporučuješ?" zeptal se Geller.

„Neohrožovat celý polární program."

„Nám tady jde o život. Kolik z nás myslíš, že teď zajímá polární program, doktore Bobe?" zeptal se Pulaski.

Norse čekal a uvažoval. „To nevím," řekl tiše. „Kolik?"

Shromáždění v jídelně neklidně poposedlo. „Tady se jedná o přežití," řekla Dana tiše.

„Co svým přátelům řekneš? Kdo ti pomůže? K čemu bude dobrý, že jim napíšeš, kromě toho, že je vyděsíš?"

„Vsadila bych se, že jsou víc vyděšený z toho, že nás neslyší," řekla Dana.

„Já navrhuju, abysme dali Nadaci příležitost s tím něco udělat."

„To je na hovno," řekl Geller. „Měli sem poslat vyšetřovatele v tu minutu, kdy zmizel Mickey. Nechali nás, ať se v tom plácáme sami. Teď to řekneme světu."

Norse se podíval po místnosti. Byli všichni proti němu.

„Dobře,“ ohlásil porážku. „Vykřičte to do světa. Zničte tuhle stanici. Možná *tohle* si ten zabiják přeje.“

„Jsme tady zašpuntovaný jak džin v láhvi,“ prohlásil Pulaski. „Potřebujeme se uvolnit.“

„Jste taky profíci, myslím.“

Oba muži se na sebe pevně dívali.

„Zastavit vás nemůžu,“ řekl Norse.

Pulaski zaváhal. Byl kuchař, ne vědec. Norse si svou funkci neuvědomoval, ale jeho pohled měl širší záběr. „Oukej,“ řekl neochotně. „Máme určitý povinnosti. Doktor Bob má pravdu, vykřičíme to do světa, a je po stanici. Fondy budou v háji. Spojíme se s Nadací. Řekneme jim všechno, o čem diskutujeme, a dáme jim čtyřiadvacet hodin, aby vymysleli, jak z toho ven. Ať nám pošlou psí spřežení nebo kosmický koráb, to je jedno, ale ať nás dostanou domů. A jestli nemůžou, *pak to* řekneme světu. Doktor Bob má pravdu. Počkáme.“

„Dvacet čtyři hodin je málo,“ řekl Norse.

„Měli času dost a neudělali nic.“

Ostatní přikývli. Norse nešťastně vzdychl. „Dobrá. Až se nad náma objeví satelit, já s nima promluvím. Souhlasím, že Nadace musí vědět, jak jsme na tom. Řeknu jim o Lewisovi, o Tysonovi, o všech. Rozmyslím si, co jim řeknu a – dejme tomu za hodinu jim zavolám.“

„Chci slyšet, co jim řekneš,“ ozval se Geller.

„Nechci, aby s nima mluvil nějakej výbor. To by byl zbytečnej zmatek. Dejte mi šanci, oukej? Šanci zachránit zimu. Jeden den. Clyde Skinner mi pomůže a bude poslouchat, co jim budu říkat. Oukej, Clyde?“ Skinner byl radiotelegrafista. Přikývl.

„Tak za hodinu to spustíme.“

Celá jídelna s tímto kompromisem souhlasila.

„Jed půjde do sauny, aspoň na čas, a ty, Mičudo, vymysli, jak nás zabarikádovat. Budem tady mít soukromý vesmír. Vesmírná loď Pulaski.“ Norse se rozhlédl a vydechl. Skupina se ovládala. Když se nestane nic dalšího, možná to dokážou.

„Udělám všechno pro to, abych tohle vyřešil,“ slíbil Norse.

KAPITOLA 23

Exploze byla tak tlumená, že zpočátku spíš vyvolávala záhadu, než by alarmovala. Ozvala se v kuchyni jako jakési žbluňknutí. Pak zazněl poplašný zvonek. Oheň! To bylo smrtelné nebezpečí, které neustále hrozilo v suchém vzduchu pólu, kde všechno, co mohlo hořet, hořelo jako benzín a vody na hašení bylo málo. Reakce přítomných byla okamžitá a automatická. Všichni vyskočili, křesla padala, kávové šálky se převrhly. To nebylo hořící prase, to byl skutečný oheň. Nikdo se neoblékal, všichni vyběhli dveřmi jídelny a utíkali pro hasicí přístroje a hadice. Uvnitř dómu byl kouř. „Odkud to jde?“ křičel Pulaski.

Kouř se valil z místa, kde byla komunikační místnost. Její hliníková stěna se vyboulila jako puchýř. Kuchař zavolal pomoc a opatrně otevřel kovové dveře. Vyvalily se páchnoucí hrozivé plyny. Uvnitř někdo naříkal.

„Kriste Ježíši,“ mumlal Pulaski a svítil baterkou do tmy. „Co se všechno ještě stane? Je doktor Bob uvnitř?“

Všichni se rozhlíželi. Norse nikde nebyl.

Gina Brindisiová duchapřítomně obešla roh budovy a našla v ní díru, kde budova praskla jako otevřená konzerva, a nastříkala do otvoru obsah hasicího přístroje. Pulaski, Geller a Calhoun si navlékli masky a vrazili dovnitř. Ozýval se odtud hrůzostrašný řev. Komunikační místnost byla tmavá a plná kouře a ve tmě praskaly jiskry. Chemická pěna hasicích přístrojů udusila poslední oranžové plameny. Rozsvítili baterky a křižovali kužely světla po troskách. Pulaski si klekl na podlahu a nahmatal tělo. Zraněný muž strašlivě křičel a držel si rukama tvář. Jeho pokožka byla spálená explozí kyseliny. Kuchař ho uchopil a táhl do světla. Byl to Clyde Skinner, radiotelegrafista.

„Já jsem slepý!“

„Co se stalo? Co se stalo?“ křičel Pulaski skrze masku, ale bylo zřejmé, že Skinner není schopen odpovídat. Všechen dech, který byl schopen nasát, používal pro nepříčetný řev.

„Panebože, já nevidím!“

Komunikační centrum bylo úplně zničeno. Olověné baterie explodovaly a postříkaly všechno zařízení a celou místnost kyselinou. Exploze zasáhla Skinnera plnou silou a zničila mu obličej. Bylo téměř neštěstí, že zůstal naživu.

Do místnosti se protlačila Nancy Hodgeová, překročila trosky a klekla si vedle Skinnera. „Kde je, proboha, Bob?“

„To nevíme.“

„Dobře. Pomozte mi odnést Skinnera na ošetřovnu. Musíme ho umýt.“

Trojice mužů zvedla radiotelegrafistu a vynesla ho do chladna a svěžího vzduchu dómu. Kdosi se ho pokoušel umýt, smýt mu kyselinu z obličeje, ale Nancy ho zastavila. „Tady ne, to by mu jenom na obličeji zmrzlo.“

„Já jsem slepý! Panebože, to bolí.“

Všichni se na něj dívali s hrůzou. „Potřebuje víc morfia, než máme,“ řekla Nancy. „Moc mu nemůžeme pomoct. Uhněte, ať už je na ošetřovně.“

Skinnerův nářek slábl jako rachot odjíždějícího vlaku.

„A teď jsme doopravdy v prdeli,“ mumlal Pulaski. Hledal viníka, ale nenacházel ho. Lewis už byl zamčen. „Teď jsme vážně v prdeli.“

„Z tohodle nemůžete Jeda obvinit,“ řekla mu Abby.

„Vážně? Nejdřív zjistíme, co se vlastně stalo.“

„Našli jsme doktora Boba,“ ozval se křik.

Norse seděl na podlaze Cameronovy kanceláře. Byl zřejmě v šoku a rozkašlal se v unikajícím kouři. Kolem ležel pokácený nábytek a halda rozházených papírů. „Chystal jsem si hovor. Co se proboha stalo?“

„To nejhorší, co si dovedeš představit.“

„Clyde říkal, že musí popohnat vysílač.“

„To se mu vážně povedlo.“

Zvedli psychologa na nohy. Norse mrkal, měl zřejmě slabý otřes mozku. Kdyby to odnesl i on, stanice by se rozpadla. Přivedli ho do komunikační místnosti, kde všechno páchlo od spálených plastických hmot a gumy. Na první pohled bylo zřejmé, že jejich spojení se světem je zničeno. „Nechápu, co se to stalo,“ breptal Norse.

„Vybuchly baterie,“ ozval se elektrikář Charles Longfellow.

„Ano, ale proč?“

„Pravděpodobně se nabíjely. Řekl jsi vytáhnout během komunikačního embarga konektor, a baterie se asi vybily. Clyde je nabíjel z generátoru, a vytvořil se asi vodík a kyslík. To vyhodilo do povětří *Hindenburg.* Normálně se to odvětrá, ale stačí jiskra nebo zápalka…“

„Ale Clyde nekouří.“

„Ne, v tom bude něco jiného.“ Longfellow se skláněl nad rozbitými počítači a hledal vysvětlení. „Tohle je možná ono.“

Všichni se seběhli. Dva zkřížené dráty, teď zčernalé a roztavené, byly holé. „Když zapnul počítače, nastal tady kraťas,“ ukazoval elektrikář. „Pokud nefungovala ventilace, pak to muselo bouchnout. Ale myslel jsem, že oddělení baterií ventilaci má.“

Vyšli ven. Na podlaze ležela dřevěná deska. Longfellow ji nakopl. „Tímhle někdo mohl ucpat větrací otvor,“ řekl.

„Úmyslně?“ zeptal se Norse.

Elektrikář se na něj jenom podíval.

„A teď ty dráty. Nekontrolovals to?“

„Dělám to dvakrát ročně,“ řekl Longfellow. „Na začátku a na konci letní sezóny. Byly v pořádku. Neměly poškozenou izolaci.“

„Takže co se stalo?“

Longfellow se zadíval na prasklou budovu. „Někdo tohle přichystal. Ten bastard nejenom že zničil všechny počítače a vysílačku, zničil celý naše radiocentrum. Teď jsme hluchý a němý.“

„Ale proč?“

„Tohle někdo naplánoval mnohem dřív, než Clyde zapnul nabíjení baterií. Někdo, komu vadilo, že bysme se spojili s Washingtonem. Někdo, kdo nechtěl, abysme mluvili o Jedu Lewisovi.“

Všem bylo jasné, že stanice je zranitelná nehodou nebo sabotáží. Všichni zpanikařili. Příštích dvacet čtyři hodin nikdo nespal. Zesílili zátarasy. Všichni nad sebou cítili hrozbu, které nerozuměli. Nebylo slunce, nebyl přirozený čas a nedalo se nikam uniknout. Polární nocí v dómu obcházela hrůza. Vypadalo to, že se Pulaski explozí úplně změnil. Přestal být kuchařem a stal se z něj starý voják. Nejzranitelnějšími místy byly nádrže paliva a generátory, a proto byla cesta do skladu paliva za ošetřovnou i protější tunel, který vedl k zařízením Piky Taylora, zcela přehrazeny hradbou dřevěných desek a svařených kovových tyčí, aby tudy nikdo neprošel.

„Já pořád vím, jak se tam dostat,“ řekl Pika tiše. „Ale nikdo jinej to neví. Nikdo jinej se k mým strojům nedostane.“ Zadíval se pevně na své kolegy a lehce se ušklíbl. „Když mě zabijete, zemřete.“

Práce postupovala v krátkých směnách. Jedna skupina svářela, zatímco muži druhé skupiny se ohřívali v jídelně a lili do sebe kávu, aby zůstali vzhůru. Nikdo nešel spát, dokud nebyli od celé Antarktidy odděleni zdmi.

Takže Buck Tyson nebo jiná zlomyslná příšera se nijak nemohla dostat

do dómu, aby tu vraždila, sabotovala a terorizovala ostatní. Případný zrádce z jejich středu nemohl způsobit konečnou katastrofu. Zbytek stanice byl na čas opuštěn a Temný sektor a Čistý vzduch byly ponechány napospas sněhu. „Jsme jako želvy," říkal Pulaski. „Zalezlý do svýho krunýře."

Kuchař trval na tom, že každý bez výjimky bude ozbrojen. Zlomil Tysonův starý zámek a všechny jeho nože rozdal mezi polárníky. Příjemci se tvářili pochybovačně.

„*Amundsen-Scottova stanice,*" bylo vyryto na rukojeti pod obrázkem tučňáka. V okruhu tisíce kilometrů od stanice se žádný tučňák nevyskytoval.

„Co když se s tím pustíme jeden do druhého?" protestovala Gina. Jako všichni ostatní byla zmrzlá a unavená tak, že se mohla sotva pohybovat. Vypětí, s kterým utěsnili dóm, je zachránilo před hrůzou, ale byli už velice vyčerpaní. Ztráta komunikační místnosti je dorazila. Než se to opraví, potrvá několik dnů, a ke všemu je Skinner vyřazen a Abby všechno bojkotuje.

„Já taky nechápu, proč by lidi měli chodit po zuby ozbrojení," řekl Norse. Nebránil Pulaskimu v totálním uzavření dómu, ale nelíbila se mu kuchařova nová vojenská autorita. Vyhlásil de facto stanné právo. Jak rostla popularita Pulaskiho, klesala jeho. „Je tu blbá nálada. Lidi jsou nervózní."

„Ale zatím nikdo z nás už nezemřel," odpověděl temně Pulaski. „Už jsme to zkoušeli. Bloudit tady každej sám jako slepý ovce a kapat jeden po druhým. Teď to zkusíme jinak. Odstrašovací strategií. Musíme zaručit vzájemnou likvidaci. Vemte si predátora, jako je horskej lev. Neskočí na kořist, kdyby riskoval zranění. Nemůže riskovat zranění, protože by se neuživil. Pokud je náš vrah někdo jinej než Lewis, tak ani on nebo ona nemůže riskovat zranění, protože bysme ho odhalili. Umřem, když budeme muset, ale svýho vraha označíme."

„Ježíšmarjá, Mičudo," řekl Geller. „Nepodávej to tak dramaticky."

„Už málem všichni spíte vestoje. Musíme to trochu zdramatizovat."

„Já prostě nevím, jak bych mohla někoho bodnout," řekla unaveně Dana.

„Dobře, ale možná někdo píchne tebe. Co je lepší?"

Novozélanďanka na něho hleděla zoufale.

„Pojď sem, Dano," řekl náhle Pulaski.

„Proč zase?"

„Pojď sem." Byl to rozkaz. Dana neochotně vstala a přešla ke kuchaři. Ten se otočil čelem k divákům. „Dano, jseš moje Rozcuchaná Anča pro malou lekci bodání."

„Ale proboha," zavrčela, „Já chci do postele."

„Teď poslouchejte," řekl Pulaski pro celou jídelnu. „Celej fór je v tom, že

vrah bude *vědět,* že skončila lovecká sezóna. Že když na někoho zaútočí, nebude to žádný koťátko. Že se mu postaví s nožem v ruce a bodne ho dřív než on. Že ho říznete nebo srazíte na zem a poběžíte pro pomoc. Tohle vrah musí vědět, jinak je všechno na hovno.“

Vyčerpaně se na něho dívali.

„Počkej tady chvilku,“ řekl Daně. Odešel do kuchyně a vrátil se se sklenicí omáčky a lýkovým kartáčem. „Wade, zatraceně, nech toho –“

„Buď zticha. Tohle ti může zachránit život. Naše životy.“ Namočil kartáč v omáčce. „Prosím tě…“

Udělal jí kartáčem červenou šmouhu pod nosem a vykřikl. „Trefte ho sem, pod nos. Zkuste mu ho zlomit. Zvrátit ho vzhůru. Bude ho to bolet jak čert. Když budete mít štěstí, vrazíte mu chrupavku do mozku, začne mu krvácet frontální lalok, a je od něj pokoj.“ Udělal jí další šmouhu na krku. Práskněte ho sem. Pod Adamovým jablkem mají muži skvělý bolestivý místo. Další údery bez rozlišení pohlaví. Ostrou zbraní mu přeříznete tepnu, úderem mu vyřadíte průdušnici. Neserte se s ním. Nesmíte svýmu protivníkovi poskytnout čas, aby on to mohl udělat vám. Nechcete přece dopadnout jako Gabriela.“

Dana se na něj dívala s odporem.

„Další bolestivý bod…“

„Už ne!“ Dana odstoupila a zvedla nůž. „Už dost. Běž pryč, Mičudo, já nejsem žádnej zatracenej americkej žoldnéř.“

„Výborná reakce, Dano. Nech ten nůž tak. O to právě jde. *Chci* z tebe udělat zatracenýho americkýho žoldnéře.“

„Už jsi ho udělal. Už mi to stačí.“ Odešla pryč, zhroutila se do křesla a hodila nůž na stůl.

Pulaski se otočil k ostatním a ukazoval kartáčem. „Solar plexus přímo pod hrudním košem. Podbřišek. Prsa, pokud je to žena, koule, když je to muž. Oči. Uši. Všude, kde můžete způsobit bolest. Musíte to udělat tak, aby ten, kdo vás napadne, zaváhal nebo se otočil a utekl. Podívejte, já vím, že tohle je strašný, ale už mám dost lidí, co tady kapou jak králíci. Musíte se o sebe postarat. Já jsem musel šplhat, jezdit na raftu, skákat, střílet, postarat se o sebe. Zkontrolujte padáky. Naostřete si bajonety. Zamkněte se a ozbrojte, lidi.“

„S tímhle mě teda vyděsíš,“ řekla Gina. „Všichni muži a ženy se na tyhle bázi budou bát.“

„A to bude v pořádku, Gino. Strach je to, co ti může zachránit život.“ Rozhlédl se po ostatních. „Koncem zimy uvidíte, že to tak bylo dobře.“

„A to je všecko?“ zeptal se Geller unaveně.

„Ne. Až skončíme výcvik, myslím, že bude potřeba, abysme zase každýho prohledali.“

Lewisovi se zdálo o Arábii. Byl na jakési rovině, horké a kamenité, a hledal naftu. Obloha byla bílá, obzor plný vody a on neklidný, protože když ji nenajde brzo, přijde o práci. Věděl, že nafta je pod kamenem, ale nevěděl, pod kterým, protože všechny vypadaly stejně. Byly jako spálené a sklovité brambory. Otáčel jeden po druhém, až najednou otočil kámen, pod kterým uviděl obličej. Byl to ženský obličej pohřbený ve sněhu, s dlouhými vlasy plnými křemene a slídy. Překvapeně odstoupil a žena se vznesla do výše. Měla šedý průhledný župan a pod ním krásnou postavu. Dívala se na něj směle a on si uvědomil, že si říká *Tebe neznám*. Pak jí župan sklouzl do písku a žena před ním stála nahá, jen jakési krystalky se jí blýskaly na ramenou a stehnech a prsou. Obloha nad ní pomalu modrala. Ženu zalila sluneční záře a kolem ní ležel kruhový stín. Teď s úžasem viděl, že to je Abby, s krátkými vlasy a plachým výrazem, a ty krystalky na ní nebyl písek, ale kousky ledu.

Do snu proniklo klepání. Neochotně se probouzel. Sauna byla černá jako smůla, lavička, na které ležel, tvrdá a nepohodlná. Sedl si. Někdo opravdu ťukal na dveře. Byl to poslední z řady zvuků, které ho děsily – výbuch, poplach, bušení kladiv, vrtání, sváření. Ačkoli křičel, nikdo mu nikdy nepřišel vysvětlit, co se děje. Vypadalo to, že ho zamkli v sauně a opustili. Jako by byl pohřben na staré stanici. Jako by ležel zmrzlý v díře, kde našli Mickey Mosse. Jeho klaustrofobie se vrátila.

„Kdo je to?“ zeptal se rozespale.

„Abby. Můžu s tebou mluvit?“

Lewis byl trochu v rozpacích. Na konci debaty v jídelně už ho nebránila. Už nevěděla, komu věřit. „Běž pryč.“

„Jede, jsme v nebezpečí. Musíš mě pustit dovnitř.“

Neodpověděl.

„Je mi líto, že jsem tě v jídelně víc nehájila. Byla jsem potichu, protože jsem si to musela promyslet. Musela jsem se rozhodnout.“

„Co tím myslíš?“

„Komu věřit.“

Unaveně si povzdechl. Byl naštvaný. Nemá možnost něco někomu dokázat, když je tady zamčený.

„Rozhodla jsem se, že ti věřím,“ řekla Abby.

„No, to je prima.“ Rozsvítil světlo. Pulaski zabarikádoval dveře zvenčí,

aby se Lewis ze svého vězení nedostal. Ale uvnitř byla závora, aby se nikdo, koho Lewis nechtěl vidět, nedostal k němu.

„Nemůžeme si tu dovolit nechat stráž, která by chránila nás před tebou a tebe před námi," zavrčel kuchař. „Nechci, aby sem nějakej šílenec vlez a něco ti udělal. Takže si zamkni ty zatracený dveře zevnitř a nikomu neotevírej kromě mě, oukej?"

Lewis přikývl. Zpočátku by neotevřel ani Pulaskimu, ale teď už byl tak hladový a žíznivý a osamělý, že se na něj těšil, i když se v duchu přenesl tisíce kilometrů od pólu.

Neměl by nikomu otvírat. Ale Abby…

Opatrně otevřel dveře a škvírou vyhlížel, zda za ní není někdo další. Byla sama. Rychle vklouzla dovnitř a Lewis za ní zavřel závoru.

„Jede, potřebuju pomoc," zašeptala.

„Ty potřebuješ pomoc? Co se proboha venku děje?"

„Jsme úplně odříznutí od vnějšího světa a jsme vězni jako ty. Přišli jsme o Kom –"

„Cože?"

„Explodovaly tam baterie. Byla to sabotáž. Všichni se úplně zbláznili. Zabarikádovali vchody trámy a železem, zablokovali vchody do skladu paliva a ke generátorům, protože ty jsou nejzranitelnější. Teď už se nedostaneme k palivu, ani k posilovně, ani do garáží. Jak se tam dostat, ví jenom Pika. Tomu jedinýmu všichni důvěřujou. A z *něj* se stal pěknej hypochondr, je věčně na ošetřovně. My ostatní jsme jako ve vězení, přesně jako ty. Dokud nezařídí nové komunikační centrum, jsme odříznutý od světa. Je to tady jako kotel, který vře a někdo drží víko. Mám strach, že ten kotel vybuchne. Mám strach, že tu vznikne požár a všichni se upečeme."

„Panebože." Poškrábal se na hlavě. „No, a co já s tím mám udělat? Vždyť jsem tu zamčenej."

„Všechno jsem to promyslela. Pustím tě ven."

„Že bych jako utekl?"

„Že by ses jako dostal k počítači, kterej funguje, a pokusil se zjistit, co se to vlastně děje. Dokud nebude pozdě."

„Co tím myslíš?"

„Pulaski *všechny* ozbrojil. Vedl lekci sebeobrany a pomaloval ubohou Danu omáčkou na špagety, aby ukázal, kde jsou zranitelná místa lidského těla. Řekl, že teď jsme vojáci. Jako gladiátoři, který se budou zbraní bránit napadení a zraní útočníka. Hirovi se to už povedlo. Dostal se do hádky s Alexejem a Rus ho řízl do ruky. Má ji zavázanou a Alexej má plný kalhoty,

protože udělal pitomost, která ho obviňuje. Hiro se ho bojí. Všechny místnosti znovu prohlídli, tentokrát nezůstalo nic zavřeného a nikdo už nemá žádné soukromí. Jestli se stane ještě něco dalšího, myslím, že začnou hledat obětního beránka. A to jsi *ty*.“

„Nemůžou mě z ničeho obvinit, když jsem tady zavřený.“

„To si jen myslíš. Někdo musel v Komu manipulovat s drátama a bateriema dřív, než tě tady zavřeli. Při tom výbuchu to spálilo Clydovi celý obličej. Možná umře. A kdo to udělal?“

„Já ne.“

„Udělal to ten, co zabil Gabrielu.“

Lewis zavřel oči. „Ví Norse, že jsi tady?“

„Ne.“ Rozhlédla se kolem, jako kdyby pátrala, zda je někdo nepozoruje. „To, že tě tady zavřeli, to je vlastně jeho dílo. Myslím, že tě tady nechal zavřít úmyslně. Nechce, abych s tebou mluvila, nechce, abys ty s někým mluvil.“

„Proč?“

„Po výbuchu si mě zavolal a řekl mi, že chápe, že tě podporuju, ale že Gabrielina smrt všechno změnila a že teď už na tebe má jiný názor. Ukázal mi ten lístek.“

Jakej lístek?“

„Lístek, o kterém tvrdí, že ho našel v zásuvce Cameronova stolu. Na lístku je napsáno, že Rod si může zachránit život, když ti dá meteorit. A lístek jsi podepsal ty.“ Pozorovala ho.

„Ale prosím tě. Nic takovýho jsem nenapsal.“

„Je tam tvoje jméno.“

„Je to padělek, Abby. Musí to být padělek. To je ale šílený. To na mě Norse nebo Rod nebo kdo narafičil.“

„Říkal, že to zatím neukázal ostatním, ale pokud se ještě něco stane, že tě bude muset vyslechnout. Že ti bude muset položit pár nepříjemnejch otázek.“

„Jakejch otázek?“

„Jede, myslím, že to na tebe chce hodit.“

„Do háje.“

„Já jsem mu říkala, že tady nemůžeš zůstat čekat, jak se věci vystříbří.“

Paranoia je infekční. Lewis dostal podezření. „Poslal tě Bob, že? Chce, abych se pokusil utýct. Použije to proti mně.“

„V žádným případě! On s tebou něco zamýšlí. On se do všeho montuje. Hádá se s Pulaskim a pak se s ním baví soukromě. Hraje si s ním, s tebou, se

mnou… Něco tady smrdí…“

„Počkej, já jsem ten lístek podepsal,“ vzpomněl si Lewis.

„Cože?“

„Podepsal jsem mu kus papíru. Hned první den, co jsem přijel. Mluvili jsme o psychologii a grafologii a Bob mi dal něco podepsat…“ Úporně se snažil vzpomenout si, co Norse s tím papírem udělal. „*Podepsal* jsem se. Snad to nenaplánoval už tenkrát?“

Abby byla vzrušená. „Myslíš, že to naplánoval on?“

„Nevím, co si o tom mám myslet.“

„Co když měl Mickey pravdu a moji fotografii vzal Bob?“ zeptala se. „Už mi to začíná docházet. Co když *on* ji podstrčil Mossovi?“

„A proč?“

„Aby nás zmátl. Abysme si mysleli, že Mickeyho smrt byla sebevražda. Taky ho mohlo zajímat, jak budu reagovat já.“

„Myslíš, že to všechno je Norseho dílo?“

„Co o něm doopravdy víme? Je to drozd jako ty. Přišel sem na poslední chvíli.“

„Aby to tu rozřešil.“

„Nebo aby nás zmátl.“

„Ale on nás tady drží nad vodou.“

„Jenom jestli.“

„Ježíšmarjá.“ Pokoušel se vzpomenout si na nedávné události. Norse připustil, že slyšel, kde Mickey ukryl meteorit. Norse byl v bouři, když zemřel Adams. Norse pomáhal Tysonovi odjet… „Ale proč?“

„A to je právě to, co musíš zjistit. Jseš jedinej, kdo se může odtud dostat a nikdo ho nebude hledat. Jsi jedinej, kdo se může napojit na internet, počkat, až se objeví satelit, a zeptat se, kdo je Robert Norse doopravdy.“

„Říkalas, že jsou počítače zničené.“

„Jo. V komunikační místnosti je zničené všechno. Ale pokud se dostaneš k jinému zdroji elektřiny, můžeš použít počítače v Čistém vzduchu.“

„Jak bych se moh napojit na zdroj?“

„V Pevnosti je nouzový generátor.“

„Půjde nahodit?“

„Musíš to zkusit. Já myslím, že by mohl fungovat. Myslím, že to je důvod, proč Bob dovolil Pulaskimu, aby zabarikádoval dóm. Nechce, aby někdo pátral. Teď jsou všechny východy zamčený a zajištěný.“

„Tak, jak se odtud proboha dostanu?“

„Proto jsem za tebou přišla. Hele, všichni jsou vyčerpaný. Skoro všichni

spí. To bude trvat hodiny a hodiny. Já už toho mám taky dost. Už jsem z toho přemejšlení o tobě a o Bobovi byla skoro blázen, nemohla jsem spát, oblíkla jsem se a chodila po dómu úplně zblblá a najednou mi padla do oka sněhová vločka. Něco mezi polibkem a píchnutím. Kouknu na sebe, a jsem celá bílá.“

Udiveně se na ni zadíval. Bylo to skoro jako obraz z jeho snu. „No, a tak jsem si uvědomila, co všichni přehlídli.“

Chyba v úsudku

Tři dny jsem byl hrdina. Pak se počasí zlepšilo, záchranný tým se vydal do ledu pod Wallaceovou stěnou a začal nacházet těla. Nějaký chrchel zastupující šerifa, který pravděpodobně měl příliš mnoho Columbů, začal jódlovat něco o čistě odříznutém konci lana připevněného k tělům Chisel China a Papouška. Předvedl jsem šokovanou nevinnost – opustil jsem oba mladíky na římse spolu s ostatními. Proč ti blázni byli navázaní a proč spadli – že by se pokoušeli sami lézt? Byla to pro mě záhada. Ale proč je moje vlastní lano utržené? To byl začátek nepříjemných otázek, zjišťujících, kdo byl ke komu navázaný. Já jsem samozřejmě reagoval na každou nadhozenou možnost nedbalosti nebo chyby uraženě. Riskoval jsem svůj život, abych ta děcka zachránil, abych zachránil toho zatraceného Tučňáka. Ale dav chtěl vědět, proč jsem se zachránil sám. Zastupující chrchel pomalu artikuloval a mluvil o tom v jednom kuse, i když sám neměl koule na to, jít do stěny a podívat se po důkazech. Jako jestli tam není v nějaké vhodné štěrbině schovanej nůž. Nakonec na šerifa trochu zatlačila universita, protože se obávala soudního procesu. Vyšetřování, co se vlastně přesně událo na té sopce, skončilo do vytracena navzdory zmatku, který vytvářeli truchlící rodiče obětí. Nechali toho. Dělal jsem, co jsem mohl, a byl jsem připraven pokračovat ve své kariéře.

Ale na katedře jsem nepostupoval.

Nenechali toho.

Nenechali toho!

Barney Fife, zastupující hovňous, do toho pořád strkal nos. Rozjela se šeptanda. Recenze mých článků začaly být trochu moc ostré. Zbytečně ostré. Začalo se o mně mluvit v universitní kavárně a intrikovat proti mně v oddělení. Nevyvodili žádné důsledky. Popírali to, samozřejmě, ale já jsem věděl, co se děje. Věděl jsem to. Skříně se záznamy, u kterých vyměnili zámek, schůze, které se konaly, aniž bych o nich věděl, vyhýbavé pohledy, papíry na stole, které ležely lícem dolů tak, abych je nemohl číst. Dobře jsem věděl, o co jde! Přátelé se mi vzdálili. Ženy, o kterých jsem si myslel, že k nim něco cítím, byly náhle chladné. Nevznesli proti mě žádné obvinění, ale nebylo potřeba. Můj život se stal nesnesitelným. Byl jsem odsouzen bez obvinění. Jednoho dne jsem jim dal sbohem.

Chtěl bych přesně vyjasnit, co se vlastně na té hoře stalo. Akt individuální nezralé hlouposti jednoho studenta s nadváhou vedl ke špatnému odhadu vedení skupiny, davové panice a brutálnímu přirozenému výběru, založenému na dovednosti a zdravém rozumu. Nejsilnější člověk, kterému to nejjasněji myslelo,

přežil. Neříkejte, že jsem měl štěstí. Byl to ryzí experiment přirozeného výběru. Nebyl jsem nijak předurčený. Byl jsem realista. Brutální, chladný, racionální realista. Nebylo tam nikoho, kdo by mě zachránil. Tak jsem se zachránil sám. Jakmile mí společníci uklouzli, neměl jsem žádnou možnost zachránit ostatní. Zabila je jejich důvěra v druhé. Ukázalo se, že lano, kterým jsme byli navázaní, nás chrání jako babí léto, a ukázalo se to mnohem dřív, než jsem vytáhl nůž. Jsem pouhým přeživším svědkem zranitelnosti společnosti. Jakékoli společnosti.

Už je vám to jasný? Jsme v životě osamělí. Neznáme nikoho jiného. Nemůžeme se s nikým jiným spojit. Jsme ostrovy uplácané buď z kamene… nebo z písku. Všechno ostatní je iluze.

Pochopil jsem to ve chvíli, kdy se všichni začali spoléhat na mě.

Uchytil jsem se jinde a začal jsem tuhle myšlenku zpracovávat. Dal jsem se do psychologického a sociologického výzkumu a pročesával historii. Spolupráce vzniká jako následek násilí. Když se proberete literaturou, je to zřejmé! Všechno ostatní je podvod. Pokroku se dosahuje přirozeným výběrem nejznamenitějších jedinců. A jsou to představy těchto jedinců, co vede k pokroku nebo ke zničení skupiny.

Nikdo mě neposlouchal, samozřejmě. Moje představy narážely na jejich sny o skupinovém pohodlí. Sociální bezpečí! Americký mýtus o demokracii, společné práci, kompromisu. Šeptanda, pohledy a podezření pokračovaly. Viděl jsem to všude. V supermarketu, v bance, v mé kanceláři. Všichni se na mě divně dívali, mysleli si o mých čistě defenzivních činech to nejhorší, vinili mě z toho, že jsem měl odvahu přežít. Bylo to jasný!

Otázka zněla, jak mám své hledisko dokázat. Jak předvést, že jsem skutečné neměl jinou možnost.

Představil jsem si malou společnost v tvrdých podmínkách. Takovou, která musí přežít v izolaci po osm dlouhých temných měsíců. Představil jsem si, že skupinovou solidaritu lze testovat vyvinutím dostatečného stresu. Přinutit každého jedince, aby si uvědomil, jak je ve skutečnosti úplně sám.

Samozřejmě, Nadace pro vědu a výzkum mé myšlenky ignorovala a moje skvěle koncipované žádosti o grant vyhodila. Neměla žádnou představu o důležitosti tahového společenského experimentu, který by se dal jednoduše a bez vědomí aktérů provést na pólu. Zajímala je jenom astronomie a klimatologie, přístroje a data. Neměli žádnou představu o budoucnosti, žádné tušení o budoucí evoluci v chladné tmě vesmíru.

Tak. Nikdo mě nebral vážně. Nepublikovali moje články a zamítali moje návrhy. Byl jsem vyděděnec a desperát.

A pak zasáhl osud.

Dovedete si představit, co to bylo za arogantního venkovskýho balíka, ten Robert Norse? Potkal jsem ho na konferenci, kde se chlubil svým jmenováním

na antarktickou stanici. Pojede na pól přesné tam, kam jsem chtěl, blábolil nesmysly o sobě a vůbec si neuvědomoval, že svým štěstím překazil důležitý výzkum. Chystal se na moje místo a vůbec nic nechápal. A ještě předtím si zašel na špacír na Nový Zéland. O pár měsíců později jsem četl o jeho zmizení.

Věříte na zázraky? Já jsem racionální člověk, člověk vědy, ale tady se mi naskytla příležitost tak úžasná, že si nemůžu pomoct a chápu ji jako tajný zásah vesmírných mocností. Temný prales. Napadlo mě, že když nemůžu s Robertem Norsem soutěžit, můžu se jím stát. Jednal jsem promyšleně, tak jako na tom útesu. A všechno ostatní se prostě… přihodilo. Jednal jsem podle nejlepšího plánu, jaký jsem měl v daném okamžiku k dispozici.

KAPITOLA 24

„To je úplně šílený,“ řekl Lewis.

„Což je důvod, proč by to mohlo na tomhle šíleným místě zabrat,“ řekla Abby.

Bylo už po půlnoci a většina polárníků spala vyčerpaná po usilovném budování barikád. Pouze instalatér Gage Perlin dělal pravidelné noční obchůzky. Abby zamířila k bedně Jerryho Folletta s náčiním a nářadím pro průzkum atmosféry, která stála u stěny dómu, a vzala z ní malý balón, plynovou bombu, padesátimetrové pevné lano a lehčí provaz stejné délky a Lewis vzal batoh se svítilnami, dvě sekery na led a klubko drátu. Abby se teď skláněla za prasklou komunikační budovou a plnila balón, zatímco Lewis se snažil připevnit k sobě pod pravým úhlem dvě sekerky pomocí pásky, drátu a lana. Výsledek, který se trochu podobal háku k zahákování lodi, přivázal k lanu, které vynese balón k otvoru ve střeše.

„Co když nás někdo uvidí?“ řekl temně Lewis.

„Jsou utahaný. Kromě toho víc, než už jsme, nás zavřít nemůžou.“

Do hrobu, pomyslel si, ale neřekl to. Abby byla cílevědomá a Lewis zjistil, že to je nakažlivé. Byl náhle plný energie. Ještě si nebyli úplně jisti, proti komu vlastně bojují, ale začátek boje to byl.

Podívali se za roh. Nikde nikdo. „Musíme to udělat rychle,“ řekl Lewis. „Dvacet minut předtím, než Gage zase půjde na obchůzku.“

Rychle přešli po sněhu do středu dómu s již nafouknutým balónem. K balónu Lewis pevně přivázal zkřížené sekery jako kotvu, která by se měla zachytit na okraji střešního otvoru, a ke zkříženým sekerám přivázal lano. Byla to jediná možnost, jak se dostat z dómu. Norse a Pulaski utěsnili všechny vchody kromě toho nejzřejmějšího: otvoru v jeho špici, kterého si Jed všiml hned první den a který zůstával stále otevřený jako komín a umožňoval cirkulaci vzduchu. Zdola vypadal jako oko teleskopu a bylo jím vidět několik jasných hvězd.

Lewis vypustil balón. Byl velký asi jako medicinbal a odskočil

rychleji, než čekal. Abby však držela provaz, jenž byl k němu přivázaný, a řídila výstup. Kotva stoupala vzhůru a její plavbu nocí sledovaly dva konce lana.

Když héliem naplněná koule narazila do střechy, ulomila několik rampouchů, a ty nehlučně přistály ve sněhu na podlaze dómu. Několik hrotů v něm zůstalo trčet jako nože.

„Opatrně," zasyčela Abby.

„Pomoz mi s tím."

Opatrně tahali za provázek, aby balón stáhli trochu níže a dostali jej pod otvor. Nakonec se jim to podařilo a balón vyletěl otvorem ven. Opřel se do něj vítr a lano se napjalo, jako když ryba zabere na udici. Když se kotva dostala na závětrnou stranu otvoru, prudce zatáhli a sekery se zachytily za střešní okraj. Ostří seker byla pod úrovní hliníkového okraje střechy a bod, kde byly svázány, zmizel z dohledu. Z ventilačního otvoru tak viselo lano a Lewis jím škubal. Zdálo se, že to drží pevně.

Nadšeně ji políbil. „Budu zpátky dřív, než půjde Pika kontrolovat generátory."

„Ale nezapomeň vytáhnout lano."

Vylézt po laně do výše pátého patra vyžadovalo značnou sílu a bylo to trochu riskantní. Lewis použil trik, který se naučil v době, kdy byl geologem v horách. Vyrobil si z kusů provazu dvě oka podobná katově oprátce, zvaná Prusíkovy smyčky, a připevnil je na hlavní lano klouzajícím uzlem, takže se mohl pohybovat podél lana. První dal asi půl metru nad sníh a vsunul do něj jednu botu. Když na nohu přenesl váhu, uzel se zatáhl a tření mu zabránilo sklouznout dolů. Lewis visel na laně, škubal za ně a zkoušel, zda jeho primitivní kotva dobře drží na okraji střechy. „Drž pevně spodní konec," instruoval Abby. Pak sestoupil, vzal rukavicí druhé oko, uvázal je o půl metru výš než první a vstoupil do něj druhou nohou. Uzel se opět stáhl a on vystoupil výše, přenesl váhu na druhou nohu, uvolnil oko na první noze, posunul oko výše, vstoupil do něj a pokračoval.

„Myslím, že to bude fungovat," řekl trochu zadýchaně.

„Co když přijde Gage?" zeptala se Abby.

„Musíš ho svádět."

Prvních sedm metrů bylo snadných. Pomáhalo mu, že Abby držela konec lana. Když už byl tak vysoko, že by se při pádu vážně zranil, začal se obávat, je-li provizorní kotva pevná. Šilhal nahoru, ale ve tmě nebylo nic vidět. Co když se sekery rozvážou?

To by ta zatracená zima pro mě skončila, řekl si.

Lezl a lezl. Už cítil slabý větřík ze studeného otvoru a hvězdy se zdály být jasnější. Tak lez, přece. Bylo mu, jako kdyby šplhal k ústí studny. Makej, makej. Ztěžka dýchal námahou. V kombinéze bylo nepříjemně. Abby dole už byla docela malá. Střecha dómu vypadala jako z učebnice geometrie. Nahoře vířil sníh.

Na okamžik se zastavil, aby popadl dech. Opřel se o jednu třesoucí se nohu a podíval se dolů. Každou chvíli se musí objevit Gage. Lano se s ním pomalu otáčelo. Přestože ho dole Abby držela, lano se točilo chvíli doleva, chvíli doprava. Připadal si jako cirkusák lezoucí do vrcholku šapitó. Vrcholek se zdál stále vyšší a perspektiva se vůčihledně měnila.

Pocítil trhnutí. Lano se začalo chvět. Jako by se pohnula kotva. Úplně ztuhl a s hrůzou čekal, že s ním lano spadne a zaboří se i se svou olovnicí do ledové podlahy dómu. Ale ne, pohyb se zastavil a on stále ještě visel v prostoru. Byl celý zpocený, všechny svaly napjaté a lano se třáslo jako struna. Začal se soukat nahoru tak rychle, jak dokázal.

Teď se jeho rukavice dotkla sekery. Uslyšel vytí větru nad vrcholkem dómu. Dal horní oko co nejvýš, vytáhl se vzhůru, zvedl pravou ruku a chytil se okraje otvoru na konci hliníkové roury s průměrem něco přes metr, kluzké a studené; bylo těžké se na ní zachytit. Vysoukal z otvoru hlavu a poryv antarktického větru ho udeřil do obličeje plnou silou. Uvnitř hliníkového dómu byla zima, ale venku to bylo dvakrát horší. Nemohl popadnout dech. Musel se vysoukat ještě půl metru…

Nalehl břichem přes okraj a snažil se vyprostit botu z oka. Měl pocit, že se chytil do pasti. Nakonec se mu to podařilo a náhle celá jeho váha spočívala jen na prstech, které svíraly kovovou obrubu otvoru, a nohy se mu volně kývaly jako kyvadlo nad bílou podlahou pět pater dole. Zatraceně! Chvíli sbíral všechen svůj důvtip a sílu, pak rychle přehmátl, chytil se sekery a zachytil se nohama lana. Posbíral síly, přehodil nohu přes okraj otvoru a s pomocí té páky se vysoukal po břiše do tmy. Zhluboka se několikrát nadechl, zkroutil se kolem otvoru a podíval se dolů.

Abby hleděla vzhůru a zuřivě na něj mávala. Asi už přicházel Perlin. Na konci lana visel batoh s nástroji. Lano bylo záměrně dvakrát delší, než bylo potřeba k vyšplhání na vrchol dómu, a tak batoh ještě ležel na podlaze dómu. Rychle vytahoval lano, a batoh se konečně zvedl. Abby se mezitím schovala za komunikační buňku. A tady nám přichází náš instalatér, v jedné ruce oštěp, ve druhé nůž, vážně přechází místem, kde před chvílí stáli, a nevšímá si udupaného sněhu.

Perlin nevzhlédl nahoru a nespatřil houpající se lano s batohem. Kráčel

směrem k zabarikádovaným vchodům a brzy zmizel z dohledu. Lewis vytáhl batoh, vytáhl kotvu a zahákoval ji zevnitř a hodil lano se střechy. Pomalu se spouštěl tak, že se odrážel nohama až dolů. Dóm se prohýbal pod jeho vahou a vydával slabý dutý třesk.

Posledních několik metrů byla stěna dómu svislá a když seskočil do závěje, udělal několik kotrmelců. Vyskočil a otřásal se jako pes. Je venku. Po hodinách strávených zamčený v sauně opět svoboda.

Rozhlédl se kolem sebe. Vnější světla zřejmě poškodila exploze. Stanice byla temná. Až do pasu byl ponořen v prachovém sněhu, jejž hnal vítr. Nad tím závojem bylo překvapivě dobře vidět. Množství hvězd na obloze vypadalo jako svítící diamanty a Mléčná dráha tvořila jasný bílý oblouk. Naše galaxie. Nikdy neviděl tolik hvězd, tak blízkých a tak zářivých. Obloha byla natřená světélkující barvou. Zaklonil hlavu a díval se vzhůru. Mohl je jíst, jak sliboval Sparco. Bylo to něco úžasného. Pomyslel si: ano, i *já* jsem částí vesmíru. Úplně zapomněl, jaký je mráz.

„Tak proto jsem sem přišel," zamumlal si.

Pak vyrazil ke vzdálenému modrému klobouku, který označoval Pevnost, nouzový přístřešek vybavený malým generátorem. Má zhruba tři hodiny času.

Pevnost byla ve skupině prostých, ale moderních Quonsetových buněk, postavených jako nouzový úkryt pro případ, že by dóm zkolaboval. Byly izolované, moderní ale úzké, připravené pojmout lidi a udržet je naživu, dokud nedorazí záchranná výprava. Jak zima pokračovala, sníh je stále více zasypával, ale pokud Lewis věděl, nikdo tuto sezónu ještě nebyl uvnitř. Za nimi stála budova nouzového generátoru. Ta byla záměrně odemčená a uvnitř visely jasné instrukce, podle nichž generátor nastartuje úplně každý. Lewisovi trvalo patnáct minut, než odhrnul všechen sníh, který blokoval dveře. Uvnitř stál přístroj pokrytý ledem; ledové krystaly se blýskaly ve světle baterky, nafta byla jako želé a baterie ztratily velkou část svého náboje. Dalo mu dalších dvacet minut tvrdé práce, než nahodil diesel. Motor občas nadějně bafl, ale nechytl, a Lewise se už zmocňovalo zoufalství. Náhle však přestal trucovat jako mula, zakašlal a roztočil se. Lewise zaplavila naděje. Hle, energie. Zdroj, který Norse a Pulaski přehlédli! Motor řval na plné obrátky, ale Lewis věděl, že ve vzdáleném dómu nemůže být slyšet.

Malý generátor Pevnosti byl určen pro zásobování úkrytu elektřinou, ale podle Abby stačilo přepnout spínač, a bude zásobovat i budovu Čistého

vzduchu. Obešel kůlnu a s baterkou hledal správný vypínač. Váhal jen okamžik. Kdyby sepnul špatný spínač, vyhodil by celý systém. Ale ne, byly jasně označené a zapnul všechny podle Abbiných instrukcí. Žádná jiskra, žádný kraťas. Ohlédl se. V Čistém vzduchu se svítilo. Aleluja. Abby se vyzná.

To světlo může vzbudit vrahovu pozornost, ale to by musel vyjít ven ze zabarikádované budovy.

Lewis se vydal ke svému pracovišti. Boty mu křupaly na čerstvém prašanu. Zbytek stanice byl úplně opuštěný. Vypadalo to podivně. Ve světle hvězd byly vidět jen siluety budov, němé antény a slepé teleskopy. Jako by procházel přízračnými rozvalinami. Sníh vypadal jako zamrzlé jezero a řada závějí jako zmrzlé vlny, v kterých se brodil od jednoho napůl pohřbeného kolíku s praporkem ke druhému. Přemýšlel o vzdálené budoucnosti. Zdalipak lidé na pólu zůstanou? Nebo tu bude všechno vypadat jako příšerná opuštěná námořní základna?

Byl pevně přesvědčen, že až do rána ho nikdo nebude postrádat. Hned jak vystoupal kovové schůdky Čistého vzduchu, vypnul světlo. Nepokoušel se ani zapnout lampu na svém psacím stole. Zapnul pouze elektrické topení a ve světle baterky přistoupil k jednomu z počítačů. Aby světlo nebylo vidět ven, přesunul před okno skříňku. Netoužil po tom, aby ho při internetové procházce někdo vyrušoval. Teprve pak zapnul počítač. Ozvalo se známé pípnutí a po obrazovce se roztančily fotony.

Podíval se na hodinky. Satelity, které mu umožňovaly připojení na internet, se objevovaly nad obzorem v intervalu osmi hodin. Teď právě vychází jeden z nich.

Měl pokušení prostě vysvětlit situaci a požádat o pomoc, ale nebylo pravděpodobné, že by dosáhl rozumné odezvy. Také nemůže čekat na odpověď, protože by chyběl v sauně a oni by si ho sem přišli vyzvednout. A dokonce i kdyby se Nadace rozhodla předat jeho zoufalé SOS policistům FBI, trvalo by teď v zimě mnoho dní a možná týdnů, než by dali dohromady polární výpravu. Všechna vojenská letadla jsou ve Spojených státech, posádky na dovolené a výbava do mrazu ve skladištích. Pól musí být až do října soběstačný. Polárníci se musí vyrovnat s nebezpečím sami a nejdříve musí pochopit, co je vlastně ohrožuje.

Je tady člověk s nejistou minulostí, člověk, který je vede do ještě nejistější budoucnosti. Lewis se připojil k internetu.

Robert Norse.

Začal s obvyklým řetězcem vyhledávacích programů. Alta Vista, Yahoo,

AOL, Google, MSN. Výsledek byl tristní, protože to jméno bylo příliš běžné. Dostal spoustu odkazů na několik Robertů Norseů, ale žádný neseděl na jejich psychologa. Zavrhl *Robertova pravidla,* odkaz na Norseovu mytologii a jakousi stavební společnost v Minneapolis. Byl tady dokonce záhadný odkaz na pěší výlet po Novém Zélandu. Co to má znamenat? Normální internetový bordel.

Pokusil se listovat odbornými časopisy, ale rychle se ztratil v neprůhledném indexování a množství vědeckých publikací. Neměl nejmenší tušení, který Norse o čem psal a kdo se na správného Norseho mohl odvolávat. Vědecké práce budou k ničemu.

Rozhodl se zkusit jinou databázi. V *New York Times* a *Wall Street Journal* nebylo nic, ale v *Los Angeles Times* se před dvěma lety zmínili o Norsem jako hostujícím profesorovi university v San Diegu v souvislosti s psychologickou konferencí o lidské adaptaci na extrémní situace. Bylo tam řečeno, že Norse plánuje polární výzkum. Chceme zjistit lidskou adaptibilitu na stresové situace, psal reportér. Tohle je on! Bohužel tam nebylo nic víc. Universitní webové stránky se o Norsem nezmiňovaly. Žádný obrázek, žádná fotka, žádný životopis. Ani zmínka.

Co místní noviny?

V archivu *San Diego Union-Tribune* se jméno Norse vyskytovalo dvaašedesátkrát. V řadě souvislostí počínaje fotbalem a konče skandinávskou kuchyní. Až ke konci seznamu nalezl dva odstavce novinové zprávy, nad kterými hvízdl. Byla z 5. února a pocházela z Christchurchu.

Titulek hlásal: Náš člověk nalezen na Novém Zélandu. Ve zprávě se pravilo:

Robert Norse, psycholog z Jižní Kalifornie hostující na universitě v San Diegu, přežil dva týdny v divočině severního Nového Zélandu a vlastním přičiněním se v pátek vrátil, prohlásily dnes novozélandské úřady. Norse byl nezvěstný od 23. ledna, kdy zmizel při pěší túře v Národním parku na Mount Aspiring. Bylo po něm vyhlášeno pátrání, ale záchranná výprava se už vzdala naděje, a pak se Američan objevil hladový – ale v dobrém stavu – více než třicet kilometrů od místa, kde se ztratil. Odmítl lékařskou pomoc a okamžitě odjel do Christchurchu, kde se připojil k americké vědecké výpravě do Antarktidy.

O jeho pobytu v divočině nevydaly úřady žádné informace. Nenašel žádný další článek, který by buď navazoval na tuto zprávu, nebo mluvil o

Norseho zmizení. Lewis rozšířil okruh kolem San Diega a hledal v elektronických databázích dalších novin. Narazil přitom na plátek jménem *Orange County Register*. Orange County bylo blízko Los Angeles.

MUŽ Z ORANGE COUNTY NEZVĚSTNÝ, hlásal titulek.

Dostali jsme včera zprávu, že Robert Norse, americký vědec pověřený studiem sociologie na jižním pólu, zmizel během pěší túry po Novém Zélandu.

Náhlá letní sněhová bouře ve vysokých horách způsobila, že se Norse zřejmě opozdil a sešel z turistické cesty. Prozatímní záchranná akce byla bez výsledku.

Novozélandští záchranáři pokračují v pátrací akci.

Norse je psycholog na volné noze, spisovatel a teoretik společenských věd, které příležitostně přednáší na universitách. Úřady nám sdělily, že v současnosti má úvazek na státní universitě v San Diegu.

Takže: Norse byl to, co o sobě tvrdil. Psycholog. Jednou se o Novém Zélandu zmiňoval. Nikdy nemluvil o tom, že se tam *ztratil*, ačkoli všichni obyvatelé stanice seznámili ostatní se svými podrobnými životopisy. Musela to být traumatická zkušenost, být čtrnáct dní ztracen tak dlouho v horách; muselo to být peklo. Proč o tom Norse nikdy nemluvil? To je divný.

Co když tam zmizel záměrně?

Lewis cítil rostoucí vzrušení, které se u lidí objevuje, když jsou na prahu nějakého objevu.

Jenže proč? Co hledal v pustině Nového Zélandu? Byl to nějaký osobní test? Chtěl si prověřit platnost svých teorií o individuálním přežití?

Jak tak Lewis uvažoval, zabloudil pohledem na spodní okraj obrazovky. Bylo už hodně hodin. Půl hodiny mu trvalo, než se dohrabal do Čistého vzduchu, další čtvrthodinu, než ohřál místnost a nažhavil počítač… Pika bude už brzy vzhůru. Jestliže se během půlhodiny nevydá na zpáteční cestu do dómu, bude zle. Za chvíli zajde i satelit a on není o nic blíže odpovědi než předtím.

Neměl žádný nápad, jak internet ještě využít, a tak uvažoval o osobních databázích stanice. Pevný disk obětí byl zničen magnetem, řekla mu Abby. Vrah byl pravděpodobně dost chytrý na to, aby nenechal v počítači žádné stopy. Viník jistě zničil i elektronické odkazy k Norsemu nebo ostatním členům stanice. Lewis se pokusil přilogovat k nepoškozené astronomické databázi stanice, ale tam na psychologa nenašel žádný odkaz. To nebylo nic překvapujícího. Co ještě? Co ještě?

Byly tu samozřejmě osobní záznamy obyvatel stanice. Opravdu důvěrné

informace existovaly pouze na papíře a měli k nim přístup jen Rod Cameron, Norse a Nancy Hodgeová. Možná by však i běžné záznamy mohly něco odhalit. Jejich kompilátorkou byla Gabriela, která měla za úkol zařizovat a zapisovat přílety, rozdělovat místnosti, počítat strávníky, sledovat náklad a zavazadla.

Vyvolal program a hledal Norseho jméno. Třeba s sebou přivezl něco divného nebo neobvyklého. Tak ne. Byl tu jen odkaz na *hby tscp*, což byl pravděpodobně teleskop, který si psycholog dal poslat a jejž hodlal postavit. To je docela vhodný projekt pro šest měsíců trvající noc, jak řekl Norse.

Ale nic jiného. Žádná bomba, žádné meteority, žádné nože ani pouta. Všechno, co Gabriela Reidová o Norsem zapsala, bylo naprosto nudné. Většinu zimní výstroje si sem dal poslat předem. Všechno bylo normální. Nakoupené v Christchurchu a zařazené do letadla, ve kterém bylo místo pro větší náklad, tak jako tomu bylo u ostatních. Polárníci sami letěli později jen s obyčejným námořním pytlem a zbytek věcí je čekal na místě. Většinu toho, co si sem přivezli, dokonce ani nevozili zpátky a nechávali to ve skladišti Kit-Kat klubu. Norse to zřejmě neudělal jinak. Byl to jenom další drozd.

Lewis se opřel a zklamaně si mnul oči.

Měl dojem, že mu něco uteklo. Něco samozřejmého. Nedokázal přijít na to, co. Už téměř vyčerpal svůj čas a kromě toho novozélandského dobrodružství o Robertu Norsem nevěděl nic nového, než když šplhal z dómu. Možná sleduje špatného muže. Možná je to jenom jejich paranoia, kdy přítele považují za nepřítele a nepřítele za přítele. V každém případě je čas vrátit se do vězení, i když nedokázal odhalit nic, co by mu pomohlo se z něj dostat. Vypnul počítač a vstal. Co teď?

Nic z toho, co udělal, nemělo smysl.

Norse je vědec jako on. Přijel stejně pozdě jako on…

Vtom ho to praštilo. Celou dobu se na to dívá a je jako slepý. Časová diskrepance. Rychle se znovu posadil a zapnul počítač. Píp píp. *Tak honem.*… Obrazovka se modře rozsvítila a Lewis horečně vyvolal Gabrielin seznam. Ano, je to tu. Datum 29. ledna. *Auckland.* V ten den Norsemu kontrolovali teleskop a ostatní výbavu v hlavním městě Nového Zélandu a pak to poslali do Christchurchu a do Antarktidy.

Devětadvacátého ledna!

Norse v ten den podepsal všechny nezbytné formuláře a podrobil se prohlídce, což podle Gabrieliných záznamů znamená, že byl na aucklandském letišti, zatímco současně noviny psaly, že zmizel někde v horách. Našel se až pátého února.

Jak se mohl současně ztratit na Mount Aspiring a zároveň být v Aucklandu? Jak mohl být na dvou místech najednou? Mohl se vrátit z túry, nechat si prohlídnout zavazadla a pak znovu zmizet v horách? To je blbost.

A jak to tedy bylo?

Lewis zíral na to číslo. 29. 1.

Co když existovali dva Robertové Norseové, jeden, který se 23. ledna ztratil, a druhý, který byl o šest dní později na kontrole? To je zvláštní. Možná noviny psaly o úplně jiném muži.

Že by se dva Robertové Norseové chystali k pólu?

To teda v žádným případě.

Jak vůbec úřady vědí, že osoba letící do Antarktidy je ta, za kterou se vydává? Lewise se po identifikační kartě nikdo neptal od okamžiku, kdy prošel celnicí. Někdo třeba přiletěl na Nový Zéland a *prohlásil se* nějakým úředníkům za Norseho. Ti si ho odfajfkovali a dali mu polární výzbroj. Byl ten druhý muž opravdový Robert Norse, nebo to byl někdo, kdo se za něho jen vydával? A který Norse se o týden později objevil v horách Nového Zélandu a odmítl odpovídat na otázky? Nezajel si tam ten, kterému už předtím odbavili zavazadla?

Co když muž tady v dómu není vůbec Robert Norse? Co když to zmizení dovolilo nějakému podvodníkovi sledovat skutečného Norseho, zaujmout jeho místo, projít novozélandskou celnicí pod jeho jménem a s jeho pasem, ujistit se o jeho zmizení, zaujmout jeho roli a odletět na pól…

Lewis vypnul počítač a vstal. Byl rozrušený a ohromený. Kdo je doktor Bob? A jak dokázat, že on a skutečný Norse nejsou jedna a táž osoba?

KAPITOLA 25

„Bobe, mám problém.“

Norse se pátravě zadíval na Abby a jeho mohutné prsty se pokusily zakrýt něco, co psal u stolu, jako by to mohlo vybuchnout. Vmžiku se mu podařilo zamaskovat překvapení a pozorně se soustředit. Na rtech mu hrál opatrný úsměv. Znovu pocítila jeho zvláštní osobní magnetismus. Byla v něm skryta síla, která ji zneklidňovala, a s vlasy sčesanými dozadu vypadal ještě lépe než dřív. V jeho pohledu bylo možno číst napětí, jakési vyčerpání, kterého si už všimla u Roda Camerona. V jeho úsměvu byla přimíšena bolest. Pól člověka vyčerpá.

Vypadal, jako by byl nejvyčerpanější ze všech. To vyčerpání viděla samozřejmě i u ostatních. Připomínali korunní plátky květin za soumraku. Nancy Hodgeová se přestěhovala na ošetřovnu a pečovala o spáleného Clyde Skinnera. Poprvé od příletu na stanici zamykala dveře tak, aby každý, kdo potřebuje pomoc, musel zaklepat.

Několik mužů žilo celý den v knihovně jako četa okupační armády. Povalovali se na gaučích toho pochmurného ležení a sledovali maratón akčních filmů na videu, plný bláznivých automobilových honiček, výbuchů a polooblečených žen, které se vyčerpaně pokoušely usnout.

Linda Brownová si dovolila mít na pultě v jídelně baterii neumytých pánví.

Gina Brindisiová se ve své ložnici pohroužila do starých dopisů.

Dana Andrewsová ťukala na klávesnici nefungujícího počítače. Při klapavých zvucích uvažovala nad tím, co by napsala do zprávy, kterou by psala, kdyby bylo všechno v pořádku.

Ve skleníku už nebyly žádné živé rostliny. Abby tam zašla po Lewisově návratu, aby uvážila, co dál. Místo příjemného prostředí našla lavičky pokryté hnědým kobercem odumřelých listů: Lenka Jindrová ustříhala všechny žloutnoucí rostliny a další vytáhla z vodních nádrží. Veškerá zeleň byla pryč.

Napadlo ji, že se Lenka pravděpodobně zbláznila. Našla ji sedět v rohu jídelny u kávy, jak se zamračeně dívá na šipkový terč, na kterém byly připíchnuty nějaké papíry.

„Buďto se odsud dostaneme, nebo zemřeme," vysvětlila Lenka dutě, když se jí Abby zeptala, co se stalo s rostlinami. „Nechci, aby trpěly, že je zanedbávám."

„Rostliny netrpí."

Mladá Češka zastříhala dvěma prsty a řekla zasmušile: „Ty myslíš, že ne? Vždyť nemají teplo ani světlo. Myslíš, že jsou ve tmě a zimě šťastný?"

„To umírání skončí, Lenko."

„Nemám ten pocit. Já bych řekla, že teprve začíná."

„Musíme zjistit, co se děje," řekla tiše Abby. „Musíme se spojit."

„Nene, lidi se vzdali vší naděje. Vidíš ten terč?"

„Někdo tam něco připíchl."

„Už si nehrajem. Už nebojujeme s Kiwi. Už nemáme rádio a už spolu moc nekamarádíme. Dana a Carl se včera namazali, připíchli své výzkumné projekty na prkno a házeli do nich šipky. Všichni už to vzdali, protože jsme tady sami a už na nás zapomněli."

„Nemohli na nás zapomenout. Ve světě se určitě bojí, co se nám stalo. Pokoušejí se s námi navázat kontakt. Musíme dát do kupy komunikační místnost a zavolat jim."

„Ne, ne, zapomněli na nás. Nejsme pro ně lidi. Jenom jména, záznamy, fajly. Jsme tady v pasti. Nemůžeš se divit, že kašlu na rostliny."

Jména. Záznamy. Fajly. A vtom dostala Abby nápad. Proto se teď nalézala v Norseho pracovně, kterou převzal po zesnulém Cameronovi, a snažila se zamaskovat nervozitu, kterou v ní záhadný psycholog vyvolával, snažila se vypadat nenápadně a mluvit bezvýznamným hlasem.

Norse na ni vyčerpaně pohlédl. „Doufám, že tu nejsi kvůli Lewisovi. Je mi jasný, že nevěříš, že je vinen. Ale to, že je zavřený v sauně, je pro jeho vlastní bezpečí."

„Ne, nejsem tu kvůli Jedovi," řekla. „Vím, že nemáš na vybranou. Nejsem si ani sama jistá, že je tím, kým tvrdí." Podívala se upřeně na Norseho, ale neviděla žádnou reakci. Pokud je to lhář, je to dobrý lhář. Umí skrývat emoce. „Mám přízemnější problém," pokračovala. „Bolí mě zuby."

Norse se zamračil. Problémy se zuby jsou v izolaci na pólu velice nepříjemné. Všichni polárníci musí projít důkladnou zubní kontrolou, protože zubní problémy jsou v zimě průšvih a v létě vyžadují nákladnou

evakuaci. „Už jsi to řekla Nancy?“

„Jo. Ona myslí, že jsem ztratila korunku. Potřebuje můj zubní rentgen. Je zřejmě tady, někde v tyhle pracovně.“ „Myslel jsem, že má svou vlastní soupravu.“

„Můj snímek je rozmazaný, možná, jak prošel letištním detektorem.“

„A tady je další?“

„Ano.“ Nancy jí řekla, že ve staré Cameronově pracovně je skříň, ve které je kompletní sada rentgenových snímků všech polárníků Amundsen-Scottovy stanice. Oficiálním důvodem pro existenci dvou sad snímků byla možnost onemocnění ve vzdáleném táboře. Mnohem pravděpodobnějším a mnohem morbidnějším důvodem pro odeslání jedné sady předem byla možnost, že se letadlo zřítí a spálená těla budou identifikována podle již odeslané sady.

„Já nevím, kde jsou,“ přiznal. „Neměl jsem čas tady štrachat.“

„Nancy říkala, že je Rod dával do krabice ve skříni.“

Podíval se na skříň za sebou. „Chceš, abych je našel?“

„Já je najdu sama.“

Podíval se na ni pátravě. Tady je příležitost zlepšit vztahy. Možná. Až dosud se mu vyhýbala. „Tak dobře.“

Žena přikývla.

„Máme teď těžké časy, Abby,“ pokusil se. „Je důležité, abysme drželi pohromadě.“

„Já vím.“ Vypadala trochu netrpělivě. Řekla, že ji bolí zuby, a on, místo aby jí pomáhal, kecá. Abby pro něho představovala naprostou porážku. Štvalo ho to.

„Je mi jasný, že jsi rozmrzelá kvůli Lewisovi, ale já nevím, co bych pro něj mohl udělat, dokud nebudeme mít znovu radiomístnost a trochu věci nerozsortýrujem. Já… já vím, že spolu teď nevycházíme moc dobře. Pořád doufám, že nakonec budeme dobří přátelé.“

Polkla. „My *jsme* dobří přátelé, Bobe. Jenomže ty si to představuješ trochu jinak.“

Vstal od stolu a vyšel proti ní. „Mám strach z tý naší skupiny, vážně. Je slabší, než jsem čekal. Pokouším se dát lidi dohromady, ale pořád je tu reálná možnost, že se někdo začne prát nebo že uteče nebo začne ohrožovat ostatní. Kádinky jsou horší, protože nemají nic na práci, teď když jsme bez proudu. Když bude nějakej průšvih, spoléhám na tebe.“

„To samozřejmě můžeš.“

Vzal její pravou ruku do dlaní. Ten stisk nebyl pevný, ale cítila z něj sílu.

Vyzařovala z něho jako ze zdroje. „Když se stane něco špatnýho, zůstaň se mnou. Navrhnu teď v jídelně rozdělení mužstva na dvojice a chtěl bych, abys byla moje partnerka. Uděláme smíšené dvojice, pokud to půjde. Myslím, že oba rody mají své dobré vlastnosti a že jejich spojením bude dvojice bezpečnější. Já vím, že to vypadá trochu sexuálně, ale rád bych tě chránil v každé krizi. Rozumíš mi, co tím myslím?“

Usmála se mnohem statečněji, než se cítila, naprosto zmatená tím návrhem. „Možná,“ řekla vyhýbavě. Potřebovala tu krabici. „Ráda bych tě líp poznala, Bobe. To je jeden z důvodů, proč jsem sem přijela. Abych se dostala blíž k lidem. Teď, když jste zavřeli Jeda, začíná mi být jasný, jak to může být důležitý.“

Díval se na ni s intenzitou, která ji zneklidňovala. Proč si nesedne. „Vážně?“

Abby se vymanila z jeho sevření. „Ale ne teď, když mě bolí zuby. Musím najít ten snímek a jít za Nancy, aby mohla rozhodnout, co se mnou. Až mi to spraví, tak si možná popovídáme. Možná bys mi mohl říct něco víc o sobě. Jsem strašně zvědavá. Jseš tak trochu záhada, víš?“

Všimla si, jak okamžitě zamaskoval rozmrzelost nad její unikavostí. „Každý je záhadný, dokonce i sám sobě.“

„Ale pro mě momentálně je největší záhada rentgen mý čelisti. Jdu na to.“

Pokrčil rameny a ustoupil. „Samozřejmě. Doufám, že ti Nancy pomůže. Že ti dá nějakej prášek nebo něco.“ Nespokojeně se posadil a pokračoval v psaní. Vypadalo to na něco osobního. Třeba to je deník.

Abby obešla stůl, otevřela skříň a našla krabici, kterou jí Nancy popsala. Povytáhla ji, začala se v ní hrabat a modlila se, aby jí nechtěl pomoci. Viděla, že se čas od času na ni zadívá. „Jsem překvapená, že dokážeš myslet na psaní po tom všem, co se stalo. Že se dokážeš koncentrovat. Co to píšeš?“

Bylo dlouhé ticho a pak zašustil papír. „Vyprávění o těžkých časech,“ řekl konečně. „Pokouším se sám sobě vysvětlit některý věci.“

„Proto se věci píšou, ne?“

„Ano. A pro vysvětlení světu.“

Našla, co hledala, vložila snímek do svých vlastních desek a zasunula krabici. „To je strašný, jak je Clyde popálenej,“ řekla a svírala složku se snímkem v podpaždí. „Ta rekonstrukce vysílačky by s ním byla rychlejší.“

„Strašný,“ řekl Norse. Narovnal se. „Ale katastrofa vždycky vynese na světlo nejlepší lidi. Je to, myslím, určitý test. Odříznuti od světa prostě

musíme spoléhat sami na sebe. Jako ty a já. Je hrozný to říkat, ale to trauma dodá mýmu výzkumu nový dimenze.“

Zasmála se. „Doufáš v nejhorší?“ Snažila se to říct lehce, bez sebemenšího ostnu proti němu. „Tady je pro psychologa ráj, že?“

„Zní to příšerně, to je fakt,“ zavrtěl hlavou sám nad sebou. „Sám jsem v divný pozici mezi účastníkem a pozorovatelem. Jsem oběť a zároveň ten, kdo z ní má užitek.“

„Jsi náš vůdce.“

„To ne. Možná kancléř.“

„Ředitel.“

Díval se na ni sardonicky. „Ať už plánuješ, jak chceš, všechno dopadne jinak. Takže nakonec děláš věci za pochodu.“

„A jak víš, co máš dělat, Bobe?“ Vypadala plná zájmu.

„Jsem psycholog. Psycholog se obrací dovnitř místo ven. Zkoumám duše místo hvězd. Nejsem si jistý, že je mezi tím nějaký zásadní rozdíl. Smyslem každýho života je najít jeho oprávnění sám před sebou. Nebo aspoň vysvětlit sám sebe.“

„Tohle cvokaři obvykle říkají.“

„Tohle by měl říkat každej čestnej muž.“

Odešla. Norse ji pozoroval s dobře skrývaným hladem. Štíhlá postava, vztyčená hlava, křivka boků a plachá přítomnost: byla strašně žádoucí. Její přítomnost ho mučila jako hlad a podněcovala jeho žádostivost. Čím víc ho odstrkovala, tím více ji chtěl.

Nesmělo to však zasahovat do jeho experimentu. Stejně si ale dovolil ten přepych a na chvilku si ji představoval. Byla tentokrát mnohem příjemnější, pomyslel si. Jako kdyby tála. Zmrzlinka taje! To je fajn, že je Lewis zavřený. Bylo by dobře ho odstranit úplně. Bohužel je tu jenom jeden Spryte, a ten potřebuje pro sebe… Norse si představil, jak jí svléká svetřík. Škoda, že ji bolí zuby.

Možná by nakonec mohli zmizet spolu.

Zadíval se na to, co právě napsal. *Jednal jsem podle nejlepšího plánu, který jsem měl v daném okamžiku k dispozici.* Je třeba být adaptibilní. Ale vždycky o krok dopředu. Vždy o krok napřed. To bude skvělej článek. Zvedl pero.

Teprve mnohem později ho napadla jistá možnost. V náhlé panice vyskočil od stolu. „Zatracená mrcha!“

Otevřel dveře skříňky, vytáhl krabici, ve které se Abby přehrabovala, a zuřivě hledal svou vlastní složku. Otevřel ji. Jeho rentgenový snímek zmizel! Vzala ho k Nancy Hodgeové.

Na sněhu mezi jídelnou a ošetřovnou byly rudé kapky. Jasná stopa, označující další průšvih. Abby klusala podle nich, složku s rentgenovým snímkem v ruce. Dveře ošetřovny byly zamčené a uvnitř se ozývalo úpění. Uvědomila si, jak se stále paranoidnější Nancy Hodgeová zamyká, a zabušila na dveře. Každá vteřina byla životně důležitá. Norse nebyl hlupák a Abby se obávala, že za ní každou chvíli vyběhne z pracovny. Musela Nancy přinutit, aby porovnala oba snímky. Pak požádá o pomoc ostatní.

„Nancy, otevři.“ Úzkostně zabušila otevřenou rukavicí.

Po chvíli se za dveřmi ozvala tlumená odpověď. „Mám tu práci.“

Teď není čas na žádnou práci. Teď se musí dovědět pravdu o Norsem! Abby znovu zabušila na dveře, netrpělivě a rozčileně. „Dělej! Tohle je nouzové volání!“

„Já mám nouzový stav tady.“

„Nancy, prosím tě.“

Slyšela tlumenou kletbu, něco bouchlo a za dveřmi se ozvaly rychlé kroky. Dveře se otevřely a Nancy vykoukla unavenýma a znepokojenýma očima. „Musíš přijít později. Dávám dohromady Ginu.“

„Prosím tě, musím s tebou okamžitě mluvit.“

„Abby, mám ošetřovnu plnou krve.“

Abby nakoukla přes Nancy do místnosti. Na jediném lůžku ležel Clyde Skinner se zabandážovaným obličejem. Na stole seděla Gina Brindisiová, v obličeji celá bílá, kalhoty na podlaze. Jednu nohu měla potřísněnu krví a na stehně jí zela částečně zašitá rána.

„Panebože, co se jí stalo?“

Nancy se ohlédla na Ginu. „Sekla se válečnou sekerou, co jí dal Calhoun. My si tady všichni vzájemně vypícháme oči. To je blázinec. Musím to došít, aby přestala krvácet.“

„Můžeme si nejdřív na vteřinu promluvit?“

„Abby, teče z ní jako z vepře. Bolí tě něco?“

„Ne.“

„Tak přijď později,“ pokusila se zavřít dveře.

„Moment!“ Abby vrazila mezi dveře nohu. „Mám tu něco, z čeho zjistíme, co se to tady vlastně děje.“

„Tady se toho děje moc a já to všechno musím zašívat. Promluvíme si později.“

„Prosím tě.“

Nancy už byla rozčilená. „Dej tu zatracenou nohu ze dveří. Že já blbá

jsem sem jezdila!“

Abby zoufale přemýšlela. Kolik má času, než na to Norse přijde? Nemůže čekat, zvlášť když potřebuje jít do Norseho pokoje. Měla by být na dvou místech zároveň. A teď ji Nancy zdržuje.

„Poslouchej mě,“ zasyčela Abby. „Poslouchej, nebo tu všichni zemřeme.“ Její rozhodnost přinutila Nancy poslouchat. „Norse není Norse,“ řekla Abby tiše. „Chápeš to? Bob není Bob. Je to někdo jinej. Podvodník. A to znamená, že to všechno dělá on. Já později už nebudu moct přijít, ještě musím něco najít, ale pošlu sem místo sebe Jeda, jo? Běžím pro Lewise. On ti to vysvětlí.“

Nancy se na ni zvědavě a bázlivě podívala. „Je zamčenej.“

„Já ho odemknu. Je to důležitý. Nancy, musíš mu věřit. Musíš věřit mně. To je naše jediná šance.“

Doktorka zavrtěla hlavou. „Já už nevěřím nikomu.“

Abby jí podala složky se snímkem. „Tohle je rentgen Norseho zubů. Ty máš druhej. Až došiješ Ginu, tak je hned porovnej. Pospěš si, protože Bob sem přijde.“

„Abby…“

„Udělej to. Uvidíš sama. Pošlu ti sem Jeda a pak se vrátím zpátky, jestli najdu to, co chci najít. Pak půjdeme za ostatními.“

Nancy si nerozhodně vzala složku. „Nerozumím…“

„Stačí porovnat ty dva snímky. Podívej se, jestli jsou stejný. Prosím tě, Nancy, jsi naše poslední šance.“

„Jaká poslední šance?“

„Dostat se z pólu živí.“

Lewis se plížil po sněhu podlahy dómu jako duch. Celou věčnost se na tuhle chvíli těšil. V ruce držel sekerku, jednu z těch, co použil na svou provizorní kotvu. Ráno předtím sjel s vrcholku dómu dolů jako pavouk. Nejdříve uvolnil kotvu a vsunul si sekerky za pas. Pak přehodil lano přes břevno, které poskytovalo oporu střeše dómu. Protože lano bylo dvakrát delší než výška dómu, sjel po něm na zem a pak je za jeden konec stáhl, svinul a vrátil do bedny. Sekery schoval do skříně údržby vedle sauny. Pak netrpělivě čekal ve svém cedrovém vězení, kdy se objeví Abby a řekne mu, co vymyslela.

Konečně se objevila. Oddechovala jako sprinter a vzrušeně mu vyprávěla, jak se jí podařilo získat rentgen Norseho zubů a doručit jej Nancy Hodgeové. Doktorka je momentálně zaměstnaná, informovala ho, protože zašívá Ginu,

ale čeká Lewise na ošetřovně. Sama se jde podívat do Norseho místnosti. To se mu zdálo hodně riskantní. Co když nemá pravdu? Pak už zbývá jenom jedna alternativa. Zoufalý útěk ve stylu Tysona. Ukrást poslední Spryte a pokusit se zdolat cestu do McMurdo. Pokus, pravděpodobně odsouzený k neúspěchu.

Pozorně se rozhlížel, aby se s nikým nepotkal, ale kupodivu nikde nikdo nebyl. To je oběd? Nebo uklízejí? Nebo se hádají? Možná Norse zahájil nějakou bizarní skupinu. Vklouzl do chodby, překvapen tím, jak je to snadné, a zamířil k ošetřovně. Sáhl na držadlo dveří, které připomínaly dvířka do ledničky, a strnul. Držadlo viselo nakřivo a zámek byl zřejmě rozlámaný. O tom se Abby nezmínila. Kdo tohle vypáčil? Váhavě zaklepal.

Nic se neozvalo. Pootevřel dveře.

„Nancy?“

Žádná odpověď. Zatlačil na dveře. „Doktorko Hodgeová, jste tu?“ Ticho. „Tady Lewis, musíme si promluvit.“

Ozvalo se slabé zasténání.

„Pomoc…“

To byl Clyde Skinner.

„Proboha, pomozte…“

Kde je Nancy? Otevřel rozbité dveře, vstoupil dovnitř a zavřel za sebou. „Clyde?“

„Kdo to je? Kdo to je?“

Správně, byl to Skinner, spálený přenosový technik. Ležel na nemocničním lůžku se zabandážovanou tváří, slepý a bezmocný. Křečovitě se držel pokrývky.

„Já jsem Lewis, přišel jsem na pomoc.“

„Lewis?“ hlas prozrazoval hrůzu. „Ty jsi nastražil tu bombu?“

„Ne, to jsem nebyl já, Clyde. To byl někdo jiný.“

Muž ležel tiše.

„Co se stalo? Kde je Nancy?“

„Tys mě přišel taky zabít, že?“

„Ne ne ne. Chci ti pomoct. Co se tu sakra stalo?“

„Kde je Abby?“

„Já nevím.“

„Nancy mi řekla, abych mluvil jenom s Abby.“

„Dobře, ale kde je Nancy?“

„To já nevím. Byl tu rambajz, něco bouchlo. Nancy upadla, někdo byl

uvnitř, padly nějaký rány a pak už bylo ticho. Myslel jsem, že mě všichni opustili. Myslel jsem, že utekli ze stanice a nechali mě tu.“

Lewis se rozhlédl. Na ošetřovně byl nepořádek. Stůl byl plný krve, Gina musela být vážně poraněná. Co vypadalo ještě zlověstněji, byly zpola vytažené zásuvky, utržené dveře od skříně a lékařské potřeby rozházené na podlaze. V rohu ležela halda papírů. Ošetřovnu někdo prohledal. Zatraceně, kde je Nancy?

Vzadu byly pootevřené dveře do skladiště.

Šel k nim a pokusil se je otevřít, ale byly něčím zablokovány. Protáhl ruku otvorem a rozsvítil, aby viděl čím. Byla to noha.

Lewisovi se udělalo špatně. Přitlačil, odsunul něco těžkého a protáhl se dovnitř. Díval se na tvář Nancy Hodgeové. Vytřeštěné oči a ústa dokořán. Vzadu na krku měla zabodnutou jehlu injekční stříkačky. Na jejím těle ležela obálka s rentgenovým snímkem zubů. Klekl si a spatřil složku. „Abby Dixonová,“ stálo na ní.

Násilník ničí všechny stopy.

Pokusil se nahmatat puls. Lékařka byla mrtvá. Neviděl žádné modřiny ani řezné rány nebo jiné známky násilí, tedy kromě té jehly. Bylo zřejmé, že se k ní někdo přikradl a dal jí smrtící injekci. Zabil ji, protože by mohla promluvit o rentgenových snímcích. Zabil ji, protože by mohla promluvit o Norsem.

Žádný únik. Žádné spojení. A teď jsou bez lékaře. A žádný důkaz.

Rozhlédl se kolem. U zadní stěny byla odsunutá skříňka a za ní ve stěně poškrábaný a vypáčený kovový panel. Na podlaze leželo několik obálek s rentgenovými snímky. Dílo zkázy. Norse prohledával ošetřovnu. Možná hledal, kam Nancy schovala druhou sadu snímků. Co když ji nenašel?

Pocítil slabou naději. Skříňka zřejmě obsahovala jen lékařské náčiní. Na plechový panel asi musel použít šroubovák. Zašel na ošetřovnu a zahájil své vlastní šetření.

„Co se děje? Co se stalo?“ volal Skinner z lůžka ustrašeným hlasem. Byl zoufalý, že nic nevidí.

„Nancy je mrtvá, Clyde.“

„Ach, panebože,“ zakvílel, „to není možný.“

„Já jsem ji nezabil. To mi můžeš věřit.“

Skinner mlčel.

„Vidíš vůbec něco?“

„Ty si děláš srandu?“

Lewis se ušklíbl. „Sorry.“

„Jak to, že je mrtvá?“ zeptal se hlasem bez naděje.

„Dostala smrtící injekci. Byl tady Norse?“

„Ten, co tu byl, nepromluvil. Slyšel jsem jen divný zvuky. Jako co teď děláš ty.“

„Ale kdo to byl? Kdo tady byl přede mnou, Clyde?“

„To nevím.“ Hlas se mu třásl. Bál se.

„Mysli, potřebuju píchnout.“

„Prosím tě, nezabíjej mě, Lewisi. Já jsem nic neviděl.“

„Panebože.“ Vzdal to a otočil se k zásuvkám. Hledání mu netrvalo dlouho. Nic.

„Vzal si to,“ zamumlal.

„Co si vzal?“

„Něco, co měla Nancy.“

„Co? To vadí?“

Zoufale se rozhlížel. Jak ostatní přesvědčí? „Vadí, protože to znamená, že jsem namydlenej.“ Podíval se zoufale na mrtvé tělo.

„To je první inteligentní věta, kterou jsi řekl od tý doby, cos sem přišel,“ řekl za ním dobře známý hlas.

Lewis se otočil. Norse!

Psycholog vstoupil dovnitř a řekl k mužům, kteří se za ním tlačili: „Tak jsme ho konečně načapali na hruškách.“

Pulaski, Geller, Calhoun a Perlin zaplnili ošetřovnu. Ozbrojená tlupa opustila rychle své video a tvářila se sveřepě a agresivně. Otevřenými dveřmi na ošetřovnu vnikal mráz. Z Nancina těla spadla složka s Abbiným snímkem.

„Já jsem to neudělal,“ pokusil se Lewis.

„Ty nic, ty muzikant, že, Jede?“ odpověděl jemně Norse.

Lewis instinktivně zvedl sekeru a přemýšlel, co říct. Pulaskiho náhlý výpad ho však srazil na zem. Udeřil se do hlavy o lavičku a jeho sekera odlétla do kouta. Všiml si, jak se Geller, Calhoun a Perlin pohnuli. „Počkejte!“ zařval.

Pulaski se mu trefil holou hlavou do obličeje a zkrvavil mu nos. Na zemi ho pak někdo kopl do břicha a téměř mu vyrazil dech. Pokusil se vstát. Kuchař ho popadl za zápěstí, zkroutil mu ruku a zkušeně ho kopl pro změnu do podbřišku. Nakonec ho několik silných rukou uchopilo za zápěstí a za kotníky a obtočilo kolem nich elektrickou šňůru.

Zřejmě ho na ošetřovnu sledovali. Číhali na něj, zatímco se hnal dómem. Počkali si, až objeví mrtvé tělo.

Geller zavrčel a vstal, překročil Lewise a vešel do skladiště. „Nancy je mrtvá," oznámil.

Lewis byl tak zbitý, že viděl hvězdičky. Mozek mu pracoval pomalu.

„Ne," zašeptal, „*já* jsem našel…"

„Clyde, jseš v pořádku?" zeptal se Calhoun Skinnera.

„Jo. Co se děje? Co se tady děje?"

„Já jsem doktor Bob," řekl Norse. „Chytili jsme Lewise, jak se tě chystá zabít."

„Och, panebože. A kde je Abby?"

„Tu ještě hledáme. Tys ji viděl?"

Skinner mlčel. Třásl se strachy.

„Kdyby sem přišla, zavolal bys na nás, ano?"

Slepý muž ležel nehybně, jako by čekal ránu.

Norse zaklekl vedle Lewisovy hlavy. Vypadal otráveně. „Kdo tě pustil?"

„Ty rentgenové snímky…"

„Byla to Dixonová, že?"

„Zeptej se Clyda…"

„Jede Lewisi," řekl Norse náměsíčně, „na základě pravomoci pro čas nouze, která mi byla svěřena obyvateli stanice, tě zatýkám za vraždu Nancy Hodgeové."

Lewis se dusil a pokoušel se něco říct. „Ty hajzle…"

„A za vraždu Gabriely Reidové, Roda Camerona, Harrisona Adamse a Mickey Mosse. Možná za násilí na Bucku Tysonovi. Za oslepení Clyda Skinnera. Za terorismus, za krádež a falešné svědectví, za ohrožení ostatních a zradu. Ohrozil jsi samotnou existenci Amundsen-Scottovy stanice."

Lewis sklonil obličej proměněný v krvavou masku a řekl: „To je lež."

Norse vstal. „Všichni jste to viděli," řekl ostatním. „Chytili jsme ho tentokrát při činu. Vlámal se na ošetřovnu. Já jsem Nancy rozkázal, aby se pro svou vlastní bezpečnost zamkla. Ale nejsme divoši. Čeká tě proces."

„Co s ním provedem, když bude vinen?" ozval se Gage Perlin a pozoroval, jak se Lewis klepe strachy. „Už utekl ze sauny. Vypadá to, že nikde nezůstane. Zase uteče a něco provede."

„To je moje chyba," řekl Norse. „Měl jsem vás poslechnout. Nejednal jsem, i když jste si to přáli. Nechtěl jsem to uspěchat, ale *tentokrát* vás vyslyším. Tentokrát vyřešíme naši noční můru jednou provždycky."

„Ne," zakašlal Lewis, „on není…"

V Norsem se něco zlomilo. Kopl Lewise a pak ještě jednou. Vypadal, jako by ho posedla zuřivost, vztek na Lewise, že jim zase vykličkuje.

„Sklapni, Lewisi! Drž hubu!“ řval. Otočil se k ostatním. „Musíme najít Abby a zjistit, jakou má v tomhle všem roli.“

Lewis zavřel oči a vyplivl krev. Svíjel se bezmocně na podlaze, tvář na studeném linoleu, a viděl před sebou jen pár bílých polárních bot. *Abby*, pomyslel si, *nedovol jim to udělat.*

KAPITOLA 26

„Jsem přesvědčen, že všichni ctíte zákonnost," začal Norse svou řeč k polárníkům shromážděným v jídelně. „Vy všichni věříte ve svornost. Každý z vás věří v čestnost. A nikdo se nepokoušel usilovněji než já potlačit své emoce, vnést na bázi řád a předejít všem akcím, které se už nedají napravit. Ale ocitli jsme se v mimořádné situaci a musíme přijmout mimořádná opatření. A situace je taková proto, že nás do ní přivedl Jed Lewis."

Lewis seděl v křesle se svázanýma rukama i nohama. Nad ním stál Pulaski. Geolog byl samá modřina, na tváři uschlou krev a vlasy rozcuchané. Díval se na Norseho s nevěřícím údivem a jen stěží ovládal vztek. Ostatní na něj pohlíželi s čirým nepřátelstvím a nenávistí. Ticho před bouří. Stal se novým Tysonem.

„Nemáme spojení, nemáme ani rozumné vězení. Máme tu jen vražednýho maniaka, který právě zavraždil naši lékařku a vodí nás od samého začátku za nos." Psycholog se rozhlédl po ostatních. „Jsme tisíce kilometrů od domova, bez pomoci, na nejtemnějším a nejstudenějším místě na Zemi. Zabil už čtvrtinu z nás. A usiluje o zkázu nás všech. Už ale přišel čas se dát jako skupina dohromady a rozhodnout se, jak ten zhoubný nádor odstranit."

„Lže," odplivl Lewis tenkým a nezřetelným hlasem. Pulaskiho úder byl přesný. „Není tím, za koho se vydává. *On* je ten maniak. Zeptejte se ho, kdo *doopravdy* je."

Norse ho ignoroval. „Z nikoho neudělal většího hlupáka než ze mě. Nikdo neměl Jeda Lewise radši než já. Byl jsem jeho první přítel. Běžel jsem s ním k jižnímu pólu. Ale dnes jsem ho našel nad tělem Nancy Hodgeové a musím přiznat, že jsem se v něm spletl. Neviděl jsem ho, jak ji zabil, to ne. Ale musíme se chovat podle toho, co víme. A co víme?"

„Víme, že byl u každý hrozný věci, která se na tyhle stanici stala," zavrčel Molotov. „Všechno to začalo, když přišel Lewis."

„Já jsem tu hledal rentgenový snímky. Zeptejte se ho na ty snímky. To je klíč k celý věci."

„Víme, že to byl Lewis, kdo první řekl, jakou má cenu ten meteorit," pokračoval Norse. „A krátce nato meteorit zmizel. Zřejmě viděl, kam ho doktor Moss schoval. Je on ten zloděj? To nemůžu dokázat. Vzpomínáte si, jak Cameron Jedovi řekl o opuštěné základně a on se na ni vyptával? Pak tam Mickey Moss zemřel. Dokazuje to něco? Ne. Nedokazuje to nic. Ale ani nevyvrací."

„Když jsme šli k šachtě, kde jsme našli Mickeyho, byl až poslední," vzpomněl si Geller. „Nejvzdálenější od té díry. Jako kdyby věděl, co tam je."

„A poslal ten e-mail!" vykřikla Dana.

„Poslouchejte," křičel Lewis, „Norse se vyskytoval současně na Novým Zélandě a v Austrálii. Byli dva Norseové. Tenhleten je podvodník!"

Ostatní se tvářili pohrdavě. Poslouchali Norseův recitál. Už se chtěli konečně zbavit antarktické příšery.

„Dana má pravdu," pokračoval psycholog. „Připomeňme si, co se stalo. Harrison Adams zjistil, že někdo Mossovi poslal e-mail z Jedova počítače v Čistém vzduchu. Myslel jsem, že by vrah měl být opatrnější a nepoužívat svůj vlastní počítač, ale možná to byla taková finta. Během bouře Lewis odešel z Čistého vzduchu navzdory rozkazu velitele stanice. V tu chvíli zmizel Adams. A kdo našel jeho tělo? Lewis. Kdo držel přeříznutou pásku? Lewis. A tady jsem udělal velkou chybu. Navrhl jsem dát ho do karantény. Měli jsme se ho zbavit. Já jsem se chybně soustředil na Tysona. A kdo se chtěl sejít s Rodem Cameronem, kdo pořád vyšetřoval ta dvě úmrtí? Lewis. A Roda jsme našli zavražděného."

„Já jsem ho neviděl. Já jsem nikdy nebyl ve skladu paliva."

Norse ze zamračeně rozhlédl po skupině polárníků. Ti vypadali jako v transu. Pokračoval v opakování toho, co všichni znali. Kázal jako kněz svým ovečkám. „Až po tom výbuchu, *příliš* pozdě, jsem prohledal Rodovu pracovnu a našel tento dopis." Zvedl list papíru s Lewisovým podpisem, který už ukazoval Abby. „Tady Lewis slibuje, že pokud mu Rod předá meteorit, zachrání si kariéru. Myslel si, že ho má Cameron, a byl rozhodnutý ho za každou cenu získat."

„To je podvrh. Podepsal jsem ti prázdnej papír na grafologickej rozbor."

Norse nechal papír kolovat.

„Mysleli jsme, že to dělá Tyson. Nevzrostla ale náhodou naše nevraživost vůči Buckovi až v době, kdy přiletěl Lewis? Nepodněcoval ji Jed náhodou? Abych pravdu řekl, těžko se mi to vybavuje. Ale Tyson uprchl, protože cítil, že ho tu nemůže čekat férový výslech, když je ve skupině Jed Lewis. A teď

je pravděpodobně mrtvý.“

„Já nemám nic společnýho s…“

„Tak jsme Lewise přivítali ve své malé společnosti. Byli jsme dobrá parta. Něco se ale stalo mezi ním a Gabrielou. A zase byl po ruce, když se našlo její tělo. Vystříhal z časopisu písmena a zbytek spálil ve své místnosti. To už jsme probrali.“

„Myslete trochu,“ volal Lewis. „Copak bych vás sám vodil ke svým obětem?“

„Nejsi první vrah, který to dělal, Jede,“ řekl vážným hlasem Norse. „Drž hubu a nech to Boba dokončit,“ dodal Pulaski. „Pak můžeš žvanit ty.“

„Tak jsme ho zamkli,“ pokračoval psycholog. „Ale než se nám podařilo dát zprávu úřadům v naší vlasti, komunikační centrum explodovalo a oslepilo jednoho z našich klíčových mužů. Lewis to klidně mohl nachystat, zatímco jsme připravovali relaci. Nakonec pomocí mladé ženy – kterou Lewis od samého počátku sváděl a která byla pravděpodobně natolik zaslepená, že mu pomáhala – unikl ze své cely. Teď ta mladá žena zmizela a kdo ví, co se s ní stalo. A naše doktorka zemřela. Je to výsledek romantického poblouznění Abby Dixonové. A zase Jed Lewis našel její tělo… Je Abby spoluviníkem? Nebo ji Lewis taky zabil?“

„Říkala jsem, že je psychopat,“ ozvala se Dana.

„Připusťme, že to je všechno náhoda,“ pokračoval Norse ve své řeči státního žalobce. „Lewis pečlivě maskoval svoje stopy a vždycky si počkal, až bude s oběťmi sám, nebo si aspoň vybral situaci, kdy je svědek slepý, aby ho nemohl identifikovat, jako ubohý Clyde. Jenže někdy může být svědkem samotná mrtvola. Nancy Hodgeová dostala smrtící injekci, ale než zemřela, pokusila se útočníka identifikovat. Na jejím těle ležela složka.“

„Ano, Abbina,“ řekl Lewis pohrdavě. „Takže Abby je vrah?“

„Nancy byla chytrá a vrah měl příliš napilno, než aby se na tu složku podíval. To byl ovšem jeho omyl. Protože my jsme se na ten snímek podívali…,“ pohlédl na kuchaře.

„A byl Jedův,“ řekl stručně Pulaski.

Ve skupině polárníků to zašumělo jako v úle. Co to Lewis říkal o rentgenových snímcích? Lewis vypadal vyplašeně. Kuchař zuby vytáhl snímek z desek a poslal ho kolem jako důkaz. Lewis cítil, že věci se pohnuly hrozivým směrem.

„Jsem si jistý, že chápete, jak mě to zmátlo,“ řekl Norse smutně. *Jsi* do dneška jsem si myslel, že jsem docela dobrej cvokař. Myslel jsem, že dovedu odhadnout lidský charakter. Vsadil bych se, že Jedu Lewisovi je možný

důvěřovat. Řekl jsem Rodovi, ať mu věří. Vsadil jsem na něj a zbytek vás jsem považoval za podezřelý. Ale zmýlil jsem se. Těžce jsem se zmýlil a myslím to doslovně. Nevím, jestli mi to odpustíte. Já určitě sám sobě neodpustím. Všichni jste říkali, že musíme jednat, a tak jednejme teď."

„Jak jednat?" řekla tiše Gina Brindisiová.

Norse se nadechl. „Lewis přímo nebo nepřímo zabil šest lidí, možná sedm, když připočítáme Abby. Není mým úkolem říct, jestli je vinen. To je vaším úkolem. Ale v zájmu našeho přežití a klidu na stanici nemůžeme čekat celou zimu. Nemůžeme čekat na nějakou záchranu. Ovšem, musí to být rozhodnutí celé skupiny."

„Ty ho chceš popravit?"

Norse se smutně podíval na Ginu. „Já nechci nikoho popravit. To nechce nikdo."

„A co teda s ním?" zeptal se Geller.

„Udělá to za nás Antarktida."

Všichni si uvědomili, co tím myslí. Bylo ticho.

„Myslíš, že ho vystrčíme ven z dómu," chtěl si udělat jasno Pulaski.

„Kde může udělat další sabotáž," namítala Dana.

Norse zavrtěl hlavou. „Myslím tím, že ho venku uvážeme. Svlékneme mu šaty, takže to nebude trvat dlouho. Není to žádná krutá smrt. Bude se chvilku třást a pak usne. A nikdo z nás nebude katem."

Zadívali se nejistě na Lewise. Nenávistně, ale trochu vyděšeně.

„Je to psycholog, zatraceně," vykřikl Lewis, „hraje si s váma jako kočka s myší."

„Všechny ty potíže začaly, když přijel Jed Lewis," shrnoval Norse. „A já bych tipoval, že taky skončí, když Jed Lewis už u toho nebude. Nemůžeme riskovat smrt nikoho dalšího. Před námi je katastrofa a my musíme spoléhat jeden na druhého. Neudělám to sám, udělám to s vámi. Uděláme to všichni jako skupina. Jednotně. A pak bude konec."

„Když ho necháme zmrznout, otevřeme stanici?" zeptal se Mendoza. „Budeme zase chodit do práce?"

„Když věříme, že Lewis je vrah, tak ano."

„Teď poslouchejte mě!" zvolal Lewis. „Norse není Norse. Je to podvodník. On vámi manipuluje. Manipuluje celou stanicí kvůli nějakému psychonesmyslnému pokusu."

„Slyšíte to?" zeptal se Pulaski. Vrtěl hlavou a čekal, jaký nesmysl Lewis ještě řekne.

„Dověděl jsem se to o něm z internetu."

„Ty ses na něj připojil ze sauny?“ řekl Geller výsměšně.

„Ne. Ne-e,“ řekl Lewis. *Jak jim to vysvětlit?* „Vylezl jsem z dómu a šel jsem do Čistého vzduchu. Zapnul jsem nouzovej generátor, takže jsem měl elektřinu…“

„To je nesmysl. Dóm je uzavřený.“

„Vylezl jsem ventilačním otvorem ve střeše.“

„Jak asi? Po žebříku?“

„Pustil jsem tam jeden z Jerryho balónů. Zeptej se ho, jeden mu chybí.“

Obrátili se k Follettovi. Ten vypadal překvapeně.

„Balón?“

„Jo. Vynesl mi na vrcholek dómu lano. Já vím, že to zní dost bláznivě, ale jde to.“

„Jak ses dostal k mýmu balónu, hajzle?“

„Ukradl jsem ti ho,“ řekl Lewis a zoufalství v jeho hlase kleslo. Teď ho konečně poslouchají.

„Takže jsi zloděj.“ Bylo to čisté oznámení.

„Musel jsem se dostat ven.“

Follett máchl rukou. „Nevěřím ti ani slovo.“

„Běž si je přepočítat.“

„Co přepočítat? Já na svý balóny kašlu. To nic nedokazuje.“

„To je pravda, to nedokazuje,“ řekl Geller.

„Poslouchali jste Boba, teď poslouchejte mě,“ trval zoufale na svém Lewis. „Všechno, co vám řekl, je překroucené. Skutečně existuje psycholog jménem Robert Norse, ale ten se ztratil na Novým Zélandě. Patrně tam umřel, myslím. A náš Norse šel za ním, zaujal jeho místo a přišel sem, aby, aby…“

„Aby co?“ řekl Pulaski.

„To já nevím. Třeba aby mi to tady zavařil. Ale tohle není žádnej Norse.“ Ukázal na Boba.

„A kdo to teda je?“

„To nemám tušení.“

Ostatní mlčeli a Norse se usmíval.

„Vážně, poslouchejte, přišel do Aucklandu, až když se skutečný Norse ztratil někde v horách. Gabriela má v počítači to datum. Nancy Hodgeová se chystala porovnat rentgen zubů, který právej Norse poslal předem Nadaci, se snímkem, který tenhle podvodník vzal s sebou. Ale když jsem za ní přišel, už byla mrtvá. Proč já bych ji, proboha, zabíjel?“

„Protože možná *ty* jseš podvodník,“ řekl Molotov pomalu. „Geolog, co

dělá počasí, to nedává smysl. Ty, co vždycky objevíš mrtvolu. Ty, co víš všechno o cenách meteoritů. Ty se svým snímkem na mrtvým těle.“

„To tam dal Norse. Proč bych ho tam nechával?“

„Protože jsme tě našli dřív, než jsi to stihl,“ zavrčel Geller. „Je to tak, jak říká Bob.“

„To, co nám tady řekl Jed, je absurdní,“ dodal Norse zbytečně.

„Pokouší se uniknout,“ řekla Dana. „Aby mohl zase zabíjet.“

„Sakra, pokouším se vás všechny zachránit!“

„Tak kde jsou ty snímky, o kterých říkáš, že mě obviňují?“ zeptal se Norse. „Podívejme se na ten důkaz.“

„Já nevím,“ připustil Lewis. „Já je bohužel nemám.“

„A já je taky nemám. Hledal jsem je, když jsme tě čapli, a ty snímky zmizely. Což je šikovný, protože já tak nemůžu dokázat svou nevinu. Ta celá tvoje povídka je blbost, Lewisi. Já ti nevěřím ani to, že ses dostal z dómu.“

Dostavila se inspirace. „Vážně? Tak tohle můžu snadno *dokázat.* Lano jsem schoval do sněhu za komunikační budovou. Dával bych tam to lano, kdybych nemluvil pravdu? Běžte a pusťte si fungující počítač, pusťte si internet.“

„A co máme hledat?“ řekl Mendoza. „Lidi se stejným jménem?“

„Jen to udělejte a uvidíš sám.“

Norse znejistěl. „Možná tam to lano dal jako alibi.“

„Ale to je blbost, a dobře to víš. Já jsem tohle neplánoval. Hele, pojďme do dómu, když mi nevěříte.“

Rozhostilo se rozpačité ticho.

„Jdeme se podívat,“ řekl konečně tesař Steve Calhoun a narovnal se. „Nikdo se nebude popravovat, dokud to nebude jasný. Já sice nechápu, co to lano dokazuje, ale jestli tam je, mrkneme se, jestli je dost dlouhý.“

„Je dost dlouhý. Je dvakrát delší, než je vzdálenost k otvoru, takže jsem ho mohl stáhnout.“

„Možná, že je tak dlouhý, že bys na něm mohl viset,“ varoval ho Pulaski.

„Když uvidíte, že mám pravdu, podíváte se na ten internet?“

Byli opatrní, ale tohle bylo snadné zjistit. Všichni si oblékli své parky a boty, vyšli ven a shromáždili se kolem komunikační buňky.

„Tady. Tady jsem to zahrabal.“

Několik lidí se sklonilo a odhrabovalo rukavicemi sníh.

Nic tam nebylo.

Lewis byl zmaten. „Tady někde to musí být. Hledejte, ještě hledejte.“ Pozoroval s rostoucí beznadějí, jak hrabou a kopou. Lano bylo pryč.

„Všechno, co jsi nám zatím řekl, byla lež, ne?“ řekl Pulaski tiše. „A tolik vražd pro pitoměj meteorit.“

Lewis byl už úplně vyčerpaný. Všechno, o co se pokusil, věci jenom zhoršilo. Klesl na kolena do sněhu.

„Tak se zeptejte Abby.“

„Nemůžeme ji najít,“ řekla Dana.

„Prosím, zamkněte mě, když mi nevěříte. Ale než mě necháte zmrznout, prověřte si Boba.“ Díval se z jednoho na druhého a hledal spojence. Marně.

„To už jsme zkusili,“ řekl Geller ostatním. „A vždycky, když to uděláme, někdo z nás zkape.“

KAPITOLA 27

Odstranili zátarasy z malých dveří, které vedly na rampu. Otevřeli svou pevnost, aby mohli vykonat nepříjemnou, ale nutnou povinnost. Pak zaplnili ledovou pláň jako procesí mnichů v kapucích. Mezi nimi se belhal skloněný Lewis. Norse trval na tom, že musí být všichni přítomni. Jednomyslné rozhodnutí skupinu semkne. „Až budeme vysvětlovat, že jsme to udělali pro záchranu stanice, bude to lépe znít," řekl jim. „Bude to bezpochybné."

Šli všichni, i když ne všichni vypadali nadšeně.

Venku byla zelená a zlatá a červená noc. Půl oblohy pokrývala polární záře, zbytek hvězdy. Lewis se chystal zemřít pod vánočními barvami. Celá planina byla jako stříbrné zrcadlo pocákané barvami pod zářivými flitry vzdálených galaxií. Záblesky nahoře i dole byly jako jiskry z Mickeyho neutrin. Přeživší pochodovali pod obrácenou mísou hvězd.

Vedle kolíku vyznačujícího jižní pól zašroubovali do ledu kovovou vrtnou tyč tak, aby ji nebylo možné vytrhnout. K ní přivázali Lewise. Teplota byla téměř minus sedmdesát a vzduch klidný. „Je to ohleduplnější, než co on udělal našim přátelům," řekl Pulaski. „Půjde to fofrem a konečně se zbavíme strachu."

Vysvlékli Lewise z parky. Ačkoli se vzpouzel, rozepjali mu zip kombinézy. Lewis okamžitě ucítil strašný mráz. Duše polárníků byly teď ledové a pomstychtivé jako pól. Vraždily svůj strach!

„Vraždíte nevinného," lapal po dechu Lewis. „Až umřu, začnou ty vraždy znova. Máte mě na svědomí."

„Neměl bych mu dát roubík?" zeptal se Geller.

„Snaží se nás rozeštvat," dodal Mendoza.

„Jen ho klidně nechte žvanit," řekl Norse. „Ať se vypovídá. Až to skončí a bude po něm, bude vám jasný, že jste udělali správnou věc."

Dívali se na Lewise. Čekali, co jim ještě řekne, ale Lewisovi už umrzala čelist.

Když ho připoutali k vrtné tyči, pálila ho do zad skrze teplé spodní prádlo

jako horká žehlička. Lewis se svíjel a pokoušel se přemýšlet, i když byl v šoku. Přemýšlel, jak je to všechno absurdní. Odešel na konec světa, aby získal přátele, a jeho přátelé ho vraždí. Přišel sem znovu začít a místo toho skončí.

Obloha byla nejkrásnější, jakou kdy viděl. Už ji neuvidí nikdy.

Bylo to šílený.

Chtělo se mu plakat, ale slzy mu okamžitě mrzly.

„Jak to bude dlouho trvat?“ zeptala se Lenka Jindrová chvějícím se hlasem.

„Nejdýl půl hodiny,“ řekl Pulaski.

„To nesnesu,“ zašeptala.

Norse jí ovinul ruku kolem ramen. „Je správné, že jsme to udělali všichni.“

Vrtná tyč byla dostatečně vysoká, aby Lewis nemohl přes její vrcholek provléknout pouta. Ostatní stáli v půlkruhu kolem něj a fascinovaně ho pozorovali, ale v okamžiku, kdy se začal třást, je to přestalo bavit. Kromě toho jim byla taky zima.

„Musíme tady všichni tvrdnout?“ zeptala se Gina Brindisiová.

„Jistě,“ řekl Norse. „Nikdo nebude na nikoho ukazovat prstem, že je kat. Proto tu musíme být všichni.“

„Já z toho nemám žádnou satisfakci,“ řekla.

„Já mám,“ řekl Geller. „Doufám, že to toho parchanta pěkně bolí.“

„Až se přestane třást, přestane ho to bolet,“ sliboval Pulaski. „Mozek mu namrzne ze všeho nejdřív.“ Zkontroloval pouta a odstoupil. Dívali se na Lewise, jak úpí v sevření mrazu. Měl třesavku a jeho pohled byl prázdný. Třásl se jako list ve větru a jeho pouta rachotila na tyči.

„Já už jdu,“ řekla Gina. Několik dalších přikývlo.

Norse se otočil k ostatním. „Je to pro některý z nás těžká chvilka. Je těžký se na to dívat. Je to těžký i pro mě. Ale už nechceme další hrůzy. Zůstaneš tady, Mičudo? Ty jsi býval voják. Myslím, že my ostatní půjdeme do dómu. Musíme se trochu zahřát.“

Kuchař se zadíval na bezmocného Lewise. „Klidně běžte.“

Vyčerpaná četa se otočila k dómu. Lewis visel z vrtné tyče jako postřelený. Šest mrtvých, sedmý umírá, Abby se ztratila, Skinner oslepl. A další měsíce čekají. Byla to katastrofa, že ten drozd na poslední chvíli přiletěl. Katastrofa, že si předem nezjistili něco o jeho pokřivené osobnosti.

Katastrofa, že mu uvěřili.

Teď je nutné najít Abby a nějak dát stanici dohromady. Přežít zimu. Čekat na první sluneční paprsek a na záchranu.

„Sbohem, Jede,“ řekla Gina lítostivě a vykročila.

„Pánbůh ti pomáhej,“ dodal Calhoun.

Vykročili po svých stopách zpátky k dómu. Když byli na rampě, spatřili, jak se k nim namáhavě vlečou dvě postavy. Na sobě měly anonymní kapuce, ale jedna z nich byla zřejmě Abby. Brodila se závějemi a něco nesla na zádech. Postava, kterou vedla za ruku, musel být Skinner. „Zastavte to!“ zakřičela. Její hlas se nesl přes závěje jako krystalicky čistá nota v tichu planiny. „Pusťte ho!“

„Neposlouchejte ji,“ varoval je Norse ztěžklým jazykem.

Všichni se zastavili a počkali, až se k nim dobelhá. Abby popadala dech. Límec měla pokrytý ledem. Sundala ze zad něco, co vypadalo jako minomet, a shodila to do sněhu. Skinner se zastavil vedle ní a nejistě se kolébal, bez brýlí a s obvázaným obličejem, zakláněl hlavu, jako by se díval na oblohu, kterou nemohl vidět, snad aby lépe slyšel otvorem mezi obličejem a kapucí.

„Vy jste se všichni zbláznili?“ řekla Abby a ukazovala na Lewise. „Dejte na něj okamžitě parku.“

„Je pozdě, Dixonová,“ řekl Norse ledově. „Tvůj miláček zase vraždil, tentokrát našeho nejdůležitějšího člověka, doktorku. Skupina se rozhodla s ním skoncovat. Máme pro tebe spoustu novinek. Netlač na nás, nebo si to *odskáčeš.*“

„To je hrozba, Bobe?“

„Přeber si to, jak chceš.“

Abby se odvrátila od psychologa. „Takže další, koho zabije, je Lewis?“ zeptala se ostatních a přejížděla je mrazivým pohledem. Schoulili se jako nejistá zvěř, rozrušení jejím příchodem a její rozhodností. „Hoď na něj parku, Carle,“ řekla Mendozovi. „Popravujete nevinného.“

„Lewis tě očaroval, Abby,“ řekla Dana.

„Já obdivuju muže, který bojuje za správnou věc. Panebože, dejte už na něj nějaký hadry. Zmrzne, jestli se nepohnete. Dejte mi trochu času, ať vám to můžu vysvětlit. Vím, kdo je ten vrah. Mám důkaz. Můžete Lewise popravovat celou zimu, jestli nemám pravdu.“

„Ale ty jsi pustila vraha ze sauny,“ obvinila ji Dana. „Možná, že bysme tě tam měli přivázat taky.“

„Pustila jsem *Jeda* ze sauny. Kdo je tady teď vrah, Dano?“

Skupina polárníků přešlapovala, třásla se zimou a mlčela.

„Oblíkni ho,“ řekl nakonec Pulaski Mendozovi. „Má pravdu, máme času dost. Co když jsme se spletli? Zjistíme to.“

„Ne,“ zařval Norse vztekle. „Carle, to nesmíš! Nebo…“

Astronom se na něj užasle podíval. Psycholog ztratil svůj pověstný klid a

jeho hrozba vzbudila pochyby. Norse přece na nikoho neměl co křičet, zvláště ne na kádinku. Mendoza váhavě pokročil ke kůlu.

„Nešahej na to lano," zakřičel Norse. Všichni se na něj nejistě a překvapeně podívali.

„To nebyl Lewis," náhle vykřikl Skinner. „Ten tu nevraždí."

Polárníci nadskočili a Skinnerovo prohlášení stačilo, aby astronom proklínaje všechny a všechno došel k tyči a začal Lewise rozvazovat.

„Tak povídej, Abby," řekl ostře. „Povídej, a jestli tvoje řeč nebude mít smysl, uškrtím toho bastarda vlastníma rukama."

Lano padlo na sníh. Nikdo se nepokusil Mendozu vyrušit.

„Děláte to jen horší," varoval je Norse chvějícím se hlasem. Přejížděl očima z předmětu, který Abby odhodila do sněhu, na ostatní. „Nová poprava bude těžší."

„Teď už se to vraždění zastaví," prohlásila Abby.

Lewis něco nesouvisle mumlal a zřejmě nechápal, co Mendoza dělá. Byl polozmrzlý. Gina začala posmrkávat.

„Tak začni, Zmrzlinko," řekl Geller. „Co má tohle znamenat?" ukázal na předmět, který vypadal jako kanón.

„To je dalekohled doktora Boba," řekla Abby. „Říkají tomu Dobson. Je to taková amatérská stavebnice, že, Bobe?"

„Ukradlas mi to z *mý* ložnice." V jeho hlase zněla tichá hrozba.

„Vlezla jsem do tvý ložnice, protože jsem hledala důkazy. Nemohla jsem nic najít, dokonce ani tu mou fotku. Jseš opatrnej, Bobe. Pak mě náhodou napadlo zvednout tvůj dalekohled."

„Ona miluje Lewise," řekl Norse. „Je do něj blázen. Snaží se jeho vraždy krýt, ale sama není nebezpečná. Tu zabíjet nemusíme. Jenom jí musíme pomoct."

Abby si ho nevšímala. „Nancy Hodgeová nám nechala stopu, Bobe. Ale nebyly to Jedovy rentgenový snímky. Proč by jeho snímky měly něco dokazovat?"

Norse už byl hodně rozrušený. „Jak víš o rentgenových snímcích?"

„Poslouchala jsem vaši soudní frašku nahoře nad barem."

Norse se zamračil. To byla chyba, že neprohledal bar a neobjevil ji.

„Přistihli jsme ho při činu, Abby," zablekotal. „Vykašli se na to."

„Přistihli jste ho při tom, když našel tělo zavražděné ženy," opravila ho Abby. Podívala se na osvobozeného Lewise. Mendoza mu pomáhal do parky. „Při tvý hloupý přednášce o důkazech mě něco napadlo. Věděla jsem, že Nancy nemá žádný důvod dávat do mých desek Jedový snímky – tos

udělal ty – ale napadlo mě, že možná úspěšně ukryla ten, o kterej jde. Jak jsi řekl, doktorka Hodgeová byla chytrá. Takže zatímco jsi dával dohromady svou lynčovací bandu, šla jsem si promluvit s Clydem. S Clydem nikdo nepromluvil, protože tys byl na ošetřovně před Lewisem a bál ses, co by mohl říct. Takže jsem to udělala já. A víš, na čem ležel?“ Zvedla ruku se složkou a vytáhla z ní film. „To jsou rentgenové snímky tvých zubů, Bobe. Jeden byl v Rodově skříni a jeden jsi přivezl do Antarktidy ty. Nemohl jsi je najít, protože je Nancy ukryla pod Clydův polštář. Oba by měly být stejné.“ Podívala se na ostatní. „Ale nejsou.“

„Byl jsem mezitím u zubaře,“ řekl Norse.

„Tos jistě byl. Máš čtyři nové korunky.“ Ozval se zmatený šum a pak si polárníci pomalu uvědomovali, co to může znamenat. Jednu sadu zaslal Nadaci původní Norse, který se možná ztratil na Novém Zélandu. Druhá sada byla pořízena těsně před odletem a byl na ní zcela jiný chrup.

Lewis už byl oblečen. Mendoza ho zapínal a zavazoval jako malé dítě.

„Kdo jsi, Bobe?“ pokračovala Abby. „Ty nejsi Robert Norse, kterýho vybrala Nadace. Ten zmizel na Novém Zélandu. Šest dní potom, co zmizel, jsi se vypravil za ním. Pak ses zhmotnil v Christchurchu a odletěl do Antarktidy dřív, než se mohl někdo nepříjemně vyptávat. Jsi vůbec psycholog?“

„To je lež!“ vykřikl Norse. „Kryje Lewise.“

„Lhář jsi ty,“ ozval se Skinner a natočil ucho k Norsemu. „Slyšel jsem tě u Nancy, než spadla. Tys mě oslepil, ty sviňskej pse, ale nezabils mě, a tos udělal chybu. Já jsem tě cejtil, doktore Bobe. Nebyl jsem si jistej, kdo to byl, ale Abby přinesla tvou vodu po holení a já si vzpomněl. Nemám oči, ale poznám tě nosem. Cejtil jsem tvou kolínskou. Cejtil jsem tě, když Nancy umírala.“

„To je nesmysl,“ zafuněl Norse. „Je pár dní slepej, a už je z něj loveckej pes. Co ti to Dixonová přinesla? Jakou kolínskou vlastně používá Lewis?“

„Lewis smrdí,“ řekl Calhoun rozhodně. „Byl zavřenej.“ Kdosi se zasmál a Norse si uvědomil, že začíná ztrácet půdu pod nohama. Kouzlo jeho osobnosti přestávalo účinkovat.

„Nancy ty rentgenové snímky zamíchala,“ pokusil se. „To všechno je nedorozumění. Nedovolte tý ženský osvobodit vraha.“

„Já ho vezmu dovnitř,“ řekl Mendoza tiše a rozpačitě. „Jdu ho zahřát.“ Objal chvějícího se Lewise kolem ramen a vykročil s ním k dómu. Nikdo se je nepokusil zastavit. Skupina polárníků byla v rozpacích a zmocňovala se jí rostoucí hrůza.

„Vím, že bych vás měla přesvědčit něčím závažnějším," pokračovala Abby a nevšímala si Norseho projevů. „Něčím jasnějším, než je dvojice rentgenových snímků. Něčím, co je absolutně jasný. A tak jsem zoufale přemýšlela. Tuhle věc zahájil meteorit, když zmizel. Chcete vědět, kam se poděl?" Kopla do Dobsonova dalekohledu a něco uvnitř zacinkalo. „Když jsem tohle zvedla, bylo to těžší a dělalo to větší rámus, než jsem čekala. Tak jsem to sem vzala. Alexeji, tys vždycky obviňoval Jeda. Vem si to a podívej se na oblohu. Řekni nám, co vidíš."

„Nešahej na to!" zařval Norse a postavil se před dalekohled.

„Jen to klidně vyzkoušej, Alexeji."

Rus zaváhal, postoupil kupředu a odsunul psychologa stranou. Klekl si do sněhu, zvedl Dobsonův dalekohled, přiložil k němu oko a pokusil se jej zaostřit. Nakonec dalekohled položil. „Je temný. Nic není vidět. Ten dalekohled nefunguje."

„Protože ještě není dokončený," řekl Norse hlasitě.

„Já si myslím, že to vůbec dalekohled není," pokračovala Abby. „Já myslím, že to je skrýš. Že v tom doktor Bob chce propašovat věci, které můžou být nelegální. Je to něco, co se nesmí otevřít. Takže to, co je uvnitř, propašuje. Vsadím se, že když to rozřízneme, bude uvnitř ten meteorit."

Skupina se zvědavě pohnula k dalekohledu a utvořila kolem něj kroužek. Skinner si rozepnul parku a vyndal pilku na železo.

„Nešahejte mi na můj dalekohled. Trvalo mi sto hodin, než jsem to postavil."

„Pojďme se vsadit, Bobe," řekla Abby. „Když to rozřízneme a nebudu mít pravdu, můžeš mě přivázat k tyči. Ale jestli to rozřízneme a budu mít pravdu, přivážeme tam tebe." Klekla si vedle dalekohledu. „Platí?"

„Počkejte, sakra." Norse hleděl na ostatní se vzrůstající panikou. Mendoza s kulhajícím Lewisem už zmizeli v dómu. Kolem vrtné tyče, kde byl Lewis uvázán, stále ještě leželo lano. Polárníci je obklopili ze všech stran.

„Dobře, dobře, ale rozříznu to já. Proboha, musí se to rozříznout tak, abych to dokázal zase spravit, až uvidíte, že Abby nemá pravdu."

Abby s pilkou v ruce zaváhala. Norse si ji vzal.

„Oukej?" zeptal se ostatních.

„Tak dělej," zavrčel Geller. „Je tu zima."

Norse začal řezat. Dalekohled byl asi osmdesát centimetrů dlouhý a tlustý jako půllitr. Jednoduchá zrcadla dokázala shromáždit docela slušné množství světla. Pro amatéra představoval docela pěkný nástroj. Jak psycholog řezal,

horní část trubice se odchlipovala, až se nakonec oddělila, čočka odpadla a něco velikosti většího bramboru vypadlo z dutiny.

Byl to meteorit.

„Zatraceně," zašeptala Dana.

„To tam dala Abby," pokusil se ještě Norse.

Už mu nikdo nevěřil.

„Ale proč?" vydechla Gina, „proč jsi zabil tolik lidí?"

Norse na ni opovržlivě pohlédl a pak se jeho obličej začal proměňovat. Jako by se ve vteřině zářivé světlo stalo nenávistnou tmou, jako by v okamžiku zešílel. Jako by se ho zmocnili démoni. Vsunul rukavici do teleskopu. „Zabíjíte sami sebe!" vykřikl nepříčetně. „Zatáhli jste do svý komunity strach, slepou víru a mámení. A já vás všecky přežiju, všecky!"

Vyskočil a odborným chvatem sevřel Abby zezadu kolem krku. Abby se vzpouzela a křičela.

„Držte ho!" řval Pulaski.

Jenže než se stačil kdokoli pohnout, Norse zvedl volnou ruku.

Držel v ní pistoli a její dvě hlavně se na ně šklebily jako ústí lovecké pušky. Byla zřejmě podomácku vyrobená a neměla zásobník ani revolverovou komoru, ale pistole to byla. Bylo jasné, že v ní jsou alespoň dvě kulky.

„Zpátky, nebo zabiju dalšího," zavrčel Norse.

Zastavili se.

Norse se ušklíbl a pevně sevřel Abby.

„Říkal jsem vám *Nesahejte mi na můj dalekohled.*"

Věci, které máme společné

Amundsen-Scottovu stanici založil národ, který usiluje o šťastnou budoucnost. Dobrý psycholog vám řekne, že všichni se snažíme dosáhnout toho prchavého a mučivého cíle tím, že hledáme čtyři věci.

První z nich je svoboda. Svoboda? Tu moji zničil Tučňák, jehož osudná chyba svázala můj osud s jeho a vystavila mě hnusné šeptandě, kamkoli jsem se hnul. Jeho smrtí byly moje možnosti zaházeny hlínou jako hrob.

Bezpečí? Děcka a hora mi ho zničily. Když jsem sešel z ledovce, už jsem si neodpočinul. Nikdy jsem si neodpočinul. Moje kariéra skončila, práce už jenom příležitostná a úspory se rozkutálely. Neměl jsem domov ani identitu, nebyl jsem členem žádné instituce, byl jsem muž, na kterého se potají ukazuje prstem. Když jsem se dožadoval otevřenosti, hleděli na mě jako na nějakou kuriozitu a předstírali, že mě nesoudí, ale já jsem věděl své. Připravili mě o všechny jistoty krom jediné: přesvědčení o mé morální nevině.

Uznání? Vše, po čem jsem v životě toužil, bylo uznání. Moje myšlenky byly důležité. Moje porozumění věcem hluboké. Konečně, na pólu jsem své schopnosti demonstroval nejmíň stokrát. Soustavně mě uráželi a opomíjeli. Méně kvalitní muži a ženy mě pomlouvali, vyvyšovali se, dělali narážky. Každý odmítnutý článek byl trestem. Každé neuskutečněné pozvání obviněním. Neměl jsem žádné uznání a byl označen vinným bez procesu. Už mi nezáleželo na mém vlastním přežití.

Nakonec už jsem toužil jen po čtvrté věci, o které psychologové říkají, že ji všichni potřebujeme. Po odezvě. Po lásce. A když ne lásce, tak alespoň přátelství, a když ne přátelství, tak alespoň kamarádství, a když ne kamarádství, tak alespoň abych byl brán na vědomí. Abych taky měl ten přepych, kdy víte, že vaše slova někdo poslouchá a přijímá. A na jižním pólu jsem tohle, myslím, našel. V Třísetstupňovém klubu jsem, myslím, našel svou spásu.

Ta ženská mě neměla zklamat. Neměla mě zklamat!

Chtěl jsem to zastavit. Tomu musíte věřit. Byl jsem připraven to zastavit. Tyson zmizel, a bylo úplně jednoduchý nechat podezření na něm. Svou studii jsem provedl, pravdu dokázal a mám meteorit. Ten kámen mi dává svobodu a bezpečí. Mám to, v co jsem ani nedoufal.

Jenže Dixonová moje možnosti nevidí. Je jako zaslepená tím mužem nižší kategorie Lewisem, a ve chvíli mého největšího triumfu odešla za ním.

Když jsem se té noci vydal utěšit plačící Gabrielu, představoval jsem si, že to bude útěcha vzájemná. Vzájemná cena útěchy. Nepočítal jsem s její zuřivostí, s její praštěnou touhou po nedostupném a s její okamžitou iracionální nenávistí.

Ta děvka, kterou Lewis odmítl, odmítla mě! Mě! Najednou jí záleželo na sebeúctě.

A to neměla dělat!

Ta mě vytočila! I když ten samotný fakt, že se se mnou nevyspí, mi nevadil. Zatracená svině! Rval jsem se s ní, klečel jsem na ní a moje ruce se nějak dostaly na její krk – já přece nejsem tenhle typ – bylo to jako příkaz od Boha – nebo ďábla… Takhle jsem to nenaplánoval. Chtěl jsem jen zadusit tu věc, co vede nenávistný řeči…

Když umírala, její odpor slábl a její oči se měnily v jedinou obviňující otázku.

Choval jsem se na té hoře jako zbabělec?

Nebudu mít klid, dokud je nezabiju všechny.

KAPITOLA 28

„Ale vlasy na jeho hlavě začnou znovu růst…“

Jídelnou se nesl Norseho hlas z chraptivého interkomu, jako když ředitel školy vysvětluje ve školním rozhlase pravidla slušného chování. Skončil experiment a velký experimentátor sděloval svým laboratorním krysám, kterým pistolí přikázal zůstat v jídelně, jeho výsledky. Sděloval jim to z Cameronovy kanceláře, kam se odebral spolu s Abby jako s rukojmím, aby si zajistil jejich poslušnost, dokud nedokončí svou přednášku a přípravy k útěku. Polárníci přednášku poslouchali s chmurnou pozorností.

„Pak udeřil vší mocí a zbořil chrám, ve kterém zahynuli vládci i všichni jejich lidé.“

„On se zbláznil,“ zašeptala nevěřícně Dana Andrewsová.

„Byl blázen vždycky,“ prohlásil zachmuřeně Pulaski, naštvaný sám na sebe. „Jenom jsme si toho nevšimli. Čím víc ho poslouchám, tím je mi to jasnější.“

„O čem to vlastně mluví?“ zeptal se Geller.

„Myslím, že to jsou nějaký nesmysly z bible,“ řekl Lewis, který se začínal ze své popravy vzpamatovávat. Už se netřásl, ale nos a prsty ho pálily jako oheň. Pulaski mu ohřál v mikrovlnce trochu polévky. Bolest v prstech ho chránila před zhroucením. „Už mi něco takovýho říkal, když jsem přijel. Je to příběh, jak Samson zničil chrám Filištínských.“

„Já nejsem žádnej Filištínskej. Co tím myslí?“

„Možná chce zničit náš chrám.“

„Panebože, on se chystá zničit stanici?“ zeptala se Dana.

„Je to možný. Snadno by mohl, když ho necháme.“

V interkomu zase zapraskalo. „Konečně už nemusíme nic předstírat, že?“ ohlásil Norse. Jeho odlidštěný hlas měl podivnou moc a Lewis si uvědomil, že psycholog dělá to, před čím je varoval: zarývá se jim do mozku. Není to jenom hlas vibrující ve vzduchu, ale přímo v jejich vědomí. *Já* se zjevuji jako Oz, loutkář duší. *Vy* představujete tenkou biologickou masu na Petriho misce pólu, kterou můžu snadno zlikvidovat jako špinavou čmouhu. Jste

členové společnosti, která vás nedokáže ochránit. Ani nerozeznáte vnitřní nebezpečí. Jak se teď cítíte?“

Na to se nedalo nic odpovědět.

„Poskytl jsem vám příležitost, jakou jsem měl sám možnost zažít,“ pokračoval Norse tónem učitele mluvícího ke svým žákům. „Tváří v tvář neschopnosti skupiny jsem se musel postarat sám o svou spásu. Otázka zní, zda můj neúspěch je osudová tragédie, nebo slepá náhoda. Nebo za to může moderní civilizace? Nejsme náhodou v příliš mnoha klubech a výborech a rodinách a klanech a předsednictvech a stranách a společnostech, že jsme zapomněli myslet sami na sebe? Jednat pro sebe? Být sami sebou? Co se stane, když nastane jaderná katastrofa? Válka teroristů? Když zkolabuje globální klima nebo nastane hladomor z přelidnění? Zachrání nás naše společnost? Nebo bude záležet na individuální přípravě a svobodné vůli? Když jsem jednal ve svůj prospěch, jednal jsem v duchu nejhorších stránek lidské povahy? Nebo nejlepších? Myslím, že vývoj svědčí o tom druhém. Už jsme příliš zpohodlněli a zapomněli, co evoluce vyžaduje.“

„Je to normální nacista,“ řekl suše Molotov.

„Mají vědci tušení o tvrdosti, kterou bude nutno od člověka vyžadovat při výzkumu vesmíru i se sebedokonalejším vybavením? Jak pevný je váš kolektiv? Moc slavný to není, že? Zpanikařili jste. Nechodíte do práce. Zabarikádovali jste se. Hádáte se. Podezříváte jeden druhýho. Jste schopni a ochotni druhýho zabít. Probudil vás až Lewis, ten, kterého jsem odsoudil do role outsidera.“

V pozadí se ozval hluk a pád kusu nábytku. „Neser mě,“ zamumlal vztekle Norse. Mluvil zřejmě k Abby.

„Civilizace je podvod,“ shrnul na závěr tónem, který Lewisovi připomněl Mickeyho Mosse. „Je to jen pěna na miliónu let trvání hominidů. *Společnost* je podvod. Vždycky se rozpadne. Vždycky dojde na individuální boj o přežití. Když je pak na ruinách potřeba postavit něco nového, musí ukazovat cestu vizionář, volnomyšlenkář. A taky já sleduju ten nejzákladnější lidský instinkt: individuální přežití. Pronásledovali mě kvůli tomu! A tak jsem přišel až sem, na sám konec světa, abych tu otestoval tu sociální utopii. A vy jste tu splaskli jak mýdlová bublina.“

„Sám nepřežiješ ani půl hodiny, ty zatracenej podvodníku,“ zamumlal Pulaski. Norse mu, samozřejmě, neodpověděl.

„Doufám, že jste si všimli, že jste to všechno sami strašně zhoršili. Takhle jsem to nemyslel,“ pokračoval Norse. „Já jsem chtěl jenom napsat podrobný psychologický článek o dysfunkci stanice, ilustrovaný depresí a

nedůvěrou. Ale Bůh měl pro nás v rukávu něco jiného. Vypěstoval jablko v ráji. Mickey byl tak žádostivý, aby dostal zpátky meteorit. A šel za mnou přímo do šachty. Měl dojemný konec. Dokonce prosil, abych ho pustil ven. Jak jsem ho mohl pustit? Pustil Bůh Lucifera z pekla? Sám si vybral svůj osud. Ale vás jsem nemohl zastavit. Nešlo to. Nejdřív Adams a potom Cameron. Byli jste to vy, kdo se vrhli na Bucka Tysona, ne já. Byli jste to vy, kdo nedůvěřoval Lewisovi, ne já. Vy jste propásli každou stopu a nic nepochopili. Byla to Carlova svíčka, kterou jsem použil na otisk klíče od skříňky, do které si zamykal Buck Tyson nože. A Lewisovo jméno jsem nezfalšoval, on sám mi ho napsal. Když jsem uvažoval, jak se Lewis dostal z dómu, stačilo se podívat na rampouchy zapíchané do sněhu. Uhádnout, co udělal, a najít lano. Já jsem tu chtěl udělat jen zmatek, ale nechtěl jsem tu vaši malou společnost zničit. Jenže vás nešlo zastavit.“ Nadechl se.

Čekali. O Gabriele se nezmínil.

„Tak. Už je po všem. Jak bych měl skončit svou malou přednášku? Uzavřít ten experiment bude stejně obtížné jako ho nastartovat. Myslím, že nejlepší řešení bude, když zmizím. Sám. Člověk je na světě sám. Slečně Dixonové dám na vybranou. Ať si zvolí svůj osud. Může se zachránit, když pojede se mnou, anebo spojit svůj osud s blbci. Mně to je jedno.“

„Pusť ji a uvidíš, jak tvůj experiment dopadne, ty kreténe,“ vykřikl zcela nesmyslně Pulaski.

„Jak jste viděli, stavebnice dalekohledu mi dovolila propašovat nutné součásti pistole,“ pokračoval Norse tišším hlasem. „Můžete mě dostat, samozřejmě, ale já dostanu několik z vás. Upřímně řečeno, myslím, že už tu bylo dost násilí. Takže co dál? Potřebuju hodinu. Za hodinu se připravím. Za hodinu nastartuju zbývajícího Spryta. Zkusím své štěstí na polární planině, tak, jak to udělal Tyson. A nepomůže, když budete volat na Vostok. Já jim tam řeknu historku, kterou jsem si připravil a která bude naprosto přesvědčivá.“

Nikdo se nenamáhal odpovědět. Všichni v jídelně byli vyčerpaní a malomyslní ze svých vlastních omylů. Vyprchal z nich bojový duch. Nedokázali se podívat na Lewise, nevinného člověka, kterého málem popravili.

„Já jsem had, a když já mezi vás přijdu, nemá nikdo sílu odolat mému pokušení. Podívejte se po sobě. Podívejte se na svý přátele. Žádný nevidíte. Žádný nemáte. Budete do konce svých ubohých životů opovrhovat jeden druhým. Lewisi, podívej se na ty lidi. Chtěli tě zabít! Přeletěl jsi patnáct tisíc kilometrů, abys našel rodinu. Hnal ses patnáct tisíc kilometrů za přeludem.“

V interkomu se ozval hluk. Bylo slyšet: „Nech toho, nech toho.“ A dlouhá přestávka. Norseho hlas se ozval znovu.

„Hodinu. Hodinu, a odejdu z vašich životů. Zůstaňte v jídelně, dokud nebudu na cestě. Jakmile uvidím, že se dveře jídelny otvírají, domluva končí. Nezapomeňte, že mám Abby.“

Interkom se odmlčel.

KAPITOLA 29

Seděli nerozhodně v jídelně a poslouchali šum ventilačního systému. Napůl čekali, že Norse vypne elektřinu. Kdyby šli za ním, riskovali by ztrátu Abby. Když za ním nepůjdou, riskují možná sebe: nemůžou vědět, jestli psycholog něco neprovede se stanicí. Byli naprosto emočně vyčerpaní. Byli krůček od zabití Lewise a nikdo neměl žaludek na obětování Abby. Kdyby se za ním vydali, tak možná nejenže by ji zastřelil, ale zničil by i to křehké soustrojí, které je udržuje při životě. Snad bylo nejbezpečnější čekat. Možná dodrží slovo a odjede.

Všichni byli ponořeni do svých vlastních myšlenek, do svých obav a pochybností. Norse je připravil o všechnu sebedůvěru. Zbavil jejich pobyt na pólu smyslu.

„Já to nechápu," řekl Pulaski. „Jak může jeden člověk ostatní tak nenávidět? Nenávidět svůj vlastní druh?"

Lewis nebyl ve filosofickém rozpoložení. „Snadno. Nenávidí sám sebe."

„Ale proč? Co si udělal?"

„Těžko říct. Já myslím, že přišel o lidství, když uškrtil Gabrielu. Možná někdy předtím něco důležitýho neudělal. Něco *neudělal* a teď se to pokouší ospravedlnit."

„Ospravedlnit vražděním lidí."

„Tím, že nás přinutí jednat jako idioty, aby si dokázal, že to je normální. Možná se někdy dovíme, co to bylo, jestli se teď z toho dostanem."

„To muselo být něco strašnýho, ne? Něco, co člověku úplně rozhodí život."

Lewis se poprvé rozhlédl po místnosti. Geller. Calhoun. Dana Andrewsová. Alexej Molotov. Exekutoři. „Jo," řekl nakonec. „Třeba ho přivázali v mrazu k vrtný tyči."

Nikdo se na něj nepodíval.

Možná si to mohl odpustit, ale Norseho posměch ho zasáhl. Byl rozčilený a vyčerpaný. Žije, samozřejmě, ale jako by se z něj vytratila nějaká důležitá součást. Cítil, že v okamžiku, kdy ho přivázali k vrtné tyči, nějaká část jeho

bytosti zemřela. Přemýšlel, zda se mu ještě někdy vrátí. Bylo to něco jako základní optimismus a důvěra.

Hledal společnost, a ta se ho chtěla zbavit. Čím více se pokoušel zařadit, tím to bylo horší. Teď nemá přítele, nemá budoucnost a ženu, do které se zamiloval, má v rukou šílenec. *Vítej v Třistastupňovém klubu, chlapce.*

Teď všichni sedí v železných křeslech a čekají jako pitomý slepice, co jim budoucnost nachystá. To Norse předpovídal, ne?

Předpovídal, že nakonec nikdo už nebude na druhýho mluvit.

Hraje s nima svoji hru.

Co když ji pořád *ještě* hraje?

Ta myšlenka probudila Lewise z apatie. Co teď hraje Norse za hru? Nemají nic, jenom slovo zabijáka, že Abby pustí a že nezničí stanici. Tak je to, ne? Počítá. Je jich sedmnáct. Abby je osmnáctá a Norse je jeden. Šest mrtvých, možná sedm včetně Tysona. A jeden…

Kde je zatraceně Pika?

Malý muž byl vždy tak tichý, že se snadno přehlédl.

Lewis vstal. Cítil se náhle soustředěný a plný energie. Ta letargie! Musejí ji setřást. Norse s ní počítá a doufá, že zmizí. Zmizí s Abby.

Je jich sedmnáct proti jednomu.

Proč tady sakra sedí?

Ostatní se na něj nejistě podívali.

„Mičudo, prohlíd sis tu pistoli?“

Pulaski pokrčil rameny. „Trochu.“

„Je opravdická?“

Kuchař se na Lewise přemítavě podíval. Jako by se nabíjel jeho energií. „Zdálo se mi, že jo. Budeme to vědět, až ji použije.“

„Kolik má výstřelů?“

„No, opravdická pistole by neprošla detektory na letišti. Takže tahle je neumělá, sestavená z dílků. Viděl jsem dvě hlavně, což znamená, že nemá komoru pro další kulky. Nejspíš má dva výstřely jako z dvojhlavňové pušky. Ale může znovu naládovat. Kdo ví, kolik má kulek. Co tím myslíš?“

„Nechali jsme ho řídit běh událostí hned, jak začala zima. A pořád ho necháváme. Sedíme tu jak slepice na hřadě.“

Kuchař se díval pochybovačně. „Ty chceš riskovat život Abby, Jede?“

„Ty myslíš, že teď není v nebezpečí po všem, co se stalo? Norse říká, že zmizí, ale jak?“

„Sprytem,“ vložil se do rozhovoru Geller, „Jako Tyson. Norse se o něj zajímal od samýho začátku. Naloží sáně palivem, veme si dost jídla a

přejede planinu. Je to riskantní, ale ví, že tady by se nedožil. Kdybysme tě zabili, Lewisi, možná by se odtud dostal i s tou věcí, ale teď už ne. Jeho jediná šance jsou Rusové. Pokusí se je podplatit, aby ho vzali na kontinent i s meteoritem.“

„Norse je dobrý řečník, ale tohle se mu nemůže povést. Je proti němu osmnáct nebo devatenáct svědků a ví, že nebude trvat dlouho a zapneme počítač a uděláme na ruský stanici i v Nadaci poplach.“

„Je to blázen, Jede,“ řekl Calhoun.

„Vážně? Když si vezme Spryta, tak nám vezme jedinej prostředek záchrany, kdyby se něco stalo. A co když něco provede s bází hned teď, všecky nás zabije a zbaví se svědků?“

„Nedostane se ani k palivu, ani ke generátorům,“ řekl Pulaski. „Zabarikádovali jsme je.“

„A jak se dostane do garáže pro Spryta? Když jste zabednili buňku s generátory, tak se nedostane ani do garáže, ne?“

Zmlkli.

„Možná se tam nějak vboural,“ řekl Geller. „Bude muset. Jedinej, kdo tam zná cestu, je Pika. Ten má klíč.“

Lewis se rozhlédl po místnosti. „A kde je Pika?“ Všichni se rozhlíželi a jejich apatii vystřídal nepokoj.

„Jestli Bob naplánoval zbourání chrámu jako nějakej vyšinutej Samson, musíme ho dostat živýho, aby nám řek, jak ho chce zlikvidovat, ne? Nemůžeme si dovolit nechat ho odjet na Vostok, protože by nám mohl zničit bázi. Nachystat nějakou důmyslnou past, jako s tou baterií v Komu.“

„Založit požár,“ řekl Pulaski. „Přeříznout kabely.“

„Sedíme tu jako šunka v plechovce a čekáme, co udělá.“

Podívali se na dveře. Co když Norse počítá s tím, že je tohle napadne? Co když čeká za dveřma? Ale co když túruje Spryta a chystá se zničit generátory?

„Možná budeme muset do nouzového přístřešku,“ řekla Dana tiše. „Do Pevnosti.“

„To je možný. Ale nemám náladu nechat odepsat celou stanici. Nemůžeme tady sedět a doufat, že se nic nestane.“

„Jestli má Pikovy klíče nebo samotnýho Piku,“ řekl Lewis, „může jít, kam chce, a udělat, co chce. Necháváme tu volně běhat šílence.“

„Ale jestli půjdeme za ním, zastřelí nejen někoho z nás, ale taky Abby,“ varovala Linda Brownová. „Když tady počkáme, třeba odjede.“

„Nebo ne. Možná ten jeho experiment pořád běží. Proč by měl už

skončit?“

Všichni se na Lewise neklidně podívali. Náhle znejistěli. Každá volba byla riskantní.

„Já mám o Abby strach větší než kdokoli z vás. Ale Norse počítá s tím, že budeme reagovat, a ne předvídat. Tak to dělá od začátku. Počítá s tím, že jsme telata. Že jsme o krok pozadu.“

„Řekl, že jestli vyjdeme ze dveří…,“ začala Linda.

„To je vono. *On* řekl.“

„Co teda myslíš, že máme dělat?“

Co na to říct? Lewis chvilku přemýšlel. „Když nás uvidí přicházet, bude mít víc možností poranit Abby nebo poškodit bázi. Musíme ho překvapit. Pokud chce vážně odjet, tak teď si asi bude v garáži čepovat palivo, ne? Musí se přichystat. Takže nás nemůže zahlídnout. Je jenom jeden. Půjdem ven, obklopíme garáž a chytnem ho při výjezdu.“

„Co ty generátory?“ řekl Mendoza „Co když je vyhodí do povětří? Co když to udělá, až nás uvidí?“

Lewis se zarazil. „Je to možný?“

„Kdoví. Vypadalo to, že si je úplně jistej, že my bez něj dlouho nepřežijem.“

„Tak co s tím? Několik nás musí do garáže. Vplížit se tam a zjistit, jestli nechce něco poškodit. Ostatní budou čekat před garáží. Musíme ho úplně obklíčit.“

„Jak se dostanem dovnitř?“

„Stejně jako Norse, doufám. Pika se pořád tahal s pytlem na ošetřovnu a nebylo na něm vidět, že by byl marod. Když jsem našel Nancy ve skladišti, tak byla skříň nakřivo a za ní plechový panel. Mám dojem, že by tam mohl být přístup do skladiště. Myslím, že by měl jít s tebou Longfellow, kdyby tam Norse chystal nějakou elektrickou past. Ty taky, Carle. Zkusíme najít Abby dřív, než vyjede se Sprytem, a osvobodíme ji. Zbytek bude blokovat garáž zvenčí.“

„Má pistoli,“ připomněla Linda Brownová.

„Nejspíš si ji sám vyrobil. Má dvě kulky.“

Ostatní se dívali úzkostně, ale s rostoucí rozhodností. Úplně ztratili vládu nad věcmi. Možná když půjdou s Lewisem, zase ji získají.

„Kdyby to někdo z nás zkusil sám, zabil by ho,“ řekl Lewis. „Kdybysme byli dva, možná taky. Ale když půjdeme všichni…“ Pokrčil rameny. „Vyhrajeme.“

„Budeme mít ztráty,“ varoval Pulaski.

„Ale nebudem pasivní oběti.“

Geller přikyvoval a vstal. „Souhlasím. Sedíme tu jako ovce.“

„Takže ho necháme na sebe střílet?“ řekla Linda.

„*My* přepadneme *jeho.*“

Ostatní přikyvovali. Myšlenka společné akce jim vlila do žil novou energii.

„Já bych ho nechala odjet,“ mínila Linda.

„To ne. Protože když zmizí, vyhraje,“ řekl Lewis. „Jedná s námi jako s laboratorními krysami. Mačká páčku a my se perem o sýr. Nechápete? Norse chce zničit všecko, co tu Mickey Moss vytvořil, a chce, abysme to zavinili my.“

Bylo to zvláštní, jak teď všichni poslouchali Lewise, muže, kterého před chvílí málem zavraždili.

K útoku zatroubil Clyde Skinner. Namáhavě se postavil a řekl: „Nechci, aby ten hajzl zmizel i s mýma očima.“

Lewis vyšel z jídelny jako první. Přes ujištění, které dal ostatním, zpola očekával výstřel. Co když nemá pravdu?

Výstřel však nepřišel. Střežený dóm vypadal prázdně a jen v otvoru ve střeše šuměl vítr. Nikde nic. Vyšel z buňky a zamával na ostatní. Tiše šli sněhem, jako když včely vylétají z úlu, k průsečíku tunelů u rampy. Bob nikde. Vlevo i vpravo spatřili hradby, které chránily sklad paliva a generátory. Byly nedotknuté a jejich dveře stále zavřené. Pokud byl Norse v garáži, dostal se tam cestou, kterou chodil Pika.

„Musí tam být nějaký tunel nebo chodba,“ řekl Lewis ostatním. „Běžte ven a zůstaňte připraveni. My na něj udeříme zezadu. Buďte tiše a jak to začne, okamžitě přiběhnete. Při troše štěstí ho překvapíme.“

Pulaski odemkl malé postranní dveře a polárníci se vyrojili do noci na rampu, kam před chvíli vyvlekli Lewise. Pokud se to povede, Spryte zastaví. Pokud ne, ustoupí do nového tábora v Pevnosti. Pulaski jim řekl, že jídelna teď může být ta nejhorší past.

„Jen jestli Bob nechce, abysme z jídelny odešli,“ mumlal Hiro.

„My Američani jsme měli generála, co se jmenoval Grant, a jeho důstojníci se báli generála, co se jmenoval Lee,“ řekl jim Pulaski. „Grant jim řekl, ať se nestarají o to, co dělá Lee, a začnou přemýšlet o tom, co musí udělat *oni.*“

„A jak to dopadlo?“

„Vyhráli válku.“

Lewis s Longfellowem a Mendozou šli na ošetřovnu. Buňka s ní stála na kůlech asi půl metru nad sněhem. Lewis se skrčil, podíval se pod ni a spatřil kovový kanál, vedoucí z podlahy. Vstal a poodstoupil několik kroků, aby

viděl střechu. Z obloukovitého stropu na ni vedla nějaká roura jako tepna do srdce. Tady to je. Byl si stoprocentně jistý, že Pika chodí tudy.

Protože byli všichni podezřelí, nikdo nesměl mít přístup k elektrárně. Jedinou výjimku měl mechanik Pika. Norse ho musel nějak přinutit, aby mu tu cestu ukázal. Jinak by se nedostal ke Sprytu.

Buňka ošetřovny byla napůl otevřená. Norse rozbil zámek a teď nemohl zavřít dveře. Tři muži vešli dovnitř. V místnosti se nic nezměnilo, kromě toho, že Skinner byl pryč. Lékařské přístroje se válely po podlaze, zásuvky vytahané, polička, do které Lewis narazil, skácená. V ošetřovně byla zima a rozlité tekutiny zmrzly do tenkých kotoučů. Šli do zadní místnosti. Mezi troskami ležela ubohá Nancy Hodgeová, už zmrzlá. V tom zmatku na ni všichni zapomněli. Bude muset ještě počkat. Lewis ji překročil a zamířil k posunuté skříni.

Panel za skříní byl odsunutý a z otvoru ve stěně proudil studený vzduch. Norse zřejmě přinutil Piku, aby mu vchod ukázal.

Lewis do otvoru naklonil hlavu a podíval se dolů. V tunelu byla tma. Rozsvítit baterku se však neodvážil. Musí Norseho překvapit. Což znamená zase trochu klaustrofobie. „Nenávidím tunely," zašeptal Longfellowovi.

„Tenhle nemůže být moc dlouhý. Jdu první."

„Ne, já jdu první, je to můj nápad. Co když bude střílet?"

Nadechl se, vlezl do šachty a vstoupil na žebřík. Potrubí se větvilo. Podél žebříku vedlo několik kabelů. Stanice byla zřejmě složitá jako vesmírná loď. Napadlo ho, že se tady někde možná schoval Tyson poté, co Norse zabil Camerona. Nad sebou viděl otvor, kterým do šachty dopadalo trochu světla. Teď se šachta znovu větvila a nebylo jasné, kudy dál. V pravděpodobném směru ke skladišti paliva byla tma. Zdálo se, že tam teče voda. Garáž je na druhé straně. Tam asi bude Norse. Musí tam, směrem, kde hučí generátory a kde je Spryte. Dalším otvorem sem vnikalo trochu světla. Lezl. Za sebou slyšel Longfellowovy a Mendozovy kroky.

Bylo to tu těsné, špinavé a studené. To z duše nenáviděl. Ale tudy musel lézt i Pika, když dělal své pochůzky do elektrárny. Zdalipak tudy lezli také Norse a Abby? Lewise napadlo, že to tady psycholog musel znát od samého začátku. Proto patrně souhlasil s Pulaskiho rozhodnutím zabarikádovat chodby a zamknout je v dómu. Ale proč mu to Pika řekl?

Lewis se dostal k otvoru, kterým do tunelu dopadalo světlo, a naplno uslyšel příjemný hukot generátorů. Bylo fajn, že je Norse nevypnul. Opatrně vystrčil hlavu z otvoru. Jak očekával, byl v rohu elektrárny. Vysoukal se z tunelu a přikrčil se vedle rezervního generátoru. Elektrikář a astronom

vylezli za ním.

„Vidíš tu něco divnýho?“

Longfellow lezl od jednoho stroje k druhému. Prostřední spolehlivě vrčel. Nikde žádné dráty, žádné bomby ani žádné pasti. „Myslím, že to nechal, jak to je.“

To Lewise překvapilo. Možná Norsemu svědci nevadili. Možná už ho nebavilo zabíjet. A nebo možná nastavil nějakou past, která není vidět.

„Musíme se ujistit,“ řekl Mendoza.

„Stačí, když ho chytnem,“ odpověděl Lewis.

Pak se všichni tři opatrně vydali směrem k tělocvičně a garáži, a poskytli tak ostatním příležitost obejít dóm.

Náhle se ozval výstřel. Lewis se instinktivně vrhl na zem. Platilo to jim? Spatřil je Norse? Ostatní skočili na zem spolu s ním, ale neozvalo se žádné bzučení kulky ani náraz projektilu do zdi. Pak si uvědomil, že by ho kulka dostihla dřív, než by uslyšel ten výstřel. Kulka zřejmě patřila někomu jinému. Že by Norse odrovnal Abby? Při tom pomyšlení se mu stáhl žaludek. „Za ním!“ Pevně rozhodnut, že do toho skočí po hlavě, vyrazil dopředu. Ostatní utíkali za ním. Před sebou uslyšeli kroky a bouchnutí dveří.

Tělocvična byla temná a dveře do garáže zavřené. Lewis k nim běžel a ve tmě o něco zakopl. Zatraceně. Že by to byla Rozcuchaná Anča? Ne, nahmatal něco teplého a lepkavého. Srdce se mu rozbušilo. Sáhl tomu na hlavu. Aniž by chtěl, pocítil úlevu. Abby to nebyla.

„Rozsviťte,“ zašeptal.

Longfellow na stěně nahmatal vypínač a rozsvítil. Všichni zamrkali. Před nimi ležel Pika. Ležel tam s rozhozenýma rukama, jako by se radoval z gólu. Ze zátylku mu vytékala krev. V jedné ruce svíral cosi tmavého. Lewis se nad ním sklonil a zvedl to.

Byl to meteorit.

Vtom zaslechli zvuk startéru a potom vítězný řev motoru Sprytu.

KAPITOLA 30

Norse se nezdržoval otvíráním dveří garáže. Jednoduše jimi projel. Vždy o krok vpředu. Jeho Spryte vyjel s rozsvícenými reflektory z garáže, kolem vířil sníh a kusy dřeva. Vypadal jako ledoborec. Jeho světla oslepila kruh polárníků, kteří se krčili v ledové temnotě a čekali na svého mučitele. Zuřivost, s jakou Spryte vyjel, je překvapila. Sněžný traktor přejel přes okraj rampy a vyrazil na pláň. Za sebou táhl sáně naložené palivem a zásobami. Motor burácel a celek vypadal napůl jako dinosaurus a napůl jako tank. Když z něho konečně spadaly trámy a silueta kabiny byla proti hvězdám viditelná, spatřili uvnitř dva lidi. Abby a Norseho za volantem. Psycholog se neobtěžoval s rozloučením a zřejmě zamířil na Vostok tak rychle, jak bylo možné.

První vstal a vyběhl proti traktoru Pulaski. Zatarasil mu cestu jako matador býkovi. Krev starého vojáka vřela. Jeho protivník byl konečně zřetelný a viditelný. „Pojďte!“ křičel na ostatní. „Musíme ho zastavit!“

Jeden po druhém se zvedali ze sněhu a oštěpy nebo noži se chystali uvítat řvoucí nestvůru.

Norse zmáčkl klakson. Se zuřivým troubením přeřadil na vyšší rychlost a řítil se na kuchaře. Za traktorem rostl černý mrak dýmu. Úderný oddíl čekal do poslední chvíle, jako kdyby se rozhodl nechat se přejet, a pak se rozprskl na obě strany kvílících tun železa.

Několik párů nohou v těžkých botách se rozběhlo podél saní a vířilo sníh. Pulaski se odrazil a vyskočil na zásoby, které Norse vlekl s sebou. Odrazil se od barelů, přeskočil jako kočka na tělo traktoru a podařilo se mu uchopit držadlo kabiny. Kdyby se mu podařilo Spryte zastavit, zdivočelý dav by Boba obklopil. Kuchař zašátral v bedně s nářadím a vyndal obrovské kladivo. Zbytek polárníků pronásledoval traktor jako štěkající vlčí smečka.

Neprošli tunelem, a tak nikdo z nich nevěděl, že Norse zastřelil Piku.

Prchající psycholog prudce točil volantem a snažil se kuchaře shodit. Pulaski zvedl kladivo a jediným úderem rozbil okno kabiny. Sáhl dovnitř.

Nikdo neví, zda chtěl otevřít západku dveří, nebo rovnou Norseho zneškodnit. Už se to ani nikdo nedoví. Ozval se výstřel…

Kulka srazila udatného kuchaře z traktoru. Pulaski proletěl ladným obloukem, jako když potápěč skáče z paluby, těžce dopadl do sněhu a už se nepohnul. Teď to byl Norse, kdo vítězně křičel. Přidal plyn a neuvědomoval si, že s rozbitým okénkem už stejně daleko nedojede.

Traktor poskakoval přes závěje směrem k letnímu táboru.

Dana a Geller doběhli k Pulaskimu jako první. Kuchařovi spadla kapuce a z rány na spánku mu do sněhu vytékala krev jako kyselina z baterie.

Byl mrtev.

Ostatní házeli na traktor své tyče a oštěpy, a ty neškodně dopadaly na jeho kovové tělo. Zadní světla Sprytu se vzdalovala a výsměšně svítila. Norse unikal.

„Vždycky o krok vpředu!“ křičel.

Náhle se ozval jiný zvuk: zakašlání, které přešlo ve vysokoobrátkové hučení. Na rampě se uprostřed vybourané zdi objevilo světlo. Sněžný skútr! Skútr vyjel jako katapultovaný, klouzal a poskakoval po závějích, jeho převody ječely a jediná lyže mířila přímo k traktoru. Na skútru seděl Lewis a za ním běželi Longfellow a Mendoza.

Ten pohled vlil ostatním novou krev do žil. Znovu vyrazili za Norsem. „Má Abby!“ zakřičel Geller, když se Lewis hnal kolem něho. „Zastřelil Mičudu! Zastav ho!“

Vzadu se po zvuku potácel Skinner a řval: „Chyťte ho, chyťte ho, chyťte ho!“

Skútr byl mnohem rychlejší než traktor a Lewis se za okamžik přiblížil k jeho boku. Usilovně přemýšlel, co dál. Norse zvedl ruku s pistolí a Lewis přibrzdil. Kolik má Bob ještě výstřelů? Jeden vypotřeboval na Piku a jeden na kuchaře, ale jestli se mu podařilo znovu nabít… Lewise nic nenapadalo. Objel sáně a přiblížil se kabině ze strany, kde seděla Abby. Vedle něj řinčel pás. Lewis vytáhl z kapsy meteorit a vhodil jej do motoru.

Ozvala se rána a sténání oceli. Kámen se dostal do převodů, z motoru se vyvalil prach, jak se Mossův klenot rozdrtil na prášek, traktor uhnul stranou a motor zakašlal. Stroj se naklonil na bok, dveře kabiny se otevřely a do sněhu vypadla Abby, zřejmě mrtvá nebo omráčená. Jeden pás stále běžel a druhý se ani nepohnul, vozidlo se točilo dokolečka, jako by zešílelo, jako pes pronásledující svůj ocas. Sáně se převrhly. Stroj byl smrtelně poškozen a záložní palivo ztraceno. Přiběhli ostatní a obklopili dodělávající Spryte. Norse stále bezvýsledně kroutil volantem.

Jako volantem člunu bez kormidla.

Psycholog posléze pochopil, že prohrál, vypnul motor a zhasl světla. Lewis vypnul motor skútru. Bylo ticho. Norse byl chycen.

Ostatní, přestože se obávali pistole, obklopili poraněnou kořist jako pravěcí lovci chyceného mamuta. Lewis přiklekl k Abby a obával se nejhoršího. Jedním pohybem ji otočil.

Nebyla to Abby. Díval se do namalovaného obličeje Rozcuchané Anči.

Norse se zachechtal, vyklouzl z kabiny traktoru a vylezl na jeho střechu. Odhodil kapuci parky. Hvězdy mu ozařovaly lebku a ruku svírající pistoli. Pozoroval, jak ostatní sbírají své zbraně. Má jeden, možná dva výstřely. A bude konec.

„Kde je Abby?“ lapal po dechu Lewis.

„Je v hajzlu,“ oznámil Norse.

V tichu, ve kterém bylo slyšet jen šustění sněhu větrem hnaného přes závěje, Lewis pokročil ke Sprytu.

„Vlastně jsem nečekal, že se mi to povede,“ řekl Norse. „Od té doby, co jsem musel eliminovat Gabrielu. Hra se mi vymkla z rukou. Ale dokázal jsem svý, ne?“

„Kde je Abby?“

„Nechtěl jsem samozřejmě nikoho zabít,“ řekl Norse pomalu a otáčel se k jednomu po druhém. Jako by byli stále pod magickým vlivem jeho silné osobnosti. „Chtěl jsem jen zabít tu vaši pompéznost. Tu vaši hrdost. Aroganci. Tu akademickou aroganci a samolibost. To stanice vás zabíjela, ne já! Vaše iluze, že to tu může fungovat.“

Lewis se třásl netrpělivostí a vzteky. Zoufale se chtěl dovědět, co se stalo se ženou, která ho zachránila. To ale znamenalo nějak donutit toho člověka ke komunikaci. „To už je za náma, doktore,“ řekl chraplavým hlasem. „Vzdej se, a možná ti pomůžeme.“

„V čem *vy* byste mi asi mohli pomoct?“

„Naučili bysme tě žít.“

Norse zavrtěl hlavou. V pruhu vlasů se mu leskly vločky sněhu. „Tys asi nic nepochopil, Lewisi. Já už jsem přece dávno mrtvej.“

Pohlédli jeden na druhého.

„Cos to hodil do motoru,“ zeptal se nakonec Norse naprosto klidným hlasem.

„Meteorit.“

„A je po něm, že.“

„To je.“

„Blbý, co?“

„Zaplať pámbů za to,“ řekl Lewis. „Ten šutr jsme všichni nenáviděli.“

„Kdes ho našel?“

„Měl ho Pika. Našli jsme ho potom, cos ho zavraždil.“

„To byl pěknej hajzlík. To jste nevěděli, že? Do lidí nevidíš.“

„Kde je Abby?“

„Pika vás prodal za kus šutru. Maličkej Pika, kterej neuměl do pěti počítat. Když jsem mu nabídl meteorit, ukázal mi cestu do skladiště. Řekl jsem mu, že si musím naplnit barely, abych mohl odjet. Že pojedu na Vostok. Když zjistil, jak se věci mají, chtěl za váma utéct, ale to už bylo pozdě honit bycha. Na to je vždycky pozdě. To jediný jsem v životě pochopil.“

Lewise polil chladný smrtelný pot. „Na co je pozdě?“

„Jsem vždycky o krok vpředu, Lewisi. *Vždycky* jsem o krok před vámi. A to, že jste mě zahnali do kouta jako smečka štěkajících psů, to vůbec nic neznamená. Protože já už jsem vás všecky zlikvidoval. Všecky. Jenom o tom ještě nevíte.“

„Zabil jsi Abby?“ řekl Lewis dutým hlasem.

„Já jsem Abby miloval. Může si za to sama. Bude mít rychlej konec. Otevřel jsem kohouty nádrží a k jedný z nich jsem ji přivázal. Nafta! Buď se v ní utopí, nebo v ní uhoří. Oba způsoby jsou relativně rychlý, mnohem rychlejší, než pomalu zmrznout. Neměla mě posílat do háje. Věř mi, budeš jí ve svý poslední hodince závidět. Když jsi byl uvázanej u kolíku, tak jsem ti lhal. Zmrznutí je ve skutečnosti strašnej způsob smrti.“

„Bobe, ještě není pozdě,“ zkusil to Lewis. „Řekni, cos na nás nachystal. Ještě to všechno jde spravit. Uvidíš.“

„Sklad je plnej vyteklýho paliva,“ řekl náměsíčně Norse. „Dóm je jedna bomba. Kdybyste zůstali v jídelně, jak jsem vám nařídil, byli byste rychle zpopelněný, což by bylo milosrdenství proti tomu, co vás čeká. Teď musíte čekat venku, až se váš úkryt promění v páru. Živí budou závidět mrtvým.“

Dívali se na něj a nevěřili vlastním očím.

„Ale proč?“ zeptala se nakonec Dana chvějícím se hlasem.

„Protože lidi jsou svoloč a cestou k Plutu všechno přestane fungovat.“

Polárníkům začínalo svítat. A začala je obcházet hrůza.

„Neposkytli jste mi bohužel čas, abych zničil generátor v Pevnosti, takže se vaše agónie prodlouží o pár dnů, možná týdnů. Nakonec vám tedy nechávám na vybranou. To je můj poslední dárek. Můžete jít do dómu a pokusit se zachránit Dixonovou a riskovat, že zemřete spolu s ní. Nebo

můžete jít rovnou do nouzovýho úkrytu a snažit se zachránit sebe. Což se vám taky nepovede.“

Sáhl do parka a ostatní ztuhli. Vytáhl však jen svitek papíru. „Než zmrznete, můžete si přečíst moje poznámky. Dovíte se, proč jste si vybrali tu druhou možnost. Proč je selhání komunity nevyhnutelné. Proč nemůžete jeden druhýmu důvěřovat. Důvěřovat! Každej z vás je v rozhodující chvíli sobec. Nelitujte Abby. Litujte sebe.“

„Řekni nám, jak to je možný zastavit, doprdele!“ vykřikl Geller.

„Takhle,“ řekl Norse, vytáhl pistoli, přitiskl si její dvě hlavně k hornímu rtu a vystřelil.

KAPITOLA 31

Bariéra, která bránila přístupu do skladu paliva lidem, nemohla zabránit přístupu vzduchu. Trhlinami byl cítit zápach nafty, oznamující nebezpečí výbuchu. Polárníci sestoupili s rampy do vstupního tunelu. Za hradbou už se tvořila louže. Lewis mezitím prošel ošetřovnou a tunelem a vylezl na druhé straně bariéry. Zavrávoral pod náporem plynů a zavolal na ostatní, ať přinesou plynové masky. Nadechl se a nakoukl štěrbinou ve zdi do skladu.

Ten pohled byl strašný. Sklad paliva se stal černým hořlavým jezerem. Nafta vytekla z nádrží a naplnila skladiště do výše třetiny stěny. U jedné z nádrží bylo vidět skrčenou postavu, přivázanou k rouře. Nafta jí tekla na záda. Abby!

Na hladině nafty vedle ní něco poskakovalo. Namířil na to kužel světla baterky a uvědomil si, že to je napůl naplněný balón. K čemu to tady je, zatraceně?

Když si to uvědomil, okamžitě se ho zmocnila hrůzu. Plamenomet! Lewis si uvědomil, že se po něm Norse ptal.

Byli pěkný blbci, že mu to řekli.

Když hladina paliva stoupne, stoupne s ní i balón. Jeden z drátů vedoucích do toho sajrajtu, byl prohnutý, a když hladina stoupne, balón stoupne taky…

Norse proměnil celou stanici v časovanou bombu.

Lewis se odvrátil od otvoru. Cítil závrať z jedovatých naftových výparů a horečně uvažoval.

„Vidíš ji?“ zvolal Molotov.

Lewis se rozkašlal. *Vždycky o krok vpředu,* řekl Norse. „Je tam a nevím, jestli je ještě naživu. Ve skladišti je naftové jezero a nad tím plyny. Norse nelhal. Otevřel ventily. Palivo pořád uniká a není mi jasné, co všechno by se mělo zavřít.“

„No nazdar,“ řekl Geller.

„Ale to není to nejhorší. Myslím, že ten bastard tam instaloval nějakej časovanej spouštěč. Není mi úplně jasný, jak to udělal. Na hladině plave jeden z Jerryho balónů a zvedá drát přivázanej na spouštěč plamenometu.“

„Cože?“ zakřičela Dana.

„Až hladina nafty dostatečně stoupne, tak asi ten plamenomet spustí.“

„Panebože,“ vydechla Linda, „to je strašná past.“

„A jednoduchá,“ řekl instalatér Gage Perlin. „Stejně jako v záchodový nádrži. Když dost stoupne voda, zavře záklopku přívodu vody.“ Přemýšlel. „Drát ze spouštěče vede dolů na kladku a pak nahoru k balónu, že.“

„V každým případě to vymejšlel dlouho,“ řekl Lewis.

„Chce, abysme tam Abby nechali. Chce abysme zmizli z dómu.“ Rozhlédl se po ostatních. „Chce, abysme to vzdali.“

„A co jinýho můžeme dělat?“ zeptal se rezignovaně Hiro.

„Myslím, že nemáme na vybranou, Jede,“ dodal Mendoza.

„Ale máme,“ ozval se Molotov. Vypadal rozhodně a zamyšleně se díval na zátaras. „Vždycky je nějaká možnost. Já jsem tady Lewise obviňoval. To znamená, že jsem se podílel na vzniku tohodle bordelu. Teď udělám něco jinýho. Vy Američani běžte pryč, já tam vlezu a doplavu k ní.“ Byl odhodlán napravit svůj omyl i za cenu vlastního života.

„Počkej,“ řekl Lewis a zuřivě přemýšlel. „S tímhle on určitě počítá, že tam pro ni půjdem a ono to bouchne. Nesmíme dovolit, aby v záchodový nádrži stoupla voda. Když trochu vody odpustíme, tak se záklopka nezavře, ne? Pak teprve můžeme pro Abby.“

„Jede,“ namítl elektrotechnik Longfellow, „stačí jedna jiskra.“

„Já vím, je to strašně riskantní. Kromě toho zachráníme Abby, a přijdeme o naftu a už to nenačepujeme zpátky. Ale když to neuděláme…“

„Ztratíme dóm,“ řekl Geller.

Váhali.

„Ztratíme víc než to,“ řekla Dana.

„Ztratíme další lidi,“ řekla Lenka. „To je to. Už mě to zabíjení lidí štve.“

„Ne, to je šílený,“ protestovala Linda.

„Vím, že je to hrozné, ale zařveme *všichni*, když tu zůstaneme.“

„To je pravda,“ varoval Calhoun. „Zemřeme v plamenech. Radši bych zmrzl.“

„Vážně, Steve?“ řekla Dana. „Norse tvrdil, že to je horší.“

„Pojďme do nouzovýho tábora. To je naděje. Když tu zůstaneme, je po nás.“

„Ale když to nezkusíme, ztratíme víc. Ztratíme svý duše,“ řekla Dana.

„Souhlasím s Alexejem.“

„Musíme zachránit to, co zbývá.“

Calhoun zavrčel, ale neodpověděl. V tichu slyšeli zvuk vířící nafty.

Lewis je přehlédl rychlým pohledem. Napůl byli zoufale odhodlaní, napůl váhali v panice. „Tunel je vyražený ve sněhu,“ připomněl jim. „Jediný místo, kam můžeme vypustit palivo, je sem, kde stojíte. Postavte hráz před generátory, já vypustím palivo a pak půjdu pro Abby.“

Bylo ticho.

„To je šílený,“ vydechla Linda. „Jasně, jako běžet nahej k pólu.“

Ostatní se po sobě podívali. „Co člověk musí udělat, musí udělat,“ řekl nakonec Mendoza rozhodně. „Pojďte, amigos. Šest vás půjde se mnou a postavíme hráz. Zbytek rozebere tu stěnu.“

Většina polárníků se dala do pohybu. Jen Calhoun a Linda stále váhali a dívali se na ostatní.

„Ale, zatraceně,“ přiznal porážku Calhoun. „Aspoň to bude rychlý.“ Ukázal na bariéru. „Začneme tímhle trámem. Tak se dostaneme k tomu panelu.“

„Stačí s tím trochu pohnout, nafta nám pomůže,“ dodal Geller.

Konečně se rozhoupala i Linda Brownová. „Vím, kde jsou prázdné bedny na tu hráz,“ řekla odevzdaně.

„Sem s nima!“ vykřikla Dana. „Pořád nevíme, jak je ten drát už napjatý.“

Objevily se masky a nástroje. Pro snížení možnosti vzniku jisker dávali mezi bariéru a páčící kovové tyče rukavice. Otevřeli velké dveře na rampu, aby jedovaté páry odvětrali.

Odstraněním Calhounových trámů vznikla v bariéře trhlina, kterou se dalo prolézt. Pustili se do stěny skladu. Ze zaplaveného skladiště začala unikat nafta a rozlévala se v průsečíku chodeb po sněhové podlaze. Na zemi se začaly tvořit naftové kaluže a chodbou se šířil nesnesitelný zápach.

„Pospěšte, sakra!“ řval Geller. „Musíme pohnout.“

Zuřivě pokračovali v práci. Odšroubovali závory a dřevěná stěna skladiště se začala vydouvat a naříkat. Náhle praskla a vyrazila z ní tmavá řeka jako povodeň. Proudila kolem ošetřovny a dorazila až ke vzdálené stěně buňky generátorů, kde se začala rozlévat a vytvářet jezero. U schodiště se utrhla celá stěna a záplava zrychlila tempo. Tekutina vypadala jako sirup. Jezero se prohlubovalo, brodili se v moři nafty, mastné vlny zalily základnu ošetřovny a šplouchaly na její zdi. Kdyby nebylo hráze, rozlila by se nafta i do dómu. Chabou hrází však stejně pronikaly malé potůčky a tekly tunelem k jídelně a vědecké budově.

Nafta vytékala a Norseho balón klesal. Lewis posvítil na Abby a uvažoval, je-li ještě naživu.

„Jak je napjatý drát?“ zakřičel Geller.

„Ještě to nebouchlo, ne?“ ozval se Calhoun.

Byli už napůl otráveni plyny. Lewis se stále více obával, že někde vznikne jiskra. „Už to stačí,“ rozhodl. „Všichni zmizte.“ Nemusel jim říkat dvakrát. Polárníci odhodili nástroje a vyběhli na rampu. Nafta jim sahala až nad kolena a hořlavé plyny odlétaly do noci. Kdyby někde přeskočila jiskra, všichni by se vmžiku vypařili. Vyvalili se na kluzkou rampu, padali, křičeli, lezli potmě naftovou pláží nasáklí palivem a vypadali jako opilí. Červenočerná hmota na nich začala mrznout.

„Teď bych si dal cigaretu,“ zašklebil se Calhoun. Lewis se za nimi díval a čekal, až se proud uklidní. Hladina ve skladišti klesla již na polovinu. Provizorní hrází začal pronikat větší proud a tekl do dómu.

Stále žádná exploze.

Už byl čas. Lewis se brodil k rozlomené stěně. Nafta byla hustá jako sirup, jako tér. Připadal si jako v prehistorické bažině, viskózní a ďábelské. Protáhl se stěnou a rozsvítil baterku. Hladina světélkovala. „Panebože, to je bordel.“ Nebylo mu jasné, jak bez paliva přežijí zimu, ale to teď nebylo důležité. Blížil se k uvězněné ženě.

Sundal si na okamžik masku. „Abby?“

Žádná odpověď.

Vylezl na můstek. Teď byl v naftě jen po kotníky. Na stěnách viděl čáru, po kterou bylo skladiště naplněno naftou. Hladina byla hluboko pod ní a na ní plaval balón jako bójka.

Jak postupoval, počítal nádrže. Abby visela jako strašák vedle té, kde byl zavražděn Cameron. Vedle ní klesal balón. Drát ke spoušti plamenometu byl prohnutý, ale vedle něj byl další, napnutý mnohem více. Ta vymyšlenost byla zřejmě mnohem složitější, než si myslel.

Přelezl zábradlí, vkročil do nafty, která mu byla po pás, a brodil se k Abby. Vypadala jako mrtvá, byla zmazaná naftou až k bradě a tělo měla drobné a zvadlé. Hladina paliva se jí zastavila asi deset centimetrů pod ústy.

„Abby?“

Žádná odpověď. Udeřil ji.

Trhla sebou, přišla k vědomí a začala kašlat. Objal ji jednou paží. Zhroutila se mu do náruče. Lewis nikdy něco podobného neviděl. Tak neúprosně bezcitnou popravu. Odtáhl ji k zábradlí, vystrkal na můstek a

vylezl za ní. Naklonila se přes zábradlí a začala zvracet. Lewis jí nasadil na obličej kyslíkovou masku. Abby se konečně nadechla vzduchu a z očí jí vyhrkly slzy.

„Kde otevřel ventil? Kde jsou ventily? Potřebujeme zachránit trochu paliva."

Kroutila bezmocně hlavou.

„Kde? Kde je ta roura?"

Strhla si kyslíkovou masku a pokusila se mluvit. „Ten drát, zapálí to."

„Já vím, snížili jsme hladinu paliva. Už to nespustí."

Vrtěla hlavou. „Jsou tam dva dráty. Když klesne hladina moc, natáhne se ten druhej…"

Lewis pochopil. Norse byl zase o krok vpředu. Druhý drát na spoušti se napínal, když hladina klesala. Byl připevněn k prknu.

Panebože. Nemá s sebou nic na střihání drátů.

„Běžíme."

Sundala si masku a Lewis ji zoufale táhl z můstku. Jeho mříž byla kluzká, ale hladina paliva už klesla pod ni. Drželi se mastného zábradlí a vratce běželi, co nejrychleji mohli. Lewis se ohlédl. Skrze jedovaté výpary viděl, jak se druhý drát napíná.

Doběhli na konec schodiště. Ponořili se do naftového rybníka a brodili se k otvoru ve stěně. Vypadalo to, jako když se prodírají melasou. Hmota se na ně lepila a snažila se je přimět, aby zůstali. Prolezli stěnou a protáhli se bariérou. Jezero se už rozlévalo k obytným buňkám a páry stoupaly ke střeše dómu. Bylo šero. Generátory stále pracovaly.

Nasáklí páchnoucí hmotou vylezli na kluzkou rampu k ostatním. Nafta jim začínala mrznout na oblecích.

„Rychle!" rychle křičel Lewis na ostatní polárníky. „Mažeme pryč. Fofr!"

Někdo vykřikl. Dali se do běhu.

Běželi a běželi. Náhle se za nimi objevil oslňující záblesk, jako kdyby vybuchlo samo peklo. S šumivým duněním vyletělo skladiště paliva do povětří.

Rázová vlna výbuchu dostihla Abby a Lewise na konci rampy, smetla je do sněhu a rozházela ostatní členy skupiny jako kuželky. Náraz je zasáhl za naprostého ticha, ale pak se v okamžiku všechno na pólu rozehřmělo. Leželi povalení ve sněhu, když je zasáhla vlna horka, která se hnala všemi směry, jako kdyby do vzdálenosti půl kilometru vybuchly hvězdy. Potom konečně vyhasla.

Sníh kolem skladu paliva vzplál jako napalm a k obloze se zvedla ohnivá

záclona. V ní okamžitě zmizela ošetřovna. Hořící kusy bývalých buněk padaly k zemi. Žhavé plazma sežehlo budovu s generátory a posilovnu. Uvnitř plál oheň. Zdálo se, že dóm je zbudován z cínu. Žhavé plyny se hnaly kolem hráze a ventilačním otvorem ve střeše se valil hustý dým. Shora pršely trosky a stovky rampouchů dopadaly do ohně.

Obytné moduly se zkroutily žárem, potrubí se lámalo a železné bedny sežehl žár. Dřevěné bedny plály jak fakule a to, co bylo zmrzlé, se proměnilo v páru. Vnitřek dómu vypadal jako inferno.

Jenže celá exploze byla jen jiskrou v říši věčného ledu. Když odezněla rázová vlna a prvotní výbuch, rychle převzal své žezlo antarktický led. Sníh se proměnil v páru a bláto. Nejhořlavější části se vypařily a zbytek trosek rychle dohořel, teplo roztavilo celé okolí a vzniklo ostře zapáchající jezero. Nafta prosákla do ledu. Puklé palivové nádrže prudce hořely a střechou dómu se do půlkilometrové výše řinul hustý mastný dým, ale plameny uhasínaly téměř tak rychle, jak rychle vzplály. Energie, nutná k přežití zimních měsíců, byla nenávratně pryč. Vybila se v jediném okamžiku. Ohně dohasínaly a polárníci se pomalu hrabali na nohy. Jako zázrakem nikdo nebyl vážněji zraněn a nikomu nechytla naftou nasáklá parka. Nesnesitelný žár vystřídal citelný mráz. Začínali se třást zimou.

Jejich vesmírná loď byla zničena.

Geller beze slova podal Lewisovi svitek, který vzal z Norseho mrtvé ruky. Popis nějaké horolezecké výpravy, usoudil Lewis po letmém prolistování. Na svrchním listě bylo připsáno:

Samson zabil mnohem více lidí ve chvíli své smrti než během svého života.

KAPITOLA 32

Slábnoucí požár osvětloval cestu malé skupince klopýtající ke Sprytu. Všichni vyčerpaně mlčeli. Skinner se opíral o rameno Hirovi. Tolik mrtvých. Víc než třetina zimní osádky! Zbylí vrávorali jako zombie a třásli se zimou. Jaký osud je čeká?

Když dorazili ke sněhovému traktoru, Geller vylezl na střechu, kopl do Norseho mrtvoly a srazil ji dolů. Její krev už byla zmrzlá a údy úplně tuhé. Dopadla do sněhu vedle Rozcuchané Anči.

„Škoda, že tu nejsou krkavci, aby toho svinskýho psa roztrhali," řekl hořce údržbář.

„Už je to jenom schránka," šeptla Lenka. „Démon už je pryč."

Lewis si prohlížel poškozené vozidlo. „Půjde to spravit?"

Zbytek podpůrného štábu se shromáždil kolem. „Možná," řekl Calhoun. Zadíval se na doutnající dóm. „Možná, že garáž není úplně zničená. Když tam najdeme nějaký nářadí a když nahodíme generátory v Pevnosti…"

„K čemu nám to bude dobrý?" přerušil ho Geller.

Calhoun pokrčil rameny.

„Myslel jsem, jestli můžeme spravit Spryta tak, aby ujel tisíc kilometrů," vysvětloval Lewis. „Aby utáhl jedny nebo dvoje sáně s nějakými stany a zásobami. Aby dojel na Vostok, jako se k tomu chystal Bob. Nebo ještě raději k Američanům v McMurdo."

Calhoun se podíval po ostatních. „Je zima, Jede."

„Je mi jasný, že by to nebylo lehký."

„To by teda nebylo," řekl vyčerpaně Mendoza. „Jsme vyčerpaný, Clyde je slepej, Abby polomrtvá. Museli bysme rozehřívat led. Budou bouřky. Na ledovci může být vítr tři sta kilometrů za hodinu. Efektivní teplota je minus sto. A když chcípne motor, jsme namydlený."

„Já vím, že by to bylo riskantní."

„Šest nebo osm lidi v kabině ve směnách," řekla Dana, které se ta myšlenka zalíbila. „Zbytek na krytých saních. Měli bysme to lehčí než

Scott.“

„Scott zahynul, a to bylo léto.“

„Tak lehčí než Amundsen. Ten přežil.“

Několik ostatních přikyvovalo. Myšlenka na únik je fascinovala.

„Ano, ale ne přes hory do McMurdo. Musíme na Vostok,“ řekl Molotov.

„To je sebevražda,“ oponoval Hiro. „Nemáme šanci.“

Lewis se zadíval na tu poničenou skupinu. Byli vyčerpaní a vyděšení jako osvobození vězni koncentračního tábora. Počasí bylo klidné, ale jistě se už brzy objeví další bouře. Jenže nouzový přístřešek je připraven a je v něm záložní generátor. To znamená teplo. Je tam i nějaké jídlo. Norse je mrtev, zmizelo bezprostřední nebezpečí. Budou mít čas opravit Spryte. Spustit počítače ve vnějších budovách. Čas v klidu se rozhodnout.

„Teď to ještě nevymyslíme,“ řekl. „Taky nemusíme. Co musíme, je jít se zahřát.“

„Co říkáš?“

„Je čas jít do Pevnosti.“

Belhali se bok po boku do nouzového tábora. Skinner se držel Hira za rameno, Lewis napůl nesl přiotrávenou Abby a přemýšlel o poškozeném Sprytu. Téměř se mu nechtělo ho opustit. Možná by měli ihned nažhavit internet, oznámit Nadaci, co se stalo, a požádat o záchrannou výpravu. Nebo alespoň o nějaký výsadek. Bude to zoufale nebezpečný pokus, ale naděje možná existuje. Naděje dostat se domů.

Domů. Lewis si už ani nedovedl představit, jak domov vypadá. Jak domov voní. Jak voní země, tráva, květiny. Při tom pomyšlení cítil bolest. Domov! Přestavil si, jak by bylo krásné být doma s Abby, ale se skutečnou Abby. S veselou, optimistickou ženou, jakou poznal, ne s tím polomrtvým uzlíčkem, který teď vleče.

Těch čtyři sta metrů k Pevnosti bylo nekonečných. Měli nohy jako z olova. Na cestu jim stále svítily plameny hořícího dómu. Potáceli se do pevnosti. Molotov a Mendoza někde vyškrábali zbytky sil a pomohli Lewisovi nastartovat generátor. Šlo to tentokrát snadněji, protože jej Lewis nedlouho předtím zahřál. Generátor zakašlal a rozběhl se jako srdce po masáži. Pevností se neslo životadárné hučení, slibující teplo a světlo.

Vešli dovnitř.

Zásobovací expertka Linda odhadla, že v táboře je palivo a jídlo asi na měsíc. Do té doby jim něco shodí z letadla. Ztratili kuchaře, lékařku a dva nejlepší mechaniky. Přišli také o většinu oblečení a zásob.

Polárníci otevřeli komoru s náhradním ošacením a začali se převlékat.

Naftou nasáklé hadry vyhodili ven. Později je spálí. Rozehřáli led a bez jakéhokoli studu se umyli. Byli prokřehlí a otřesení, ale prokazovali si drobné laskavosti.

Snědli nějaké čokoládové tyčinky a vypili horký čaj.

Spali dvacet hodin.

Spali jako mrtví.

První se vzbudil Lewis. Vzbudil se v náruči spící Abby. Vůbec si nepamatoval, že usnuli vedle sebe. Vzpomínky na to, co se stalo, měl jako rozmazané. Všude kolem leželi na podlaze ostatní polárníci, jako by potřebovali vzájemnou blízkost. Takhle asi spali prehistoričtí obyvatelé jeskyní, když bojovali proti nočnímu chladu. Tak daleko to dopracovali.

Abby se zavrtěla a přivinula se k němu. Měla teplé tělo. Vnímal je jako příslib. „Spíš?“ zašeptala ospale.

Zavrtěl hlavou. „Přemýšlím o domově.“

Přitiskla se k němu. „A kde je domov, Jede?“ řekla tiše.

Ležel, poslouchal, jak ostatní dýchají a chrápou, a přemýšlel. Neměl rodinu, neměl ani adresu, neměl kam jít. Ležel a přemýšlel o ní a o sobě. Kde by si mohli založit domov?

Abby znovu usnula.

Jemně ji odsunul, vstal a začal opatrně překračovat ležící postavy. Třásl se vyčerpáním. Většina lidí ještě unaveně spala, někteří již byli napůl probuzení, ale všichni leželi tiše, ztraceni ve snech nebo ve vzpomínkách. Tři hlavy se pohnuly, ale nikdo nepromluvil. V rohu místnosti se oblékl. Tak, jak ho to v dávných časech naučil Cameron. Vrstvy šatstva, boty, rukavice. Vyšel do předsíně, zavřel za sebou vnitřní dveře, nadechl se a otevřel dveře ven. Vyšel do studené polární půlnoci.

Mrazivý náraz byl jako úder do tváře, ale byl teď trochu jiný, než když vystoupil z letadla. Už zde nebyl cizinec.

Skrze límec se nadechl ledového vzduchu a rozhlédl se. Oheň už neplápolal a zbytky stanice zalévalo galaktické stříbro. Bylo ticho jako na Měsíci.

V co vlastně doufal? V ryzí, nekomplikovanou skutečnost.

Pomalu se otočil a pokusil se zapamatovat topografii okolí. Neměl teploměr, ale k čemu vlastně? Byla prostě zima: všeobjímající, očistná, ale ne tak krutá, jako když běžel k pólu. Znovu ho překvapilo, že je poměrně dost světla: jako by se noc rozhodla, že už má tmy dost. Galaxie vypadala jako světélkující transparent. Stanice byla těžce poraněná, ale pól teď vypadal jako čisté a příjemné místo. Étherické, krystalické, posázené flitry.

Bylo mu jako ve vesmírném korábu.

Ve slabém světle hvězd vypadal hliníkový dóm skoro nepoškozeně. Jeho část možná ještě bude k užitku. Třeba modul jídelny. Budou si muset zahrát na trosečníky a zachraňovat, co najdou. Byly tu taky záložní zásobárny, Quonsetovy buňky letního tábora a budovy vědeckých laboratoří. Bude to těžké, ale je tu obrovský zbytek zařízení a tucet budov, a s tím půjde zimu přežít. Další zásoby jim jistě shodí z letadla. Pomoc byla jenom otázkou času. Člověk vydrží hodně.

Taky by mohli zmrznout. To mu bylo jasné. Mají už jen jeden generátor, poslední Spryte je poškozený, dva nejlepší mechanici jsou mrtví, mají klaustrofobní obydlí a jaká je jejich soudružnost, to je otázka. Norse se posmíval, že skupina doopravdy fungovat nemůže.

Dají se konečně dohromady?

Důležitější otázkou je, kam on vlastně patří. Přišel na pól s jasným cílem: uniknout a zakotvit. Neuvěřitelné: obé se mu daří, sice jen prozatím, ale nad očekávání. Abby je moc milá. A bude moci sledovat v Čistém vzduchu svá data.

Zadíval se na oblohu. Otepluje se svět? Momentálně to na to nevypadalo.

Rád by to však věděl, rád by pomohl ostatním se to dovědět.

Možná, když tu zůstane, by mohl udělat něco užitečného. A třeba tím oslavit chudáka starého Mickeyho Mosse, který tuhle stanici založil.

Pohled na Spryte ho trochu připravil o náladu. Možná by byl lepší konec, kdyby Norse odjel na Vostok a viděl obraz, který by ho pronásledoval do konce života: obraz, jak ostatní přežili jeho nástrahy a jsou silnější než dřív.

Obraz, že Třísetstupňový klub ještě žije.

„Možná jsem se zbytečně připravil o kámen za pět miliónů dolarů," pomyslel si a hořce se usmál.

Jenže to by možná Norse realizoval ještě jinou úděsnou vizi, kdyby si nenamířil ústí pistole do úst.

A kromě toho jejich přežití je pořád sázkou do loterie. To bylo Lewisovi jasné. Situace je hodně nejistá.

Byl by to moc velký hazard.

Vešel dovnitř, pomalu se svlékl, překročil několik spících a lehl si vedle Abby. Stulila se mu do náruče a příjemně hřála. Byla už zase vzhůru.

Políbil ji na vlasy.

„Možná tohle je domov," zamumlal.

Přitiskla se k němu jako ke své naději.

PODĚKOVÁNÍ

Kniha je směsí faktů a fiktivního děje. Muži a ženy, kteří zimovali na pólu, se pravděpodobně na hranici mezi fakty a fikcí neshodnou. Mnohá fyzikální data z pólu a polárního života jsou pravdivá, získaná z rozhovorů, výzkumu, z psychologické literatury týkající se života na pólu (doporučuji *Bold Endeavors* Jacka Stustera a *Antarktic Psychology* A. J. W. Taylora) a z mé vlastní návštěvy Amundsen-Scottovy stanice. Opuštěná stanice stále existuje, Třistastupňový klub je každoročním rituálem, Kit-Kat klub také existuje a napětí polárníků je zaznamenáno v několika psychologických studiích; žádnou z nich však nenapsal Norse.

Děj je samozřejmě smyšlený: na pólu se nikdy nestal žádný zločin. Popis polární stanice je rámcově výstižný, když však bylo potřeba, neváhal jsem určité podrobnosti pozměnit. Přestavba chátrající Amundsen-Scottovy stanice se skutečně plánuje; dokončit by se měla asi v roce 2005. Dóm bude odstraněn a moduly z tohoto příběhu nahradí moderní stavby. Výsledkem bude zřejmě něco příjemnějšího pro polárníky, zato však méně strašidelného pro romanopisce.

Na stanici na jižním pólu už od roku 1958 zimovalo více než tisíc polárníků, a je proto nutno říci, že postavy příběhu nemají v žádném z polárních veteránů přímou předlohu. Navzdory příležitostné výstřednosti osvědčují lidé polární osádky tváří v tvář protivenstvím a nepohodlí vážnost, snášenlivost a vysokou profesionalitu. Polárníci jsou stejně pozoruhodní lidé jako kosmonauti.

Zatímco Nadaci pro vědu a výzkum se prvotní plán mé knihy nelíbil, federální zastupitelství si zaslouží díky za to, že mi v roce 1994 umožnilo navštívit jižní pól jako vědecký reportér a že mi poskytlo přehled o stanici i o její logistice a denním provozu. Vám, kdo se zajímáte o skutečný pól, doporučuji časopisy a fotografie prezentované na internetu. Lidí, kteří mi poskytli informace a kterým tímto děkuji, bylo mnoho, zejména to však byli Lynn Simarskiová, Beth Gastonová, John Lynch, Jeny Marty a Erick Chiang z NSF, David Fisher z Antarctic Support Associates, polárníci Katy a Rod

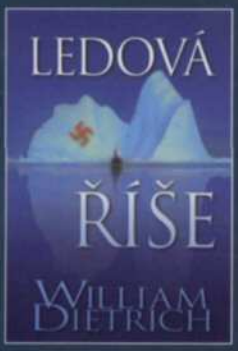
Jensenovi a Lisa Bellová, jimž děkuji za rozhovory a dopisy, a sociolog dr. Lawrence Palinkas z University of California v San Diegu. Z mnoha význačných vědců, které jsem na pólu potkal, si zaslouží zvláštní zmínku solární astronom Marty Pomerantz: když jsem s ním mluvil, bylo mu sedmasedmdesát a na pólu strávil celkem třicet pět let. Dá se říci, že představuje pionýrského ducha toho místa.

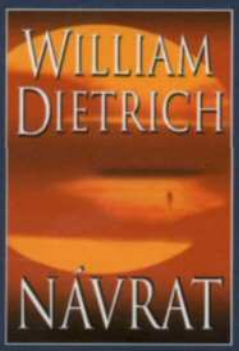
To, co je v knize přesné a pravdivé, je napsáno na základě rozhovorů s experty jako on. Zbytek, tj. zápletka a hrůzné události, jsou dílem mé fantazie.

Jako obvykle musím poděkovat za trpělivost a povzbuzování editorovi nakladatelství Warner Books Ricku Hoganovi a za všestrannou pomoc svému agentovi v International Creative Management Krisu Dahlovi. Jsem, jako obvykle, zavázán své partnerce a manželce Holly, jejíž povzbuzení a kritika byly jako vždy neocenitelné a provázely mne skrze temnou zimu tohoto dobrodružství.

V nakladatelství BB art již vyšlo:

ISBN 80-7257-723-9

9 788072 577231

Cena 189 Kč